

Tĩnh
Phi
Tuyết

Khi
Nghi Lâm
gặp
Đông Phương
Bất Bại

Khi Nghi Lâm gặp Đông Phương Bất Bại

Tác giả: Tĩnh Phi Tuyệt

Editor: Yun Haku aka Dương Tử Nguyệt

Beta: thesecretofepoch

Người làm ebook: Lã Thiên Di

Convert: Khi Nghi Lâm gặp gỡ Đông Phương Bất Bại

Thể loại: Đồng nhân, kiếm hiệp, ngôn tình,...

Tiến độ: Hoàn

Đôi lời:

- *Mình edit truyện này vì mình thích ĐPBB và thể thôi. Tình yêu của mình dành cho ĐPBB không phải là tình yêu thường đâu =>) Gần bằng Hades đấy ạ :>*

- *Truyện đã có người edit, mình khuyên các bạn chỉ chọn một bản edit để đọc thôi nhé, bởi văn phong của mỗi editor đều khác nhau, nếu bạn đã đọc bản nào thì theo bản đó tới cuối. Cũng nói, bạn kia đã edit gần nửa truyện rồi ☺. Mình không ngại dẫn khách về cho bạn ý, nhưng mà nếu bạn nào đọc cả hai bản thì mong các bạn đừng so sánh bản nào với bản nào cả. Mình cũng biết khả năng edit của mình chẳng bằng ai hết nhưng mình sẽ không chấp nhận bất cứ một lời so sánh nào cả nha. Các bạn có thể góp ý cho truyện tốt hơn nhưng mình sẽ không đọc và sẽ xóa những comt so sánh hai bản, cho dù bạn khen bản của bạn kia hay bản của mình. Chỉ cần mình thấy có chữ so sánh giữa bản của mình và bạn ấy thì comt của bạn sẽ bị xóa. Thế thôi!*
- *Truyện hội tụ đủ thể loại mà mình thích: Đồng nhân, Nuôi vợ =)))*
- *Enjoys!~*

Mục lục

[Chương 1: Chỉ bề ngoài tốt](#)

[Chương 2: Rắn là loài sinh vật nguy hiểm](#)

[Chương 3: Học bản sự](#)

[Chương 4: Tuyệt thế khinh công](#)

[Chương 5: Vấn đề hình tượng](#)

[Chương 6: Bị bắt cóc](#)

[Chương 7: Làm người tốt thật khó](#)

[Chương 8: Tư tưởng](#)

[Chương 9: Kẹo ngọt](#)

[Chương 10: Hố rồi!~](#)

[Chương 11: Tổng đàn](#)

[Chương 12: Điện Lương Nghi](#)

[Chương 13: Môi](#)

[Chương 14: Đối trời](#)

[Chương 15: Ác ma](#)

[Chương 16: Thuốc](#)

[Chương 17: Hương Vấn Thiên](#)

[Chương 18: Danh vọng](#)

[Chương 19: Sự thật tàn khốc](#)

[Chương 20: Xâm nhập](#)

[Chương 21: Thu lưới](#)

[Chương 22: Bất Bại](#)

[Chương 23: Xem mắt](#)
[Chương 24: Thảo luận](#)
[Chương 25: Thời buổi rối loạn](#)
[Chương 26: Nổi sóng](#)
[Chương 27: Kế hoạch](#)
[Chương 28: Thay đổi kịch tình](#)
[Chương 29: Lưu phủ](#)
[Chương 30: Khúc Dương](#)
[Chương 31: Rửa tay gác kiếm \[1\]](#)
[Chương 32: Rửa tay gác kiếm \[2\]](#)
[Chương 33: Mâu thuẫn](#)
[Chương 34: Thay đổi](#)
[Chương 35: Sư môn](#)
[Chương 36: Tức giận](#)
[Chương 37: Dương Liên Đình](#)
[Chương 38: Mật thất](#)
[Chương 39: Ác mộng](#)
[Chương 40: Sống chết](#)
[Chương 41: Nụ hôn đầu](#)
[Chương 42: Tình hình](#)
[Chương 43: Hẹn ước ba năm](#)
[Chương 44: Du lịch](#)
[Chương 45: Bí dược Nam Cương](#)
[Chương 46: Giải độc](#)

[Chương 47: Đông Phương vô sĩ](#)
[Chương 48: Đông Phương bất đắc dĩ](#)
[Chương 49: Giang hồ và triều đình](#)
[Chương 50: Lạc Dương](#)
[Chương 51: Phán nghịch](#)
[Chương 52: Di chứng](#)
[Chương 53: Động lòng](#)
[Chương 54: Bắt đầu chuyển trời](#)
[Chương 55: Đơn giản](#)
[Chương 56: Ái muội](#)
[Chương 57: Tiến triển](#)
[Chương 58: Phái Tung Sơn](#)
[Chương 59: Nhậm Doanh Doanh](#)
[Chương 60: Cứu trị](#)
[Chương 61: Tình yêu](#)
[Chương 62: Dục vọng](#)
[Chương 63: Yêu](#)
[Chương 64: Quyết định](#)
[Chương 65: Gặp lại Mộc Trí](#)
[Chương 66: Ra đi](#)
[Chương 67: Người đàn ông ghen tuông](#)
[Chương 68: Phức tạp](#)
[Chương 69: Thất vọng](#)
[Chương 70: Chấm dứt](#)
[Phiên ngoại 1: Ba năm](#)

[Phiên ngoại 2: Sinh con](#)

[Phiên ngoại 3: Đông Phương Dật](#)

[Phiên ngoại 4: Hạ Tử Thanh](#)

Chương 1: Chỉ bề ngoài tốt

Hàn Hiểu là một sinh viên trung y bình thường, cô vừa kết thúc những buổi thực tập và chuẩn bị lấy giấy tốt nghiệp... Nhưng bi kịch là.... Chẳng biết nguyên nhân gì, cô chỉ ngủ một giấc mà khi tỉnh dậy đã trở thành một đứa bé năm tuổi, mà đứa bé này vốn bị nhiễm phong hàn mà chết. Việc này làm Hàn Hiểu cảm thấy trời đất sụp đổ rồi.

Gia đình Hàn Hiểu giàu có, trong nhà có hai bệnh viện tư nhân, quy mô không nhỏ, buôn bán thịnh vượng. Nhà họ Hàn từ thời ông cố Hàn Hiểu đã theo trung y, sau đó là ông nội Hàn Hiểu, cha cũng kế thừa nghề nghiệp của ông nội, đến phiên Hàn Hiểu là đứa con duy nhất trong nhà... Bởi vì lẽ đó cô không thể thoát được con đường của ông cha, cô là một đứa trẻ được nuông chiều từ bé tới lớn, chưa từng ăn khổ, cũng may cha mẹ Hàn dạy dỗ không tồi, tuy Hàn Hiểu sống trong nhung lụa nhưng không có bất cứ tật xấu nào, trừ việc yêu sớm năm trung học, trốn học vào thời kỳ phản nghịch ra thì đều rất tốt. Trải qua thời gian dài, từ đi nhầm đường đã trở lại con đường vốn có, cũng trở nên thành thực hơn, tính tình tuy có chút ương bướng quái đản, thỉnh thoảng lại có chút yếu ớt nhưng nhìn chung không tồi.

Cuộc đời của Hàn Hiểu khiến người khác hâm mộ, gia cảnh tốt, gia đình hài hòa, gia thế cũng lớn, quan trọng nhất là cô rất xinh đẹp, không lo tới việc tìm chồng, có thể nói, nếu như không phải xuyên qua thì cuộc đời của cô gái họ Hàn viên mãn tới 99,99%.

Đáng tiếc, đáng tiếc...

Lúc Hàn Hiểu mới xuyên qua, cả ngày sống trong sự lo sợ, không dám nói lung tung, chỉ sợ bị lòi ra. Sau lại ý thức được thân thể mà bản thân chiếm dụng là một cô bé năm tuổi, chỉ cần không làm việc khác người khiến người ta nghĩ tới ‘Cru chiếm thước sào, quý phụ thân’ [1] thì gan càng ngày càng lớn, bắt đầu đi thu thập tình báo, vì vậy, sau hai tháng, cô nàng Hàn Hiểu đã xác định bản thân xuyên qua bộ tiểu thuyết võ hiệp <Tiểu Ngạo Giang Hồ> của Kim đại gia. Lúc đó, Hàn Hiểu có xúc động muốn tự sát, đáng tiếc, cô nàng Hàn Hiểu là một cô gái bình thường, tố chất tâm lý cũng tốt, không có ý tự ngược đãi mình, nên không có dũng khí tự sát, bởi vậy, kết quả chỉ có một, chấp nhận sự thật.

[1] Câu này ý bảo dùng vũ lực để chiếm đoạt nhà/cha của người khác. Ở đây ý bảo ma quỷ dành xác của người khác.

Cô bé mà Hàn Hiểu xuyên qua được cha đặt tên là Nghi Lâm, đúng rồi, chính là tiểu ni cô ở phái Hằng Sơn luôn si mê Lệnh Hồ Xung đấy! Lúc này vừa tròn năm tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ. Nghe nói thể chất của đứa trẻ này không tốt, ba ngày một bệnh nhỏ, mười ngày một cơn bệnh nặng, chính là một cái ấm thuốc di động. Cũng may Định Dật sư thái tinh thông y thuật, hơn nữa ở Hằng Sơn cũng có dược liệu phong phú, bởi vậy, đứa trẻ này được xem bệnh miễn phí, nếu không phải ở phái Hằng Sơn thì nhà của cô bé đã tiêu phí không ít tiền.

Vậy tại sao cô bé Nghi Lâm lại yếu ớt như vậy? Nghe bảo lúc cô bé vừa trăng tròn thì người cha hồ đồ của cô bé mang cô bé đi khắp nơi tìm mẹ ruột trốn nhà của cô bé. Vừa lúc đó, Định Dật sư thái ở phái Hằng Sơn nhìn thấy, cảm thấy đứa trẻ rất đáng thương nên mới cho cô bé ở lại phái Hằng Sơn.

Chỉ có cô nàng Hàn Hiểu đáng thương thôi! Kiếp trước từ bé tới lớn không có chút bệnh tật, xuyên qua lại trở thành một con ma ốm.

Đúng là ‘Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây’[2], ‘phong thủy luân chuyển’[3], không thể không thừa nhận.

[2] Câu này ý bảo thời thế thay đổi thất thường.

[3] Phong: gió – tượng trưng cho không khí chuyển động; thủy: nước – tượng trưng cho địa thế. Phong thủy là những yếu tố tổng hợp như trời đất, nhà cửa,... Phong thủy còn liên quan tới may rủi,... Luân chuyển: thay đổi, chuyển dịch. Ý của câu trong này nghĩa là thay đổi kiếp người, thay đổi con người. Kiểu như kiếp trước mạnh khỏe còn kiếp này đau ốm, thay đổi quá nhanh, thay đổi một cách đáng sợ. Nói chung chả biết phải giải thích sao nữa ;_ ; Nhưng kiểu như trên á :>

Phái Hằng Sơn có hơn bốn trăm đệ tử, ni cô chiếm sáu phần, đệ tử tục gia chiếm bốn phần. Chương môn là Định Nhàn sư thái, bình thường ở trong Vô Sắc Am tại Kiến Tĩnh Phong, Định Tĩnh sư thái là đại sư tỷ, ở tại Bích Ba Am nơi Thúy Ngọc Phong. Sư phụ Nghi Lâm – Định Dật sư thái là tiểu sư muội trong ‘Hằng Sơn tam định’, am chủ Bạch Vân Am nơi Bạch Vụ Phong. Ba vị này rất nổi tiếng trên giang hồ, Định Nhàn sư thái rất hòa thuận, Định Tĩnh sư thái cũng không tệ, chỉ có tính cách của Định Dật sư thái là không tốt, nhưng mà ở chung thì sẽ biết, người này là kiểu mặt lạnh tâm nóng, điển hình kiểu nói năng chua ngoa tâm đậu hũ.

Tại Hằng Sơn phái, Nghi Lâm đứng kế chót, đệ tử tục gia Tân Quyên do Định Tĩnh sư thái thu nhận là người nhỏ tuổi nhất, nhỏ hơn Nghi Lâm hai tuổi, bây giờ chỉ vừa biết nói. Ở trong phái Hằng Sơn, Nghi Lâm vô cùng nổi tiếng, thân thể của cô không tốt nên tất cả các sư tỷ đều chiếu cố rất nhiều.

Điều này khiến Hàn Hiếu cười khổ liên tục, sao cô lại trở thành Nghi Lâm không hay ho này vậy trời?

Ký ức của Hàn Hiếu với <Tiểu Ngạo Giang Hồ> vẫn còn rất mới mẽ, chỉ bên phim truyền hình [4] đã coi qua hai bản cũ, một bản là của Lã Tụng Hiền của HongKong, một bản là của tên gốc Lý Á

Bằng của đại lục [5] Tiểu thuyết cũng từng đọc qua, nói cách khác, nó kể về [Tịch Tà Kiếm Pháp] gia truyền của Lâm gia dẫn tới huyết án giang hồ. Nam chính Lệnh Hồ Xung có một sư phụ ngục quân tử Nhạc Bất Quần, còn có một tiểu sư muội thanh mai trúc mã luôn luôn mê luyến hẳn – Nhạc Linh San, đáng tiếc tình cảm của tiểu sư muội cuối cùng lại chuyển qua Lâm Bình Chi, Lệnh Hồ Xung chính là vật hi sinh trong đoạn tình cảm này. Cũng vì thế, tính cách của hắn thay đổi, tùy tâm sở dục [6], vốn là một thanh niên có tiền đồ tốt, đáng tiếc vận khí không tốt, cuộc đời nhấp nhô, cứu tử nhất sinh [7], cũng may hắn là người thắng tới cuối cùng. Nữ chính là Nhậm Doanh Doanh, Thánh Cô của ma giáo, cha ruột là Nhâm Ngã Hành, là một thiên chi kiêu nữ [8], sau lại yêu Lệnh Hồ Xung, trải qua vô số khúc chiết mới có thể ôm mỹ nam về, kết cục là hai nhân vật chính sống hạnh phúc bên nhau. Trước khi hai người được hạnh phúc cũng trải qua không ít gian khổ, âm mưu không ngừng, rất phức tạp, người chết nhiều, chết oan càng không thể kể hết.

[4] Ở TQ chia ra hai loại hình film: Film truyền hình và Film điện ảnh. Film truyền hình là film nhiều tập, còn film điện ảnh là ít tập (không quá 30 tập film).

[5] TQ có rất nhiều cách gọi, trong đó Đại lục là được dùng nhiều nhất, cách gọi này chỉ tính TQ, không tính vùng Macao, Đài Loan và Hong Kong.

[6] không theo ý ai hết, mình thích gì thì làm nấy, người ta nói kệ người ta)

[7] chín phần chết một phần sống, ý bảo sống chết gần như gang tấc.

[8] con gái của trời, ý bảo được trời ưu ái.

Hàn Hiếu sống lại ở thế giới tiểu thuyết võ hiệp, cô đành đau đớn chấp nhận sự thật đáng sợ này, nhưng cô không có tính tham gia vào kịch tình, cứ nghĩ tới cảnh huyết vũ tinh phong của mười

năm sau mà cô nàng Hàn Hiểu run rẩy, cô là người thường, sợ chết, sợ giết người.

Cho nên, biện pháp giải quyết tốt nhất là rời khỏi phái Hằng Sơn, thừa dịp tình cảm của các ni cô ở phái Hằng Sơn còn chưa sâu, rời đi mới là điều tốt nhất! Nhưng mệnh của đứa trẻ Nghi Lâm này khổ vô cùng, có cha mẹ cũng không thể dựa vào, dựa theo nguyên tắc mà nói, mẹ ruột của Nghi Lâm hẳn là bà bà cam ở chùa nơi Hằng Sơn, nhưng nản nhất là trải qua một khoảng thời gian hỏi thăm cực nhọc, nhưng bây giờ không ai ở phái Hằng Sơn biết người này, mà cha ruột lại không rõ hành tung, một đứa trẻ năm tuổi như cô có thể đi đâu?

Ở lại phái Hằng Sơn mới có đường sống!

Nếu bây giờ ở lại phái Hằng Sơn, mà cô lại sống dưới thân thể Nghi Lâm, vậy còn đường về sau phải suy nghĩ nên đi thế nào cho tốt.

Cô sẽ không đi theo con đường ở trong nguyên tắc, yêu phải Lệnh Hồ Xung kia, tuyệt đối không! Ưu thế lớn nhất của cô ở thế giới này là biết đường đi của kịch tình, biết phần lớn vận mệnh của các nhân vật, cứ như vậy, mặc kệ là vì bảo vệ bản thân hay vì để an tâm, cô sẽ không làm rối loạn kịch tình, nếu như rối loạn, cô sẽ không còn bất cứ ưu thế gì ở thế giới này.

Bây giờ Nghi lâm còn nhỏ, chưa thể rời khỏi phái Hằng Sơn, tương lai còn dài, sẽ có ngày rời khỏi... Tuy như vậy không tốt lắm, dù sao ở chung với mọi người ở phái Hằng Sơn một thời gian dài, cô không phải làm từ đá, trừ khi trên dưới phái Hằng Sơn ngược đãi cô, nếu không nhất định sẽ có tình cảm, tương lai làm sao có thể thờ ơ nhìn bọn họ chết? Hàn Hiểu tự nhận không làm được. Tuy rằng mười năm sau, phái Hằng Sơn là phái ít bị thương tổn nhất trong Ngũ Nhạc kiếm phái nhưng vẫn chết mấy chục người...

Nghĩ xong, cô nàng Hàn Hiểu cảm thấy, nếu tương lai không còn cách nào phải nhập vào trong kịch tình, vậy để không mất đi ưu thế nào, từ khi bắt đầu kịch tình, cô cũng xem như làm khách mời tới thôi thúc vận mệnh của Lệnh Hồ Xung theo như nguyên tác, dù sao không mất miếng thịt nào.

Nhưng mà là người ai không ích kỷ, cái gọi là thánh mẫu, cái gọi quên mình vì người khác kia... Đống mỹ đức đó, cô nàng họ Hàn không có, cô chỉ có thể tận lực nghĩ cách để tránh khỏi bi kịch trong tương lai, nhưng dù sao năng lực cũng có hạn, sau này có thể cứu thì cứu, không thể cứu... đành thuận theo ý trời... Giống như cô xuyên qua vậy, là mệnh.

Tuy rằng phải ở lại phái Hằng Sơn, nhưng Hàn Hiểu không muốn làm một ni cô với cái đầu bóng lưỡng, với lại, tiến triển của kịch tình không cần cứ phải ni cô mới được, kiếp trước cô là một mỹ nữ, cho nên, cái đầu bóng lưỡng không thuộc phạm vi mỹ học của cô. Bởi vậy, sau một năm lăn lộn tại phái Hằng Sơn, cô nàng họ Hàn làm náo loạn một hồi, thề sống thề chết không cạo đầu, Định Dật sư thái rất tức giận, nhưng lại không thể chấp nhận với đứa trẻ, nên lúc thỏa hiệp nói bốn chữ với Nghi Lâm: Nghiệp chướng! Nghiệp chướng!

Từ nay về sau, Nghi Lâm từ ni cô trở thành đệ tử tục gia, quang minh chính đại để tóc.

Theo lý thuyết, tục gia đệ tử có thể khôi phục tính danh tục gia, nhưng Nghi Lâm đáng thương không có tên tục gia, cho nên Nghi Lâm vẫn là Nghi Lâm. Thật ra cô muốn lấy tên là Hàn Hiểu, nhưng nghĩ lại, làm vậy thì sao? Đời này cô vẫn là Nghi Lâm, không nên liên lụy gì với kiếp trước, khỏi nghĩ khỏi đau.

Cô cũng từng khóc trộm vào những đêm khuya, cô nhớ ba mẹ, nhớ ông bà nội, nhớ tất cả mọi thứ ở kiếp trước, nhưng mà nhớ thì sao? Cô không thể trở về. Lúc xúc động, cô nhịn không được muốn

tự hại mình như cắt cổ tay, treo cổ, nhưng cô sợ đau, không có nghị lực kia, cuối cùng cái gì cũng không thể giải quyết.

Bởi vì thân thể Nghi Lâm không tốt, nên không ở giường chung mười mấy người mà ở một căn phòng nhỏ đơn sơ vợ Nghi Mẫn sư tử. Nghi Mẫn là một ni cô đen gầy hai mươi tuổi, phụ trách việc chăm sóc tiểu sư mọi yếu đuối của mình, là một người hàm hậu, rất nhiều chuyện Hàn Hiểu biết đều từ nàng mà ra.

Thời gian trôi rất nhanh, trong chớp mắt cô đã ở thế giới này hai năm, ít nhất cũng có mấy sư tử ở Bạch Vân am quan tâm, giao tình không ít, cô thật sự muốn giả làm một người lạnh lùng nhưng không thể chịu được thiện ý của người ta, tất cả mọi người đều làm cho bạn, giúp bạn, chăm sóc bạn, bạn có thể dùng khuôn mặt lạnh với họ mới lạ, dù sao cô không làm được.

Cuộc sống ở Hằng Sơn đặc biệt kham khổ, tiêu chuẩn cơm rau dưa, không có chút thịt nào, ban đầu không thích ứng được, nhưng bây giờ đã quen, nếu không thì làm gì? Trên Hằng Sơn có chim, có cá, có thỏ, có gà rừng, cô cũng nghĩ tới việc bắt ăn trộm, nhưng vấn đề là, lá gan của đứa trẻ này rất nhỏ, bình thường trừ khi có người đi theo, nếu không sẽ không rời khỏi Bạch Vân am nửa bước. Tại sao? Bởi vì cô sợ rắn, sợ sói, sợ hổ báo, hoàn cảnh tự nhiên của Hằng Sơn rất tốt, đêm nào Nghi Lâm cũng nghe thấy tiếng sói kêu, cũng thường xuyên nghe các sư tử đồng môn nói ở cửa chém mấy con rắn, thật sự rất dọa người!

Bởi vì thân thể không tốt, bảy tuổi Nghi Lâm mới tập võ công cơ bản của phái Hằng Sơn, Tiểu Quyên nhỏ hơn cô hai tuổi đã bắt đầu học kiếm pháp, nếu so sánh hai người nhất định sẽ rất khó chịu. Cũng may sau khi xuyên qua, thân thể này không bị thêm bệnh nặng, bệnh nhỏ cũng chỉ một thời gian ngắn. Nghi Lâm tự bắt mạch cho mình, mạch tượng chạy chậm, mạch không đập đúng số lượng cần thiết [9]. Đó là bởi vì lúc còn bé đã bị thương, ngấm vào sâu

trong người, lại không kịp thời chữa bệnh nên trở thành bệnh căn. Cô xuất thân từ gia đình trung y, lại tốt nghiệp đại học y, không phải không nghĩ tới việc điều trị thân thể cho mình, uống thuốc với ăn thuốc [10] cũng sẽ tốt hơn, nhưng phái Hằng Sơn rất nghèo, chi tiêu hằng ngày đều phải nhờ việc hóa duyên dưới núi, tuy rằng dược liệu trên núi rất nhiều, nhưng cô không dám ra ngoài nhiều, trong Vô Sắc am của chương môn sư bá có một hiệu thuốc, nghe bảo trong đó có không ít dược liệu quý hiếm, đầy đủ tất cả nhưng cô là một đứa trẻ nhỏ nên cấm đưng vào thuốc, đó là nơi quan trọng của phái Hằng Sơn, cho dù lá gan cô có lớn bằng trời cũng không lớn tới mức đi vào đó trộm đồ.

[9] Mạch đập của người là từ >60-100/phút, ở đây ý bảo 1 phút chỉ đập cỡ 60 cái trở xuống.

*[10] Trung y có hai loại thuốc, thuốc sắc thành nước để uống và thuốc viên. Thuốc uống làm bằng thảo mộc phơi khô, thuốc viên thì mình chịu
)) Mình chỉ biết sơ sơ về trung y thế thôi :>*

Về phần thuốc viên... Nghi Lâm tỏ vẻ bi kịch, đây không phải là thể mạnh của cô. Kiếp trước cô là đứa trẻ được người nhà chiều chuộng lên trời, ngay cả việc vào phòng bếp cũng không quá một bàn tay, ngay cả việc lấy hộp kem, bình nước uống cũng có dì giúp việc đưa tới tay, điển hình cuộc sống của heo, mà ở phái Hằng Sơn, mọi người thương cô vì thân thể yếu đuối nên không giao cô làm việc quét nhà làm việc bếp núc, cho nên cô vẫn sống cuộc sống của heo như trước, cách chế thuốc viên cô biết một ít, cũng biết cách làm nhưng muốn ra tay thì không có khả năng.

Huống chi cô được làm cũng không làm nổi, phải có nhân sâm, ô gà,... Tìm thấy ở phái Hằng Sơn cô cho tiền luôn đấy. Bởi vậy, cô nàng họ Hàn có thể làm cho bản thân chính là rèn luyện thân thể, gia tăng hệ miễn dịch cho bản thân, không hơn.

Sáng hôm qua, nhị đệ tử Nghi Văn sư tử của Định Nhân sư bá tự mình vào Bạch Vân am báo về sau các đệ tử không cần làm việc quét tước, việc đó đã giao cho một người phụ nữ câm điếc làm.

Tin tức này khiến Nghi Lâm vui sướng không ngừng, trời ạ, mẹ ruột của thân thể này cũng đã xuất hiện! Không thể phủ nhận, từ sâu trong đáy lòng của cô gái này vẫn ôm tính toán rời khỏi phái Hằng Sơn, có mẹ ruột, có lẽ vận mệnh của cô có thể thay đổi một chút.

Chiều hôm đó, cô muốn tự mình đi xem tình huống của mẹ, nhưng mà Huyền Không tự cách Bạch Vân am một khoảng cách rất xa, mặc dù đường đi bằng phẳng nhưng không dễ đi. Hơn nữa, sáng nào các đệ tử phái Hằng Sơn phải tới đại điện niệm kinh Phật, cho dù tốc độ của cô nhanh mấy đi chăng nữa cũng không thể tới đúng hạn.

Nghi Lâm im lặng suy nghĩ, cuối cùng cũng quyết định đợi thêm hai ngày nữa.

Hai ngày sau là ngày Tích Cốc [11], đây là quy củ do tổ sư Hiếu Phong sư thái của phái Hằng Sơn truyền xuống, ngày đầu mỗi tháng, các đệ tử của phái Hằng Sơn phải tụ tập ở đại điện của Vô Sắc am để tụng kinh niệm Phật, không phân biệt ni cô hay đệ tử tục gia, không ai được thiếu, thân thể của Nghi Lâm luôn không tốt nên có chút đặc quyền, tuy rằng ngày đầu mỗi tháng phải nhịn đói nhưng có thể ở trong phòng niệm kinh. Trong lúc này, không có ai giám thị, ngủ cũng không ai biết.

[11] Theo bạn mình nói ngày này là ngày không được ăn cơm.

Nghi Lâm tính xuất phát vào sớm ngày Tích Cốc, thời gian đầy đủ, lại có thể giữ được bí mật, thật sự rất tốt.

Chương 2: Rắn là loài sinh vật nguy hiểm

Vì để đi núi mà không bị rấn cản, Nghi Lâm tìm một cái có mượn Nghi Mẫn hai bao hùng hoàng với ngải thảo bên trong [1], bản thân cô cũng có hai cái, tổng cộng có bốn cái, để bên ngoài dùng phòng rấn vẫn còn dư dả. Ngoài ra, cô còn muốn mượn kiếm của Nghi Mẫn đem đi phòng thân, nhưng thân kiếm quá nặng, hai tay cầm cũng thấy mệt, cuối cùng đành buông tha, lấy nhánh cây trong vườn làm vũ khí.

[1] thuốc đuổi rấn :"> Cảm ơn bạn Châu Hà đã giải thích ^^

Huyền Không tự ở núi Thúy Bình, nằm gần Bích Ba Am của Định Tĩnh sư bá, ở giữa là một cái khe sâu. Nghi Lâm cẩn thận đi lên núi, tuy rằng đường núi đủ rộng nhưng cái vực sâu tối om kia vẫn khiến người ta sợ hãi. Bây giờ là tháng tư, đúng lúc loài bò sát như rấn hoạt động, cho dù trên người mang theo mấy bao ngựa rấn nhưng cô vẫn lo lắng.

Đường núi ngày càng gập ghềnh, Nghi Lâm càng đi càng mất sức, đi khoảng hơn nửa giờ [2] đã mệt thở hồng hộc, hai chân đau nhức, thân thể của cô vốn yếu, đi núi lâu như vậy, kể cả đứa nhỏ bảy tuổi khỏe mạnh cũng chịu không nổi. Nhìn Huyền Không tự ở trên núi, Nghi Lâm bi ai ý thức, tuy rằng cô tự nhận mình đi rất lâu nhưng vẫn cách cái đích rất xa.

[2] 1 canh giờ = 2 tiếng đồng hồ, nửa canh giờ = 1 tiếng đồng hồ.

Đi tới góc rẽ của vách núi, chợt có một cơn gió thổi qua, làm mắt cô mờ đi, dùng tay áo cọ khước mắt, đợi thị lực khôi phục bình thường, trong một lát, Nghi Lâm thật sự muốn khóc...

Đó là một con rấn màu tối, xám nhạt và đốm đen xen kẽ, đầu bẹt hình tam giác ngược, mũi hơi hếch, với kiến thức có hạn của Nghi Lâm, con rấn này tuyệt đối là rấn độc. Con rấn uốn lượn trên vách núi đá, cách nơi cô đứng khoảng bảy, tám thước, nếu người thường không chú ý thì sẽ không phát hiện nó đang bò, con rấn này rất giỏi ngụy trang, nhưng không biết nói hên hay xui, độ cao con

rắn này bò tương đương với độ cao thị lực của cô, không cao không thấp, vừa đẹp.

Nếu bây giờ mà bỏ chạy, nguy hiểm sẽ được giải trừ, nhưng mà đòi trước Nghi Lâm sợ rắn nhất, bây giờ hai chân mềm rồi, căn bản không thể bước được.

Mắt thấy con rắn độc đang dần tới gần mình, bản năng sinh tồn chiến thắng sự sợ hãi trong lòng, Nghi Lâm tính xoay người bỏ chạy, chưa kịp bước thân thể đã đứng lại, sau đó một âm thanh già nua vang lên “Cô bé, thiếu chút nữa đã phá hỏng chuyện lớn của ta rồi” Giọng nói mang theo chút oán giận.

Chuyện lớn? Nghi Lâm tức giận, trừng lớn nhìn con rắn đang tới gần mình, há mồm muốn kêu lên, nhưng thân thể không thể động đậy, miệng cũng không phát ra tiếng, đây hẳn là điểm huyết trong truyền thuyết, nhưng sao cô không chút cảm giác gì đã bị điểm huyết rồi?

Đương nhiên, bây giờ cô không có tâm tư rồi rảnh chuyện này, con rắn kia đã rất gần cô, chỉ mấy chục centimet thôi, sau đó nó dừng lại, bám dính lên vách đá rồi xoay lên, ngửa đầu nhìn Nghi Lâm thè lưỡi dài của nó, nó giống như chuẩn bị tấn công, Nghi Lâm cảm giác thế giới sụp đổ rồi.

Con rắn chuyển động! Cái đuôi nhanh chóng đập vào vách núi, phát ra âm thanh tê tê tê tê kỳ quái, sau đó duỗi thẳng thân thể, hai bên sườn bụng xuất hiện hai cái cánh trong suốt mỏng manh!? Nghi Lâm tròn tròn mắt, đây là rắn bay hả? Cô biết rắn bay bình thường, tuy nó gọi là rắn bay nhưng không có cánh chân chính, chỉ dựa vào xương sườn mà lay động giống như bay. Nhưng con rắn này không giống nó, nó có cánh thật!!!

Nghi Lâm trừng to mắt, trong lòng sợ hãi vô cùng. Cô khó khăn nuốt nước miếng, nếu có thể, cô hi vọng mình ngắt xiú ngay lập tức,

cái gì cũng không biết, chết cũng tốt luôn. Nhưng vấn đề là cô rất sợ nhưng mà não vẫn hoạt động, thành ra cô rất tỉnh!

Ngay lúc Nghi Lâm nghĩ tới mình sẽ chết thì kỳ tích xuất hiện! Một cái bóng trắng xuất hiện trước mắt, con rắn đang tính 'thịt' cô lại bị một ông lão tóc bạc dáng người cao gầy bắt lấy. Chuyện này xảy ra trong nháy mắt nên khiến cô không thể phản ứng trong khoảng thời gian ngắn.

“Cô bé bị dọa rồi?” Ông già nhìn con rắn bay đang giãy dụa trong tay vừa lòng, con rắn này rất giáo hoạt, số lượng lại rất ít, độc tính rất mạnh, nhưng nếu vận dụng tốt thì sẽ trở thành một loại dược liệu tốt, chỉ có trên núi của phái Hằng Sơn mới có loại rắn này. Ông lão vì tìm con rắn bay này mà đã bỏ ba tháng để xem phạm vi hoạt động, mắt thấy con rắn bay sắp đi vào nơi ông lão có thể ra tay thì một cô bé xuất hiện, tâm tư của lão lúc đó đều tập trung trên con rắn, cô bé đi tới gần rất nhẹ nhàng lại chậm chạp nên ông lão không phát hiện, sau khi phát hiện cũng không để cho cô bé chuyển động, trong vòng năm mét mà có tiếng vang thì con rắn này sẽ bị dọa chạy, tốc độ của nó rất nhanh, nếu nó chạy thì cực kỳ khó bắt. Bởi vậy ông lão mặc kệ mấy chuyện khác, điếm huyết của cô bé.

Ông lão nghiêng đầu nhìn về đứa nhỏ suýt nữa phá chuyện lớn của mình, vừa nhìn đã kinh ngạc. Bộ dạng của đứa bé này không tồi, vung tay giải huyết đạo, dùng tay vỗ đầu nhỏ của Nghi Lâm, xoay người rời khỏi, chỉ là lúc vừa đi vài bước thì nghĩ tới cái gì đó, quay người lại đánh giá Nghi Lâm cẩn thận, lúc lắc đầu lúc gật đầu, thỉnh thoảng còn thở dài than thở. Biểu cảm rất phong phú khiến khuôn mặt khô quắt của lão trở nên dũ tợn.

Nghi Lâm vừa mới trải qua một lần sống chết, cuối cùng cũng thu được hồn phách trở về, ngón tay giật giật, cơ thể đã hoạt động được rồi, vì vậy cô gái rất xúc động, tính há mồm mắng ông lão

trước mắt, nếu không phải ông ta điếm huyết cô thì cô đâu có sợ như lúc này? Chân của cô lúc này còn run đây này!!!

Nhưng chưa kịp há mồm ông lão đã hỏi trước “Cô bé là người của phái Hằng Sơn?”

Nghi Lâm trừng mắt liếc nhìn ông lão, thấy ông lão đã già, nuốt những lời thô tục xuống họng, hừ một tiếng, quay đầu muốn đi. Nhưng lúc này mới phát hiện, bản thân lại bị điếm huyết, không thể nhúc nhích.

Ông lão lườm biếng nhìn cô “Không nghe lời, ta cho răn tới căn người” Nói xong không chút xấu hổ lung lay con răn độc đang giãy dựa trong tay, hoàn toàn không có tính tự giác bắt nạt trẻ em là chuyện đáng xấu hổ!

Đe dọa xong, ông lão lập tức giải huyết đạo cho Nghi Lâm, cô bé này vừa thấy răn độc đã khuất phục, kìm nén run rẩy, cắn răng nói phải. Ông lão lại hỏi “Người là đệ tử của ai?” Nghi Lâm trả lời “Sư phụ của tiểu bối là Định Dật sư thái”. Ông lão gật đầu “Năm nay bao nhiêu?” Nghi Lâm không kiên nhẫn, nhú mày, tiếc là răn con răn độc đang giãy dựa trong tay ông lão rất uy nghi, đành chán nản trả lời “Bảy tuổi”. Ông lão gật đầu nói “Ta thiếu một đồ đệ, người quỳ xuống dập đầu ba cái với ta đi” Nghi Lâm há mồm, ông lão này là người điên sao?

“Cô bé muốn bị răn cắn sao?” Ông lão không chút xấu hổ uy hiếp tiếp, Nghi Lâm nhăn mày lại, cô phải chọn lựa giữa việc bị răn cắn và dập đầu ba cái, chán nản quỳ xuống dập đầu ba cái, ông lão này là một người không có cốt khí, hoàn toàn không để mắt tới quy củ giang hồ, lễ nghi đạo đức càng đừng nói tới, nếu Định Dật sư thái ở đất nhất định sẽ tức tới mức hộc máu. Ông lão cười ha ha ba tiếng “Đồ nhi ngoan”. Nghi Lâm cúi đầu không lên tiếng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt [3], chứ đừng nói là con gái. Cô là con gái, biết

co biết già, tuy nhiên trong lòng đã đem ông lão ném tới góc dành cho người bị bệnh thần kinh rồi.

[3] Nghĩa là người biết nhìn xa trông rộng, biết mình đang ở đâu, cần làm gì cho để mình đạt được kết quả tốt nhất.

Ông lão kéo Nghi Lâm tới trước người, hỏi tên và chỗ ở cụ thể, Nghi Lâm muốn nói dối ông nhưng đáng tiếc, ông lão bảo, nếu nói dối sẽ để cho mười bảy, mười tám con rắn đi bắt cô, giọng điệu rất giống kiểu hù dọa trẻ em. Nhưng Nghi Lâm rất sợ, sợ ông lão điên này nói được làm được, như vậy sẽ rất đáng sợ, cân nhắc lợi hại xong liền ngoan ngoãn nói thật. Cô nghĩ võ công của sư phụ nhà mình không tồi, ở Bạch Vân Am lại có hơn hai trăm đệ tử, ông lão này chắc không quá kiêu ngạo.

Ông lão cũng không giải thích tại sao muốn thu Nghi Lâm làm đồ đệ, biết được điều mình muốn biết, thân thể bay lên trời, đập vách núi rồi lộn vòng mấy vòng đã biến mất, thân hình rất là phiêu dật, Nghi Lâm biết ông lão này là một cao thủ danh phù kỳ thực [4], mà những người như vậy lại vô cùng khó gặp. Nhưng mà nhớ lại chuyện lúc nãy, lại nhìn Huyền Không tự ở trên đỉnh... Nghi Lâm thở dài một tiếng, thôi, trở về thôi.

[4] Nghĩa là danh tiếng và thực tế đều tương xứng với nhau.

Vốn rất chờ mong nhưng đột nhiên lại chẳng còn gì, cho dù tới Huyền Không tự, xác định người kia là mẹ ruột của khối thân thể này thì thế nào? Muốn nhận thức sao? Trong nguyên tác, bà lão câm điếc tình nguyện im lặng ở cạnh bảo vệ con gái mười năm cũng không tính nhận thức, cô đi qua làm nũng, dùng một chút thủ đoạn nhỏ có thể khiến người ta nhận cô sao?

Cô cảm giác mình đang nằm mơ.

Huồng hồ cho dù nhận thức bà lão câm điếc thì thế nào? Để cho bà ấy mang mình khỏi phái Hằng Sơn? Lý do gì? Nói là đi tìm cha ruột của mình – Bất Giới hòa thượng sao? Trong nguyên tác nói, bà

lão cảm điếc vì ra ngoài giặt quần áo về thì thấy một người phụ nữ xa lạ nhìn chòng mình với vẻ mặt xấu hổ và tức giận, lúc nàg ta rời đi còn nói Bất Giới hòa thượng khi nhục nàg ta, tuy rằng điều này không oan uổng nhưng vẫn chưa đến mức đó, miệng của Bất Giới hòa thượng đúng là rất tiện, nhưng mẹ Nghi Lâm chỉ vì thế mà rời nhà mà đi, bỏ lại cả đứa con gái vừa mới trăng tròn, nói thật, cho dù Bất Giới hòa thượng thật sự đũa giốn người phụ nữ khác, lúc bà ta đi cũng nên mang theo con gái đi mới phải, bởi vậy có thể thấy được tính cách của người này rất kỳ quái, tính cách mẫn cảm, lại rất tàn nhẫn và quyết tuyệt, cho dù im lặng ở cạnh Nghi Lâm chờ đợi mười mấy năm cũng không thừa nhận nhau.

Tuy rằng bà ta là mẹ của khối thân thể này, nhưng trong lòng Nghi Lâm, cha mẹ ruột chỉ có ba mẹ Hàn mà thôi.

Lúc trở lại Bạch Vân Am thì vẫn chưa tới trưa, Nghi Lâm đẩy cửa đi vào, ngã lên giường ngủ, cô quyết định không đi tới tiếp cận người ở Huyền Không tự nữa, dù sao cô không xem bà ta là mẹ ruột vậy thì lợi dụng bà ta làm gì?

Nghi Lâm hoàn toàn không để chuyện lúc ở trên đường vào lòng, hai ngày sau đã ném nó vào một chỗ nào đó mà có lục cũng chả nhớ. Nhưng đêm thứ ba, lúc cô đang ngủ say thì bị người khác dùng sức kéo dậy, Nghi Lâm mơ màng mở mắt, cứ nghĩ là Nghi Mẫn sư tử, nhưng nhìn kỹ lại thì, chúa ơi, là ông lão đó!

Nghi Lâm há mồm tính hô nhưng thủ pháp điểm huyết của ông lão rất cao, không biết hấn động kiểu gì mà cô không thể nói ra tiếng, chỉ có thể dùng khẩu hình như đứa ngốc.

“Đồ nhi ngoan, đêm nay vi sư bắt đầu truyền dạy y bát [5] cho con, con phải học cho tốt, học không tốt, hừ hừ, cho nó cắn con” Nói xong đã giơ thứ trong tay ra, Nghi Lâm vừa nhìn thấy đã hít khí lạnh, là một con rắn trắng dài khoảng một mét! Chưa nói tới việc có độc hay không, chỉ nói độ lớn của nó cũng đủ làm cô sợ.

[5] Nghĩa là dạy những gì mà mình có, kể cả tâm huyết lâu năm.

Chương 3: Học bản sự

Từ ngày đó trở đi, Nghi Lâm bắt đầu công cuộc bị dày vò cả ngày đêm. Ban ngày phải tụng kinh, luyện võ công đơn giản của Hằng Sơn phái, ban đêm ngủ chưa được ba giờ đã bị dựng dậy học bản sự với ông lão, mà đêm nào Nghi Mẫn sư tử cũng bị một đồng thuốc mê làm cho choáng váng, Nghi Lâm lo lắng mê dược sẽ khiến thân thể không tốt, nào biết ông lão kêu ngoạ võ ngực cam đoan nói, thuốc mê này là bí phương có một không hai, không có tác dụng phụ. Nghi Lâm nghĩ trong lòng, thuốc vốn là thuốc độc, không có tác dụng phụ mới lạ. Nhưng ông lão lại dùng rắn dọa cô, cô đành im lặng không nói gì thêm. Cũng may lúc lơ đãng cầm cổ tay của Nghi Mẫn sư tử cũng không tra được gì.

Cô không biết thân phận của ông lão, bởi vì ông không cho cô hỏi những thứ không liên quan tới việc học, cho nên ngay cả tên của ông Nghi Lâm cũng không biết, ông lão chỉ bảo cô gọi là sư phụ.

Ông lão nói muốn truyền y bát cho cô, mà y bát đó không phải gì xa lạ, chính là y thuật. Lúc mới đầu Nghi Lâm tỏ vẻ khinh thường, cô cảm thấy mình là một học sinh giỏi trong trường đại học y, từ nhỏ lại cùng ông nội và cha học tập, cần gì người khác dạy? Nhưng sau khi học nửa tháng thì Nghi Lâm thay đổi thái độ tới mức 360°. Ban đầu không kiên nhẫn nay biến thành kính trọng, lúc này mới biết tại sao có câu ếch ngồi đáy giếng, cũng biết cô chính là kiểu ánh mắt thiên cận.

Ban đầu, ông lão dạy cho Nghi Lâm những điều cơ bản của y học, những thứ này cô tiếp xúc từ nhỏ, dĩ nhiên không cần học cũng biết, nhưng ông lão không biết Nghi Lâm từng học qua, cho rằng mình bắt được thiên tài, vô cùng vui vẻ, vốn chỉ định dạy qua loa, bây giờ chú tâm dạy vô cùng. Sau một thời gian, Nghi Lâm bắt đầu

hỏi nhiều vấn đề, ông lão rất dễ dàng giải đáp, Nghi Lâm rất kích động, cô từ nơi ông lão biết được bây giờ là năm Thiên Thuận của Minh triều, lại có không ít dược liệu quý trọng mà đời sau không còn, cô đối với đồng dược liệu này không chút kiến thức, nay có người sư phụ này dạy dỗ, cô rất vui vẻ.

Một năm trôi qua, y thuật của Nghi Lâm tăng lên, thân thể yếu đuối cũng được ông lão dùng thuật châm cứu với thuốc viên có bí phương độc nhất điều trị tốt hơn rất nhiều. Tối hôm nay, ông lão trình trọng đưa cho Nghi Lâm một cái bao châm tinh xảo, nghiêm túc nói “Từ hôm nay trở đi, vi sư sẽ truyền thụ cho con thuật châm cứu, cái này phải có tài nghệ toàn diện, là tuyệt học tối cao của bốn môn, vốn không tính dạy cho con sớm như vậy, nhưng trên người vi sư còn có chuyện quan trọng, sang năm phải rời đi, học nhiều hay ít phải xem chính bản thân con”

Nghi Lâm gật đầu, đối với việc ông lão phải rời đi cũng không chút kinh ngạc, từ đầu cô đã biết ông lão không thể ở nơi này lâu, có thể ở lại hai năm hẳn đã rất khó khăn rồi.

Kiếp trước Nghi Lâm từng học qua châm cứu, nhưng thuật châm cứu mà ông lão dạy cho cô rất phức tạp, khác với những gì cô từng học, có chút châm pháp vô cùng khác với lẽ thường, có vài huyết đạo không nên cùng châm một lúc nhưng thông qua sự giảng giải và thử nghiệm cẩn thận của ông lão thì Nghi Lâm đột nhiên tỉnh ngộ, sợ hãi than. Sau đó càng thêm dụng tâm học tập, cô tự nhận mình không ngu, nhưng mấy ngày nay cảm thấy đầu không dùng đủ, quá thâm ảo, lại phức tạp, mà thời gian lại rất ngắn, khiến cho cô cảm thấy mình đang chạy đua với thời gian.

Cô cùng thời gian giành giật từng giây một, một năm cũng đã trôi qua. Đêm nay, ông lão không dạy cô cái gì, chỉ cáo biệt.

“Lâm Nhi, con rất thông minh, vi sư đi rồi con không thể bỏ học, chỉ có không ngừng nghiên cứu học tập mới có thể tiến bộ, tính

cách của con yếu đuối, lại tùy hứng, tốt bụng, nơi này là bí tịch khinh công, cho con, học cho tốt, tương lai có họa thì con cũng có thể bình yên vô sự, ta dạy con tâm pháp nội công để con tu luyện hằng ngày, nếu không thì không thể luyện được khinh công này”

Nghi Lâm im lặng nhận lấy quyển sách nhỏ, không xem, trực tiếp nhét vào vạt áo.

“Bộ ngân châm ta đưa con được tạo thành từ Thiên Sơn huyền thiết, có 303 châm, rất khó có, là chí bảo của bốn môn, phải bảo quản cẩn thận, tương lai truyền lại cho đệ tử của con”

Nghi Lâm gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Hai quyển này là bút ký về y học mà ta nghiên cứu mấy năm nay, bên trong ghi lại nhiều phương pháp cứu trị những bệnh nan y, chắc chắn sẽ giúp đỡ con trong tương lai”

Nhìn bìa sách mới tinh, người thấy mùi mực nồng đậm, đây rõ ràng mới viết gần đây, là cố ý chuẩn bị cho cô, Nghi Lâm hít hít mũi, vâng một tiếng, hai tay kính cẩn nhận lấy.

“Bây giờ con quỳ xuống”

Nghi Lâm ngoan ngoãn quỳ xuống.

“Từ trước tới giờ vi sư chưa bao giờ nói cho con biết chuyện gì tới sư môn, nhưng bây giờ đã tới lúc tạm biệt, cũng nên nói với con” Ông lão thở dài nói “Vi sinh là đại đệ tử đời thứ 37 của Trường Sinh môn, bốn môn luôn làm việc điều thấp, người biết tới rất ít, mỗi đời chỉ có một truyền nhân, con nhớ cho kỹ, đời này con chỉ có thể nhận một đệ tử, nhưng không phải là người có chung dòng máu”

Tuy rằng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng hai năm trôi qua, Nghi Lâm đã đem ông lão trở thành người thân của mình, lập tức nghiêm túc, gật đầu đồng ý.

Ông lão lại nói “Trường Sinh môn ta lấy việc cứu người làm trọng, Lâm Nhi, về sau, cho dù là gì cũng không được thấy chết

không cứu”

Nghi Lâm hỏi lại “Dù là người có tội ác tày trời vẫn phải cứu?”

“Phải cứu!” Ông lão nghiêm túc nói “Y sư không phân biệt kẻ ác hay kẻ hiền, bây giờ, con thề trước mặt ta, từ nay về sau, nếu nhìn thấy có người bị bệnh nhất định phải cứu, nếu không thiên lôi đánh xuống, chết không tử tế”

Khóe miệng Nghi Lâm co giật “Sư phụ, người làm vậy không phải muốn giết con sao? Nhìn thấy người có bệnh phải chẩn trị, con là thánh nhân sao? Đồ nhi không có bản sự đó” Lời thề này tuyệt đối không thề thề, cô là người mượn xác hoàn hồn, nhất định phải tin có quỷ thần, thiện tai thiện tai.

Ông lão nghĩ lại thấy cũng đúng, vạn nhất đồ đệ gặp được nam tử đi trên đường, nhìn người này có bệnh phù chân hoặc có bệnh về cái đó, một cô nương như nó sao có thể chữa bệnh cho người ta?

“Vậy con thề, hàng năm không thể trị dưới một trăm người” Ông nghĩ một trăm người đã rất ít, ông cũng không muốn đồ đệ bảo bối mệt mỏi, nhưng quy củ không thể phá, bản thân lão thấy người có bệnh nhất định sẽ trị, tới tuổi này còn rất vất vả, cũng bởi vì điều này mới xảy ra nhiều chuyện, mấy năm nay mặc dù coi thường môn quy, rất ít khi xem bệnh, nhưng trong lòng vẫn luôn để ý môn quy, nhưng Nghi Lâm đồ nhi là nữ tử, không có võ công, tiêu chuẩn ít một chút cũng không sao.

Nghi Lâm sao có thể không biết lo lắng của sư phụ, cô đau khổ nhìn hấn “Sư phụ, con ở phái Hằng Sơn hàng năm, không lẽ muốn con xem bệnh cho các sư tử? Huống chi con nhỏ tuổi, lại là nữ tử, võ công không cao, nếu ra ngoài gặp chuyện hay kẻ xấu thì làm sao giờ? Hơn nữa môn quy của phái Hằng Sơn là không cho phép đệ tử tùy tiện xuống núi”

Ông lão nói “Con luyện cho tốt bí tịch khinh công ta đưa con thì trên đời này rất ít người có thể bắt được con, con đã học được y lý

cao nhất của bốn môn, muốn bảo vệ mình không khó. Về việc xuống núi, con khỏi cần lo, ta đã nói với sư phụ và sư bá của con, hàng năm cho con xuống núi lịch lãm ba tháng”

Nghi Lâm trợn to mắt nói “Ngài đã nói chuyện với sư phụ sư bá con rồi?”

Ông lão vuốt chòm râu bạc, lạnh nhạt nói “Trường Sinh môn và Hằng Sơn phái có giao tình lâu năm, sư tổ của Hằng Sơn phái – Hiểu Phong sư thái chính là người Trường Sinh môn, mà bí dược của phái Hằng Sơn như Thiên Hương Đoạn Tục cao và Bạch Vân Hùng Đám hoàn cũng từ Trường Sinh môn mà ra. Vì sư là truyền nhân của Trường Sinh môn, dĩ nhiên là có quen biết với sư phụ sư bá con”

“Vậy tại sao đêm nào sư phụ cũng lên lút tới dạy y thuật cho con?” Nghi Lâm khó hiểu hỏi.

Ông lão nói “Đương nhiên là không muốn người khác làm phiền, sư phụ và sư bá con hôm nay mới biết ta thu con làm đồ đệ”

“Vậy tại sao sư phụ nhận con làm đồ đệ?” Đây là điều Nghi Lâm không hiểu, mặc kệ nghĩ thế nào đều cảm thấy điều này rất khó tưởng tượng, trên óc cô cũng không ghi hai chữ ‘Thiên tài’ gì cả.

Ông lão nói “Nếu tương lai có duyên gặp lại, vì sư sẽ nói cho con biết, bây giờ, con đừng hỏi nhiều”

Trong lòng Nghi Lâm có chút không thoải mái “Vậy sư phụ cũng nói tên cho đồ nhi biết chứ?”

Ông lão lắc đầu “Vi sư không nói là vì tốt cho con”

Nghi Lâm bất đắc dĩ, cũng có chút thất vọng, nhưng nghĩ tới sư phụ không nói tên cho cô là vì tốt cho mình nên cũng không hỏi nữa mà hỏi điều khác “Con có thể thu tiền một trăm người mà con chẩn trị không?”

Ông lão nói “Đương nhiên có thể, tốt lắm, mau thề đi”

“Sư phụ, không thề không được sao?”

“Không được, phải thề”

Nghi Lâm bắt đắc dĩ, giơ tay phải lên thề độc, tỏ vẻ nếu hàng năm không chữa được một trăm người cho tới nơi tới chốn thì chết không toàn thây. Ông lão vui vẻ gật đầu, kéo cô lên “Lâm Nhi, vi sư biết con không vui, nhưng môn quy không thể bỏ, nếu thầy trò ta không có duyên gặp lại, con nhất định phải nhớ kỹ môn quy, đời này chỉ có thể có một truyền nhân, Trùng Sinh môn chỉ biết y lý, công phu của vi sư là tự học, thời gian có hạn, vi sư không thể dạy dỗ con cho tới nơi tới chốn được, bản khinh công bí tịch kia, còn có hai bản bút ký đó, con phải đọc cho kỹ, sau khi nhớ kỹ thì đốt nó, không được để cho người ngoài nhìn thấy, ngay cả sư phụ sư bá con cũng không được. Từ năm nay trở đi, con có thể xuống núi lịch lãm, gói đồ ta đưa con hai ngày trước con phải mang bên người, chuyện gì cũng phải cẩn thận, nhớ kỹ, phải luyện tâm tâm pháp nội công kia hằng ngày”

“Sư phụ...” Giọng nói của Nghi Lâm có chút nghẹn ngào, ánh mắt toan chát, ông lão vờ vai cô thờ dài, không đứng lại, thi triển khinh công rời đi, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng, người làm bàn hàng đêm trong hai năm nay bây giờ chỉ có thể đặt một dấu chấm tròn[1]...

[1] Ý bảo kết thúc đó. Dấu chấm trong câu là kết thúc nên đây dùng là để ẩn dụ á

Từ nay về sau, Nghi Lâm bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu và học tập bí tịch và bút ký y lý mà ông lão để lại, ba vị sư thái Định Nhân, Định Tĩnh và Định Dật có tới tìm cô nói chuyện một lần, Nghi Lâm kể lại chuyện bá sư một lần nhưng cũng có thay đổi chút ít, không nói tới chuyện Huyền Không tự, ngoài ra còn chủ động thừa nhận sai lầm, nói không nên bá người khác làm sư phụ, cũng không nên gạt ba vị trưởng bối lâu như thế. Định Dật sư thái vung tay lên nói

“Không trách con, đây là chuyện tốt, phái Hằng Sơn chúng ta và Trường Sinh môn có quan hệ sâu xa, đây cũng là phúc khí của con”
Đồng thời Định Nhân sư thái cũng tỏ vẻ, về sau, cứ tháng sáu cô có thể đi xuống núi lịch lãm ba tháng, chẩn bệnh làm việc thiện.

Chương 4: Tuyệt thế khinh công

Bộ khinh công sư phụ lưu lại tên là <Lăng Ba Vi Bộ>, Nghi Lâm thấy tên này thì cảm thấy loạn vô cùng, cô hối hận, hối hận lúc sư phụ giao quyển bí tịch này lại không thèm nhìn nó một cái!! Lăng Ba Vi Bộ đó!!! Là quyển bí tịch khinh công của phái Tiêu Dao trong truyền thuyết ở <<Thiên Long Bát Bộ>> của lão Kim đó!!

Trời ạ, đây là <<Tiểu Ngạo Giang Hồ>> mà!!!

Sau khi kích động một hồi, Nghi Lâm tự hỏi, cái Trường Sinh môn này có phải là môn phái nhỏ tách ra từ phái Tiêu Dao không? Nhưng không phải phái Tiêu Dao chỉ giỏi võ công thôi sao? Sao lại có y lý? Dĩ nhiên, bản bí tịch này cũng có thể là do sư phụ lượm được, ông lão không phải nói võ công là do mình tự học sao? Tóm lại đây là khả năng lớn nhất, cô cũng chỉ có thể YY [1] trong đầu một chút.

[1] tự sướng.

Nếu trước khi cô xuyên qua thì sẽ chẳng hiểu cái bí tịch này viết gì, giống kiểu bạn đọc sách trời vậ đó. Nhưng bây giờ, này chẳng qua là một chuyện nhỏ như ăn kẹo, những gì cô học trong hai năm nay cũng có cái này. Huống chi sư phụ cũng dạy cô một bộ nội công tâm pháp, tuy rằng không biết tên gọi của bộ nội tâm công pháp này là gì, nhưng sau khi luyện qua, việc đi đường thoải mái hơn trước rất nhiều, sức cũng có nhiều hơn, tuy chỉ tu luyện hai năm nhưng có thể xứng với kiếm pháp của phái Hằng Sơn, sau này ra ngoài vẫn có thể đánh được đám cướp.

Dĩ nhiên, đợi sau khi cô học xong bộ Lăng Ba Vi Bộ này... Hừ hừ...

Lăng Ba Vi Bộ lấy tám tám sáu bốn quẻ Kinh Dịch [2] làm cơ sở, người tu luyện dựa vào trình tự quẻ mà tăng lên sức mạnh, từ lúc bắt đầu cho tới cuối cùng sẽ tạo một cái vòng lớn. Trang đầu của bí tích có chú giải: [Người luyện Lăng Ba Vi Bộ cũng chính là dùng khí để bay. Không chỉ khinh công bình thường mà cả những khinh công chí thượng cũng chưa chắc sánh bằng. Người biết khinh công chẳng qua là dựa vào lực nhảy cao mà nhảy, nhờ phản lực mà bay về trước, cũng dùng kỹ xảo để giảm trọng lực và âm thanh lúc tiếp đất. Bởi thế, người dùng khinh công thường chẳng qua là dùng lực để tung người. Người có khinh công tối thượng còn phối hợp kỹ xảo để khí, chạy nhanh hơn, nhảy cũng cao hơn, nó còn được gọi là “Đạp Tuyết Vô Ngân” “Lực Địa Phi” “Thảo Thượng Phi”. Còn Lăng Ba Vi Bộ là dùng khí để bay lên, khoảng cách bay cao xa thì tùy vào trình độ công lực của người luyện, người luyện tới công lực cao thâm có thể bay qua sông núi và khe cổ, thậm chí còn có thể bay xa hơn, khi bay toàn thân bất động, hai chân đạp trên không như đi trên mặt đất, tiêu sái không như đi trên không nên bộ công pháp này mới có tên là Lăng Ba Vi Bộ. Người luyện Lăng Ba Vi Bộ phải có công phu cao, có thể tùy thời mà dựa vào tính chất của nơi đó, sau đó phát ra loại khí có cùng tính chất với không khí nơi đó. Hai khí giống nhau sẽ khiến thân thể bay lên. Lại nói về việc đề khí, cơ thể con người tiến tới như đang bơi lội!] – Đây là nguyên văn trong phần miêu tả của Lăng Ba Vi Bộ, Nghi Lâm nhìn mà ngứa lòng, đáng tiếc nội công của cô quá kém, hiệu quả rất thấp, sau khi luyện hai ba tháng, tuy có thể bay trên không nhưng bộ pháp tinh diệu, người thường muốn bắt được cô cũng khó.

[2] Kinh (經 jīng) có nghĩa là một tác phẩm kinh điển, trong tiếng Hoa có gốc gác từ “quy tắc” hay “bền vững”, hàm ý rằng tác phẩm này miêu tả những [quy luật tạo hóa](#) không thay đổi theo thời gian.

Dịch (易 yì) có nghĩa là "thay đổi" hay "chuyển động".

Khái niệm ẩn chứa sau tiêu đề này là rất sâu sắc. Nó có ba ý nghĩa cơ bản có quan hệ tương hỗ như sau:

- *Giản dịch* - thực chất của mọi **thực thể**. Quy luật nền tảng của mọi thực thể trong vũ trụ là hoàn toàn rõ ràng và đơn giản, không cần biết là biểu hiện của nó là khó hiểu hay phức tạp.
- *Biến dịch* - hành vi của mọi thực thể. Vạn vật trong vũ trụ là liên tục thay đổi. Nhận thức được điều này con người có thể hiểu được tầm quan trọng của sự mềm dẻo trong cuộc sống và có thể trau dồi những giá trị đích thực để có thể xử sự trong những tình huống khác nhau.
- *Bất dịch* - bản chất của thực thể. Vạn vật trong vũ trụ là luôn thay đổi, tuy nhiên trong những thay đổi đó luôn luôn tồn tại nguyên lý bền vững - quy luật trung tâm - là không đổi theo không gian và thời gian.

Nghi Lâm đã đốt bộ bí tích khinh công mà sư phụ đưa cho cô, về phần hai bản bút ký, sau khi hiểu đạo lý xong cô cũng đốt, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng lại sợ tương lai có vấn đề gì, dù sao sư phụ cũng đã nói, cô cũng đồng ý, cho nên chỉ có thể làm theo.

Tháng sáu đang dần tới, cũng tới lúc cô cần xuống núi lịch lãm. Đi vào thế giới này bốn năm, đây là lần đầu cô xuống núi, Nghi lâm vừa chờ mong lại có chút lo lắng, may lúc sư phụ gần đi có để lại ít đồ tốt cho cô, có đan dược luyện chế để cô cứu người, lại có tiền tài xa xỉ, hai vạn ngân phiếu cùng với một đồng bạc vụn, số tiền này ở thời đại này chắc chắn là một số tiền lớn. Đồng thời Nghi Lâm cũng cảm thán sư phụ mình thật giàu, Nghi Lâm cảm kích sư phụ tận tâm tận lực, ngay cả điều này cũng nghĩ cho cô, người sống trên đời, không tiền không làm được gì. Đời trước cô không thiếu tiền, đời này không có tiền mà ở bên ngoài nữa, chắc cô bị tra tấn mà chết mất.

Cô không biết cách chi tiêu ở bên ngoài nên Định Dật sư thái đề hai vị sư tử Nghi Quang, Nghi Mẫn đi xuống núi cùng cô để chăm sóc lẫn nhau. Nghi Lâm cảm thấy lời đề nghị này rất bình thường nên đồng ý. Việc cô học y và khinh công từ một cao nhân không còn là chuyện bí mật gì ở phái Hằng Sơn, thứ nhất, chuyện này giấu không tốt, sau này bị người khác phát hiện sẽ trở nên khó coi, không bằng nói trước, huống chi trên dưới phái Hằng Sơn không phải chỉ có ni cô mà còn có các tục gia đệ tử ở đây từ bé, tính cách đơn thuần thiện lương, không bao giờ nói bậy sau lưng đồng môn, các sư tử cũng biết kỳ ngộ [3] của cô nên tất cả đều chúc mừng, cô không phát hiện ai có cái gọi là ghen tị cả. Thứ hai, tính tình của cô nàng kiêu quái đản tùy tính, cái gọi là ẩn dấu không phải là phong cách làm việc của cô, có thể tương lai sẽ chịu thiệt nhưng ít ra trước mắt, cô thấy tính cách này rất tốt.

[3] cuộc gặp gỡ kỳ diệu.

Ở trên đường xuống núi, Nghi Mẫn hỏi Nghi Lâm “Sư muội, hôm qua tử và Nghi Quang sư tử đã bàn bạc với nhau, chúng ta tới dưới núi cứu người trước, sau đó đi về phía Nam được không?”

Nghi Lâm hỏi “Hà Bắc gần chúng ta hơn, sao không đi ạ?” Nói thẳng ra, cô muốn đi Bắc Kinh nhìn một chút, trước khi xuyên qua cô là người Bắc Kinh, mà Hằng Sơn lại ở chỗ giao nhau giữa Hà Bắc và Sơn Tây, đi lại cũng tiện.

Nghi Quang đứng ở cạnh nói “Hà Bắc là địa giới của ma giáo, chúng ta cần thận một chút vẫn hơn”

“Ma giáo?” Nghi Lâm làm vẻ không biết. Cô suýt nữa đã quên trong <Tiểu Ngạo Giang Hồ> còn có một Nhật Nguyệt Thần Giáo, giáo chủ bây giờ hẳn là Đông Phương Bất Bại rồi ha.

Nghi Quang giải thích “Người Ma giáo làm việc tàn nhẫn, không có nhân tính, hơn nữa, ma giáo là tà ma ngoại đạo, chúng ta và bọn họ là kẻ địch”

Nghi Mẫn gật đầu đồng ý, Nghi Lâm mở to mắt, ngoan ngoãn nói “Vậy nghe theo sư tỷ, chúng ta đi phía Nam cũng tốt” Ma giáo ấy à, cô tuyệt đối không tính đụng vào!

Cước bộ của ba người không chậm, chỉ đi hơn hai canh giờ đã tới dưới núi.

Thôn ở dưới núi tên là thôn Lê Hoa, trong thôn có rất nhiều cây lê, bây giờ là tháng sáu, đã sớm qua mùa hoa, Nghi Lâm cảm thấy tiếc nuối vì xuống núi không đúng lúc.

Có bốn mươi lăm hộ người ở thôn này, nhà làm bằng ngói và gạch mộc là chính, giống như những gì trên TV từng chiếu, cô là con gái độc nhất nên được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng tới nông thôn, huống chi đây là nông thôn ở cổ đại, Nghi Lâm cảm thấy mới mẻ, nhìn quần áo của người trong thôn lại vừa kinh ngạc vừa phì cười, nơi này không phải là xã hội hiện đại.

Nghi Quang và Nghi Mẫn đã quen thuộc với nơi này, hai người thường xuống núi hóa duyên, người trong thôn thấy hai người đều tới chào hỏi. Nghi Lâm năm nay chín tuổi, thân thể yếu đuối, ăn uống không tốt nên bộ dạng không cao, miễn cưỡng cũng được một mét ba, nhìn qua càng giống đứa trẻ sáu bảy tuổi, may bộ dạng xinh đẹp, tóc đen da trắng, vô cùng đáng yêu cộng thêm hai má vừa nhìn đã muốn nheo.

“Sư tỷ, làm phiền tỷ hỏi người trong thôn có ai bị bệnh cần trị liệu không giúp muội với!” Nghi Lâm ngẩng đầu nhìn Nghi Quang nói. Nghi Quang năm nay hơn ba mươi tuổi, là đệ tử thứ bảy của Định Dật sư thái, mắt to mày rậm, khuôn mặt chữ điền, võ công cao, bình thường nói năng cẩn thận nhưng luôn chăm sóc các sư muội, Nghi Lâm rất thích vị sư tỷ này.

Nghi Quang gật đầu “Chúng ta tới chỗ thôn trưởng hỏi xem” Thôn không lớn, nhà ai có bệnh hoạn cũng không cần phải tới tìm thôn trưởng hỏi. Có điều, năm nay Nghi Lâm mới chín tuổi, người

bình thường hẳn không đồng ý để cho đứa nhỏ chữa bệnh, nếu như xảy ra cái gì thì chẳng ai làm được gì, nhưng nếu có thôn trưởng ở cạnh nhìn, hẳn cũng tốt hơn nhiều.

Ban đầu Nghi Lâm không hiểu tại sao phải tới nhà thôn trưởng, tới khi Nghi Mẫn nhỏ giọng giải thích hai câu mới hiểu, trong nhất thời không biết nói gì, chỉ có chút bất đắc dĩ, kiếp trước cô sống tới hai mươi hai tuổi, đã tới tuổi cần kết hôn, lúc thực tập cũng thường bắt mạch cho bệnh nhân, tuy rằng cuối cùng đều do thầy chỉ dạy – cũng chính là bố Hàn xác nhận, nhưng cô chưa từng chẩn sai, lại không gặp chuyện gì khó khăn nên luôn tự tin, có điều, bây giờ đã quen mình là một đứa trẻ.

Người Trung Quốc xem bệnh luôn nhìn y sư, khi chọn thầy thuốc, mặc kệ người đó cao bao nhiêu, trước tiên phải xem tuổi tác, tuổi càng lớn người ta càng cho rằng y thuật càng cao, ngược lại họ thấy không tin tưởng. Ở xã hội hiện đại đã vậy, ở cổ đại càng xem trọng tuổi tác.

Cái gọi không thể nhìn mặt bắt hình dong, ở trong trường hợp này không dùng được.

Nhà thôn trưởng ở phía Đông, lúc ba người tới, ông lão đã qua tuổi sáu mươi vô cùng hoan nghênh. Thôn Lê Hoa bọn họ luôn rất an bình, không có kẻ ác vào cướp của, tất cả đều do phái Hằng Sơn giúp đỡ, đương nhiên bọn họ không dám đắc tội với người của phái Hằng Sơn. Biết ý đồ của ba người, thôn trưởng đánh giá cô gái nhỏ xinh đẹp ở đối diện, tuổi đúng là quá nhỏ, nếu là người khác ông lão đã từ chối, nhưng mà ông rất tin phái Hằng Sơn, nghĩ tới người xuất gia luôn từ bi tốt bụng, cho nên tin tưởng bọn họ không nói đùa, cô gái nhỏ này hẳn có bản lĩnh, suy nghĩ một hồi mới gật đầu đồng ý.

Thấy trời sắp trưa, thôn trưởng đề nghị bọn họ ở lại dùng cơm, buổi chiều mở buổi chẩn bệnh. Nghi Lâm muốn gật đầu đồng ý, từ lúc trên núi xuống, đi lâu như thế, cô cảm thấy đói khát nhưng lại

không thể làm chủ, nghiêng đầu nhìn về phía Nghi Quang. Hai tay Nghi Quang chấp thành chữ thập nói “Làm phiền thí chủ”. Nghi Lâm nghe xong thì vui vẻ khôn cùng.

Đây là lần đầu tiên cô ăn cơm ngoài phái Hằng Sơn, dĩ nhiên không mong thịt gà thịt vịt thịt bò, cho dù có cô cũng không dám ăn trước mặt Nghi Quang Nghi Mẫn, huống chi là không có! Thức ăn đều là đồ ăn chay, rau xanh, đậu cove, bánh bao, Nghi Lâm không ăn nhiều bởi vì không thể ăn, ở đây nấu không ngon bằng các sư tử ở phái Hằng Sơn, ăn rồi mới biết, có vẻ thức ăn mấy năm nay cô ăn đều rất đáng giá để nhớ lại.

Hai sư tử Nghi Quang Nghi Mẫn ăn giống bình thường, Nghi Lâm cảm thấy mình quá yếu ớt, nhưng cô thật sự chịu không nổi, hơn nữa trên đĩa còn có mùi lạ khiến cô không thoải mái. Nói thẳng ra, cô gái nhỏ chính là người có bệnh sạch sẽ và rất thích soi mói.

Sau khi ăn xong, thôn trưởng đem ba người tới nhà của người thợ săn, ông nghĩ tới, hai ngày trước, thằng cháu Trương Nhị của ông lên núi săn thú bị thương chân, việc trị liệu cái này cũng không có kiêng kị gì nhiều, cho dù trị không được cũng không chết người, chẳng qua nghiêm trọng hơn một chút, đến lúc đó ông nhờ người trên trấn về trị lại cũng được. Dù sao, so với việc đắc tội đệ tử phái Hằng Sơn cũng tốt hơn. Huống chi, ông là chú của Trương Nhị, thân thích nhà mình cũng dễ hơn.

Nghi Lâm mà biết ý nghĩ của thôn trưởng có vẻ chất phác thành thật đi trường, hẳn không nói gì mà bỏ đi luôn, lòng tự trọng của cô gái này rất mạnh đó!

Chương 5: Vấn đề hình tượng

Nhìn qua, gia cảnh của nhà thợ săn Trương có vẻ giàu có, ở nhà ngói, trong viện có nuôi một con chó màu vàng lớn, nhìn mấy người đi vào đã sửa to. Không lâu sau, một người phụ nữ khoảng ba mươi

tuổi đi ra từ nhà chính, bộ dạng có chút phúc hậu, mập mạp trắng trẻo khiến cho Nghi Lâm hâm mộ không thôi, người phụ nữ này hẳn là ăn không ít đồ ăn thôn quê.

“Chú hai, sao chú lại tới giờ này?” Người phụ nữ nhìn thôn trưởng xong nhìn ba người Nghi Lâm, nụ cười trên mặt nhạt đi một ít “Nhà con không có đồ ăn thừa cho các sư thái” Chắc là người phụ nữ này nghĩ thôn trưởng mang ni cô tới nhà mình hóa duyên. Nghi Lâm cúi đầu bĩu môi, thôn trưởng quát lớn “Nói bậy gì đấy! Sư thái tới để xem vết thương trên chân của Trương Nhị!” Người phụ nữ vừa nghe, khuôn mặt thay vào nụ cười tươi rói “Thì ra các sư thái tới làm việc thiện, mau mau, vào trong ngôi” Nói xong nghiêng người mời bốn người đi vào.

Mọi người đi theo người phụ nữ vào phòng bên trái nhà chính, một người trung niên đang ngồi dựa vào giường lò [1], làn da của hắn ngăm đen, khuôn mặt râu quai nón, nhìn rất đáng sợ.

[1] Theo như lời bác gác gỗ thì kiểu giường ở trong nó rộng để đốt than đó, còn kiểu thẳng bạn bán kiếm hiệp của mình hiểu là trên là giường, dưới là cái lò :v Chả biết kiểu nào đúng :v Các bạn chọn một trong hai nha))

Thôn trưởng nói hai ba câu, người phụ nữ nghe nói người xem bệnh cho chồng mình là cô gái nhỏ như Nghi Lâm, lập tức từ chối “Chú hai, Trương Nhị là trụ cột chính ở nhà con, chú để cho đứa nhỏ kia xem vết thương của hắn, không phải là ném hắn vào lò lửa sao?” Thôn trưởng tính quát lớn nhưng Nghi Lâm đã xen miệng vào “Có bản lĩnh hay không phải xem mới biết, tôi là đệ tử của phái Hằng Sơn, dĩ nhiên không bôi nhọ sư môn” Âm thanh của cô tinh tế, nhỏ nhẹ mang theo chút âm thanh của đứa trẻ, lời nói vốn bén nhọn qua miệng cô lại trở thành dịu dàng, êm ấm, không chút khí thế.

Người phụ nữ định nói cô là đệ tử phái Hằng Sơn, tôi sao có thể đụng vào được? Nhưng bà chưa kịp nói thì người thợ săn họ Trương

đã nói trước “Làm phiền cô nương”. Trương Nhị này cũng biết nhìn người, năm nào cũng vào Nam ra Bắc, mặc dù không làm nên trò trống gì nhưng vẫn biết ai có thể đắc tội ai không thể, cũng hiểu được các môn phái lớn rất coi trọng danh dự, vết thương nơi chân của hắn có vẻ nghiêm trọng, thầy thuốc xem qua đã nói, cho dù chữa khỏi cũng bị thọt, cũng không có hy vọng gì, để cô bé này nhìn qua một cái cũng chả sao.

Nghi Lâm không nói gì đi tới xem cái chân được băng bó của Trương Nhị, người phụ nữ định nói gì thì bị chòng trùng mắt lại nên im miệng.

“Bị thương mấy ngày rồi?” Nghi Lâm cầm chân của Trương Nhị hỏi.

Trương Nhị trả lời “Ba ngày”

“Đã mời thầy thuốc chưa?” Thấy Trương Nhị gật đầu, Nghi Lâm lại hỏi “Thầy thuốc bảo chân của chú bị thọt, đúng không?” Trương Nhị lại gật đầu, Nghi Lâm nói “Tôi có thể chữa được chân cho chú, không lưu lại bệnh căn” Trương Nhị trừng to hai mắt, vẻ mặt nghi ngờ, Nghi Lâm thân nhiên nói “Nhưng điều kiện quan trọng nhất chính là phối hợp điều trị với tôi” Trương Nhị chưa kịp trả lời, người phụ nữ im lặng đã nói tiếp “Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên” Lúc này bà đã quên lúc này ai nhận nhớ khó chịu.

Nghi Lâm không nói gì, để cho người phụ nữ đó lau sạch thuốc đã được bôi trên đùi Trương Nhị, vết thương sâu lộ cả một mảng xương cốt, vết thương trên chân dài một mét, rất dữ tợn. Nghi Lâm không thay đổi sắc mặt, lấy bao châm ra, đầu tiên là cắm huyết Tam Âm Giao, huyết Dũng Tuyền, huyết Âm Lăng Tuyền, huyết Ủy Trung [2], sau đó lại châm vào vài huyết khác. Cuối cùng lấy bình sứ màu trắng, mở nắp bình ra, một mùi bạc hà thơm ngát lan ra khắp phòng, Nghi Lâm đổ thuốc bột màu lục trong bình sứ lên miệng vết

thương, Trương Nhị cảm thấy chân mát lạnh, sau đó đau đớn giảm bớt.

[2] Thông tin các huyết xin xem ở:
<http://clbyogacuoiviet.com/index.php/so-do-huyet-dao-co-the-bam-huyet-chua-benh/>

Nửa nén nhan trôi qua, Nghi Lâm rút ngân châm ra, sau đó dặn Trương Nhị “Ngày mai tôi lại tới, đừng để vết thương dính nước, không được ăn mấy thứ có cay hay uống rượu, ngay cả dấm chua cũng không được đụng” Nói xong, xoay người đi ra khỏi phòng, Nghi Quang Nghi Mẫn đi theo, thôn trưởng tò mò hỏi Trương Nhị “Cảm giác thế nào?” Trương Nhị nói “Tốt hơn rất nhiều, lúc trước con còn cảm thấy chân rất đau, bây giờ không thấy đau gì cả, chân cũng nhẹ hơn trước nhiều” Thôn trưởng và vợ Trương Nhị nghe thì vui vẻ vô cùng, vợ Trương Nhị từ khi biết chân chồng mình bị thọt thì buồn bã vô cùng, lúc này nghe chồng bảo chân không đau, lập tức tin tưởng, vô cùng vui vẻ. Thôn trưởng thấy bà như vậy, nói nhỏ “Con đừng vui sớm, đợi chân Trương Nhị lành hẳn rồi vui cũng không muộn” Ông sống đến bây giờ, hiểu nhất cái gì gọi là vui quá hóa buồn.

Cho dù thế nào, thôn trưởng cũng tin tưởng y thuật của Nghi Lâm một chút, chỉ bằng tốc độ và độ chính xác lúc châm cứu lúc này thì tốt hơn các thầy thuốc mà ông lão gặp.

Ba người Nghi Lâm lại đi theo thôn trưởng tới ba nhà khác, trong ba nhà này, một nhà có đứa nhỏ năm tuổi bị bệnh phong hàn, Nghi Lâm cho cậu bé ăn một viên thuốc, nửa canh giờ sau thì vui vẻ, tốt hơn rất nhiều; hộ thứ hai là một bà lão hơn sáu mươi bị đau bụng, Nghi Lâm châm cho bà mấy châm, cũng dứt một viên thuốc, không lâu sau thì tốt hơn không ít, sau đó dặn dò người nhà của bà lão, bảo bọn họ bốc thuốc theo phương thuốc, hai ngày sau có thể khỏe; nhà thứ ba thì phiền toái hơn, trong nhà có đứa trẻ bảy tuổi, là một đứa

ngốc, lại bị câm điếc, nhiều thầy thuốc nhìn qua đều bảo không trị được. Nghi Lâm thấy sắc mặt tái nhợt của cậu bé, lại nhìn bộ dạng giống như đứa trẻ bốn năm tuổi, vẻ mặt ngốc nghếch, đi đứng rất chậm, lưỡi nhạt, mạch đập nhẹ, điển hình cho chứng bệnh ngũ trì [3].

[3] Chứng ngũ trì: đứng muộn, đi muộn, tóc mọc muộn, răng mọc muộn và nói muộn. Bệnh này một là di truyền, hai là do bị tổn thương, thiếu dưỡng khí, chảy máu, ngộ độc.

Thầy thuốc thường quả thật không thể chữa khỏi bệnh này, ở hiện đại, xem Tây y là tốt nhất, nhưng thời đại này không có Tây y, nên không thể chữa bệnh trẻ.

Nghi Lâm châm cứu trước cho cậu bé, sau đó viết đơn thuốc cho cha cậu bé lên trên mua, sau đó cam đoan có thể chữa khỏi cho cậu bé, nhưng bắt buộc phải dùng thuốc, cha mẹ đứa nhỏ cầm đơn thuốc mà đứng yên không nhúc nhích, trên mặt lộ vẻ xấu hổ. Nghi Lâm nghĩ một lát thì hiểu, người nhà này ở nhà cỏ, trong nhà không có ghế, trên đường tới, thôn trưởng có nói nhà này mời không ít thầy thuốc tới nhưng ai cũng không chữa khỏi, hẳn đã tiêu không ít tiền. Vợ chồng này là thôn dân bình thường, dựa vào việc trồng trọt mà sống, bây giờ không có tiền cũng là bình thường. Tuy rằng cô không phải nhà từ thiện, nhưng vẫn cầm hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng từ trong túi ra, cho dù không biết mức độ tiêu phí ở thế giới này nhưng số tiền này hẳn không nhỏ, bởi vì cô nghe sư tử nói, bánh bao ở Sơn Hạ một văn tiền một cái, mà một ngàn văn tiền là một lượng bạc.

Vụng trộm đưa ngân phiếu cho mẹ đứa trẻ, ông bồ từ chối không nhận, Nghi Lâm bảo chữa bệnh cho đứa trẻ là chuyện quan trọng, người cha chỉ có thể cảm ơn không ngừng. Nghi Lâm cũng dặn, tiền này không thể để người ngoài biết, có người hỏi thì bảo tìm người ngoài mượn tiền mua thuốc cho đứa nhỏ. Vốn không cần nói

đối, dù sao cũng là tiền sư phụ cho cô, lai lịch rất chính đại. Nhưng mà cứ nghĩ tới các sư tử ở phái Hằng Sơn thường xuống núi hóa duyên, cũng có phần người dân trong thôn không thông minh, để người khác biết tiền nhà này là do cô cho, hẳn sẽ có những lời đồn đại, cái gọi là một truyền mười, mười truyền trăm, về sau, các sư tử muốn xuống núi hóa duyên cũng không dễ dàng.

Người mẹ tự giác thề độc tuyệt không nói cho người ngoài biết, Nghi Lâm không ngờ bà lại thề, nhưng chỉ có kinh ngạc và than nhẹ, người cô rất tin tưởng vào thần quý, chỉ cần đã thề thì rất ít khi vi phạm lời thề.

Chuyện này không giấu hai vị sư tử, người tập võ tai thính mắt tinh, Nghi Quang và Nghi Mẫn nghe được những điều này đều tán thưởng tâm địa bồ tát của tiêu sư muội, càng thêm yêu thích tiêu sư muội này.

Nghi Lâm dừng ở thôn này nửa tháng, chẩn trị được ba mươi hai người, phần lớn đều là bệnh nhỏ, trị rất dễ, bây giờ Trương Nhị có thể thông thả đi đứng, Nghi Lâm để phương thuốc lại cho hắn, dặn dò một ít chú ý, nói chỉ cần dựa theo lời dặn của cô thì trong vòng hai tháng có thể tốt hơn; về phần đứa nhỏ bị chứng ngũ trì, ngày nào cũng châm cứu, uống thuốc, tắm thuốc, sắc mặt bây giờ tốt hơn không ít, hai ngày trước còn mở miệng kêu cha mẹ, cặp vợ chồng kia kích động mà khóc, cả hai quý xuống đất đập đầu với Nghi Lâm không ngừng khiến cho cô có chút không tự nhiên.

Lúc rời khỏi thôn Lê Hoa, Nghi Lâm đã cảm nhận được chúng tinh cùng nguyệt [4] trong truyền thuyết là thế nào, lại nói, người dân rất nhiệt tình, đưa rất nhiều rau xanh và lương khô để tiếp tế, cuối cùng Nghi Quang phải lên tiếng nói ba người còn phải đi xa, không thể cầm nhiều mới làm giảm sự nhiệt tình của người dân. Thật ra, Nghi Lâm rất muốn nói, nếu mọi người đưa thịt cho tôi ăn, tôi sẽ rất vui.

[4] Trên bầu trời có hàng vạn ngôi sao nhưng chỉ có một mặt trăng. Những ngôi sao đó vây quanh mặt trăng, giống như làm nổi bật mặt trăng. Ý của câu nói cũng dạng như vậy. Nói ngắn gọn, theo cách hiểu của teen hiện đại, bạn Nghi Lâm là idol, còn người dân trong thôn là fans. Vậy là dễ hiểu nhất rồi ha :’>

Ba người đi về phía Nam, trên đường gặp mấy thôn xóm, cũng dừng lại mấy ngày, đáng tiếc bộ dạng của Nghi Lâm rất la lỵ [5], rất ít bệnh nhân dám để cô xem nên cô trị liệu không nhiều, dù trị cũng không phải là bệnh nặng gì, chỉ có những người quá nghèo không có tiền mới để cô trị, những người có chút tiền thì thôi miễn gặp luôn. Cô là thầy thuốc, không phải thần tiên, những bệnh quá nguy kịch cô không thể làm gì được, lúc này sẽ có không ít lời khó nghe, cô thật sự muốn ra tay đánh người, đáng tiếc định lực của hai sư tỷ Nghi Quang Nghi Mẫn rất lớn, nghiêm cấm cô ra tay với người bình thường.

[5] hay còn được gọi là loli, ý chỉ những đứa nhỏ đáng yêu.

Nghi Lâm bị đá kích không ít, cảm thấy vô cùng buồn bực, may mà thức ăn trong khoảng thời gian này có chút cải thiện, tuy không thể ăn thịt nhưng thức ăn chay thay đổi rất nhiều, còn ăn được rất nhiều bánh kẹo điểm tâm mà ở hiện đại không có, ít nhất nó cũng có thể trấn an được tâm linh bé nhỏ của cô. Nghi Quang cũng có khuyên cô “Sư muội, chúng ta là người tu hành, không thể tham ăn chiếm tiện nghi, tiền bạc cũng phải tiết kiệm” Mỗi lần Nghi Lâm cũng ngoan ngoãn gật đầu nghe lời, cam đoan không tiêu tiền bậy, nhưng lần nào tới thành trấn thấy đồ ăn ngon và đồ chơi đẹp thì lập tức quên lời cam đoan của mình. Cô cũng tiêu pha không ít tiền vào việc mua quần áo, tuy tất cả đều là một màu trắng nhưng kiểu dáng rất ngắn gọn hào phóng, mặc lên thì cô không còn giống đệ tử phái Hằng Sơn mà giống cô con gái nhà giàu nào đó.

Trừ này ra, Nghi Lâm còn mua giày mới cho Nghi Quang Nghi Mẫn, bởi vì quần áo của đệ tử phái Hằng Sơn đều là áo tăng màu đen, cho nên cô đành buông tha ý nghĩ mua quần áo cho hai sư tỷ. Cuối cùng Nghi Quang và Nghi Mẫn cũng biết, tiểu sư muội là dạng người không tự quản mình được, lần này bọn họ xuống núi, Định Dật sư thái cũng cho ít tiền và dặn không được tiêu pha quá mức, nhưng Nghi Lâm lại dùng tiền của bản thân, Nghi Quang và Nghi Mẫn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Huống chi hai người cũng không tính quản nghiêm, dù sao Nghi Lâm vẫn còn nhỏ, lại bị đá kích liên tục trong thời gian ngắn, để con bé vui vẻ một chút cũng không sao.

Chương 6: Bị bắt cóc

Hôm nay, ba người đi tới huyện Hồ Quang Lộ Châu, nơi này chính là Trường Trì ở Hiện Đại. Nơi này gần biên giới Sơn Tây, đi thêm một ngày đường là có thể tới bên trong Hà Nam. Kiếp trước, lúc Nghi Lâm đi chơi ở dãy núi Thái Hành Sơn tại Hà Nam chơi, nghĩ tới huyện Hồ Châu giáp với Lâm Châu, nếu đi Bắc Kinh không được thì đi xem khe núi Thái Hành Sơn của cổ đại có khác gì hiện đại không cũng không tồi.

Ba người vốn đi về phía Nam, nhưng Lâm Châu ở huyện Hồ Quan lại ở phía Đông, nên đi thẳng thì không thể tới đó được. Bởi vậy Nghi Lâm nói với Nghi Quang Nghi Mẫn bản thân muốn đi xem Lâm Châu, nguyên nhân sao? Vì sư phụ dạy y thuật cho cô từng nói sẽ tới trong Lâm Châu làm chút việc. Lý do đầy đủ, Nghi Quang Nghi Mẫn không phản đối, cũng vì thế mà biết được khả năng nói dối không chớp mắt của Nghi Lâm là thế nào.

Quyết định này đã khiến cô gái nhỏ sống trong hối hận trong mấy chục năm tới...

Ở lại huyện Hồ Quan ba ngày, chữa trị cho ba người ăn mày, những người khác không nguyện ý cho cô chẩn trị, Nghi Lâm cũng

đã quen với tình huống này nên không còn để ý như trước nữa.

Lúc tới Lâm Châu thì trời đã tối, ba người Nghi Lâm ngủ trọ tại một nhà nông dưới chân núi Thái Hành Sơn. Nhà này chỉ có cặp vợ chồng già, thấy hai ni cô và cô gái nhỏ xinh đẹp muốn ở nhờ, đương nhiên không từ chối. Bà lão làm một ít đồ ăn đơn giản cho ba người, Nghi Lâm thấy bà đi chậm, lại luôn dùng tay vỗ ngực mình, thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng thì mở miệng hỏi “Bà ơi, thân thể bà không tốt sao?”

Bà lão lại vỗ ngực, ho hai tiếng rồi nói “Không hiểu sao gần đây lại như vậy, ngực đau một hồi, khó thở, bà cũng đã già, thân thể đúng là yếu không ít”

Nghi Lâm nháy mắt mấy cái, cười nói “Bà để con bắt mạch cho bà được không?”

Bà lão nghi ngờ “Cháu sao?”

Nghi Lâm cười cười, cầm lấy cổ tay bà lão, vừa bắt mạch vừa nói “Trên đường đi con đã chữa cho sáu mươi chín người rồi đó bà! Bà đừng nhìn mặt mà bắt hình dong!” Lời này có vẻ dương dương tự đắc nhưng Nghi Quang Nghi Mẫn đều biết, lời nói này của sư muội là tự giễu.

Bà lão vẫn không tin, cô bé này còn nhỏ như vậy, sao biết cách chữa trị bệnh chứ?

“Mấy ngày nay xương sống và thắt lưng cùng với ngực của bà hay đau, ban đêm không ngủ được, tim đập mạnh, tai thường hay bị ù, phải không ạ?”

Bà lão kinh ngạc hỏi “A, sao con biết?”

Nghi Lâm cười nói “Con là thầy thuốc, bắt mạch thì biết à!”

“Vậy bệnh của bà có thể trị không?”

“Đương nhiên có thể” Nghi Lâm cầm bình sứ màu vàng trong bao quần áo ra, đổ ra mười viên thuốc đưa cho bà lão “Mười viên thuốc này, một ngày một viên, mười ngày sau sẽ tốt, nhưng mà sau này bà phải chú ý thân thể, không được làm việc quá mệt!”

Bà lão nghe Nghi Lâm nói đúng chứng bệnh của mình thì tin tưởng không chút nghi ngờ, cẩn thận nhận mười viên thuốc, cảm ơn Nghi Lâm. Nghi Lâm vẫn bình tình, khoát tay tỏ vẻ chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến. Bà lão nói đây không phải việc nhỏ, lớn giọng gọi chồng, đợi ông lão tới thì kể chuyện lúc nãy cho ông, ông lão cảm kích Nghi Lâm vô cùng, xoay người đi vào bếp làm thêm ít đồ ăn nóng cho ba người, việc này khiến Nghi Lâm ngượng ngùng không thôi.

“Sự muội làm nhiều việc thiện, công đức vô lượng” Nghi Quang mỉm cười nói với Nghi Lâm. Nghi Lâm ngại ngùng sờ vành tai, cười mỉa “Sự tử đừng chọc muội, trong vòng ba tháng phải chữa trị một trăm người, mà trên đường có bao nhiêu người chịu để cho muội chữa chứ?”

Lời vừa nói, Nghi Lâm cảm thấy buồn bực rất nhiều. Từ khi rời khỏi thôn Lê Hoa, mọi chuyện trở nên không thuận lợi, gặp không ít bệnh nhân nhưng người dám để cô chữa lại vô cùng ít. Nghi Lâm cảm thấy bất đắc dĩ, ở cổ đại, dù có tinh thần cũng khó mà thay đổi suy nghĩ lâu năm của mọi người. Mà da mặt của cô cũng không dày, đương nhiên không làm những chuyện như bám theo đòi chữa bệnh, mỗi khi có người nói chuyện khó nghe hoặc đuổi cô như ruồi bọ thì cô đều nhắc chân bước đi, không thích trị thì không trị, cô cũng không phải người dễ bị ăn hiếp! Cho nên gần hai tháng mà cô chỉ mới chữa được có bảy mươi người, còn ba mươi người còn lại, cô đã nghĩ kỹ rồi. Nếu như không được thì nửa tháng trước khi hết hạn, cô trở về thôn Lê Hoa, người dân ở thôn đó đã tin tưởng y thuật của cô rất nhiều, tới lúc đó cô ôm cây đợi thỏ, đợi người thôn Lê Hoa

bị những bệnh vật thì đi tới chữa, nếu như không được nữa, ngay cả bệnh phù chân cô cũng trị!

Thật ra, nếu cô có thể bỏ nhiều thời gian và tâm tư ở một nơi thì không đến mức không có người tới chữa, nhưng gần đây Nghi Lâm không muốn ở một chỗ, cô chỉ có thời gian ba tháng, đương nhiên muốn đi nhiều nơi nhìn xem phong thổ cổ đại, lấy thêm ít kiến thức, thứ hai, tính tình của cô không tốt, thích làm việc ngay thẳng, không quanh co, dưới tình huống không gây bất lợi tới an nguy của bản thân, cô rất xem trọng mặt mũi, ở thôn Lê Hoa có thôn trưởng bảo đảm nên không ai dám xem thường và châm chọc cô, nhưng ở những nơi khác thì không như vậy, có nhiều người nhìn thấy đứa trẻ như cô xem bệnh thì cảm thấy lo lắng. Mà hai ni cô Nghi Quang Nghi Mẫn thì ngược lại, người ta sẽ nghĩ, các cô là người giang hồ, người của phái Hằng Sơn, bọn họ là người dân bé nhỏ, nếu xảy ra chuyện gì thì họ tìm ai nói chuyện, hướng chỉ thuốc uống vào miệng cũng không phải là trò đùa! Ý nghĩ này chính là trở ngại ngăn cản việc cứu người của Nghi Lâm.

Nghi Mẫn ở cạnh khuyên răn “Lâu ngày thì mọi người sẽ biết, sư muội đừng nhụt chí”

Nghi Lâm không nói gì, nói câu này không bằng đừng nói. Đứng lên từ trên ghế, định nói với Nghi Mẫn cô muốn đi ngoài, nhưng chưa kịp nói thì đèn dầu trong phòng bị tắt, ngay sau đó, thân thể của cô cứng lại, không thể động đậy, miệng không thể lên tiếng. Nghi Lâm kinh hãi, đây là điểm huyết, trước kia sư phụ hay dùng chiêu này với cô. Cô không biết có chuyện gì xảy ra thì thân thể đã bị người ta nâng lên, ngay lập tức bay lên trời, rời khỏi phòng ở, cô cúi đầu xuống, tất cả bị bao bố bao sạch, cái gì cũng không thấy, Nghi Lâm nghĩ, xong rồi, đây là bắt cóc tổng tiền trong truyền thuyết, không biết hai sư tỷ Nghi Quang Nghi Mẫn thế nào!

Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu, thời gian ra ngoài cô không kết thù kết oán với ai, người này là ai? Tại sao bắt cô? Theo hành động lúc này, võ công của người này rất cao, không nói Nghi Mẫn sư tử mà ngay cả Nghi Quang sư tử cũng không thể chống đỡ với người này.

Cô lo lắng vô cùng, trong đầu suy nghĩ rất nhiều khả năng kỳ lạ, càng nghĩ càng sợ, thân thể cô có một tật xấu, càng sợ hãi thì não càng tỉnh, chưa bao giờ cô ngắt xiú ở tình huống như vậy.

Không biết bị khiêng trong bao lâu, tới khi gót chân đập lên mặt đất lần nữa, Nghi Lâm không làm gì ngoài việc quỳ lên mặt đất mà nôn khan, may mà tối nay chưa ăn gì nên không nôn ra cái gì, chỉ có nôn khan.

Đợi tới lúc hoàn hồn mới phát hiện mình đã được giải huyết, nếu không sao cô có thể cúi người mà nôn khan? Tay đụng vào bao bố bên dưới, Nghi Lâm híp mắt thích ứng một lát rồi nhìn và đánh giá xung quanh.

“Nha đầu, thở đủ rồi thì đứng lên đi, huynh đệ của ta còn chờ người cứu!” Âm thanh này vô cùng tục tằn, vào tai người khác giống như kim loại nện vào đất. Nghi Lâm ngửa đầu tìm nơi phát ra âm thanh, vừa nhìn đã bị dọa nhảy dựng, người đàn ông đang nói chuyện khoảng bốn mươi tuổi hoặc sáu mươi tuổi, nhìn vào diện mạo hắc không ai biết hắc khoảng bốn mươi hay sáu mươi tuổi, người cô đại hay đẽ râu, người này cũng vậy, mặc dù tóc và râu có lấm chấm màu bạc nhưng thân thể của hắc cao lớn, hai mắt sáng ngời, khí thế mạnh mẽ khiến người khác không dám há mồm thờ dốt.

Nghi Lâm bị dọa không nhẹ, đây là lần đầu tiên cô thấy người có khí thế như vậy, ngay cả sư phụ cô cũng không có khí phách đó. Người đàn ông thấy Nghi Lâm ngơ ngác nhìn mình thì nhăn mày đi tới nhắc cô lên, túm cô đi vào trong hang động, lúc Nghi Lâm hồi

phục tinh thần thì phát hiện mình đang đứng trong một sơn động lớn và sâu, tay người đàn ông kia cầm cây đuá, ánh lửa hừng hực, cô cũng biết điều không dám phản kháng, tuy cô có học Lăng Ba Vi Bộ nhưng lúc này nếu dùng là kẻ ngốc.

Bây giờ địch mạnh cô yếu, khẳng định không thể trốn cho nên chỉ có thể tùy theo hoàn cảnh mà xử lý, đợi tới khi tìm được cơ hội đào tẩu thì Lăng Ba Vi Bộ chính là lá bài chưa lật của cô.

Sơn động này rất sâu, càng đi vào ánh sáng càng mạnh, tới khi đến nơi mới biết trong này có một đống lửa, Nghi Lâm tinh mắt nhìn thấy một người nằm trên đống cỏ khô, thân thể người đó dấu trong bóng tối nên không biết rõ tình hình.

“Đi, trị thương cho huynh đệ của ta” Người đàn ông đẩy Nghi Lâm về trước, cô không kịp đề phòng nên bị ngã lên đất, bàn tay cọ lên hòn đá làm máu từ trong tay chảy ra, rất là đau. Nhưng cô không dám nói lung tung, nhanh chóng đi tới bên người đang nằm, lúc đối mặt với nguy hiểm cô luôn phản ứng rất nhanh.

Đi tới gần mới phát hiện người đang nằm là một người khá đẹp trai, nếu không phải trên cổ hắn có hầu kết thì nói là nữ cô cũng tin. Nhưng bây giờ Nghi Lâm không có tâm tình YY [1] mỹ nam, cô nhíu mày, ngực của người đàn ông này có nửa thanh dao cắm vào, dưới ánh lửa càng thêm dọa người.

[1] Ý dâm, tỵ kỳ.

Nghi Lâm thầm kêu khổ trong lòng nhưng lại không dám trì hoãn, nếu như người này chết thì sợ cái mạng nhỏ của cô cũng đi theo. Bất mạch trước, mạch tượng của người này rất hỗn loạn, lúc mạnh lúc yếu, mở mí mắt người đàn ông ra, hai mắt hắn đỏ đậm. Nghi Lâm nhanh chóng lấy bao quần áo xuống, bao quần áo này có rất nhiều thứ nên kể cả ngũ cô cũng không dám tháo ra, lấy ba bình sứ từ trong bao ra. Cô đổ ba viên thuốc không giống nhau ra nhét vào miệng người đàn ông. Chưa kịp đựng tới miệng hắn thì cổ tay

đã bị hấn dùng lực nắm, Nghi Lâm kêu đau một tiếng, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt âm ngoan trong đôi mắt hẹp dài, đây là ánh mắt ác độc nhất mà cô thấy từ khi chào đời tới giờ, ác đến mức khiến người khác sợ run.

“Huynh đệ, người tỉnh rồi!” Người đàn ông vẫn đứng nhìn Nghi Lâm trị bệnh kinh hỉ đi tới. Mỹ nam nhìn hấn, ánh mắt có chút sợ sệt rồi mới phản ứng lại “Huynh trưởng?” Người đàn ông kích động gật đầu “Đệ hù chết ta, đừng nhúc nhích, để cho cô bé này trị thương cho đệ, y thuật của nha đầu này không tồi”

Nghi Lâm thật sự muốn hỏi lại một câu: Sao người biết y thuật của ta không tồi? Nhưng cô không dám, mạch máu trên cổ tay cô còn bị người nắm đó!

“Nha đầu này? Trị thương?” Mỹ nam lặp lại, người đàn ông râu dài gật đầu “Huynh đệ, vết thương này của người không thể không trị, gần đây người có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma do luyện công, đừng làm bậy”

Mỹ nam thở hển hển, không nói chuyện mà nhìn Nghi Lâm một lượt. Nghi Lâm bỗng nhiên cảm thấy bản thân bị rấn độc nhìn chằm chằm, rất khủng khiếp. Mỹ nam vừa thở vừa nói “Huynh trưởng... Đút nha đầu này.... Tam Thi Nã Thần Đan...”

Nghi Lâm muốn mở miệng chửi: Mẹ nó! Hai người này lại là cặn bã của ma giáo!

Bây giờ không phải lúc vờ ngớ ngẩn, cô im lặng giả vờ như nghe không hiểu, trong lòng lại nôn nóng như muốn nôn máu ra, nghĩ tới cái Tam Thi Nã Thần Đan là một con cở trùng có da ngoài màu đỏ, cô cảm thấy ghê tởm vô cùng! Tuy rằng trong bút ký của sư phụ có ghi phương pháp giải cở độc nhưng cô không muốn ăn!!!!

Nhưng này không do cô quyết định, người đàn ông râu dài không nói nhiều mà lấy bình sứ từ trong lòng ra, lấy một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng của Nghi Lâm, sau đó dùng sức vỗ ngực của

cô, viên thuốc từ thực quản đi xuống, nước mắt của Nghi Lâm chảy ra.

Chương 7: Làm người tốt thật khó

Nghi Lâm muốn gào khóc để giải tỏa buồn bực của bản thân, nhưng gan cô nhỏ nên chả dám làm bậy, hơn nữa, người đàn ông rắn rết kia nói, nếu hấn chết cô sẽ chôn theo hấn. Nghi Lâm khiêm tốn nói y thuật của mình không tốt, hấn nên đi tìm thầy thuốc có kinh nghiệm thì tốt hơn, nhưng người đàn ông râu dài lại tin tưởng cô, tuy rằng sự tin tưởng này rất kỳ lạ.

Người đàn ông râu dài giải thích ngắn gọn công hiệu của Tam Thi Nã Thần Đan với cô, sợ cô nhỏ tuổi nghe không hiểu, còn cố ý nói thêm hai câu hù dọa, Nghi Lâm làm bộ sợ hãi, tuy rằng cô có chút kiêu kỳ với Tam Thi Nã Thần Đan nhưng thực tế không sợ cho lắm, chỉ ghét cái thứ lúc nhúc kia thôi.

Sau khi biểu hiện rõ bản thân tham sống sợ chết, khát khao trong tương lai của bản thân, người đàn ông rắn rết mới yên tâm buông cô ra, nhắm mắt cho cô chữa trị. Nghi Lâm nghĩ tên này tốt xấu cũng là bệnh nhân, mục tiêu của cô chính là phải trị một trăm người, hấn chính là một trong số đó, dù sao cũng có cái tốt cho bản thân, nghĩ vậy, cô cảm thấy tốt hơn không ít.

Cầm cái kéo từ trong bao ra, cẩn thận cắt quần áo bên cạnh lưỡi đao của người đàn ông rắn rết, vết thương trong ngực lộ ra, người đàn ông râu dài kinh ngạc hỏi “Sao người lại mang theo kéo bên người?” Nghi Lâm không ngần đầu nói “Bởi vì có tác dụng” Không có tác dụng ai thèm cầm theo? Cái kéo này cô mua ở trong trấn, khéo léo tinh xảo, lớn hơn bàn tay nhỏ một chút, tuy rằng có một chút quý nhưng không nhẹ nhàng như kéo ở hiện đại, cũng may mang theo bên người rất tiện. Lúc đi trên đường, có khi sẽ gặp một ít thảo dược quý hiếm hoặc thông thương, có một số thảo dược phải nhổ tận gốc,

có một số thảo dược chỉ lấy lá, còn có một số thảo dược không thể chạm tay vào, có kéo bên cạnh sẽ tốt hơn nhiều. Hoặc như bây giờ, còn có thể đem nó làm một công cụ chữa bệnh, vừa mới vừa hiểm.

Cầm ngân châm đâm vào mấy huyết trên ngực người đàn ông rần rết để phòng ngừa lát nữa rút dao sẽ chảy nhiều máu, lại đem ba viên thuốc đút vào miệng hắn, người này rất cẩn thận, hắn để Nghi Lâm uống một viên như vậy rồi mới yên tâm mở miệng. Nghi Lâm thầm mắng tên này là đồ đáng chết!

Nghi Lâm không có kinh nghiệm trong việc rút dao trên vật thể sống nên để cho người đàn ông râu dài làm. Người đàn ông râu dài không khiếm tốn, được chỉ thị của Nghi Lâm xong thì nhanh chóng rút lưỡi dao ra, tuy rằng đã dùng ngân châm che mấy huyết trên người tên rần rết này nhưng máu vẫn phun ra không ít. Khuôn mặt nhỏ của Nghi Lâm trắng bệch, trước kia cô chưa từng gặp trường hợp này, nên lúc cầm máu cho hắn tay có chút run rẩy.

Lần sau nhất định phải mang theo chỉ làm từ ruột dê, Nghi Lâm nghĩ vậy. Cho tới khi thương thế có thể khống chế tốt thì mới lấy thuốc bôi lên, lúc này cô mới ý thức người đàn ông râu dài này chưa từng hô đau lần nào trong quá trình chữa trị, hắn chỉ ngẫu nhiên nhíu mày hoặc rên nhỏ hai tiếng là bản thân chưa đau tới mức ngắt xi, điều này khiến người khác phải bội phục vô cùng, đương nhiên, cũng khiến người khác sợ hãi, người có thể ẩn nhẫn thường rất nguy hiểm.

Nghi Lâm dùng tay áo lau mồ hôi, sau đó tiếp tục lấy ngân châm đâm vào vài huyết vị khác, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi khiến người khác cảm thấy phiêu dật, cho tới khi đâm vào ba mươi hai huyết vị, người đàn ông râu dài gần như trở thành người đàn ông nhím thì Nghi Lâm mới ngừng lại, thở phào một tiếng, ngồi xuống đất, khuôn mặt nhỏ càng tái nhợt.

Người đàn ông râu dài khẩn trương hỏi “Huynh đệ của ta thế nào?”

Nghi Lâm muốn liếc nhìn hắn với ánh mắt khinh thường, nhưng tình thế bây giờ bất lợi với cô, tự nhiên không thể tùy hứng. Vì vậy vô cùng ngoan ngoãn trả lời “Thương thế không tồi, nhưng mà mạch đập của hắn hỗn loạn, điều trị có chút phiền toái, phải châm cứu liên tiếp mười lăm ngày, mỗi ngày nửa canh giờ mới ổn” Cô vừa nói vừa nhìn xuống, người đàn ông rắn rết vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở đôi mắt phượng sắc bén kia nói “Người nói người có thể điều trị cho mạch đập của ta?” Âm thanh của hắn khàn khàn, hiển nhiên vết thương trên ngực của hắn khiến hắn cảm thấy đau đớn.

Nghi Lâm gật đầu “Đương nhiên có thể” Thật ra cô không muốn chữa trị tốt cho hắn, nhưng cô từng đồng ý với sư phụ, cho dù là kẻ ác cũng phải dùng hết sức mà cứu, thứ hai cô cũng muốn tăng giá trị lợi dụng của mạng nhỏ này, lấy cái này làm sự đảm bảo ngắn hạn cho mạng nhỏ này.

Khóe miệng người đàn ông rắn rết nâng lên, đôi mắt phượng âm u lóe sáng, Nghi Lâm cảm thấy có gì đó không tốt, cô có phải nên khiêm tốn ẩn dấu một chút không?

Người đàn ông rắn rết chỉ nhìn cô một cái, sau đó dời tầm mắt, hắn nhìn người đàn ông râu dài, biểu tình lập tức trở thành sự cảm kích, mỉm cười nói “Huynh trưởng, lần này phải cảm ơn huynh, mạng này của tiểu đệ có thể giữ là nhờ huynh” Giọng nói của hắn thành khẩn, biểu tình chân thành tha thiết, thái độ thay đổi nhanh tới mức người khác lú lỏi.

Người đàn ông râu dài xoa tay nói “Đông Phương huynh đệ đừng nói như vậy, tình cảm của chúng ta cần phải khách khí thế nào?”

Thì ra người đàn ông rắn rết này họ Đông Phương, cùng họ với Đông Phương Bất bại, lại ở Nhật Nguyệt thần giáo, khéo ghê. Nghi Lâm im lặng nghe hai người nói chuyện, âm thầm cân nhắc bản thân một chút.

Đông Phương ho nhẹ một cái, tự giễu nói “Đệ luôn cho rằng võ công mình cao cường, vậy mà cuối cùng lại trúng kế của Lộ Đông Thất Hổ, bị bọn họ đánh lén, sau đó tay phải bị thương, tức giận suýt bị tẩu hỏa nhập ma, nếu không có huynh tới đúng lúc, chỉ sợ mạng của đệ đã mất rồi, cho dù thế nào, tình này, đệ vẫn sẽ khắc vào tâm khảm”

Người đàn ông râu dài a một tiếng “Nha đầu, tay phải của huynh đệ ta bị thương không nhẹ, ngươi nhìn một chút xem!” Hiên nhiên là vừa nhớ chuyện này.

Nghi Lâm không nói nhiều, chống hai tay, đi tới bên phải người đàn ông rắn rết, chân sau khụy xuống nhìn tay phải của hắn, vừa rồi cô bắt mạch là ở tay trái, tay phải hắn luôn giấu vào nơi bí mật gần tường, cô không để ý, bây giờ cẩn thận nhìn mới thấy rất đáng sợ, giữa bàn tay bị vật gì đó đâm thủng, lúc này máu không còn chảy nhưng vẫn còn đáng sợ như trước, vết thương này không giống bị đao kiếm đâm, càng giống một vật hình dùi nào đó đâm vào, nếu không miệng vết thương sẽ không lớn như thế.

“Phải rửa miệng vết thương” Nghi Lâm nhíu mày nhìn người đàn ông râu dài. Lúc này lau vết thương trên ngực của người đàn ông rắn rết, cô đã dùng hết nước.

Người đàn ông râu dài gật đầu nói “Ngươi chờ lát, ta đi tìm nước” Nói xong cầm lấy túi nước không đi ra ngoài, nhưng người đàn ông rắn rết lại kêu hắn lại “Huynh trưởng”. Người đàn ông râu dài dừng lại nhìn hắn, hỏi hắn còn muốn gì, người đàn ông rắn rết nói “Điểm huyết của nha đầu này trước” Bây giờ hắn không có lực đánh trả, tuy rằng đút nha đầu này ăn Tam Thi Não Thần Đan,

nhưng tính hấn đa nghi cẩn thận, đương nhiên phải bóp chết tất cả các khả năng nguy hiểm tồn tại.

Người đàn ông râu dài cũng cảm thấy huynh đệ mình lo lắng cẩn thận, gật đầu nói “Cũng phải, đệ nghĩ rất cẩn thận, gần đây có một dòng suối, vì huynh sẽ về sớm, không làm trễ giờ rút châm của đệ” Dứt lời, không để cho Nghi Lâm cơ hội cãi lại, điểm huyết đạo của cô, sau đó mới yên tâm rời đi. Nghi Lâm khóc không ra nước mắt, vốn tính mượn cơ hội nhìn tình huống xung quanh, bây giờ thì tốt rồi, người ta còn khôn khéo hơn cả cô. Nhìn người đàn ông rắn rết đang nhắm mắt dưỡng thần trước mặt, Nghi Lâm nghĩ, người đây nhất định là nhân vật rất đáng sợ, nếu có cơ hội trốn đi thì nhất định phải trốn xa hấn.

Không tới mười phút sau, người đàn ông râu dài trở về, tốc độ này không phải nhanh bình thường. Hấn tùy tay giải huyết đạo cho Nghi Lâm, đưa túi nước sang cho cô nói “Cẩn thận, nhẹ một chút” Sợ cô tuổi nhỏ, làm đau huynh đệ hấn. Hấn là người thô lỗ, không biết hầu hạ người, nếu không thật sự tự mình ra lực chứ không nhờ người khác ra tay.

Nghi Lâm ngoài việc ngoan ngoãn gật đầu ra thì không dám nói gì thêm, cẩn thận làm ướt khăn tay sau đó rửa sạch miệng vết thương cho người đàn ông rắn rết, động tác của cô vừa nhẹ vừa nhanh, lập tức đem vết thương rửa qua một lần, sau đó bôi thuốc và băng bó, người đàn ông râu dài hỏi “Huynh đệ của ta có di chứng nào không?” Nghi Lâm nhìn ánh mắt ác độc của hấn, nghiêm túc, câu nói “Rất có thể” kia nuốt xuống bụng, ngoan ngoãn nói “Đội miệng vết thương tốt hơn, ngâm thuốc mười ngày, lại phối hợp châm cứu và xoa bóp thì không để lại di chứng gì” Lúc này người đàn ông râu dài mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn người đàn ông rắn rết nói “Y thuật của nha đầu này đúng là rất tốt, đệ bị trọng thương tới mức hôn mê, vì huynh vốn tính xuống núi bắt

một thầy thuốc, không ngờ lại gặp nha đầu này dưới chân núi, đúng là trời giúp ta”

Người đàn ông rần rết nghi ngờ hỏi “Sao huynh trưởng biết y thuật của nha đầu này không tời? Không phải là có quen biết sao?”

Quen biết cục đất! Nghi Lâm tức giận nhưng trên mặt lại lộ vẻ tò mò, dĩ nhiên, cô cũng hiếu kỳ tại sao người đàn ông râu dài lại tin tưởng cô như vậy.

Người đàn ông râu dài cười ha ha, vuốt bộ râu bạc dài của mình nói “Ngày đó vì huynh chạy ngày chạy đêm tới Thái Hành Sơn để tìm đệ, lúc đi ngang huyện Hồ Quan, ngựa không thể đi tiếp, vì huynh đành phải đi vào trấn mua con ngựa mới, cũng vừa lúc thấy một tên ăn mày té trên mặt đất, cả người không còn động đậy, nhìn cũng sắp chết rồi. Sau đó thấy nha đầu này đi tới đâm cho tên ăn mày đó ba cái, một lát sau tên ăn mày hết run rẩy, rồi lại bắt đầu đi đứng tự nhiên. Lúc đó vì huynh vừa nhìn vừa than, chứng run rẩy kia vì huynh từng gặp qua, có ba thầy thuốc đều phải bó tay, bảo người đó sắp chết rồi, ai ngờ nha đầu này rất lợi hại, tiếc rằng lúc đó vì huynh chỉ lo lắng cho đệ nên không dừng lại lâu”

Nghi Lâm nghĩ, nghiệt duyên hẳn là như vậy. Cô không biết nói gì rồi, cho dù thời gian quay lại, cô vẫn cứu tên ăn mày đó. Không phải cô thiện lương, hiệp nghĩa mà vừa vặn đụng phải, hai sư tỷ Nghi Quang Nghi Mẫn thấy tên ăn mày kia rất đáng thương, giục cô ra cứu trị, nếu cô không đi hẳn sẽ bị sư tỷ xem là người không tâm không phế. Nghĩ tới con rận trên móng tay của tên ăn mày đó... Cô nhin không được mà rùng mình, đáng ghét!

“Nói vậy, nha đầu này cũng có tâm địa tốt” Người đàn ông rần rết nhìn Nghi Lâm với ánh mắt đầy thâm ý, Nghi Lâm làm bộ ngại ngùng cúi đầu, dự cảm xấu kia càng ngày càng rõ ràng đó.

Người đàn ông râu dài nói “Y thuật của nha đầu này cũng rất khó gặp” Lại nghĩ tới cái gì, nhìn Nghi Lâm hỏi “Nha đầu, người là

đệ tử tục gia của phái Hằng Sơn nhỉ? Sư phụ ngươi là ai?”

Nghi Lâm thật sự muốn giấu giếm quan hệ của mình với phái Hằng Sơn, nhưng hai sư tử Nghi Quang Nghi Mẫn đều mặc tăng y của phái Hằng Sơn, nếu nói dối, chỉ sợ mạng nhỏ mất càng sớm. Vì vậy đánh nhỏ giọng trả lời “Sư phụ ta là Định Dật sư thái”

“Vậy ngươi tên gì? Năm nay mấy tuổi?” Người đàn ông râu dài lại hỏi tiếp.

Nghi Lâm không dám nói dối, thành thật trả lời “Ta tên Nghi Lâm, năm nay chín tuổi” Dù sao, người đàn ông râu dài cũng có thể biết tên cô.

“A, chín tuổi, nhưng nhìn lại giống đứa trẻ sáu, bảy tuổi. Ngươi là đệ tử tục gia, sao lại có chữ ‘Nghi’ trong tên?”

Nghi Lâm nghe hắn nói mình giống đứa nhỏ sáu, bảy tuổi thì khó chịu, nhưng cô không dám làm vẻ mặt bất mãn, đành ngoan ngoãn trả lời “Ta được sư phụ nuôi dưỡng từ nhỏ nên không có tên tục”

“Đứa nhỏ đáng thương!” Người đàn ông râu dài lại hỏi “Y thuật của ngươi là do ai dạy? Ba vị sư thái ở phái Hằng Sơn không có y thuật cao siêu như vậy”

Đầu của Nghi Lâm bắt đầu vận chuyển, đấu tranh giữa việc nói thật và nói dối, lại nghĩ, nói thật cũng chả sao, dù sao cũng không có gì cần giấu diếm, nếu nói dối, chỉ sợ người đàn ông rắn rết khôn khéo kia sẽ tìm sơ hở mà vạch trần cô. Vì vậy đem quá trình bái sư và học y của mình nói ra, trừ việc sư phụ đưa bí tịch khinh công và tên môn phái là Trường Sinh môn ra, ngay cả chuyện phải trị một trăm bệnh nhân trong ba tháng hằng năm cũng khai luôn.

Những lời cô nói đều là thật nên ánh mắt sáng ngời, giọng điệu tự nhiên, người đàn ông rắn rết giống như vô tình hỏi cô mấy vấn đề râu ria nhưng lại dễ lộ dấu vết đều bị cô ung dung trả lời, không

chút sợ hãi, cũng không dừng lại suy nghĩ, dĩ nhiên tình hình thực tế là như vậy mới có thể trả lời suôn sẻ như thế.

Người đàn ông râu dài thở dài “Nha đầu này cũng may mắn thật! Chỉ có hai năm mà có thể học được y thuật tốt như thế, nếu sư phụ của người ở đây, y thuật càng tốt hơn nhiều, không biết sư phụ người là cao nhân phương nào? Đông Phương huynh đệ, đệ có nghe nói qua vị tiền bối nào như vậy chưa?”

Người đàn ông râu rết lắc đầu “Theo tiểu đệ biết, mấy năm gần đây, trừ danh y Bình Nhất Chỉ luôn có tiếng giết người ra, chưa từng nghe có cao nhân nào có y thuật cao, sư phụ của nha đầu này rất biết che dấu!”

Người đàn ông râu dài nói “Các cao nhân tiền bối mai danh ẩn tích trên đời này không ít, chúng ta không có khả năng biết hết”

Nghi Lâm nghĩ, nếu các người không gì không biết, thì ‘bán tiên’ như cô còn có cơ hội làm việc trong giang hồ sao?

“Nha đầu, sư phụ người bảo người một năm phải trị một trăm người, nếu vậy người ở phái Hằng Sơn là được, cần gì đi xa như thế? Chỉ riêng việc đau đầu nhức óc của sư tử muội đồng môn cũng đủ một trăm người rồi!” Người đàn ông râu dài hỏi cô.

Nghi Lâm bĩu môi, người này lớn tuổi như vậy sao đầu óc lại ngây thơ như thế? Cố gắng không trợn trắng mắt, chậm rãi trả lời “Sư phụ ta bảo, chẩn bệnh cho đồng môn không tính trong phạm vi trăm người, cho nên mới cho ta ba tháng xuống núi lịch lãm, cũng hy vọng ta đi nhiều nơi một chút, biết thêm chút kiến thức, không cần hoạt động trong phạm vi nhất định” Những lời này sư phụ không nói rõ, nhưng ý tứ hẳn là như vậy. Ban đầu Nghi Lâm cũng nghi ngờ, nhưng sau suy nghĩ kỹ mới phát hiện chỗ dụng tâm của sư phụ, thật ra số lượng không quan trọng, quan trọng là muốn cô có thể đi khắp nơi, đem những hiểu biết thực hiện ra ngoài. Đang

nhiên, cũng không bài trừ việc cô gái nhỏ này tò mò thế giới bên ngoài, muốn đi xem vài chỗ có khác với kiếp trước không.

Chương 8: Tư tưởng

Người đàn ông rắn rết rút ngân châm xuống, Nghi Lâm lại bắt mạch cho hắn, mạch đập tốt hơn nhiều, người đàn ông rắn rết cười nhẹ nói “Bản sự của nha đầu này không nhỏ” Câu khen ngợi này của hắn có chút đột ngột, người đàn ông râu dài vội hỏi “Đông Phương huynh đệ, giờ đệ thế nào rồi, cảm thấy tốt hơn không?” Người đàn ông rắn rết cười nhìn hắn nói “Không nói dối huynh trưởng, sau khi ngân châm này rút ra, hô hấp của tiểu đệ tốt hơn rất nhiều, mặc dù ngực có chút đau nhưng không bị đè nén” Người đàn ông râu dài nghe vậy rất vui, khen Nghi Lâm mấy câu, Nghi Lâm thấy không khí bây giờ không tồi, lớn gan nhìn người đàn ông râu dài hỏi “Cái đó... Hai vị sư tỷ của ta không có việc gì chứ?”

Người đàn ông râu dài cười ha ha, vỗ ngực nói “Mặc dù ta không phải là anh hùng hảo hán nhưng khinh thường ám toán nữ nhân, yên tâm, hai sư tỷ của ngươi không có gì” Nghi Lâm hừ lạnh trong lòng, người nói khinh thường ám toán nữ nhân, vậy lần đánh lén lúc trước là gì? Nhưng xem bộ dạng người này không giống tiểu nhân hay nịnh bợ, cũng thấy hai sư tỷ Nghi Quang Nghi Mẫn bình yên vô sự.

Theo tình hình trước mắt, trong vòng hai mươi ngày cô khẳng định không thoát được, trừ việc điều trị mạch đập cho người đàn ông rắn rết, còn phải trị tay phải cho hắn, hai mươi ngày đã quá ngắn rồi. Ba của Nghi Lâm, cũng là ba Hàn đã dạy cô, làm người phải làm việc tới nơi tới chốn, không được bỏ dở giữa chừng, nhất là việc cứu người, càng không thể bỏ dở giữa chừng. Kiếp trước, Nghi Lâm hay bỏ dở giữa chừng nhiều việc, không học được nhiều tinh túy, nhưng ở trên y học, lại rất nghiêm túc, nhớ kỹ lời dạy bảo của ba

mình, cho nên trong khoảng thời gian điều trị cho người đàn ông rấn rết này, cô nhất định không trốn. Tuy rằng đó là hành động ngu xuẩn, nhưng đây là y đức, cũng là nguyên tắc làm người của cô. Đương nhiên, nếu ba của cô biết con gái của mình vì lời dạy của mình mà dẫn thân vào nguy hiểm nhất định sẽ hộc máu ba mét, sau đó hô: Hoang đường! Hoang đường!

“Chú à, có thể làm phiền chú đi báo tin cho hai vị sư tử của ta không? Nói ta muốn trị bệnh cứu người, không thể về trong thời gian ngắn, hai sư tử về trước báo cho sư phụ một tiếng” Nghi Lâm muốn viết một bức thư cho hai sư tử, nếu không hai người đó sẽ lo lắng muốn chết. Mà để hai người về phái Hằng Sơn trước là vì phòng ngừa vạn nhất, hai cận bã ma giáo này nếu muốn giết người diệt khẩu thì hai sư tử cũng không có uy hiếp gì lớn, cô tự bảo vệ mình cũng không sai, Nghi Lâm không trông cậy Nghi Quang Nghi Mẫn có thể cứu mình, chỉ cầu hai người không liên lụy mình là đủ rồi.

Người đàn ông râu dài cười ha ha nói “Chuyện này thì dễ, người cứu huynh đệ của ta tức là có ơn với ta, đợi lát nữa ta gửi thư qua, tránh cho hai sư tử người tìm khắp nơi”

Nghi Lâm vui vẻ cảm kích, trong đầu suy nghĩ cách chạy trốn.

Son động đột nhiên im lặng, sau đó người đàn ông râu dài nhìn về phía người đàn ông rấn rết “Huynh đệ, hôm nay người chưa ăn cơm, ta đi tìm đồ ăn, thuận tiện báo cho hai ni cô đó” Người đàn ông rấn rết cười nói “Làm phiền huynh trưởng rồi” Người đàn ông râu dài trừng mắt “Người lạ khách khí với ta, hai chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, cùng sống cùng chết, phiền cái gì mà phiền, người còn nói vậy ta sẽ tức giận” Người đàn ông rấn rết khó khăn nâng hai tay làm vẻ bồi tội, người đàn ông râu dài vội vàng ấn tay hấn, người đàn ông rấn rết nói “Là lỗi của đệ, huynh trưởng đừng tức giận”

Nghi Lâm ở một bên xem diễn, nhìn thế nào cũng không thật, hình ảnh này cô thường thấy trên phim kiếm hiệp, bây giờ tự mình trải qua lại thấy thật cũng như không thật. Người đàn ông râu dài này vốn lớn tuổi hơn người đàn ông rắn rết, thậm chí còn có thể làm thúc thúc của hắn, nhưng hai người lại kết bái làm huynh đệ, đây hẳn là bạn vong niên trong truyền thuyết.

Người đàn ông râu dài rời khỏi, lần này không điếm huyết Nghi Lâm, Nghi Lâm cẩn thận không dám lộn xộn, hai người bọn họ không điếm huyết cô hẳn là người đàn ông rắn rết bị trọng thương vẫn còn có thể đối phó với cô, hay nói là cô chẳng qua là chuyện nhỏ mà thôi, không đáng để lo lắng.

“Người tên là Nghi Lâm?” Mấy giây im lặng trôi qua, người đàn ông rắn rết lên tiếng. Nghi Lâm run rẩy, gật đầu nói phải. Người đàn ông rắn rết nhìn về phía cô hỏi “Mạch đập của ta có thể điều trị?” Đây là lần thứ hai hắn hỏi vấn đề này, Nghi Lâm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, bởi vì lời cam đoan lúc đầu nên lần này không dám nói mơ hồ, đành lặp lại “Đương nhiên có thể”

Người đàn ông rắn rết hừ một tiếng “Mạch đập của ta hỗn loạn là vì luyện công, mười lăm ngày sau nếu mạch đập của ta vẫn hỗn loạn như cũ, nha đầu, đây là vấn đề của ngươi” Tuy âm thanh của hắn khàn khàn nhưng vẫn có sức lực, Nghi Lâm thầm than người này khôi phục thật nhanh, lại giận người này không biết tốt xấu, nói thế nào cô cũng là ân nhân cứu mạng của hắn, dù không báo đáp cũng không thể uy hiếp cô! Nhưng mà người là vậy, khi thiện sợ ác [1], Nghi Lâm cũng là nhân tài kiệt xuất trong đó, lúc trước bị đút cái thứ sâu bọ ghê tởm kia vào, lần này không dám nổi tính tình, đành nén giận, giải thích “Ta... Tuổi còn nhỏ, kiến thức có hạn... ừ... mười lăm ngày sau...ta có thể trị được mạch đập của ngươi... Nhưng ngươi không được luyện công như trước... nếu không... ừ... ta không biết tình hình sẽ ra sao, nếu... muốn luyện tiếp... ừ... tình huống này...” Vụng trộm liếc hắn, sợ hãi nói “Ta phải biết con

đường luyện công của người... hoặc là... lúc người luyện công phải có ta ở cạnh...” Nghi Lâm không có cách nào mới nói vậy, cô lo lắng sau mười lăm ngày tới hẳn lại luyện công, làm mạch rối loạn rồi tức giận giết cô thì mất nhiều hơn được, đành lấy hết can đảm nói suy nghĩ của mình để đổi cái mạng.

Vài năm trước, lúc mới xuyên qua, cô không coi trọng mạng của đời này, mặc dù không tự sát, nhưng nếu vì nguyên nhân khác mà chết cô cũng vui vẻ đồng ý. Nhưng bây giờ đã qua bốn năm, sự quyết đoán lúc đó nhạt đi dần, bây giờ muốn cô chết, cô không làm được, cô sợ chết.

Người đàn ông rắn rết không nói gì, chỉ nhìn cô hờ hững, Nghi Lâm không dám làm gì, tim đập nhanh, cúi đầu làm tượng điêu khắc. Một hồi sau, người đàn ông rắn rết mới mở miệng nói “Người nhỏ tuổi như vậy nhưng cũng rất thông minh, người thông minh rất sợ chết, nha đầu, về sau đi theo ta đi”

Cô có thể nói không được sao? Nghi Lâm ghen khuấy trong lòng nhưng vẫn vội vàng gạt đầu, bảo vệ mạng vẫn là điều quan trọng, những thứ khác rồi cũng sẽ đến, rồi sẽ có cơ hội trốn thoát. Bây giờ cô rất hối hận, sao lúc trước không làm chút thuốc mê phòng thân, khi đó nghĩ là đi theo hai sư tỷ, lại chưa tới lúc võ lâm rung chuyển nên lười không phối dược, bây giờ nghĩ lại, thật sự muốn đâm đầu vào chậu hũ mà chết quá.

Lúc người đàn ông râu dài trở về thì mang theo không ít đồ ăn ngon, hộp đựng rất lớn, đồ bên trong không rót ra, có thể thấy khinh công của hắn rất cao, không thể xem thường. Người đàn ông râu dài nói “Nha đầu, ta quên ngươi là đệ tử phái Hằng Sơn, nên đồ ăn đem về đều là đồ mặn, ngươi chịu khó ăn cơm trắng trước ha” Nghi Lâm nghe nửa câu đầu đã rất vui, thịt đó, cô đã không được ăn thịt bốn năm rồi!! Nhưng mà nghe nửa câu sau xong thì khó chịu, có thịt mà

không thể ăn, đây là tra tấn nhau đó, được không? Dĩ nhiên, cô cũng không dám nói: Không sao, ăn thịt cũng không chết người.

Cho nên Nghi Lâm chỉ có thể cầm bát đây com, tự kỷ ngồi ăn.

Ăn xong, Nghi Lâm hỏi người đàn ông râu dài có nhắc cho sư tử chưa, người đàn ông râu dài nói “Động tác của hai sư tử người quá nhanh, lúc ta tới thì hai người bọn họ đã đi, đợi nửa ngày cũng chưa về, hẳn là đi nơi khác tìm người rồi” Nghi Lâm nhăn mày lại “Sư tử nhất định đang tự trách mình” Người đàn ông râu dài không có tính tự giác mình là người gây ra mọi chuyện, nói “Tìm không thấy người thì tự về phái Hằng Sơn, đợi bệnh của huynh đệ ta tốt thì ta tự mình đưa người về” Hẳn nói xong, nhưng người đàn ông râu dài luôn im lặng nói “Huynh trưởng, chỉ sợ nha đầu này không thể về phái Hằng Sơn trong thời gian quy định” Người đàn ông râu dài hỏi tại sao, người đàn ông râu dài nói “Mạch đập này của đệ có thể trị trong mười lăm ngày, nhưng đó chỉ có thể trị phần ngọn, không trị tận gốc. Nếu đệ vẫn luyện công thì sẽ tẩu hỏa nhập ma, nên nha đầu này phải đi theo đệ cho tới ngày đệ luyện xong thần công” Người đàn ông râu dài à một tiếng, gật đầu “Vẫn là Đông Phương đệ cẩn thận, nếu không hậu quả đã rất nghiêm trọng” Nói xong thì nhìn Nghi Lâm với ánh mắt có chút ý tứ.

Lửa giận của Nghi Lâm trào ra ngoài, hai người này không biết cái gì là xấu hổ hả? Cô nói mười lăm ngày có thể trị tốt là trị tốt, người này muốn luyện tiếp thần công thì liên quan gì tới cô?

Mặc dù khó chịu nhưng cô chỉ có thể gào rống trong lòng, trên mặt không lộ cái gì, mím môi nói “Thật ra... Không cần ta đi theo... Ừ... Ta có thể viết phương pháp điều trị ra... Cái đó... Tới lúc đó tìm người biết y lý... Ừ... Là được”

Người đàn ông râu dài trừng mắt bất mãn “Huynh đệ ta mới luyện thần công đã như vậy, sau này không phải càng đáng sợ hơn?

Tùy tiện tìm người biết y lý làm cái quái gì? Y thuật của người nọ có cao bằng người sao?”

Nghi Lâm rụt vai, khiêm tốn nói “Y thuật ta không quá giỏi, chỉ học hai năm thôi”

“Được rồi, nha đầu, đừng giả bộ ngớ ngẩn với ta, hôm nay ta nói cho người biết, nếu người cứu được huynh đệ của ta, chúng ta sẽ cung người phụng người sủng người, nhưng nếu chữa không tốt, hừ hừ, tuy rằng người nhỏ tuổi, nhưng thông minh, hậu quả thế nào người tự hiểu”

Nghi Lâm thầm mắng đám người này trở mặt nhanh, đầu óc lại chuyên nhanh hơn người khác, cô đương nhiên không muốn chết, người đàn ông rắn rết này nhất định phải chữa, lại nghĩ tới cuộc phiêu lưu khá lớn sắp tới, phải suy nghĩ bàn tính lâu dài, tạm thời chỉ có thể án binh bất động, tùy cơ ứng biến, sư môn cũng phải nói lại, nếu không phái Hằng Sơn sẽ trở mặt với Ma giáo, nghĩ tới đây, Nghi Lâm nói với người đàn ông râu dài “Ta có thể gửi thư về sư môn được không? Cũng phải nói cho sư phụ yên tâm, biết ta không biến mất vô có” Người đàn ông râu dài thấy khuôn mặt nhỏ của cô tái nhợt, hai mắt đầy nước nhìn mình, vừa đáng yêu vừa đáng thương, nhin không được néo má cô, cười nói “Có thể”

Chương 9: Kẹo ngọt

Nghi Lâm cứ nghĩ bọn họ sẽ ở trong sơn động hai mươi ngày, không nghĩ tới ngày thứ năm người đàn ông râu dài đã làm âm mưu đem huynh đệ bảo bối của hắn chuyển vào trong thành Lâm Châu tỉnh dưỡng, người đàn ông rắn rết tỏ vẻ cảm ơn, vẻ mặt cảm động, tiết mục huynh đệ tình thâm này ngày nào cô cũng thấy, ban đầu cảm thấy mới mẻ, nhưng nhìn nhiều cũng thấy nhàm.

Thành Lâm Châu ở giữa Hà Nam và Sơn Tây, thương khách đi qua không ít, rất phồn hoa. Người đàn ông rắn rết nằm nhắm mắt

trong xe ngựa, Nghi Lâm ở một bên rửa chân bóp chân cho hắn, nghẹn khuất không nói được lời nào.

“Mạnh tay một chút” Người đàn ông rắn rết miễn cưỡng nói, Nghi Lâm chu miệng, cô sống hai kiếp chưa từng xoa chân bóp vai rửa chân cho bất kỳ ai, ngay cả cha mẹ cô cũng chưa được hưởng đãi ngộ như vậy. Bây giờ thì hay rồi, gặp cái tên cặn bã này cực kỳ thích sai vặt cô, bóp vai rửa chân, lau mặt súc miệng, đút com rửa tay, thay dược châm cứu, mọi chuyện đều do cô làm hết, thiếu mỗi việc chiếu cố hắn đi ngoài thôi. Cô cũng muốn làm vẻ lắm, nhưng không được, chỉ cần đôi mắt phượng sắc bén của người đàn ông rắn rết này nhìn cô thì cốt khí chỉ là mây bay.

Xe ngựa không ngừng lại lập tức, người đàn ông râu dài vén màn xe chui vào “Huynh đệ, vi huynh bế đệ xuống” Người đàn ông rắn rết cảm kích nói “Không dám làm phiền huynh trưởng, tiểu đệ vẫn có thể đi đường được” Người đàn ông râu dài thấy thần sắc của hắn tốt hơn nhiều, không kiên trì, đi xuống ngựa đầu tiên, sau đó đứng cạnh xe đỡ người đàn ông rắn rết xuống xe.

Nghi Lâm cũng nhảy xuống xe ngựa, ngửa đầu nhìn tòa nhà chiếm diện tích lớn. Người đàn ông râu dài vừa đỡ người đàn ông rắn rết vừa nói “Tòa nhà này là sản nghiệp mấy năm trước của ta, chưa tới lần nào hết” Nói xong ra lệnh cho Nghi Lâm tới gõ cửa, Nghi Lâm nghe lời đi tới bậc than, nhón chân cầm vòng sắt gõ cửa. Một lát sau, cửa nhà mở ra, một ông lão khoảng sáu bảy chục tuổi đi ra, nhìn Nghi Lâm với ánh mắt lạnh lùng, Nghi Lâm thuận tay chỉ xuống, ông lão nhìn theo, lúc thấy hai người đàn ông kia thì sắc mặt thay đổi, nhanh chóng đi tới trước mặt người đàn ông râu dài, quỳ dập đầu xuống đất, khuôn mặt kích động.

Nghi Lâm nháy mắt mấy cái, chủ nghĩa phong kiến đáng ghét.

Tòa nhà này không nhỏ, có hồ nước núi giả, có nhiều loại hoa cỏ, có hành lang dài, cũng có một hàng nhà dài nhìn không hết. Nghi

Lâm nhìn thấy rất vui mắt, khó trách người đàn ông râu dài đem người đàn ông rắn rết tới đây tĩnh dưỡng, nơi này tốt hơn sơn động kia rất nhiều.

Người đàn ông râu dài sắp xếp ba người ở một sân để tiện chăm sóc nhau. Nơi này tên Thái Hà, trong này có một khu nhà hai tầng, chạm trổ bắt mắt, có phong thái của vùng Giang Nam, bên khu nhà trồng cây Hương Chương, cành lá xum xuê, cao lớn cứng cáp, hẳn là tuổi cây cũng không nhỏ. Bây giờ là tháng tám, đã qua mùa hoa, chắc không lâu nữa là kết quả. Bóng cây che một khoảng hồ nước rất rộng, trong ao là sen trắng, xung quanh hồ nước là những loài hoa đủ màu, rất xinh đẹp.

Nghi Lâm vừa liếc mắt đã thích nơi này, phòng của cô ở sát vách người đàn ông rắn rết, xa hoa hơn phòng của cô ở phái Hằng Sơn rất nhiều, nằm trên nệm gấm chăn mềm, có mùi hương nhẹ nhàng, thoải mái vô cùng. Bây giờ đang trong mùa hè, có hồ sen, theo lý thuyết phải có nhiều muỗi, nhưng mà trong sân có cây Hương Chương cao lớn nên không có con nào xuất hiện, cây Hương Chương này là thứ tốt, toàn thân đều là bảo bối, vỏ cây và quả của cây có thể làm thuốc, long não được làm từ cây Hương Chương này đấy! Lá của cây Hương Chương có công dụng khử trùng, nhưng cây này thường sinh trưởng ở phương Nam, phương Bắc không trồng nhiều.

Châm cứu cho người đàn ông rắn rết theo lệ thường, Nghi Lâm nói vài loại dược liệu để phối hợp thuốc với người đàn ông râu dài, người đàn ông râu dài vung tay lên nói “Người viết dược liệu cần thiết ra là được” Vì vậy Nghi Lâm về phòng viết ra giấy, hôm sau đưa cho người đàn ông râu dài, sau đó hẳn xoay người đưa cho người đàn ông rắn rết hỏi “Đông Phương huynh đệ, đệ biết một chút dược lý, nhìn xem có chỗ nào không thỏa đáng không?” Nghi Lâm tức giận tới nghiến răng, người này có biết cái gì là xấu hổ không?

Người đàn ông rấn rết miễn cưỡng liếc mắt một cái, chỉ thấy trên tờ giấy mỏng manh là chữ khải thanh tú, rất xinh đẹp. Người thích soi mói như hắn cũng phải thàn khen một tiếng chữ đẹp! Hắn cho rằng Định Dật sư thái ở phái Hằng Sơn nhất định dạy rất tốt, còn không thì chữ của Định Dật sư thái cũng rất tinh tế, tuyệt đối đẹp hơn vậy nhiều. Chữ này của Nghi Lâm là do học từ ông nội, học mười mấy năm, cô gái này lại có thiên phú, cho dù là chữ khải hay chữ thảo đều viết rất đẹp. Thấy huynh trưởng chờ hắn đáp lại, người đàn ông rấn rết nhếch môi cười tao nhã nói “Huynh trưởng làm theo là được” Người đàn ông râu dài cười hớ hớ đi ra ngoài.

Thấy không còn chuyện của mình, Nghi Lâm nhanh chóng cáo lui, cô không thích ở chung với mình người đàn ông rấn rết, vì tim cô sẽ đập nhanh, khẩn trương vô cùng, không phải thẹn thùng mà là sợ hãi. Nhưng người đàn ông rấn rết không tính tha cho cô, nhú mày “Tối đâm chân cho ta” Giọng điệu không cho phép từ chối, thấy Nghi Lâm không động đậy, hắn cười đầy tao nhã nhưng có chút nguy hiểm nói “Hửm?” Hình ảnh này đúng là rất phong tình, rất đẹp trai!!!!

Nghi Lâm cảm thán người này thay đổi thất thường, vui giận thật thường, lúc nham hiểm khiến người khác sợ hãi, không giận mà có uy, lúc dịu dàng lại rất quyến rũ và xinh đẹp, khiến người khác mơ màng, yêu nghiệt mà người khác nói hắn là như vậy.

May mà cô gái nhỏ này không phải là đứa mê trai, tư tưởng tốt, ngoài việc ồn ào yêu sớm năm trung học làm cô không còn ảo tưởng gì với đàn ông ra thì lúc đối mặt với trai đẹp cũng có sức chống cự.

Nghi Lâm không tình nguyện nhưng vẫn phải làm người hầu, ngồi bên giường đấm chân cho hắn, người đàn ông rắn rết thoai mái nhắm mắt, miệng vết thương của hắn hồi phục rất nhanh, nếu là người thường, cho dù là Nghi Lâm chữa trị cũng phải mất mười ngày mới có thể xuống giường nhưng mà hắn, ngày thứ ba đã đi lại thông thả, hôm nay đã là ngày thứ bảy, miệng vết thương đã bắt đầu kết vảy, tốc độ hồi phục nhanh khiến người khác phải kinh ngạc.

Lúc chàng vạng, người đàn ông râu dài trở lại, trên tay là dược liệu mà Nghi Lâm cần. Dược liệu rất bình thường nhưng ở trong tay Nghi Lâm thì không bình thường, cô vui vẻ trong lòng, đồng dược liệu này chính là thành phần tạo ra mê dược, đây chính là sự bảo đảm cho việc chốn chạy trong tương lai của cô. Có điều, người xưa có câu, đạo cao một thước ma cao một trượng, cô gái nhỏ là người khôn khéo nhưng xin lỗi, người ta còn giáo hoạt hơn cô rất nhiều, người đàn ông rắn rết thản nhiên nói “Tiểu Nghi Lâm, làm tốt bốn phận của mình, nếu có sai lầm gì thì toàn bộ phái Hằng Sơn phải bồi tội thay đấy!”

Lời này rất độc! Độc con mẹ nó luôn! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghi Lâm đỏ lên vì tức giận, bình thường mặt cô rất ít khi đỏ bừng, nó thường là một màu tái nhợt, lúc này lại rất rõ. Trở về phòng đóng cửa lại, Nghi Lâm ngồi dưới đất ngẩn người, không thể phủ nhận, cô bị dọa sợ, cho dù trong lòng đã hiểu được sự tàn khốc ở giới võ hiệp, nhưng biết là một chuyện, gặp phải là chuyện khác. Cô không nghi ngờ tính chân thật của lời nói đó, bởi vì hiểu được nên mới sợ. Xuyên qua bốn năm, cô luôn tự do bên ngoài, nhìn cái gì cũng thấy là giả, cho nên câu nói đơn giản của người kia nói khiến cô cảm nhận được sự tuyệt vọng chân thật.

Ác mộng bám theo cô cả đêm, ngày hôm sau xuống giường thì khuôn mặt trắng bệch, điếm tâm đã có người đem tới, Nghi Lâm ở trong phòng uống chén cháo rồi lại lên giường nằm, đầu óc của cô mờ mịt, cả người không có sức, chỉ muốn nằm yên trên giường. Cho tới khi người đàn ông râu dài tới gọi cô đi đổi thuốc, châm cứu cho người đàn ông rắn rết cô mới lười biếng đứng lên.

“Nha đầu, người bị bệnh sao?” Người đàn ông râu dài thấy khuôn mặt của cô không tốt, lo lắng hỏi.

Nghi Lâm lắc đầu bảo không sao, đi tới phòng bên cạnh châm cứu thay thuốc cho người đàn ông rắn rết, sau đó lại về phòng ngủ. Người đàn ông râu dài thấy cô như vậy, oán thâm người đàn ông rắn rết “Huynh đệ, đệ dọa nha đầu đó quá mức rồi!” Người đàn ông rắn rết cười nói “Huynh trưởng không biết rồi, nha đầu này rất thông minh, nếu không thu được lòng của nàng ta thì sớm muộn cũng có chuyện. Tục ngữ nói, đánh rắn phải đánh ở chỗ bảy tấc, cầm tặc cầm vương [1], phái Hằng Sơn chính là chỗ bảy tấc của nha đầu đó, đệ gõ nha đầu đó trước, mặc dù nàng ta bất mãn nhưng lại có thể thu tâm, tương lai sẽ có lợi với chúng ta” Người đàn ông râu dài cảm thấy không đúng, giận dữ nói “Con bé nhỏ tuổi như vậy, đệ cứ thích làm khó nó”

[1] Theo bác gúc là một trong những kế sách của Binh pháp Tôn Tử á :v Cái binh pháp này mình biết kế thứ 36: Chạy trốn =))) Còn có kế mỹ nhân/nam kế nữa :v Ba sáu kế của ông có mấy kế đại nham hiểm :v

Nghi Lâm nằm trên giường một ngày, tới tối mới đứng lên rửa mặt, thay quần áo, cô lấy bình sứ màu lam, đổ ra một viên thuốc trắng, nuốt vào bụng, một lát sau, thân thể tốt hơn rất nhiều, không còn bủn rủn không có sức như trước. Cô đã hiểu rõ, kịch tích bắt đầu vào bảy hoặc tám năm sau, thời gian này vẫn còn sớm, đi theo người đàn ông rắn rết hoặc về phái Hằng Sơn cũng giống nhau, chẳng qua có chút nham hiểm khiến cô không thích thôi. Đợi sau khi Phúc Uy

tiêu cục bị giết xong, cô tìm cơ hội về phái Hằng Sơn đẩy mạnh kịch tình, cô không tin, trong vòng bảy tám năm cô không lấy được tin tưởng của người đàn ông rắn rết kia, tới lúc đó xin kỳ nghỉ cũng không cho!

Cô đã suy nghĩ rất kỹ, dù sao cũng không có lựa chọn khác, đành phải đem việc lấy lòng người đàn ông rắn rết làm nhiệm vụ thôi.

Nhưng quyết định này khiến cô ghen khuất, Nghi Lâm nghĩ đường nào cũng không tốt hơn, trong lòng giống như bị mèo cào, rất khó chịu, nhưng mà thế nào, ai bảo cô không thể ngoan tâm mà buông tha phái Hằng Sơn làm chi! Đáng tội!

Nghi Lâm đi ra khỏi phòng, tự giác tới phòng người đàn ông rắn rết báo danh, không có cách khác, nhiệm vụ bây giờ của cô là lấy lòng cấp trên, hơn nữa việc lấy lòng này không phải chuyện dễ, phải từ từ mà làm, như vậy mới có hiệu quả. Lúc đi vào thì người đàn ông rắn rết dựa mình vào giường ăn cháo, tay phải hấn bị thương nên tỳ nữ ở bên cung kính đút hấn ăn, người đàn ông rắn rết thấy Nghi Lâm đi vào, mắt phượng liếc qua, nha đầu này thông nào rồi!

“Tiểu Lâm Nhi, tới đây đút ta ăn cháo” Âm thanh của hấn có chút trầm, nghe có chút từ tình.

Tỳ nữ là người hiểu chuyện, cung kính đưa bát cho Nghi Lâm, sau đó yên lặng rời phòng. Nghi Lâm cố nén giận đi tới gần giường, làm việc của một người hầu. Ở sơn động năm ngày, lúc nào cũng phải chăm sóc hấn ăn uống nên coi như thuận lợi.

“Nghĩ thông rồi?” Uống cháo xong, người đàn ông rắn rết mở miệng hỏi.

Nghi Lâm ừ một tiếng, trong lòng rất ủy khuất. Người đàn ông rắn rết híp mắt, tay trái kéo cô tới gần, dịu dàng nói “Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không làm khó ngươi, giống như lời của huynh trưởng, chúng ta có thể sủng ngươi, cung phụng ngươi”

Cái gọi đánh một gậy rồi cho ăn kẹo ngọt chính là tình hình trước mắt đây.

Chương 10: Hồ rồi!~

Người đàn ông rắn rết tên là Đông Phương Triệt, người đàn ông râu dài tên là Đồng Bách Hùng, hai ngày sau Nghi Lâm mới biết tên họ, cũng biết hai người là người ở tầng trên của Nhật Nguyệt thần giáo, một người là phó giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo, người còn lại là Trưởng lão của Bạch Hồ đường thuộc Nhật Nguyệt thần giáo.

Nghi Lâm run rẩy hỏi “Giáo chủ là Nhậm Ngã Hành?”

Đồng Bách Hùng mất hừng nói “Tên của giáo chủ sao có thể để người khác nhắc tới? Lần sau không được như vậy, để người khác nghe sẽ gặp chuyện!”

Nghi Lâm làm sao có tâm tư quản ba chuyện này, trong lòng cô đã loạn tới mức mất hồn mất vía rồi. Cô nói mình đau bụng sau đó nhanh chóng rời khỏi đó chạy về phòng, hồ mẹ rồi! Tuyệt đối là hồ đó! Giáo chủ bây giờ đáng ra phải là Đông Phương Bất Bại chứ, sao lại là Nhậm Ngã Hành? Lúc này Nhậm Ngã Hành phải ở dưới Tây Hồ mà rít gào chứ!!! Hiển nhiên, sự chênh lệch của cái này cũng lớn lắm đó!

Trong nguyên tác, kịch tình bắt đầu năm cô mười sáu hoặc mười bảy tuổi, như vậy, lúc Lệnh Hồ Xung cứu Nhậm Ngã Hành ra, Nhậm Ngã Hành nói mình bị nhốt dưới Tây Hồ mười hai năm, như vậy, lúc hắn bị Đông Phương Bất Bại đoạt vị phải là năm cô khoảng năm sáu tuổi, tuyệt đối không vượt quá bảy tuổi, nhưng năm nay cô đã chín tuổi, Nhậm Ngã Hành vẫn còn làm giáo chủ, Đông Phương Bất Bại là phó giáo chủ! Mà tên cũ của Đông Phương Bất Bại là Đông Phương Triệt! Nghi Lâm nghĩ, bây giờ hắn không dám xưng mình bất bại bởi vì vẫn có Nhậm Ngã Hành ở trên cổ đó!

Nhưng việc phiên toái, Đông Phương Triệt này luyện công suất nữa tẩu hỏa nhập ma, mạch tượng hỗn loạn, hẳn là vì luyện [Qùy Hoa Bảo Điện], cô nói với hắn, có thể điều trị mạch đập, cô nói với hắn, chỉ cần cô đi theo theo thì có thể củng cố mạch đập của hắn bất cứ lúc này... Trời ơi, bây giờ phải làm sao, hắn vốn phải tự cung để làm nhân yêu [1], tương lai sẽ cùng với em trai Dương Liên Đình tạo nên một bài nhạc tình yêu đồng tính, bây giờ cô lại sửa mạng của hắn mất rồi!!

[1] gay đó =)))

A a a a a!! Nghi Lâm ảo não vô đầu, cô luôn nói rằng kịch tình chính là ưu thế của mình, nhưng lại vô tình đập vỡ cái đó!!

Nghi Lâm sốt ruột rồi, vui đùa này quá mức rồi, nếu như đi cùng với Đông Phương Triệt, cô không trị được mạch đập của hắn, không biết hắn có giết cô hay không. Ấy, khẳng định là giết cô, làm không tốt còn liên lụy tới phái Hằng Sơn, bởi vì lúc trước cô khai sạch, nếu đột nhiên thay đổi, hắn khôn khéo như thế, nhất định sẽ nghĩ nhiều, cho rằng cô không toàn tâm toàn ý giúp hắn. Không thể lấy sinh mệnh của bản thân và người khác để mạo hiểm, huống chi cô là thầy thuốc, đã xem bệnh cho người khác thì sẽ không bỏ dở giữa chừng. Cô gái ngọc này còn nhớ lời dạy bảo ân cần của ba mình đó!

Ở trong phòng suy nghĩ một hồi, đến lúc ăn cơm chiều, cô cũng quyết định, thôi, cũng thế, anh trai Đông Phương có làm gay hay không thì cũng không liên quan tới kịch tình lắm, dù sao đầu mỗi là nằm ở trong phái Tung Sơn, bọn họ dùng âm mưu quỷ kế chỉ để thống nhất Ngũ Nhạc kiếm phái. Hơn nữa, mục đích của cô là bảo vệ phái Hằng Sơn, tránh cho ba vị sư thái và một ít sư tử chết, đi theo Đông Phương Bất Bại nhất định có lợi.

Đương nhiên, nhân vật khách mời trong tương lai là cô vẫn sẽ hỗ trợ thúc đẩy kịch tình, nếu như kịch tình rối loạn thì có chuyện

rồi. Nói thẳng ra, cô gái này vẫn cảm thấy mình là ‘Bán tiên’, mọi chuyện ở trong dự đoán của mình vẫn là tốt hơn.

Có tỳ nữ đem cơm chiều tới, Nghi Lâm mở cửa cho nàng ta đi vào. Cô là đệ tử phái Hằng Sơn, ngày nào cũng ăn chay nên phải tách khỏi Đông Phương Triệt và Đồng Bách Hùng. Nhìn đậu hủ trắng, đậu cove ướp muối trên bàn, cô mất hứng, ngang ngược nói với tỳ nữ “Đem mấy thứ này xuống, hôm nay ta muốn ăn thịt nướng và gà hầm” Yêu cầu bất thành tình của cô khiến tỳ nữ sững sốt, không biết phản ứng thế nào, nhìn sắc mặt khó coi của bà cô nhỏ trước mắt, tỳ nữ gạt đầu vâng, nàng ta không đắc tội người này nổi.

Nghi Lâm nghĩ, dù sao sẽ không về phái Hằng Sơn một thời gian dài, đi theo Đông Phương Bất Bại cũng không cần ăn kiêng, cô muốn ăn thịt thì cứ ăn thịt, giả vờ chỉ làm khổ mình, sĩ diện làm gì cho khổ thân chứ?

Tỳ nữ không dám đi phòng bếp mà chạy sang phòng bên cạnh tìm chủ tử của mình. Đồng Bách Hùng nghe Nghi Lâm muốn ăn thịt, nở nụ cười nói với tỳ nữ “Người đi phân phó với phòng bếp, bảo họ làm đồ ăn đưa lên cho tiểu thư” Tỳ nữ cúi người cáo lui, Đồng Bách Hùng vui vẻ cười nói với Đông Phương Triệt “Lúc sáng nha đầu này còn ầm ỹ đau bụng, bây giờ lại đòi ăn thịt, con bé là đệ tử phái Hằng Sơn, ăn thịt không sợ bị sư phụ trách phạt sao?”

Đông Phương Triệt nói “Trẻ con thích ăn thịt cũng là chuyện bình thường”

Nghi Lâm ăn được thịt nên rất thỏa mãn, cô ăn một con gà, một đĩa thịt nướng lớn, ăn sạch chỉ trừ xương, đầu và móng gà. Lau miệng, vỗ bụng, đây mới gọi là cuộc sống. Ăn một viên thuốc tiêu hóa, Nghi Lâm đi tới phòng bên nhìn một cái thì thấy Đông Phương Triệt vẫn bình thường, còn Đồng Bách Hùng thì nhéo má cô, nhưng không nói chuyện cô ăn thịt, hẳn là sợ cô gái nhỏ ngược ngung.

Mấy ngày sau rất bình thường, Nghi Lâm viết một bức thư rồi đưa cho Đồng Bách Hùng đưa về phái Hằng Sơn cho Định Dật sư thái, cô không nhắc chuyện ma giáo trong thư, chỉ bảo mình gặp bệnh nhân có bệnh nan y khó trị, không thể về sư môn trong thời gian ngắn. Nghi Lâm không quản bọn họ có đọc lén thư của mình hay không, dù sao không viết gì ghê gớm, thích đọc thì cứ đọc.

Mấy ngày lại trôi qua, vết thương trên ngực của Đông Phương Triệt tốt hơn, vảy đã bắt đầu lóc đi, tay phải của hắn hồi phục chậm hơn một chút, ngẫu nhiên cũng bắt Nghi Lâm dứt ăn, cho uống nước, lại đấm bóp chân hắn. Bây giờ tâm tư của cô đều để lên người Đông Phương Triệt, không có ý định chạy trốn nữa, cô muốn làm tâm phúc của hắn, vậy phải suy nghĩ vì hắn, tuy rằng độ thật tình không cao nhưng ít ra hắn đã có độ tin tưởng nhất định, như vậy mới tiện cho cô làm việc.

Lấy ngân châm trên người Đông Phương Triệt ra, Nghi Lâm bảo hắn vận công thử, Đông Phương Triệt nhắm mắt cảm nhận, chân khí trong đan điền vốn lộn xộn lại trở về đúng chỗ, thân thể thoải mái hơn trước rất nhiều. Hắn trợn mắt nhìn Nghi Lâm, trong lòng vui vẻ, nhịn không được đưa tay tới mặt nhỏ của cô “Tiểu Lâm Nhi không khiến ta thất vọng” Đồng Bách Hùng vội hỏi hắn thế nào, Đông Phương Triệt cười nói “Huynh trưởng đừng lo lắng, mạch đập của tiểu đệ đã hồi phục như cũ” Đồng Bách Hùng nghe vậy thì rất vui vẻ, xoa bóp mặt của Nghi Lâm, xoay người cho người xuống phòng bếp chuẩn bị rượu ngon, đồ ăn tốt đưa tới, hắn muốn ăn mừng!

Lúc rượu và thức ăn dọn xong, Nghi Lâm nhú mày nói “Vết thương của hắn chưa tốt, không được uống rượu” Nói xong cầm lấy cái ly trước mặt Đông Phương Triệt để chỗ khác, gấp chút đồ ăn nhẹ cho hắn nói “Không được ăn đồ cay”

Đồng Bách Hùng cười nói “Nha đầu người quán nhiều vậy, mấy ly rượu cũng không sao” Bọn họ đều kiếm ăn bằng lưỡi dao, đối với bọn họ, vết thương tốt khoảng sáu bảy phần là hồi phục. Nhưng Nghi Lâm rất bướng bỉnh “Ta là thầy thuốc, hẳn là bệnh nhân, nếu người để hẳn uống rượu, tới khi tay phải của hẳn bị phế thì đừng tìm ta” Đồng Bách Hùng bị cô nói nghen lời, bất đắc dĩ, bây giờ hẳn mới nhớ lại thời gian cô bé luôn kính sợ mình. Chỉ mới ở chung mười ngày mà lá gan của nha đầu này lớn không ít.

Không phải lá gan của Nghi Lâm lớn mà cô biết giá trị lợi dụng của mình với Đông Phương Triệt bây giờ rất lớn, đừng bảo không cho hẳn uống rượu, cho dù tức giận hoặc phát tính tình tiêu thư của mình thì hẳn cũng chịu đựng, sẽ cười với cô, cơ hội đã tới, cô phải giả vờ ngây thơ, giả lương thiện, làm bộ như quan tâm vết thương của hẳn.

Đông Phương Triệt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, cười nói với Đồng Bách Hùng “Đệ chỉ có thể lấy trà thay rượu, kính huynh trưởng một ly, đợi đệ kháng phục sẽ cùng uống với huynh trưởng” Đồng Bách Hùng không thể nề hà, đành buông tha mời rượu, tự mình uống. Dĩa của Nghi Lâm chỉ đụng vào mấy dĩa thịt, không ăn một chút rau dưa, Đồng Bách Hùng cố ý chọc cô “Nếu sư phụ người thấy người há mồm ăn thịt như vậy, hẳn phải ngắt vì tức giận” Nghi Lâm nuốt thịt gà vào bụng, chu môi nói “Ta chỉ cảm thấy thịt ăn ngon hơn rau xanh cải trắng” Vẻ mặt cô nghiêm túc, mắt to ngập nước, nhìn rất đáng yêu. Đồng Bách Hùng cười ha ha “Cũng chỉ là một đứa trẻ”

Đông Phương Triệt gấp một đĩa rau chân vịt bỏ vào chén Nghi Lâm “Trẻ con không được ăn thịt không” Nghi Lâm ngây ngốc nhìn rau chân vịt xanh mướt trước mặt, có chút kinh sợ, kinh ngạc là vì Đông Phương Triệt lại gấp rau cho cô, kinh sợ là vì cô không muốn ăn rau chân vịt! Kiếp trước cô rất kiêng ăn, rau chân vịt là thứ mà cô

không bao giờ bỏ vào bụng, cho dù ba mẹ Hàn có dạy con gái thế nào cô cũng luôn xem rau chân vịt là đồ cấm.

Nghi Lâm gấp rau chân vịt để qua chén Đông Phương Triệt, đáng thương nói “Ta không thích ăn rau chân vịt”

“Ồ? Tại sao?” Đông Phương Triệt khó hiểu.

Nghi Lâm nhăn mày nhăn mũi nói “Khó ăn”

“Sao lại khó ăn? Lúc ở phái Hằng Sơn người cũng kiêng ăn như vậy?” Đông Phương Triệt nhìn cô cười như không. Nghi Lâm gật đầu “Ta cũng không ăn cái này, cái trắng và rau xanh còn có thể” Đồng Bách Hùng hỏi “Trách không được người gầy như vậy, giống như đứa trẻ sáu bảy tuổi, thì ra là do kiêng ăn, ta còn nghĩ phái Hằng Sơn kham khổ tới mức ngay cả đứa nhỏ cũng ăn không đủ no hay sao” Nghi Lâm uống một miếng canh gà, biện hộ cho sư môn “Ta gầy nhỏ là do thân thể yếu từ nhỏ, các sư tỷ nấu ăn rất ngon” Đồng Bách Hùng thấy cô trẻ con như vậy, cười ha ha “Người cũng biết bảo vệ danh dự của sư môn đấy!”

Đông Phương Triệt gấp cái trắng bỏ vào chén Nghi Lâm hỏi “Tại sao thân thể của Tiểu Nghi Lâm lại bị bệnh từ nhỏ vậy? Có biết cha mẹ của mình là ai không?” Đây là muốn biết chi tiết của cô, Nghi Lâm không giấu diếm, đem chuyện mà mình nghe từ các sư tỷ trong phái Hằng Sơn nói ra, thân thể của cô, ở phái Hằng Sơn không ai không biết, ai cũng nói cha mẹ cô hồ đồ, nhưng cụ thể lại không biết rõ, Nghi Lâm cũng không thể kể lại nhiều, nếu không nhất định sẽ bị người khác nắm phải chỗ hỏng. Đồng Bách Hùng nói “Mẹ người cũng rất ngoan tâm, người chỉ mới trăng tròn cũng có thể bỏ được, cha người lại là một tên ngọc, người nhỏ như vậy đã ôm người đi khắp nơi, người không chết đã tốt lắm rồi”

Khóe miệng Nghi Lâm co rút, thật ra cô cũng biết Bất Giới đại sư ôm con gái mình chạy khắp nơi mà không hại chết con gái đã là kỳ tích.

Chương 11: Tổng đàn

Thương thế ở tay phải của Đông Phương Triệt tốt hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng bị thương ở gân mạch và xương tay, nếu muốn hồi phục như cũ vẫn phải tốn thêm một ít thời gian.

Nghi Lâm lại viết một tờ giấy dược liệu cho Đông Bách Hùng, hiệu suất của Đông Bách Hùng rất tốt, chưa tới một canh giờ đã chuẩn bị tất cả dược liệu cần thiết. Sau đó Nghi Lâm cho người đem một bếp than tới trong tiểu viện của mình, tự mình giám sát người khác làm, cô tính tự tay làm, nó cũng thể hiện cô rất coi trọng vết thương của hắn, nhưng cô trời sinh không hợp làm mấy việc này, kiếp trước ngay cả bếp gas và bếp điện còn chưa đụng huống chi cái bếp than này? Dĩ nhiên, giám sát cũng thể hiện sự coi trọng của cô, nếu không cô cũng không ở trong phòng bếp vào cái ngày hè nóng nực này.

Đông Phương Triệt ngâm thuốc mười ngày, sau đó lại được châm cứu và mát xa, mười ngày sau, tay phải của hắn hồi phục không tồi, trừ việc cầm vật quá nặng ra thì không khác gì ban đầu. Đông Bách Hùng cảm thán y thuật của Nghi Lâm rất cao siêu, thường nhắc tới nếu sư phụ của Nghi Lâm đây thì tay của Đông Phương huynh đệ đã tốt rồi, chọc Nghi Lâm khó chịu, không thêm quan tâm hắn.

Đông Phương Triệt cũng thường nắm tay nhỏ của cô, cũng có lúc khen ngợi cảm ơn, có khi còn sờ đầu cô, nhéo mũi hoặc nhéo má cô, giống như hai người rất thân thiết. Nghi Lâm biết hắn càng đối tốt với cô thì càng coi trọng cô, đương nhiên cô cũng có sợ hãi, kiếp trước, cô sống trong cuộc sống gió êm biển lặng, có chút thông minh, nhưng mấy việc dùng trí đấu đá thì không có, cô cũng biết bản thân không phải là đối thủ của Đông Phương đại thần, nhưng vì mạng

nhỏ và mạng của mọi người ở phái Hằng Sơn, đành phải cố gắng tận lực mà làm.

Trưa ngày hôm sau, Đông Phương Triệt lười biếng nằm nghiêng trên giường, Nghi Lâm im lặng xoa bóp tay phải của hắn, đột nhiên bên ngoài nổi lên tiếng sấm, sau đó thêm mấy tia chớp, sau đó mưa to rào rào, mưa roi ào xuống, rất mạnh mẽ. Nghi Lâm liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, thở dài cảm thán mưa lớn, sau đó quay đầu tiếp tục làm việc của mình.

“Tiểu Lâm Nhi, muội sợ sấm sao?” Đông Phương Triệt đột nhiên mở miệng hỏi. Nghi Lâm lắc đầu nói không sợ, cô không phải đứa trẻ ba tuổi, sợ mấy thứ này làm gì? Đông Phương Triệt rút tay khỏi tay cô, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đứng một hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Nghi Lâm không biết hắn có ý gì, sừng sốt một chút, sau đó muốn đi ra khỏi phòng. Chỉ là cô chưa đi ra khỏi phòng thì Đông Phương Triệt đã lên tiếng “Tiểu Lâm Nhi, muội tới đây” Nghi Lâm không có cách khác, đành đi tới cạnh hắn.

Cô đứng bên cạnh Đông Phương Triệt, tay trái của hắn vươn ra ngoài cửa sổ, mưa không ngừng rơi trên đầu ngón tay thon dài của hắn, cơn mưa mù mịt cùng với hồ sen nhỏ hòa lẫn với nhau, nhìn chính thể lại thấy mấy phần thanh nhã khó nói nên lời. Nghi Lâm nghĩ tới hắn muốn nói gì với cô, nhưng không có gì cả, cuối cùng hắn kéo tay cô trở lại trước giường, hắn vẫn nằm nghiêng như cũ, cô im lặng tiếp tục xoa bóp tay phải cho hắn.

Thật sự rất quái dị, nhưng cô hiểu được một đạo lý, người lắm chuyện sẽ khiến người ta ghét.

Trận mưa này kéo dài tới trưa hôm sau vẫn không dứt, mưa vẫn lớn như cũ. Lúc Nghi Lâm tới phòng bên cạnh báo danh thì Đồng Bách Hùng đang ngồi bàn bạc với Đông Phương Triệt lúc nào về Nhật Nguyệt thần giáo, thấy Nghi Lâm đi vào thì Đồng Bách Hùng lên tiếng “Nha đầu, hôm nay dọn dẹp một chút, đợi mưa tạnh thì

chúng ta về Hà Bắc” Nghi Lâm ngoan ngoãn gật đầu, cô không có quyền lực gì để lên tiếng, quay người đi về phòng dọn đồ.

Đến chiều mưa mới chịu dừng, sớm hôm sau, Nghi Lâm cùng với Đông Phương Triệt và Đồng Bách Hùng rời khỏi Lâm Châu, đi về phía Hà Bắc.

Bởi vì vết thương của Đông Phương Triệt tốt hơn không ít, cho nên không ngồi xe ngựa như trước, Nghi Lâm bị Đông Phương Triệt ôm vào ngực, ba người cưỡi hai con ngựa màu đỏ. Chuyện này đối với người chưa từng cưỡi ngựa như Nghi Lâm là một cực hình, làn da của trẻ con mềm mại, lúc xuống ngựa nghỉ ngơi giữa đường, cô gái nhỏ gần như không đi đường được, đau chân đau mông. Đồng Bách Hùng cười nói cô yếu ớt, Nghi Lâm chu miệng không nói chuyện, Đông Phương Triệt hỏi cô có cần tìm nơi nào để xoa thuốc không, Nghi Lâm lắc đầu bảo không cần, cô nghĩ, nếu người thuê cho ta một cái xe ngựa ta sẽ rất vui, nhưng đáng tiếc Đông Phương Triệt chưa sẵn sóc tới mức đó.

Ăn qua ít đồ đem theo, buổi chiều lại bắt đầu chạy như sắp chết, trời tối thì vừa tới huyện Hồ Quan, ba người đến khách điểm tên Phúc Lâm ngủ trọ, trước khi đi ngủ, Nghi Lâm mới có cơ hội xem lại đùi của mình, gần như muốn chảy máu, đỏ thẫm dọa người. Nhịn đau mà xoa thuốc, Nghi Lâm buồn bực, mấy ngày sau cô phải chịu đựng như vậy nữa sao???????

Chịu không được cũng phải chịu, mấy ngày sau Nghi Lâm sống trong cuộc sống nước sôi lửa bỏng, ngày chịu tội, tối bôi thuốc, ngày hôm sau lại chịu tội, cứ tuần hoàn như vậy, giống như không có kết thúc. Sau vài ngày, Nghi Lâm gầy đi không ít, hiệu quả giảm béo không phải là bình thường đâu đó! Lúc đi qua Hạng Sơn, trời đã tối, Đồng Bách Hùng cười hớ hớ chọc cô, Nghi Lâm cũng không quan tâm hẳn, Đông Phương Triệt xoa đầu cô “Vốn nên để mọi về bái kiến Định Dật sư thái, nhưng lần này chúng ta đi gấp, không thể

chậm trễ, việc thăm hỏi chỉ đành để lần sau” Nghi Lâm gào rú trong lòng, đại ca, huynh có thể biết cái gì là xấu hổ không?

Đêm đó nghỉ dưới chân núi Hằng Sơn, Nghi Lâm vốn định nói thôn Lê Hoa gần đây, tới đó tìm nơi ngủ trọ, nhưng nghĩ lại vẫn ngậm miệng, cần gì phải làm thế, chỉ tăng thêm phiền toái, hai người này không phải là hạng người lương thiện gì.

Đi về phía Đông của Hằng Sơn, cưỡi ngựa nửa ngày đã đi tới Định Châu, đó là một châu thành náo nhiệt, tùy tiện tìm một quán cơm giải quyết vấn đề cơm trưa, Đồng Bách Hùng và Đông Phương Triệt bàn tính nên về tổng đàn hôm nay hay để ngày mai, Đông Phương Triệt nói “Hôm nay ở lại trong thành trước, ngày mai về cũng không muộn” Đồng Bách Hùng gật đầu, nhìn Nghi Lâm đang im lặng ăn uống “Huynh đệ, nếu mang nha đầu này về hẳn phải có lời giải thích thích hợp” Đông Phương Triệt im lặng, đuôi lông mày nâng lên “Tiểu Lâm Nhi, ta làm sư phụ muội được không?” Nghi Lâm nháy mắt mấy cái “Ta đã có sư phụ” Còn có hai người đó. Lúc này cô cũng biết được cái gì là rụt rè, quên mất sự lưu loát lúc bài sư ở trên núi.

Đông Phương Triệt nói “Nếu nói muội là nha hoàn thì tuổi còn quá nhỏ, sau này muội phải đi theo ta mọi lúc, ngoài nha hoàn cũng chỉ có đồ đệ, đương nhiên, muội cũng có thể làm nghĩa nữ của ta”

Nghi Lâm bị dọa tới mức đau hông, vội vàng gọi một tiếng “Sư phụ” Âm thanh mềm mại, dịu dàng, dễ nghe. Đông Phương Triệt cười, Đồng Bách Hùng cũng cười ha ha nói “Vậy nha đầu gọi ta là cái gì?” Nghi Lâm nghĩ nghĩ nói “Sư bá?” Đồng Bách Hùng xua tay nói “Ta và Đông Phương đệ là huynh đệ kết nghĩa, không phải sư huynh đệ” Nghi Lâm nghiêng đầu nghĩ rồi nói “Bá bá?” Đồng Bách Hùng cười lớn, Nghi Lâm không nói gì, nghĩ, ông già như vậy, làm ông nội của ta cũng được luôn ấy chứ!

Thật ra trong lòng cô cũng hiểu được, cái gọi sư phụ chỉ là đồ trung thôi, kêu thế thôi chứ không có ý nghĩa thực chất.

Đêm đó ba người nghỉ tạm ở một khách điểm, Nghi Lâm ở trong phòng rửa mặt chải đầu thì nghe được tiếng nói chuyện của Đông Phương Triệt và người xa lạ ở phòng kế bên, âm thanh rất nhỏ, không nghe rõ là nói gì. Nơi này là địa bàn của Nhật Nguyệt thần giáo, hẳn là thủ hạ của Đông Phương Triệt tới tiếp ứng. Cô cũng không quản nhiều như vậy, tắm rửa xong leo lên giường ngủ, dù sao không có chuyện gì liên quan tới cô.

Sáng sớm hôm sau, lúc Nghi Lâm ra cửa thì thấy hai người đàn ông mặc đồ đen đứng trước phòng Đông Phương Triệt, trên lưng mang trường kiếm, rất oai hùng. Nghe thấy tiếng động, người đàn ông bên trái lập tức đi tới, khom mình hành lễ “Tiểu thư, phó giáo chủ đang ở trong phòng đợi cô”

Nghi Lâm nhìn người đàn ông đang kính cẩn trước mắt, không thích ứng. Bình tĩnh gạt đầu bảo đã biết, sau đó gõ cửa phòng Đông Phương Triệt. Đông Phương Triệt và Đồng Bách Hùng ngồi trước bàn điểm tâm, thấy Nghi Lâm đi vào thì bảo cô tới ăn cơm, Nghi Lâm cảm thấy mình phải biết quy củ một chút, vì vậy ngoan ngoãn gọi một tiếng sư phụ và Đồng bá bá, hai người kia cũng lộ vẻ hài lòng.

Định Châu cách Tây Bắc hơn bốn mươi dặm, núi đá có màu đỏ sẫm như máu, còn có một cái thác lớn chảy rất xiết, Đông Phương Triệt nói với Nghi Lâm “Nơi này gọi là thác Tinh Tinh” Nghi Lâm nói “Sư phụ, tổng đàn còn xa không?” Đông Phương Triệt thấy cô gọi sư phụ rất dễ nghe, xoa đầu cô nói “Nhanh thôi”

Đi về phía Bắc của thác Tinh Tinh, càng chạy thì hai bên vách núi càng hẹp dần, tới cuối thác Tinh Tinh, cách cửa động khoảng một mét rưỡi, đầu đường có nhiều người gác, thấy Đông Phương Triệt và Đồng Bách Hùng thì đều quỳ xuống hành lễ, rất tôn kính.

Nghi Lâm gào thét trong lòng, cảm giác bị người đập đầu rất không tự nhiên đó, không biết có giảm thọ không nữa.

Đi tiếp về phía Bắc, trải qua ba cửa động, từng cửa đều có người gác rất nghiêm cẩn, người thường mà trà trộn vào hẳn là đang đi tìm đường chết. Đi ra từ cửa thứ ba thì thấy một con sông, dòng sông trong suốt, nếu muốn qua bờ bên kia phải đi thuyền, dòng sông này khá rộng.

Một người mặc đồ đen đi đằng sau phất tay áo bắn ra mũi tên, mũi tên bay lên không trung thì bốc cháy, sau đó một âm thanh vang lên, giống như tiếng pháo nổ, Nghi Lâm nhìn mà há mồm, trí tuệ của người cổ cũng khá cao. Một lát sau, có con thuyền từ bên kia cập bến, Đông Phương Triệt ôm Nghi Lâm lên thuyền, những người còn lại theo hẳn lên thuyền, bước đi rất ung dung. Tới bên kia bờ, tiếp tục đi lên núi, bởi vì vượt sông nên ngựa để ở bờ bên kia, cho nên bây giờ chỉ có thể đi bộ.

Đường núi rất dốc, còn khó đi hơn núi Hằng Sơn, Nghi Lâm chỉ mới luyện khinh công, chân lại ngắn, nội lực kém nên đuổi không kịp. Đông Phương Triệt tốt bụng ôm cô lên, mang cô đi theo, hẳn ôm cô kiểu ôm thẳng của đứa trẻ, Nghi Lâm xấu hổ tự thôi miên, đây là xe đẩy tay, xe đẩy tay.

Cô nhớ rõ trong nguyên tác, muốn lên Hắc Mộc Nhai rất khó, ngoài việc đi trên đường núi vừa dốc vừa khúc khuỷu ra, lúc tới gần đỉnh núi thì không có đường đi, phải đi 'thang máy' do lực người mới lên được, đi không lâu thì Đông Phương Triệt chỉ vào kiến trúc cách đó không xa nói với Nghi Lâm "Đó là tổng đàn" Nghi Lâm nhìn về nơi xa, kiến trúc trước mắt có diện tích không nhỏ, cũng rộng lớn, nhưng mà Hắc Mộc Nhai thấp vậy đó hả?

"Su phụ, đó là núi nào vậy?"

Đông Phương Triệt nói "Hắc Mộc Nhai" Nghi Lâm giả vờ không biết "Nơi này không cao bằng Hằng Sơn" Đông Phương Triệt

cười “Hắc Mộc Nhai cao bằng Hằng Sơn, chỉ là tổng đàn tọa ở giữa sườn núi nên con mới thấy thấp” Hắc chỉ vào chỗ cao nói “Đỉnh núi ở trong đám mây đó, đợi có cơ hội, vi sư sẽ mang con lên đó chơi” Nghi Lâm cao hứng vô cùng, trong lòng cũng biết chuyện gì đã xảy ra, giáo chủ của Hắc Mộc Nhai chân chính có họ là Đông Phương chứ không phải Nhậm Ngã Hành, cho dù muốn làm ‘thang máy’ bằng lực người cũng phải đợi Đông Phương Triệt lên làm giáo chủ mới có thể làm được.

Chương 12: Điện Lương Nghi

Chỗ ở của Đông Phương Triệt là điện Lương Nghi, tên rất tục, diện tích khá lớn, một tòa chính điện, ba tòa thiên điện, chính điện và thiên điện cách nhau khá xa, ở giữa còn có khu vườn rực rỡ sắc màu, có đình đài và cầu nhỏ đi qua con suối nhỏ, có rừng trúc nhỏ rậm rạp, còn có cả những núi giả cao thấp đan xen. Dĩ nhiên, những cái này đều nghe người hầu trong điện Lương Nghi nói, Nghi Lâm chưa có cơ hội đi thăm thú ở nơi này. Đến đây ba ngày, phạm vi hoạt động của cô chỉ giới hạn trong chính điện, gần chính điện và hoa viên nhỏ, không phải cô bị ai giới hạn tự do của mình mà cô hiểu được, người mới đến phải hiểu cách giữ đúng phận, không làm việc gì quá hay đòi hỏi quá mức là vương đạo.

Đông Phương Triệt vừa về đã lao vào công việc, bận tới mức chân không chạm đất, sau khi an bài chỗ ở cho cô, dặn dò người hầu phải hầu hạ cẩn thận sau thì Nghi Lâm chưa từng thấy hắc lần nào, kể cả Đồng Bách Hùng cũng không có bóng dáng luôn.

Cô chỉ gặp bốn tôi tớ ở điện Lương Nghi, trong đó có một ông lão khoảng năm mươi tuổi, cao cao gầy gầy, dưới cằm có mấy sợi râu xám xanh, hai mắt có thần, trên mặt luôn nở nụ cười yếu ớt, giống như tính tình rất tốt, nhưng lại khiến người ta không dám đắc tội. Ông ấy là tổng quản của điện Lương Nghi, quản lý tất cả những

việc vặt ở nơi này. Đông Phương Triệt gọi ông ấy là chú Trung, những người khác cũng gọi ông lão là chú Trung, Nghi Lâm vừa tới cũng học theo mọi người gọi ông ấy là chú Trung; ba người còn lại là ba người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, ba người họ là anh em, tên có chút buồn cười, gọi là Đinh Nhất, Đinh Nhị và Đinh Tam. Anh em nhà họ Đinh làm nhiều nói ít, luôn cung kính với Nghi Lâm, cô thường hỏi bọn họ những vấn đề râu ria nhỏ nhặt, anh em nhà họ Đinh biết thì sẽ trả lời cho cô hết.

Trong truyền thuyết, Đông Phương Bất Bại có bảy tiêu thiếp, sau khi tụt cung [1] thì giết hết tất cả bọn họ. Nghi Lâm uyển chuyển hỏi Đinh Nhất Đông Phương Triệt có thể thiếp hay không, Đinh Nhất trả lời “Trước kia từng có bảy vị sùng phu nhân, nhưng năm trước có ôn dịch, bảy vị sùng phu nhân đều nhiễm bệnh mà rời khỏi nhân thế” Nghi Lâm giật mình “Ôn dịch? Ôn dịch gì?” Đinh Nhất trả lời “Ôn dịch là ôn dịch, đã chết mấy chục người, tìm nhiều thầy thuốc nhưng không ai có thể làm gì, sau đó, phó giáo chủ may mắn tìm được nguyên nhân của ôn dịch, sau đó mới ngăn được việc lan tràn của ôn dịch” Nghi Lâm nghĩ, người này nói cũng như không à, tôi đương nhiên biết ôn dịch chính là ôn dịch, nhưng mà thấy hần như thế hần không biết rõ lắm, cho nên vẫy tay bảo hần đi xuống.

[1] cắt bỏ cái ấy đó =>) theo chúng ta nói là THIẾN đó =>)) Dĩ nhiên, trong truyện ổng chưa có tụt thiến mình à nha =>)) Trong nguyên tác, Quỷ Hoa Bảo Điện là một môn pháp võ công mà thịnh âm hơn thịnh dương, cho nên muốn luyện nhanh thì phải tụt thiến. Còn nếu không tụt thiến thì luyện chậm hơn, nhưng luyện càng cao thì cái ấy cũng bất lực. Cho nên ĐPBĐ mới lựa chọn việc tụt thiến, vì ngã nào nó cũng không xài được =>) Thôi thì luyện cho nhanh =>) Nhưng cuối cùng, trước khi chết, ĐPBĐ mới biết tất cả chỉ là âm mưu của Nhậm Ngã Hành hay còn nói là ông ta cố ý để ĐPBĐ luyện quyền Quỷ Hoa Bảo Điện đó. Không phải mình bênh vực gì thần tượng của mình, nhưng mình không thấy ĐPBĐ ngu gì cả, chẳng qua vì anh ham hố võ công nên mới thế, anh muốn là kẻ mạnh nên mới vậy á, chứ

thật ra thì anh không phải kẻ ngu. Nếu là kẻ ngu sao có thể thiết kế Nhậm Ngã Hành và đông bọn? Anh cũng rất giỏi võ công, nhưng anh thua vì anh có yếu điểm quá lớn, yếu điểm đó các bạn đi lên góc tìm là biết. Bởi vậy anh mới thua nam nữ chính và Nhậm Ngã Hành, nếu anh có thể vứt bỏ yếu điểm đó đi thì cho dù ba người đó có hợp lại cũng không thể đánh anh được. À, đó cũng là tính si tình của anh đó =)) Vụ si tình của ĐPBB khá là... ừ... nổi tiếng =))) Nhảm sơ lược vậy, mọi người cứ bỏ qua nếu hông thích đọc nha~

Bảy tiêu thiếp của Đông Phương Triệt đã chết, lại bị bệnh mà chết, đó là việc ngoài dự kiến của cô. Càng khiến người bất ngờ là năm trước nơi này còn có ôn dịch, mà người ngăn chặn ôn dịch lại là Đông Phương Triệt! Cô nghĩ được mùi âm mưu ở đây đó nha~

Buổi tối, Nghi Lâm định lên giường ngủ thì có người gõ cửa, Nghi Lâm hỏi là ai vậy thì bên ngoài cửa truyền tới âm thanh trầm thấp dễ nghe “Là ta” Nghi Lâm nhú mày, vội vàng bò xuống giường đi mở cửa. Đông Phương Triệt mặc trường sam đứng ngoài cửa, Nghi Lâm mở cửa ra đã kêu một tiếng sư phụ, Đông Phương Triệt lên tiếng “Làm phiền con nghỉ ngơi sao?” Nghi Lâm nói không có, Đông Phương Triệt mỉm cười với cô “Mấy ngày nay ta bận việc, không để ý tới con, Tiểu Lâm Nhi, con giận sao?” Nghi Lâm thầm nghĩ, tôi sao dám chứ, thật ra nếu ngài quên tôi luôn cũng tốt đấy! Nhưng trên mặt lại chỉ hiện chút buồn bực, chu miệng nói không có, nhìn qua đúng kiểu nghĩ một đằng nói một nẻo. Đông Phương Triệt cúi người néo mũi cô nói “Quý nha đầu” Nghi Lâm le lưỡi cười nhỏ, Đông Phương Triệt nói “Nhất định là Tiểu Lâm Nhi tức giận, nếu không sao cả cửa phòng cũng không cho ta vào?” Nghi Lâm tỉnh ngộ, nhanh nghiêng người cho hắn vào.

Đóng cửa phòng lại, Đông Phương Triệt kéo tay nhỏ của cô hỏi “Ở đây quen chưa?” Nghi Lâm gật đầu nói được, Đông Phương Triệt hỏi “Nếu thiếu cái gì thì nói cho chú Trung, để chú ấy đi mua là được” Nghi Lâm nói cảm ơn sư phụ, Đông Phương Triệt lại nói

“Giữa hai ta không cần nói cảm ơn, Tiểu Lâm Nhi, hôm nay ta muốn luyện công, con ở bên canh ta được không?” Nghi Lâm nghĩ, câu nói không có chuyện mà hiển ân cần thì tức có chuyện cần giúp chính là điển hình trong trường hợp này.

Cô không có tư cách từ chối, đành gật đầu nói được. Đi đóng cửa phòng kỹ một lần, rèm cửa sổ cũng buông xuống, sau đó cô lấy trong hộp bình sứ màu hồng nhạt, lấy hai viên thuốc đưa cho Đông Phương Triệt “Sư phụ, đây là Cố Nguyên đan, sau khi ăn vào sẽ củng cố tinh nguyên vốn có, tới lúc đó, cho dù kinh mạch có hỗn loạn cũng không nghiêm trọng như trước” Con người hẹp dãi của Đông Phương Triệt nhìn cô chăm chăm, giống như đang xem kỹ, sau đó mới vui vẻ cầm lấy nuốt vào miệng, Nghi Lâm âm thầm xem thường, làm ơn, ở trên địa bàn của ngài, tôi dám hại ngài sao? Tôi không phải đứa ngốc.

Cô cầm bao châm ra, bảo Đông Phương Triệt cởi áo, Đông Phương Triệt hỏi vì sao, Nghi Lâm trả lời “Để phòng ngừa sư phụ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma đó, người cởi áo cũng tiện cho con châm cứu bất cứ lúc nào, cũng giúp sư phụ chải vuốt kinh mạch” Đông Phương Triệt cười nói “Vẫn là Tiểu Lâm Nhi chu đáo” Sau đó đứng dậy cởi một tầng áo lại một tầng áo, cuối cùng chỉ còn cái quần lụa trắng. Tháng trước Nghi Lâm đã điều trị kinh mạch cho hắn hơn nửa tháng, cái cảnh này nhìn không ít nên chẳng có cái gì gọi là thẹn thùng.

Trước khi Đông Phương Triệt bắt đầu luyện thì cười như không nhìn Nghi Lâm nói “Trước ta đối xử với người không tốt, nếu muốn giết ta thì đây là cơ hội tốt đấy!” Nghi Lâm không biết nên nói gì nữa, lòng nghi ngờ của người này rất nặng, e ngại cô nhưng cũng không tin người khác, bằng không hẳn gọi Đồng Bách Hùng hoặc thủ hạ tâm phúc vào giám sát cô không phải rất tốt sao? Nghi Lâm nói “Tôi là thầy thuốc, không phải đồ tể, sư phụ nghĩ nhiều” Huống chi bây giờ cô chỉ mới chín tuổi thôi đó, không hiểu sao người này

lại để ý nhiều như vậy. Đông Phương Triệt không nói mà chỉ cười, xoa đầu cô.

Căn phòng im ắng, Đông Phương Triệt đã bắt đầu luyện công, cô không chính mắt nhìn nội dung Quỷ Hoa Bảo Điển, nhưng biết cái câu danh ngôn ‘Muốn luyện thần công, cầm đao tự cung’ này. Người đàn ông bình thường tự nhiên không muốn đoạn tử tuyệt tôn, Đông Phương Triệt gặp cô nên thay đổi vận mệnh, mà cô, nếu không phải xuyên qua gặp sư phụ dạy mình y thuật thì tình trạng này sẽ không xuất hiện, cái gọi là vận mệnh thật sự khiến người khác phải than sợ.

Giống như cô đoán trước, lúc Đông Phương Triệt luyện công cũng bị rối loạn kinh mạch, may cô ra tay phong bế hai huyết thiên hải và huyết cư vĩ của hắn đúng lúc, sau đó dùng nội lực ít ỏi rót vào kinh mạch đang hỗn loạn của hắn. Sau hai canh giờ, Đông Phương Triệt thu công, trợn mắt nhìn về phía Nghi Lâm, híp mắt phượng lại. Nghi Lâm lo lắng, cô sợ ánh mắt này của hắn nhất. Nhưng không lâu sau, đáy mắt Đông Phương Triệt xuất hiện ý cười “Lúc này phải cảm ơn ngươi, nếu không đã có phiền phức rồi” Nghi Lâm cười gượng hai tiếng, nói phải vậy. Đông Phương Triệt nói “Có điều nội công của ngươi rất kém, lúc dắt nội lực vào ta, nếu không có ta phối hợp thì sợ đã xảy ra chuyện” Nghi Lâm trừng mắt, ông nên cảm ơn tôi mới phải. Đông Phương Triệt đứng lên mặc quần áo, chỉnh chu xong mới nhìn cô hỏi “Tiểu Lâm Nhi, có thể giúp ta một việc không?” Nghi Lâm thật sự hết nói nổi rồi “Sư phụ có chuyện gì muốn phân phó?” Biết rõ cô không thể từ chối còn hỏi cái rắm gì? Trực tiếp nói vào chủ đề chính là được, thật sự rất đối trá, quá đối trá!

Yêu cầu của Đông Phương Triệt không phức tạp, chỉ bảo cô chế giúp một ít mê dược, muốn loại không màu không sắc. Nghi Lâm lập tức biết hắn đang ý đi làm chuyện xấu, trong đầu cũng suy nghĩ một số hành động, trong đó hắn là muốn ám toán Nhậm Ngã Hành.

Có điều, nếu Nhậm Ngã Hành dễ bị ám toán như thế thì cái đầu đã bị chém không ít lần rồi. Dĩ nhiên, cái gì cũng có vạn nhất, nghe anh em nhà họ Đinh bảo, Nhậm giáo chủ chỉ hỏi việc trong giáo trong vòng một năm, nghĩ tới nguyên tác, bây giờ hẳn là lúc Nhậm Ngã Hành bị hấp tinh đại pháp phản phệ, dưới tình huống này, không đánh lén thành công thì cũng yếu rồi.

Nghi Lâm ngoan ngoãn gật đầu, Đông Phương Triệt bảo cô đừng nói cho người thứ ba biết, Nghi Lâm run sợ trong lòng, chắc là cô đoán trúng rồi.

Mê dược cô có sẵn, vụng trộm làm lúc ở Lâm Châu, dùng để phòng thân lúc cần thiết. Nhưng mà việc này không để cho Đông Phương Triệt biết, nếu không thì cô sẽ không có đồ ngon mà ăn. Ba ngày sau cô đem mê dược cho Đông Phương Triệt, cũng giải thích cặn kẽ về nó. Đông Phương Triệt vui vẻ sờ đầu cô “Tiểu Lâm Nhi thật hiếu lòng người” Nghi Lâm 囧 囧, là vì tôi muốn lấy lòng anh đấy, anh hai.

Sau một khoảng thời gian sóng êm biển lặng, đêm nào Đông Phương Triệt cũng tới phòng Nghi Lâm luyện công, mà Nghi Lâm thì vẫn như trước, ngoan ngoãn đứng một bên không đi đâu. Mỗi ngày đều nhìn mấy người đi tới đi lui, Đông Phương Triệt, chú Trung, anh em nhà họ Đinh, cô đã lâu không gặp Đồng Bách Hùng, lúc Đông Phương Triệt luyện công xong, Nghi Lâm hỏi, lần này tỏ vẻ cô có chút thân thiết với Đồng Bách Hùng, Đông Phương Triệt cười nói “Huynh trưởng đi làm việc ở Hồ Bắc, hẳn phải tháng sau mới về”

Quả nhiên, đầu tháng 10 Đồng Bách Hùng trở lại, mệt mỏi đi tới điện Lương Nghi. Hắn vừa thấy Nghi Lâm thì cười há há đưa một gói đồ to, Nghi Lâm nghi ngờ mở ra, bên trong là áo choàng lông chim màu trắng, Đồng Bách Hùng nhéo má cô “Sắp tới mùa đông, thân thể nha đầu ngươi yếu đuối, ta đi dạo một vòng ở thành Tương

Dương thấy áo da chim này thì nhớ tới người, thế nào, vui không?” Nghi Lâm cảm thấy áo choàng trong tay nặng ngàn cân, trong lòng có chút không biết nói gì, không phải cảm động cũng không phải là cảm kích, cụ thể thế nào cũng không rõ, mông lung mông lung khiến cô nhớ về cha ở kiếp trước.

Dĩ nhiên, không phải Đồng Bách Hùng giống ba cô mà là chuyện này làm cô nhớ tới ba mình. Trước kia, ba Hàn cũng thường mua quần áo cho cô, còn chịu khó hơn cả mẹ cô nữa, đây gọi là tức cảnh sinh tình, không có ý khác.

Nghi Lâm cười nói với Đồng Bách Hùng “Cảm ơn Đồng bá bá, con rất thích” Đồng Bách Hùng thấy hai mắt cô ướt át, giống như rất cảm động, nghĩ tới thân thể của cô, trong lòng thấy thương tiếc, sò đầu cô nói “Sau này thích gì thì nói cho bá bá biết, bá bá sẽ cố gắng tìm cho con” Nếu hắn biết Nghi Lâm vì hắn đưa quần áo mà nhớ cha ruột ở kiếp trước, không phải cảm động về hành động đưa đồ của hắn, không biết có dễ dàng nói câu này không.

Mấy ngày sau, Đông Phương Triệt nói với Nghi Lâm hắn phải rời khỏi tổng đàn một khoảng thời gian, bảo cô thu thập quần áo đi xuống núi với hắn, Nghi Lâm nghe lời làm theo lời của hắn, về việc xuống núi làm gì cô không quản.

Trực giác nói cho cô, Nhật Nguyệt thần giáo có thay đổi.

Chương 13: Mời

Lúc ở điện Lương Nghi, Nghi Lâm nghe anh em nhà họ Định đã từng kêu ngạo nói, Đông Phương Triệt không chỉ là phó giáo chủ mà còn là Quang Minh tả sứ. Chức vị hắn rất cao, dưới một người trên vạn người, Nhậm giáo chủ từng hứa trước mặt mọi người sẽ truyền tống vị trí giáo chủ cho hắn, đã tới mức này mà soán quyền đoạt vị là hành động ngu ngốc. Dĩ nhiên, có không ít người cũng nghĩ thế, làm cái gì, sớm hay muộn cũng là của người, chạy cũng

không thoát, soán vị rất nguy hiểm, chỉ cần vô ý sẽ vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nghi Lâm nghĩ, người có ý nghĩ này không phải thành thật thì là kẻ ngu. Cái này cũng giống như quan hệ của hoàng đế và hoàng tử, hòa thượng nhiều nhưng thịt ít, ngôi vị hoàng đế chỉ có một, người muốn ngồi lên cũng rất nhiều, nhưng làm sao đây? Hãm hại, dùng âm mưu quỷ kế, đạp lên bụi gai, bước qua thi thể, người đứng tới cuối cùng là kẻ thắng. Đông Phương Triệt ở vị trí cao, quyền lực lớn, nguy hiểm cũng lớn, nhiều người đang nhìn hắn, bây giờ Nhậm Ngã Hành muốn mượn năng lực của hắn nên mới ủy quyền cho hắn, nhưng tới ngày nào đó, Nhậm Ngã Hành luyện được hấp tinh đại pháp thì sao? Hoàng đế cũng có thể vì vị trí hoàng đế mà giết người, Nhậm Ngã Hành cũng có thể vì quyền lực mà giết Đông Phương Triệt.

Đông Phương Triệt dám soán vị tức là chỉ số thông minh của hắn rất cao, đầu óc linh hoạt, dám lấy mạng để cược vị trí cao. Nếu là Đồng Bách Hùng hoặc những kẻ khác, họ dám sao? Cho dù dám, có đủ tâm kế và năng lực kia không?

Ở chuyện này, Nghi Lâm rất bội phục Đông Phương Triệt, vô cùng bội phục.

“Lâm Nhi sợ sao?” Đông Phương Triệt đứng cạnh cô, nhỏ giọng hỏi.

Nghi Lâm mím môi không nói, anh trai, tôi bội phục anh có dũng có mưu, nhưng tôi không nói có thể cùng sống cùng chết với anh đó, từ ngày đầu rời khỏi Hắc Mộc Nhai, vận rủi của cô và hắn chưa từng dừng, không ngừng bị phục kích, bị đánh lén, thủ hạ bên người cũng mất mạng, cuối cùng chỉ còn cô và hắn, dùng bốn chữ “Vô cùng phẫn kích” cũng không đủ diễn tả cảnh này.

Hôm nay là ngày thứ ba xuống núi, đã gặp phục kích đánh lén bảy lần, bây giờ là lần thứ tám, mê dược mang theo trên người đã

dùng hết, độc được thì cô không có. Hơn ba mươi người áo đen chặn đường, đằng sau là vách núi đen, vách núi này cao bao nhiêu Nghi Lâm không biết, nhất định là cao hơn ba tầng lầu, người ngã xuống không chết cũng tàn. Người áo đen cầm cây đuốc khiến cho nơi này sáng như ban ngày, Nghi Lâm có thể thấy quần áo đẫm máu và khuôn mặt tái nhợt của Đông Phương Triệt, ba ngày bị đuổi giết từ sáng tới tối, hẳn đã tới cực hạn, hôm nay, cơ hội sống quá rất nhỏ.

Quả nhiên Nhậm Ngã Hành không dễ bắt nạt... Nghi Lâm thầm oán, lúc xem nguyên tác, cô cứ nghĩ Đông Phương Bất Bại xé rách mặt trước, bây giờ cô đã biết, thì ra Nhậm Ngã Hành đi trước một bước.

Đông Phương Triệt thấy cô không nói gì, không nhìn cô, ngẩng đầu đứng thẳng, mũi kiếm đâm xuống đất, mắt phượng nhìn hơn ba mươi người trước mắt, khóe miệng nở nụ cười lạnh châm chọc “Giáo chủ tài trí hơn người, Đông Phương Triệt bội phục” Nói xong thì buông tay Nghi Lâm, tự mình nhảy xuống vách núi đen, cảnh tượng này phát sinh trong chớp mắt, mọi người chưa kịp phản ứng hẳn đã nhảy xuống, Nghi Lâm cười khở, ngẩng đầu nhìn trời, tôi cùng anh cược một lần.

Cô không cược không được, Đông Phương Triệt nhảy xuống, nếu cô ở đây sẽ bị người diệt khẩu.

Trước khi đám người áo đen bao vây, Nghi Lâm cũng nhảy xuống vực sâu, cô nhắm mắt không dám mở, trái tim đập thành thịch, đầu óc trống rỗng, bên tai là tiếng gió gào thét, gió mạnh như đao cắt vào mặt. Nghi Lâm nghĩ tới không chết cũng tàn, lại không nghĩ tới, cuộc đời lúc nào cũng có ngoài ý muốn, ở giữa không trung có người đón được cô. Nghi Lâm mở mắt thì thấy đôi mắt phượng khiến cô sợ hãi kia.

“Lâm Nhi không làm ta thất vọng, rất can đảm” Hắn cười như không, tối màn đêm tối, không thể thấy năm ngón tay của hắn, mắt

phượng của hắn sáng như ánh sao, chói mắt vô cùng.

Nghi Lam kinh ngạc nhìn hắn, giống như bị dọa ngốc, ngo ngác, ngây người, một tay Đông Phương Triệt ôm lấy cô, tay kia thì cầm chuôi kiếm, lưỡi kiếm đâm vào trong vách núi.

“Sự phụ thật xấu” Nghi Lâm rối rắm nửa ngày, cuối cùng không nhớ ra mấy từ thô tục, chỉ im lặng mắng hắn trong lòng. Đông Phương Triệt hình như rất thích cô hồn dỗi, cười ha ha, dùng cằm cọ trán cô, không nói nhiều, Nghi Lâm bất mãn trong lòng, nếu cô không nhảy xuống thì sao? Nếu dám mặc đồ đen đó giết cô trước khi cô nhảy xuống thì sao? Nếu hắn không kịp thời đỡ lấy cô thì sao? Chữ ‘Nếu’ rất nhiều, nếu cô chết ai giúp hắn điều trị kinh mạch, không lẽ hắn muốn đoạn tử tuyệt tôn?

Dĩ nhiên, Đông Phương Triệt không tính giải thích mấy vấn đề đó của cô, hắn bảo Nghi Lâm ôm chặt hắn, sau đó rút kiếm khỏi vách núi, vận khí từ đan điền, mũi chân phát lực, nhanh nhẹn nhảy xuống vách núi, cứ như vậy cho tới khi cách mặt đất rất gần, một lát sau cô đã bị hắn đặt xuống đất nhẹ nhàng, tuy rằng quá trình rất kích thích nhưng không thể phủ nhận, khinh công của người này rất tốt, khiến người khác theo không kịp.

Đáy sơn nhai là rừng cây, cây cối phong phú, mờ ảo khiến người ta không nhìn được đường. Đông Phương Triệt ngồi xuống ở cạnh thân cây, Nghi Lâm có thể nghe được tiếng thở ồ ồ của hắn, tình trạng của hắn hình như không tốt. Hắn bảo cô tới gần, Nghi Lâm chần chờ một lát sau đó đi tới cạnh hắn, hắn cầm tay nhỏ của cô, kéo cô ngồi xuống bên cạnh “Ta từng nói, muội là người thông minh” Đông Phương Triệt nghiêng đầu nhìn cô, dưới màn đêm, khuôn mặt của hắn mờ lung, khiến người ta không thấy rõ biểu tình của hắn “Không phải ta có ý bỏ muội không để ý, nhưng mà ta bị thương nặng, công lực giảm mạnh, nếu mang muội nhảy xuống

thì tỷ lệ sống của chúng ta sẽ thấp” Lời giải thích bất ngờ của hắn xuất hiện, khiến người khác không hiểu dụng ý của hắn.

“Người thông minh sẽ nhảy sao?” Nghi Lâm thân nhiên hỏi, cô rất tức giận. Đông Phương Triệt cười nhạt “Người thông minh đều sợ chết, nếu người nhảy theo ta tức còn có cơ hội sống, nếu người không nhảy thì phải chết. Tiểu Lâm Nhi, lúc muội nhảy xuống có nghĩ như vậy không?” Nghi Lâm im lặng không đáp, bởi vì cô nghĩ như vậy, một chút cũng không kém. Đông Phương Triệt cười “Đối với ta mà nói, muội rất quan trọng, nếu không nắm chắc mười phần, ta sẽ không bỏ muội mà đi”

Nghi Lâm nhìn trời không nói gì, da mặt hắn dày tới mức nào vậy trời, mà mức độ dày mặt như hắn chắc không có ai bằng nữa, đen cũng có thể nói thành trắng. Cho dù không nhảy cùng nhau, ít nhất cũng phải báo một tiếng chứ! Hắn không thèm nói một lời, vạn nhất cô chết thì là chết oan đó.

Nên nói hắn quả tự phụ hay vận khí của mình rất tốt đây? Nghi Lâm đè nén trong lòng nhưng không thể giải tỏa, vô cùng khó chịu.

“Tức giận?” Đông Phương Triệt nhỏ giọng hỏi, Nghi Lâm vừa buồn vừa không dám nói, Đông Phương Triệt nhéo tay cô “Còn giận sao? Ta bồi tội với muội được không?” Nghi Lâm nói “Bồi tội thế nào?” Đông Phương Triệt im lặng nói “Muội nói đi” Nghi Lâm nghĩ rồi nói “Ta từng thề, hằng năm phải trị liệu một trăm người, năm nay còn thiếu hai mươi chín người đó” Đông Phương Triệt nói “Chuyện này có đáng gì, về Hắc Mộc Nhai, ta tìm cho muội hai mươi chín người bệnh” Nghi Lâm hỏi “Vậy sang năm thì sao?” Đông Phương Triệt nhíu mày “Sang năm thì để sang năm tính” Nghi Lâm bất mãn “Huynh bảo bồi tội” Đông Phương Triệt gật đầu nói “Tìm cho muội hai mươi chín người còn chưa phải bồi tội sao?” Nghi Lâm chu miệng bảo không tính “Ta trị liệu ở Hắc Mộc Nhai, Nhật Nguyệt thần giáo có lợi mà” Đông Phương Triệt giống như có kiên nhẫn

chơi đùa với cô, hắn nói “Lời này của Tiểu Lâm Nhi không đúng, nên nói hai bên cùng lợi mới đúng” Nghi Lâm biết nói gì cũng vậy, người này không tính cho cô chiếm tiện nghi”

Đông Phương Triệt thấy cô không nói, lười biếng nói “Nếu đã bàn chuyện bồi tội xong, Lâm Nhi cũng nên trị thương cho ta nhỉ? Nơi này không an toàn đâu, không chừng những người đó sẽ xuống đây tìm thi thể của ta đấy!”

Nghi Lâm nghĩ, huynh không gặp thì tôi gặp cái gì? Chỉ là sau này cô còn phải đi theo cạnh hắn, đương nhiên không thể nói, nếu không người chịu thiệt vẫn là cô. Nghi Lâm ngoan ngoãn lấy bao đồ trên người, sau đó lấy một cái chai màu đen, đổ một viên thuốc đưa qua cho hắn, thuốc đó là máu của cô đấy, thuốc tốt vậy mà phải cho hắn uống, lỗ quá mà~

Đông Phương Triệt cầm viên thuốc ngửi ngửi, không bỏ vào miệng, mà nhét vào miệng Nghi Lâm, viên thuốc vừa vào miệng đã tan, Nghi Lâm giận dữ “Ngươi làm cái gì?” Đông Phương Triệt nói “Mấy ngày nay Nghi Lâm bị thương nhẹ, ta có ý tốt” Dứt lời vươn bàn tay về phía cô, ý bảo cho hắn một viên. Nghi Lâm giận vô cùng, hắn sợ cô hại hắn mới cho cô thí nghiệm trước. vốn tính có chút cốt khí để không chịu nhục nhưng thấy ánh mắt hắn hung ác thì sợ, lập tức đưa cho hắn một viên tương tự, Đông Phương Triệt vui vẻ nuốt, sau đó nhắm mắt điều tức.

Nửa canh giờ sau, Đông Phương Triệt vừa lòng mở mắt, không hình tượng duỗi tay thư giãn “Lúc này mọi cho ta ăn cái gì, được hiệu rất tốt!” Công lực của hắn hao tổn không ít, lại bị nội thương, tuy rằng bây giờ không có lộ ra ngoài nhưng thương thế không nhẹ, nhưng sau khi nuốt viên thuốc màu đen Nghi Lâm đưa thì công lực hao tổn đã khôi phục, mặc dù chỉ khôi phục tám phần nhưng cũng rất tốt rồi.

Nghi Lâm mất hứng nói “Thuốc mà có tiền cũng không mua được!” Cô vốn không bị thương, thế nhưng lại lãng phí một viên, Nghi Lâm đau lòng gần chết. Lông mày Đông Phương Triệt nâng lên “Ta bồi muội tiền là được” Nghi Lâm hừ một tiếng “Có tiền thì sao? Thuốc này là sư phụ dạy y để lại cho ta, chỉ có mười viên, ta vốn định để dành lúc khẩn cấp mà dùng, người lại lãng phí một viên vô ích!” Thật ra cách luyện thuốc này rất đơn giản, dược liệu không khó tìm, có điều rất quý, một viên phải tốn ít nhất năm ngàn lượng, cô nói ra chỉ để thể hiện độ hi hữu của nó. Đông Phương Triệt xoa đầu cô, cười nói “Tổng đàn Hắc Mộc Nhai có một dược khố, bên trong có không ít dược liệu quý hiếm, Tiểu Lâm Nhi có muốn vào không?” Nghi Lâm nhanh chóng thay đổi sắc mặt, cười hì hì “Cảm ơn sư phụ!” Lúc này bắt đầu kêu sư phụ có nghĩa là không giận. Đông Phương Triệt cảm thấy dở khóc dở cười, nha đầu này trừ một thân y thuật cao siêu, tính tình rất quái dị, thay đổi sắc mặt nhanh hơn cả lật sách, cũng hiểu cách xem mặt người khác, tính tình này chơi đùa một chút cũng rất thú vị. Đông Phương Triệt cầm tay nhỏ của Nghi Lâm đứng lên nói “Đi thôi, về tổng đàn”

Nghi Lâm lộ vẻ mặt chần chừ, Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Lần này ta lấy thân làm mồi, nếu không thành công thì ông trời bắt công”

Nghi Lâm vốn định nói, ông trời lúc nào cũng bắt công, nhưng lời này rất chói tai, cô không dám nói.

Chương 14: Đốt trời

Rừng cây tối đen rất đáng sợ, cứ cảm giác đột nhiên có mãnh thú nhảy ra, vạn nhất gặp một con hổ hoặc một đám sói... Trời ơi, nói bậy rồi. Nghi Lâm nhát gan, cô đề nghị với Đông Phương Triệt “Sư phụ, chúng ta đốt đuốc được không?” Đông Phương Triệt hỏi cô “Nếu ánh lửa chiếu sáng cho kẻ địch tới thì sao giờ?” Nghi Lâm

không biết nói gì đành câm miệng. Đông Phương Triệt hỏi “Lâm Nhi sợ tối?” Nghi Lâm trả lời “Đương nhiên là sợ” Đông Phương Triệt cười “Vậy huynh bế muội nhé?” Nghi Lâm vui vẻ gật đầu “Con muốn sư phụ cõng con” Đông Phương Triệt không nghĩ tới cô yêu cầu như thế, sững sốt một lát rồi gật đầu “Cũng được” Nói xong cúi người, ý bảo Nghi Lâm nhảy lên lưng mình. Nghi Lâm thành thoi leo lên lưng hắn, tay nhỏ ôm lấy cổ hắn, miệng nói lời cảm ơn không chút thành ý, trong lòng lại vui vẻ, đáng đời, ai bảo ăn hiếp tôi!~

Một lát sau, Nghi Lâm giả vờ ngây thơ hỏi “Sư phụ, tại sao Nhậm giáo chủ lại muốn giết chúng ta?” Đông Phương Triệt cõng nha đầu không có sức nặng nên không cảm thấy mệt gì, nghe câu hỏi của Nghi Lâm thì thản nhiên trả lời “Bởi vì ta cướp bảo bối của hắn” Cướp bảo bối? Dùng cái này để so sánh cũng quá hình tượng rồi, ngài soán vị của ông ta chứ không phải cướp đồ tốt gì của ông ta. Có điều bây giờ cô đang đóng vai một cô bé không biết gì, không thể giả vờ hiểu gì, tiếp tục hỏi “Sư phụ cướp bảo bối gì của ông ta vậy? Rất đáng giá sao?” Đông Phương Triệt làm như thật, gật đầu “Là bảo vật vô giá”

Nghi Lâm cảm thấy hứng thú hỏi “Vậy có thể cho con xem bảo bối đó không?” Đông Phương Triệt nói “Có thể, yêu cầu của Tiểu Lâm Nhi huynh luôn đồng ý” Nghi Lâm cười khanh khách, lợi dụng cơ hội mà yêu cầu “Vậy sau này năm nào con cũng xuống núi lịch lãm được không?” Đông Phương Triệt vỗ mông cô một cái nói “Quý nha đầu, vì sư không rời con được đâu!” Giọng điệu mang theo chút thâm ý. Nghi Lâm ồ một tiếng rồi im lặng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận, cho dù bên ngoài cô là la lỵ [1] nhưng bị một người đàn ông vỗ mông cũng cảm thấy không tự nhiên, đây là có ý dâm dê trẻ nhỏ đó~

[1] Là loli, kiểu mấy bé gái xinh xắn đáng yêu nhỏ tuổi :3

Đông Phương Triệt nghĩ là cô đang ngủ nên không nhắc lại.

Đúng là Nghi Lâm đang ngủ, sau khi hỏi thăm tổ tông mấy đời của Đông Phương Triệt xong thì đi tìm Chu Công chơi đùa, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng trưng, cô vẫn nằm úp trên lưng hấn như trước, bước chân của hấn giống như chưa từng nghỉ, xung quanh không còn là rừng cây tối om kia nữa. Không biết là cảm giác gì, đột nhiên cảm thấy bản thân nằm úp lên lưng người khác ngủ cả đêm cũng quá mức rồi. Nghi Lâm nhỏ giọng kêu một tiếng sư phụ, sau đó bảo muốn xuống, Đông Phương Triệt hơi ngòl xôm, thả cô xuống, xoay người nhìn cô cười như không nói “Tiểu Lâm Nhi ngủ vẫn còn chảy nước miếng, cả cổ của huynh toàn là nước miếng không” Nghi Lâm lau miệng theo phản xạ, quả nhiên, trên miệng có chút ẩm ướt, dọa người quá đi mất!

Đằng trước là con suối nhỏ, dòng suối trong trẻo, Đông Phương Triệt xoa hai cánh tay tê mỏi của mình rồi ngòl cạnh một khối đá lớn, Nghi Lâm thấy hấn như vậy, đi qua xoa bóp cho hấn, Đông Phương Triệt thấy bộ dạng ngoan ngoãn của cô thì trêu chọc “Tiểu Lâm Nhi, huynh công muội một đêm, muội cảm ơn huynh thế nào đây?” Nghi Lâm khó chịu trong lòng, ngòl làm khổ tôi như vậy, công tôi một đêm thì sao nào? Có điều cô không dám nói ra, bĩu môi ngậy thơ nói “Người là sư phụ, con là đồ đệ, không phải người phải đối xử tốt với con sao?” Cô hơi ngửa đầu, dưới ánh mặt trời càng thấy khéo léo xinh đẹp, nói đúng hơn là xinh đẹp đáng yêu, tay Đông Phương Triệt nhéo má cô một cái, cười ha hả “Nhanh mồm nhanh miệng” Nghi Lâm nhe răng đắc ý với hấn.

Đông Phương Triệt tính nghỉ ngơi ở đây, hấn chỉ vào con suối rồi nói với Nghi Lâm “Lâm Nhi, muội bắt cá đi” Nghi Lâm không nói gì “Sư phụ bắt đi, con không thể sát sinh” Thật ra, bây giờ trời lạnh, bắt cá phải xuống nước, vậy thì rất lạnh. Đông Phương Triệt nhíu mày “Không thể sát sinh lại có thể ăn thịt? Huynh nhớ quy củ của phái Hằng Sơn là không được ăn thịt cũng không thể sát sinh

mà!” Nghi Lâm nói “Sát sinh và ăn thịt đều không được, nhưng con vẫn thích ăn thịt” Đông Phương Triệt cười nhẹ “Ai bảo không được sát sinh, vong hồn chết dưới kiếm đệ tử phái Hằng Sơn cũng không ít” Nghi Lâm mất hứng nói “Nhất định những người đó là kẻ xấu” Đông Phương Triệt híp mắt “Trong mắt Lâm Nhi, người tốt là gì mà người xấu là gì?” Nghi Lâm giả vờ không biết “Người tốt là người tốt, người xấu là người xấu á!” Đông Phương Triệt hừ lạnh “Trên đời này không có sự phân biệt giữa người xấu và người tốt, chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu, kẻ yếu nhất gan, sợ phiền phức nên không dám đi làm chuyện ác, đành an phận thủ thường, giả vờ giả vịt; còn kẻ mạnh, không sợ cái gì, chỉ là tùy tâm xem nên làm chuyện thiện hay là chuyện xấu thôi”

Nghi Lâm nghĩ, tư tưởng của ngài quá cực đoan, nhưng nếu cần thận nghĩ lại, cũng có mấy phần đạo lý, dĩ nhiên, thành phần cực đoan chiếm nhiều hơn. Thấy Nghi Lâm cúi đầu không nói gì, Đông Phương Triệt nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên hỏi “Sao nữa? Lại mất hứng?” Nghi Lâm bĩu môi “Sư phụ vẫn nên đi bắt cá đi thôi, con đói bụng lắm rồi!” Khóe miệng Đông Phương Triệt nâng lên, lắc đầu thờ dài nói “Ta làm sư phụ cũng quá thảm rồi!” Dứt lời đứng lên, rút kiếm trên thắt lưng, nói với Nghi Lâm “Muội sang bên kia tìm cây khô về” Nghi Lâm cũng muốn đi ngoài nên gật đầu.

Lúc đem nhánh cây trở về thì Đông Phương Triệt đã mổ bụng năm con cá, Nghi Lâm chỉ biết cá chép, cá nheo, cá trích và một ít cá kiểng, mấy con cá này thì cô không biết là cái gì, nhưng cũng biết không có độc, nếu không Đông Phương Triệt cũng không bắt lên ăn.

Lấy hỏa chiết tử từ trong bao quần áo ra đưa cho Đông Phương Triệt, ý bảo hẩn đốt lửa, Đông Phương Triệt nhíu mày không cầm, Nghi Lâm giải thích “Con sợ nóng” Muốn dùng hỏa chiết tử thì phải dùng sức thổi khí vào, khó tránh được lửa, có điều nữ nhân giang hồ mà nói chuyện hợp tình hợp lý như Nghi Lâm rất khó gặp, Đông Phương Triệt dờ khóc dờ cười nói “Sao yếu ớt vậy?”

Tay lưu loát sạch sẽ làm lửa, Đông Phương Triệt cầm lấy cá đã dùng cánh cây xuyên qua đặt lên lửa nướng, Nghi Lâm đưa cho Đông Phương Triệt cái lọ màu lam nhạt nói “ Sư phụ, đây là gia vị, rắc lên cá sẽ ăn ngon hơn” Đông Phương Triệt bất đắc dĩ nhìn cô một cái “Muội nên lấy ra sớm mới đúng” Nói xong lấy con cá chín một nửa ra khỏi đống lửa, dùng kiếm cứa lên thân cá, sau đó rắc gia vị vào, trở qua trở lại, đợi cá nướng tốt, Nghi Lâm ngồi mát ăn bát vàng, vui đầu ăn, đừng nói, con cá này nướng không tồi, không mặt không lạt, lửa vừa đủ, rất ngon.

Bởi vì cả đường đều bị đuổi giết, cho nên tuy rời khỏi Hắc Mộc Nhai ba ngày, nhưng quảng đường đi được không dài. Nhưng dù thế cũng phải mất năm ngày mới trở về tổng đàn của Nhật Nguyệt thần giáo, nguyên nhân sao? Phần lớn là do Đông Phương Triệt không nóng nảy, đi rất thong thả, giống như đang đi du ngoạn vậy, không lo lắng có người đuổi giết. Dĩ nhiên, đường về không hề có mai phục giống như những người kia đã biến mất vậy, cả đường đi đều rất quái dị.

Trở lại điện Lương Nghi, Nghi Lâm đột nhiên cảm thấy nơi này rất đáng yêu, làn xuống núi này, với cô mà nói, có rất nhiều cảm xúc. Tất cả đều tới rất nhanh, khiến cô không có thời gian tự hỏi, sợ hãi biến mất, cô lấy bình tĩnh, cẩn thận nghĩ lại một hồi mới hết bàng hoàng. Chuyện trên giang hồ quá xa lạ với cô, bởi vì xa lạ nên mới trốn tránh, nhưng dù trốn tránh cũng không thể khiến đầu óc ngu đi được, Nghi Lâm đột nhiên ý thức được, sẽ có một ngày, hai tay của cô dính máu.

Ý nghĩ này quá mức kinh khủng, nhưng cô không thể xem nhẹ nó.

Ngày đầu tiên trở lại tổng đàn, Đông Phương Triệt bi thương công bố tin Nhậm Ngã Hành đã chết, nguyên nhân chết là vì tẩu hỏa

nhập ma, không kịp điều trị nên chết, trên dưới thần giáo đều gào khóc thảm thiết.

Giáo chúng ở Hắc Mộc Nhai đều biết mấy năm nay Nhậm giáo chủ bế quan luyện công, rất ít khi xuất hiện ở trước mặt mọi người, lần cuối gặp Nhậm giáo chủ là cuối năm trước, sau đó không có tin tức, tin tức lần này Đông Phương Triệt mang về như một quả bom, quá đột nhiên, khiến người khác trở tay không kịp, trước khi mọi người hoàn hồn hẳn đã ôm bình tro cốt của Nhậm Ngã Hành lên linh đường. Lúc mọi người có địa vị trong giáo tìm hẩn hỏi, hẩn trả lời đơn giản nhưng rõ ràng “Giáo chủ chết ta cũng đau lòng, chỉ là lúc ta và đồ nhi tới chỗ giáo chủ bế qua thì đã thấy xác của giáo chủ hư thối, ta đành bắt đắ dĩ tự tiện hỏa táng xác của giáo chủ rồi mang tro cốt về” Mặc dù lý do rất gượng ép nhưng lại khiến người khác không thể phản bác.

Lúc Nghi Lâm nghe được lý do này lại ân cần hỏi thăm tổ tông của hẩn, tên xấu xa đáng chết này, ngay cả chuyện này cũng tha cô xuống nước theo. Vì vậy Nghi Lâm nổi tiếng, trở thành người nổi tiếng khắp tổng đàn Hắc Mộc Nhai, lúc mới tới Hắc Mộc Nhai, không nhiều người biết cô, nhưng bây giờ, không ít người mượn có tới điện Lương Nghi để xem vị đệ tử trong truyền thuyết này.

Một trong những kỹ thuật sống là che dấu, nhưng nó vừa phí sức lại không thể lấy lòng người khác, người ta hỏi “Nha đầu người đã thấy xác của giáo chủ?” Nghi Lâm đỏ mắt, đáng thương hề hề nói rất đáng sợ; người ta hỏi “Giáo chủ bế quan nơi nào?” Nghi Lâm giả vờ ngây thơ nói “Nơi đó có nhiều cây, nhiều cỏ, còn có sông nhỏ, là một nơi rất đẹp” Vì vậy, sau vài lần thăm hỏi, không ai hỏi cô vấn đề về Nhậm giáo chủ, trẻ con thì cũng chỉ là trẻ con, biết được cái gì.

Đông Phương Triệt nghe chú Trung kể lại, nhú mày cười nhẹ, chú Trung khó hiểu hỏi “Giáo chủ, vì sao tiểu thư không trả lời như

ngài dặn?” Đông Phương Triệt chỉ hừ một tiếng, không trả lời. Nha đầu kia cũng rất giáo hoạt.

Nghi Lâm trốn trong điện Lương Nghi, bây giờ là lúc thay đổi, đương nhiên làm đà điều vẫn an toàn hơn một chút. Nhưng dù như thế, thông tin bên ngoài vẫn không ngừng được đưa tới qua miệng của anh em nhà họ Đinh, ví dụ như trưởng lão của Chu Tước đường là người đầu tiên phản đối Đông Phương Triệt lên vị trí giáo chủ, Đồng trưởng lão tức giận làm thịt hấn, hoặc là con gái duy nhất của Nhậm giáo chủ, Nhậm đại tiểu thư nghe tin phụ thân qua đời thì khóc một đường từ Giang Tây tới tổng đàn... Nghi Lâm hỏi “Nhậm đại tiểu thư đi Giang Tây làm gì?” Đinh Nhị trả lời “Đại tiểu thư ra ngoài du ngoạn đã một năm” Nghi Lâm nghĩ, khó trách không nghe ai nhắc tới cô ta, thì ra là ở bên ngoài.

Ván cò này, Đông Phương Triệt bố trí cụ thể thế nào, Nghi Lâm không rõ. Cô chỉ mơ hồ đoán được một ít, nhưng không thể đoán được hết, Đông Phương Triệt lấy thân làm mồi như Nhậm Ngã Hành ra tay trước, mà Nhậm Ngã Hành cũng ý thức được địa vị của mình gặp nguy cơ nên mới ra tay trước. Lúc trước Nhậm Ngã Hành ở nơi nào, không ai biết, ai ra tay bắt ông ta cô cũng không rõ, tóm lại không phải do Đông Phương Triệt, càng không phải là Đồng Bách Hùng, Đồng Bách Hùng là một tên ngốc, lại ngoan cố, bạn bảo hấn trung thành với giáo chủ còn được, chứ bảo hấn mưu nghịch thì không có khả năng.

Rất nhiều nghi vấn muốn biết, mấy ngày nay Nghi Lâm không thể nghĩ ra được ‘Anh hùng’ ở sau màn là ai, đành phải buông tha cho câu hỏi đó, dù sao chuyện này cũng không liên quan tới cô. Đông Phương Triệt làm giáo chủ mới có lợi cho cô. Chỉ là tên ngốc này lại không diệt cỏ tận gốc, vẫn còn quá nương tay...

Chương 15: Ác ma

Lễ tang của Nhậm Ngã Hành làm rất lớn, chỉ riêng việc đưa tang đã có hơn vài ngàn người. Nghi Lâm ngại chuyện này xui nên không muốn tới, ai biết bình tro cốt kia đựng tro cốt của người thảm thương nào? Nhưng bây giờ cô là đệ tử của Đông Phương Triệt, mấy ngày trước không ra tế bái thì thôi đi, việc lớn như đưa ma lại không ra mặt, đừng nói Đông Phương Triệt không chịu, ngay cả Đồng Bách Hùng cũng đánh chết cô cho coi.

Buộc dây thừng bên hông, một bộ áo trắng, đứng trong đám người áo trắng không ai phân biệt ra ai. Có điều vị trí đứng của cô không tốt, đứng ngay cạnh Đông Phương Triệt, vì vậy rất nhiều ánh mắt đều tập trung lên người cô, nói thật, cảm giác làm tâm điểm chú ý của mọi người rất đáng sợ. Năm nay Nhậm Doanh Doanh mười tuổi, là một tiểu mỹ nhân, khóc lóc thảm thương ở lễ tang khiến người khác thấy đau lòng, cô gái này là vị chủ nhân được người khác phụng cao từ bé, bên người luôn vây rất nhiều người, giống như trăng trong đám sao, địa vị cao, ngay cả Đông Phương Triệt cũng phải an ủi cô ta mấy câu, giống như thương tiếc cô ta hơn bất kỳ ai.

Nghi Lâm nghĩ, người ta nói cuộc đời như cuốn phim, lời này quả rất đúng, những người trước mắt này ai có thể nghĩ bảy tám năm sau chẳng còn như vậy? Mạng của Đông Phương Triệt được sửa lại, không biết mạng của Nhậm Ngã Hành có sửa theo hay không. Thật ra, cô nghĩ tới, nếu như tro cốt trong bình đó là của Nhậm Ngã Hành thật thì sao?

Nghi ngờ của cô bây giờ không ai có thể trả lời, nếu chủ động hỏi Đông Phương Triệt, đó là việc của kẻ ngu, mà cô không phải đứa ngu.

Ngày mười tháng mười một, đại cát, mọi chuyện thuận lợi.

Nhật Nguyệt thần giáo đổi chủ trong một ngày, những âm thanh phản bội bị Đông Phương Triệt mãnh mẽ đè ép. Nghi Lâm

không tính tham gia chuyện này, khoảng thời gian này cô đã quá nổi bật, nếu tiếp nữa sẽ bị người hận, dù sao bây giờ, ở Nhật Nguyệt thần giáo vẫn còn Nhậm Doan Doanh kia, hai người bọn họ cùng tuổi, nhưng thân phận lại khác nhau, người ta là thiên kim đại tiểu thư của Nhật Nguyệt thần giáo, còn cô, chẳng qua là lính hàng không [1], mà lính hàng không thường không được người khác chào đón.

[1] Theo mình hiểu thì, kiểu mĩa mai là kẻ nháy giữa đường cướp địa vị của người khác ý.

Có điều, Đông Phương Triệt không có ý để như ý của cô, trước khi lễ kế diễn bắt đầu, hắn nói với cô “Lát nữa Lâm Nhi đi cạnh ta được không?” Nghi Lâm từ chối “Hôm nay là ngày quan trọng của sư phụ, con đi bên cạnh ngài sẽ không tốt” Đông Phương Triệt nhìn cô “Muội cũng biết đạo lý thật đấy” Nghi Lâm khiêm tốn bảo không dám, Đông Phương Triệt cầm lấy tay cô, lôi cô ra khỏi điện Lương Nghi “Muội là đồ nhi bảo bối của ta, ngày lớn như vậy không đứng cạnh ta thì sao có thể khiến người khác biết ta sủng muội, hửm?” Âm cuối của hắn nâng cao, mang theo mấy phần say mê lòng người. Nếu người đứng cạnh hắn là một cô gái trẻ tuổi, hắn đã bị hắn mê hoặc, nhưng Nghi Lâm rất tỉnh táo, cô không bị trầm mê trong đó, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, bắt nạt người cũng có mức độ thôi! Đây không phải nói cho người khác biết, tới đây tới đây, đây là yếu điểm của Đông Phương Triệt, có thù có oán thì cứ đem bắt nó mà giải tỏa. Tuy thời gian trước cô nổi bật vô cùng, nhưng đó chẳng qua là cơn gió nhỏ, hôm nay nếu nổi bật nhất định sẽ mang họa bên người.

Nghi Lâm rất tức giận, vô cùng tức giận, cô chưa từng đắc tội hắn, chẳng những không đắc tội mà có ân với hắn, hắn không cảm ơn thì thôi đi, có ai đem ân nhân ném vào hố lửa như hắn chưa? Bắt nạt cô lần này sang lần khác, cho dù người có tốt tính thế nào cũng phải phản kháng!

“Đông Phương Triệt! Đừng quá phận!” Cô hô lên một tiếng bén nhọn, áp chế lửa giận đang trào ra. Cũng may nơi này ở trong phạm vi điện Lương Nghi, chỉ có mấy người sống, họ còn là tâm phúc. Đông Phương Triệt dừng chân, nghiêng đầu nhìn cô, nho sam màu xám, dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn mỹ, có điều bề ngoài thì đẹp nhưng tâm lại chẳng đẹp, không những không đẹp mà còn rất đen tối. Nghi Lâm nghĩ, chết thì chết, bà đây nhìn không nổi nữa rồi! Hai mắt cô bốc lửa, không để hấn nói đã lên tiếng “Ta và ngươi không thù không oán, sao ngươi cứ thích bắt nạt người thế nhỉ? Ngươi muốn ta làm gì ta đều làm hết, nhưng ngươi thì sao, không những không cảm kích còn ném ta vào đường chết, nếu đã vậy, ngươi giết ta bây giờ đi, ta cũng sẽ mở mắt nhìn thiên lôi đánh ngươi lại!” Nói xong đôi mắt ửng đỏ, nước mắt chảy xuống không ngừng, có thể thấy rõ sự ủy khuất của cô.

Xung quanh im ắng, trái ngược với tiếng ồn ào nơi xa kia. Một hồi lâu sau, Đông Phương Triệt thở dài nói “Ta chỉ có ý tốt, nếu muội không muốn đi, vậy thì đừng đi, khóc cái gì, nha đầu ngốc” Nghi Lâm nhìn hấn với ánh mắt xem thường, hừ một tiếng, không quan tâm hấn, đồ khốn này, bây giờ vẫn còn trợn mắt nói dối. Đông Phương Triệt lau nước mắt cô, cười nói “Muội còn nhỏ tuổi mà đã hiên ngang lắm liệt như vậy, còn có thể xem việc sống chết nhạt như thế, thật sự khiến người khác bội phục. Có điều muội có biết không, trên đời này, chết không đáng sợ, thứ đáng sợ nhất chính là sống không chết. Là muốn sống cũng không thể, muội nghe chưa?” Những lời này của hấn rất nhạt, tay hấn nhẹ nhàng lau nước mắt của cô, nhưng Nghi Lâm cảm thấy rất lạnh, rất đau, nội tâm lạnh lẽo, tâm cũng đau đớn vô cùng.

Người này là ác ma, không tim không phổi.

“Thật sự không muốn đi với ta?” Hấn lại hỏi, âm thanh nhàn nhạt. Nghi Lâm kinh ngạc nhìn hấn, trong lòng chỉ toàn là sợ hãi,

dũng khí ban nãy đã biến mất, bây giờ cô không dám nói chữ không.

Đông Phương Triệt dùng ống tay áo lau nước mắt của cô, ngay cả nước mũi cũng lau sạch, kiên nhẫn giải thích “Tiểu Lâm Nhi, muội thông minh nhưng xem chuyện chưa đủ thấu đáo. Ta bảo muội đi theo cạnh ta, chính là để cho người khác biết địa vị của muội, muội cảm thấy nó không tốt, bởi vì nó sẽ đặt muội và hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng mà, sao không nghĩ lại một góc độ khác, việc nay mang tới ưu việt không nhỏ, ta để ý muội như vậy, nếu như những người có ý xấu với muội, muốn tổn thương muội cũng phải suy nghĩ rất kỹ chứ đừng bảo là bắt muội” Thấy Nghi Lâm không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, biết là gõ không sai, vì vậy không nói nữa, chọc cô “Lá gan của nha đầu muội không nhỏ, dám gọi thẳng tên của sư phụ, việc này ghi sổ trước, đợi mọi chuyện kết thúc, chúng ta tính với nhau” Nói xong hất cầm tay cô ra khỏi điện Lương Nghi, lần này cô không phản bác nữa.

Đại điển kế vị rất thuận lợi, Nghi Lâm đi theo cạnh Đông Phương Triệt, cô cúi đầu im lặng, mấy ngàn ánh mắt đều nhìn trên người cô, gằn như làm cong lưng của cô, khiến người khác hít thở không nổi.

Vì Nhậm giáo chủ vừa mất, trong giáo không có hoạt động chúc mừng, bởi vậy, sau khi kết thúc đại điển kế vị thì tất cả đều đi về, mọi chuyện rất đơn giản. Ban đêm, Đồng Bách Hùng tới tìm Đông Phương Triệt uống rượu, Đông Phương Triệt vui vẻ đồng ý. Hai người ngồi trên nóc nhà, bên cạnh là mấy vò rượu. Đồng Bách Hùng hỏi “Nha đầu đâu rồi?” Đông Phương Triệt nói “Đang ở trong phòng giặt dãi” Đồng Bách Hùng vừa nghe thì vui vẻ hỏi “Ai chọc nha đầu giặt?” Đông Phương Triệt nói “Là đệ” Mắt Đồng Bách Hùng lộ vẻ lăm lăm chuyện “Đệ bắt nạt nha đầu đó thế nào?” Đông Phương Triệt ôm vò rượu uống mấy miếng, lau miệng nói “Nha đầu đó oán đệ ép nàng tham gia nghi thức kế vị hôm nay” Đồng Bách Hùng sừng sốt, im lặng một lát rồi nói “Đừng trách ca ca nhiều

chuyện, lúc đó đệ không nên để con bé tới, Nhậm đại tiểu thư vẫn còn, đệ làm vậy chỉ khiến người bàn tán” Đông Phương Triệt cười nói “Sao đệ không biết chuyện này? Nhưng đạo lý trong đó, huynh trưởng cũng hiểu một hai”

Đông Bách Hùng nhíu mày “Nha đầu đó vẫn còn nhỏ, đệ muốn lợi dụng con bé thì ta không phản đối, nhưng đừng ném nó vào hố lửa, bây giờ rất nhiều ánh mắt nhìn đệ, bọn họ có thể không dám tới tìm đệ, nhưng lại dám ra tay với con bé, làm vậy không tốt” Đông Phương Triệt nói “Ý huynh trưởng là lấy một đứa trẻ làm mồi rất mất mặt, phải không?” Đông Bách Hùng không nói gì, xem như cam chịu. Đông Phương Triệt lại uống một ngụm rượu lớn nói “Nghị Lâm rất quan trọng với đệ, huynh trưởng biết rõ điều đó, nếu không có nàng, đệ khó mà luyện thành võ công. Đặt nàng vào cảnh nguy hiểm, đệ cũng sẽ dùng hết sức bảo vệ nàng, La trưởng lão chết dưới đao của huynh trưởng, những vị trưởng lão khác sẽ phục đệ sao? Bọn họ cắm rễ ở đây lâu ngày, nếu muốn bỏ, không dùng mồi sao có thể dụ?” Đông Bách Hùng nói “Bây giờ đệ là giáo chủ, cho dù bọn họ không phục thì còn làm gì được?” Đông Phương Triệt cười “Hôm qua đệ nhận được tin tức, vài ngày nữa Hường Vấn Thiên trở về tổng đàn, Nhậm đại tiểu thư là con gái của Nhậm giáo chủ, huynh trưởng, huynh nói bọn họ sẽ làm gì?” Hấn đang chờ đợi, đợi cơ hội để cho bọn họ cái danh không an phận, một tội danh rõ ràng, cho nên lần này Nghị Lâm là con mồi quan trọng. Nói thẳng ra, hấn chính là Hoàng Thế Nhân [2], phải ép người khác phạm tội mới cam tâm. Tác dụng của một người phải dùng vào những lúc này.

[2] Đây là nhân vật phản diện trong một film nào đó, nhưng người ta thường nhắc người này với ý bảo ai đó nham hiểm, ác bá.

Nghị Lâm tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường ngẩn người, lòng lộn xộn. Cô nghĩ ngày mai nên chế ít mê dược phòng thân, lại nghĩ nên bôi ít độc dược lên quần áo mới tốt, học theo Lam Phượng Hoàng [3] cũng tốt.

[3] Nhân vật chuyên dùng độc, cũng ở trong Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Lúc Đông Phương Triệt gõ cửa bên ngoài thì cô gần ngủ, vốn định giả chết không nhìn, nhưng lại sợ bị tính số, rơi vào đường cùng, chọn đường thỏa hiệp. Cửa vừa mở, Đông Phương Triệt lập tức đi vào, trên người hắt đầy mùi rượu, rất khó ngửi. Nghi Lâm nhăn mày, đóng cửa lại, Đông Phương Triệt đi vào trong buồng, không cởi giày, trực tiếp nằm nghiêng trên giường, Nghi Lâm khó chịu “Đây là giường của ta, nếu người không luyện công thì về phòng mình mà ngủ!” Bây giờ cô không vừa mắt hắt. Đông Phương Triệt lười biếng mở mắt nói “Rót cho ta một chén nước” Thanh âm hơi khàn, sai người cũng rất tự nhiên.

Bị dâm uy bức bách, cuối cùng cũng phải rót ly nước, Đông Phương Triệt uống hết trong hai ngụm, bảo cô đi rót thêm, lại uống như vậy, khoảng bốn năm chén nước mới dừng. Một lát sau, có người gõ cửa, Nghi Lâm lạnh mặt đi mở cửa, Đinh Nhất bê một bồn nước tắm đứng trước cửa, thấy Nghi Lâm mở cửa thì đưa bồn nước cho cô, dặn dò “Đây là nước dành cho giáo chủ rửa mặt” Dứt lời xoay người rời đi, không dừng lại, Nghi Lâm bê bồn nước ngậy người, lửa giận lại bộc phát. Đóng cửa lần nữa, đi vào phòng thì thấy, à, hắt cũng có tự giác đấy, vào ổ chăn của cô rồi kìa!

Để chậu nước mạnh lên bàn gỗ, nước từ trong chậu văng ra không ít. Đông Phương Triệt nghiêng đầu nhìn cô “Đang bức bối với ai đấy?” Nghi Lâm thấy khuôn mặt thản nhiên của hắt, lại nhớ lời hắt nói, con tức giận biến mất, cần gì phải cứng đối cứng, tuy cô có giá trị lợi dụng cao với hắt, nhưng nếu hắt khó chịu, người chịu thiệt chỉ là cô. Thậm chí, vì nó mà gây phiền phức cho phái Hằng Sơn cũng không đáng giá.

Khuyên nhủ bản thân một hồi, Nghi Lâm thở dài, chu miệng nói “Sự phụ, ngài ngủ trên giường con thì còn có bộ dạng gì?” Đông Phương Triệt dựa vào giường, cười nhạt “Lâm Nhi phải hiểu tâm ý

của vi sư, nếu ta không ở cạnh muội, ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra?” Nghi Lâm nghe được thâm ý của hắn, thản nhiên nói “Con dễ bị bắt nạt vậy sao?” Đông Phương Triệt ngoắc ngoắc ngón tay với cô, Nghi Lâm ngoan ngoãn đi qua, Đông Phương Triệt kéo cô ngồi xuống “Lâm Nhi, trong lòng muội biết rõ, bây giờ vi sư không rời muội được, mặc dù muội lâm vào hiểm cảnh, người lo lắng nhất phải là ta chứ không phải muội” Nghi Lâm nghĩ, nếu xem trọng tôi như vậy, nếu giấu tôi mới đúng, có biết cái gì là kim ốc tàng kiều [4] không?

[4] Ý bảo nhà đẹp giấu mỹ nhân hoặc người tình. Suy nghĩ của bạn Nghi Lâm có hơi... =))

Chương 16: Thuốc

Cuối cùng Đông Phương Triệt cũng ngủ lại, hắn ngủ ở bên ngoài còn Nghi Lâm ngủ ở bên trong, nửa đêm cô gái nhỏ bắt đầu lộn xộn, cọ tới bên người hắn, Đông Phương Triệt cảm thấy tướng ngủ của cô rất đáng yêu, giống như con mèo nhỏ vậy, miệng còn chảy nước miếng, làm hắn dở khóc dở cười, chính chắn lại cho cô một lần nữa, không lâu sau chắn bị đạp đi, cứ vậy ba bốn lần, Đông Phương Triệt bất đắc dĩ ôm cô vào lòng, lúc này mới an tâm ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Nghi Lâm tỉnh dậy thì không có bóng dáng của Đông Phương Triệt, đối với chuyện ngủ chung giường, cô cũng đã suy nghĩ. Đầu tiên, cô không có năng lực từ chối, dĩ nhiên, nếu cô mạnh mẽ thà làm ngọc vỡ gì gì đó thì hắn có thể đồng ý, nhưng mà được không? Đáng giá sao? Cần thiết sao? Đáp án tự nhiên là không, cô chưa bao giờ sống theo kiểu cứng đầu cứng, nó không sáng suốt, không thể phủ nhận, cô sợ chết, lại sợ đau, càng sợ cái câu muốn chết cũng chết không được của Đông Phương Triệt, nó không có gì đáng xấu hổ, người không sợ sống chết là anh hùng, cô không phải, cô là cô gái nhỏ thôi. Hơn nữa, nếu nhìn góc độ khác thì có hắn ở cạnh bảo vệ, độ an toàn tăng lên không ít; Tiếp theo, ngủ cùng

giường cũng chả có gì, bây giờ cô chỉ là đứa nhỏ, Đông Phương Triệt cũng chưa tới mức cầm thú như vậy, quan trọng hơn, [Quý Hoa Bảo Điện] âm thịnh dương suy, nữ thuần âm, nam thuần dương, [Quý Hoa Bảo Điện] là thuần âm, cho nên... Nói đơn giản lại, trước khi luyện xong [Quý Hoa Bảo Điện], Đông Phương Triệt tuyệt đối không được đụng vào phụ nữ, dĩ nhiên, dù hấn muốn cũng không được, bởi vì hấn bây giờ không – có – khả - năng – làm – điều – đó!!!!

Được rồi, cô thừa nhận, điều cuối cùng mới là nguyên nhân chính cô cho hấn ngủ lại. Hai tháng trước cô đã đề cập với hấn việc lúc luyện công không được làm chuyện ấy, lúc đó khuôn mặt của Đông Phương Triệt rất khó coi, bạn nghĩ đi, cùng một đứa nhỏ nói đến vấn đề đó thì bất kỳ người đàn ông nào cũng thấy nhục nhã! Nghi Lâm cũng hết cách, cô lo lắng không giải thích rõ với hấn, đợi lúc hấn chủ động bàn chuyện này với cô thì càng phiền phức hơn. Lúc ấy Nghi Lâm còn khuyên hấn “Thật ra, nếu huynh muốn cũng được, chỉ là ngừng luyện công trong vòng nửa năm, ừ, nếu dừng lại, ừ, những gì đã luyện trước kia chỉ là mây bay thôi” Lời này quả thật rất đáng giận, lúc đó Đông Phương Triệt không có suy nghĩ khác, chỉ muốn đánh nha đầu lừa đảo kia một chút, chẳng qua ngại thân phận và mặt mũi nên không so đo với cô.

Bởi vậy, đàn ông luyện [Quý Hoa Bảo Điện], dù không tự thiện cũng không xài được.

Ăn điểm tâm xong, Nghi Lâm bắt đầu nhớ thương chuyện luyện thuốc, Đông Phương Triệt từng đồng ý cho cô tới phòng thuốc nhìn một chút, vừa vặn lúc này cô cũng cần dược liệu, vội vàng gọi Đinh Nhất, bảo hấn tìm Đông Phương Triệt, Đinh Nhất khó xử giải thích “Giáo chủ đi xem Nhậm tiểu thư, cái này...” Nghi Lâm bĩu môi, da mặt của Đông Phương Triệt dày thật, vừa soán vị giáo chủ của cha người ta, lúc này hấn đối mặt với Nhậm Doanh Doanh cũng không thấy chột dạ sao?

Tìm Đông Phương Triệt không được thì đi tìm chú Trung, Nghi Lâm viết số dược liệu mình cần xuống, đưa cho Đinh Nhất bảo giao cho chú Trung, bảo hấn đi lấy mấy thứ này về.

Đinh Nhất làm lễ lui ra, chú Trung cầm tờ giấy nhìn, lòng mất bình tĩnh, mấy thứ công cụ như đồ làm nghiên, thán lô gì gì đó đều có, nhưng đồng dược liệu này, không quý cũng chả hiếm, nhưng mà hấn không thể làm chủ được. Chú Trung suy nghĩ một hồi, bảo Đinh Nhất đi chuẩn bị công cụ tiểu thư cần, mà hấn chạy tới Tâm Lam Các, chuyện này phải được giáo chủ đồng ý mới được.

Tâm Lam Các là chỗ ở của Nhậm Doanh Doanh, cách điện Lưỡng Nghi không xa. Lúc này, Đông Phương Triệt đang chơi cờ với Nhậm Doanh Doanh, trong phòng có lò than nên rất ấm áp. Chú Trung được người hầu dẫn vào trong phòng, im lặng đứng một bên, Đông Phương Triệt thấy hấn sốt ruột, nghĩ hấn tới là vì chuyện gấp, thả con cờ màu đen vào hộp, nói với Nhậm Doanh Doanh “Đại tiểu thư, ăn điểm tâm trước rồi lại đánh cờ” Nhậm Doanh Doanh ngoan ngoãn gật đầu, biết điều nói “Nếu Đông Phương thúc thúc có việc thì đi đi” Đông Phương Triệt nói “Lát nữa thúc sẽ về lại” Nói xong bảo người hầu mang đồ lên, thấy Doanh Doanh him lặng ăn mới mang chú Trung đi khỏi đó.

Vừa ra Tâm Lan Các, chú Trung nói hết cho Đông Phương Triệt, hấn nhìn tờ danh sách trong tay, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nha đầu kia không biết cái gì là khách khí, hấn không đau lòng mấy thứ này, chẳng qua người quản lý phòng thuốc là Dương trưởng lão của Bố Thí Đường, Dương Bất Phi, Dương trưởng lão này rất tốt, ngày thường không để ý chuyện gì, cũng không tham gia ‘Đảng phái chi tranh’, nhưng hấn có một khuyết điểm là yêu dược như si, xem dược khố con quý giá hơn cả cháu trai nhà mình, ngày thường lấy chút linh chi, nhân sâm từ dược khố mặt hấn đã đen lắm rồi, bây giờ cầm tờ giấy này đi qua... Dương trưởng lão không làm loạn mới lạ, nghĩ nghĩ, bỏ tờ giấy vào trong tay áo, bảo với chú Trung “Người nói với

đại tiêu thụ, hôm nay ta có việc gấp cần xử lý, ngày mai tới xem nàng”

Lúc Đông Phương Triệt trở lại điện Lương Nghi thì Nghi Lâm đang đốt lửa trong phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Thấy Đông Phương Triệt trở lại sớm, cô không kinh ngạc, chú Trung phải xin chỉ thị của hắn mới có thể làm chuyện này. Đông Phương Triệt ngồi xuống cạnh cô, hơ tay trên bếp than, Nghi Lâm chầm chậm nói sư phụ, Đông Phương Triệt nói “Tiểu Lâm Nhi muốn nhiều dược liệu như vậy làm gì?” Hắn hỏi gọn gàng dứt khoát, Nghi Lâm chu miệng giả đáng yêu “Đương nhiên là luyện thuốc” Đông Phương Triệt nói “Luyện thuốc gì” Nghi Lâm nói “Chưa nghĩ ra” Đông Phương Triệt nhíu mày “Vậy Tiểu Lâm Nhi cũng chưa cần gấp, chuyện này để mấy ngày sau rồi tính” Nghi Lâm khó chịu “Hôm đó sư phụ đã đồng ý” Đông Phương Triệt mặt dày nhìn cô “Ta đồng ý cái gì?” Nghi Lâm bảo “Con tùy chọn dược liệu trong phòng dược” Đông Phương Triệt tựa mình vào ghế, thản nhiên nói “Ta nhớ lúc đó ta chỉ cho muội vào xem chứ không bảo lấy tùy ý” Nghi Lâm tức giận muốn điên người, sao hắn có thể dày mặt như vậy chứ?

Thấy cô tức giận tới mức cắn răng nhìn hắn, Đông Phương Triệt thấy cả người không tốt, cúi người néo mũi cô dụ dỗ “Không phải ta tiếc ít dược liệu này, có điều Dương trưởng lão của Bồ Thí Đường rất khó chơi, nếu hắn nhìn tờ danh sách của muội, không chừng sẽ sống chết với muội đấy” Nghi Lâm đương nhiên nói “Sư phụ là giáo chủ, cần gì phải sợ hắn?” Đông Phương Triệt nói “Dương trưởng lão có ơn với ta, ta phải nể hắn ba phần, nhưng không sợ hắn” Nghi Lâm là người biết xem thời thế, thương lượng nói “Vậy con không lấy nhân sâm ngàn năm là được rồi chứ gì?” Đông Phương Triệt cười nói “Muội nói xem?” Nghi Lâm bĩu môi “Không lấy linh chi” Đông Phương Triệt nói “Không lấy tuyết liên” Nghi Lâm bĩu môi “Sao có thể, nhất định phải có tuyết liên” Đông Phương Triệt nhíu mày “Tại sao?” Nghi Lâm buồn rầu nói “Con chưa thấy nó lần nào”

Nói thẳng ra, cô chỉ muốn nhìn để lấy thêm kiến thức, Đông Phương Triệt câm miệng, không biết nên nói gì.

Nghi Lâm bắt đầu kéo tay áo của hắn “Sư phụ, cùng lắm con lấy vài dược liệu là được, hôm đó người ăn Hồn Nguyên đan của con, còn bảo sẽ bồi tiền cho con, con không cần tiền, đem số tiền đó mua dược liệu về là được” Đông Phương Triệt cười như không cười nói “Cũng được, nhưng phải đồng ý với ta một chuyện” Nghi Lâm hỏi chuyện gì, Đông Phương Triệt nói “Không được chế độ” Nghi Lâm trừng mắt, nghĩ, sao hắn biết cô tính làm chút độc dược phòng thân? Thông minh quá mức rồi đó! Miệng nói “Con chỉ làm ít mê dược thôi” Đông Phương Triệt nhéo má cô “Tiểu Nghi Lâm, mọi người thấy ta dễ bị lừa vậy sao?” Nghi Lâm nghĩ, hắn không ngu ngốc, dù biết không có độc thảo nhưng dược liệu kết hợp lại cũng ra độc dược.

Im lặng một lát, đáng thương nói “Chế chút độc dược phòng thân cũng không xấu mà, con không làm độc dược có thể lấy mạng người là được” Đông Phương Triệt xoa đầu cô “Vây cũng không được” Nghi Lâm nghĩ, đã không cho thì sò đầu tôi cái lông gì? Cô tức giận nói vì sao, Đông Phương Triệt trả lời “Sợ muội làm hại ta” Nghi Lâm ghen lời, sau đó khô cần nói “Ta không dám” Đông Phương Triệt nói “Con người ấy mà, có khi nói không dám nhưng lại dám làm” Nghi Lâm lại ghen lời, giải thích “Nếu con hại người, sư môn của con sẽ chịu liên lụy, lại nói, con rất coi trọng mạng của mình” Đông Phương Triệt cười dịu dàng với cô “Tiểu Lâm Nhi, muội không biết thứ bản nhất trên đời này là lòng người sao? Thứ khó lường nhất cũng là lòng người sao?”

Nghi Lâm không biết nói gì, hoàn toàn thua trận.

Đông Phương Triệt biết một ít dược lý, không để ý bất mãn của Nghi Lâm, lấy một ít dược liệu quý báu và khó tìm thì tám phần là Dương trưởng lão sẽ không giao, để cho anh em nhà họ Đinh cầm lệnh bài của hắn tới phòng thuốc, Nghi Lâm âm ỹ đòi đi theo, Đông Phương Triệt liếc mắt nhìn cô thì lập tức im lặng.

Lấy thuốc khỏi dược khố thật sự rất khó khăn, Đông Phương Triệt tính toán, anh em nhà họ Đinh phải nói chuyện với Dương trưởng lão gần hai canh giờ, khoanh tay ôm Nghi Lâm lên ghế nói “Đội cũng rất nhàm, bây giờ đi ra bên ngoài đi dạo với vi sư ha?” Nghi Lâm cúi đầu xem thường, tôi có thể chọn sao?

Tổng đàn của Nhật Nguyệt thần giáo có mười Đường Môn, mỗi Đường Môn sẽ do một trưởng lão nắm giữ, dưới trưởng lão là Đường chủ, Hương chủ, Quản sự, Đệ tử và tôi tớ. Đông Phương Triệt cầm tay nhỏ của cô đi nghênh ngang bên ngoài, rêu rao khắp nơi, giống như sợ mọi người không biết hắn là giáo chủ còn cô là đệ tử của hắn không bằng. Lòng Nghi Lâm lạnh lẽo, lòng đen đến vậy, hắn đúng là cực phẩm.

Cô muốn nhân cơ hội đi tới xem Bồ Thí Đường, Đông Phương Triệt lại mang cô đi dạo tới chỗ giáo chủ thường làm việc, nó tên là Nhật Nguyệt Thần Điện, tên rất trâu, bố trí nội thất cũng uy nghiêm và xa hoa, theo lý thuyết, bây giờ hẳn là giáo chủ, nên chuyển đến đây ở mới đúng, nhưng xem bộ dạng của Đông Phương Triệt thì không có tính toán chuyển nhà. Không lâu sau, có một số tinh anh trong giáo tới tìm giáo chủ để bàn chuyện, Đông Phương Triệt bảo cô im lặng ngồi cạnh hẳn, tỏ vẻ hẳn rất coi trọng cô.

Buổi trưa ở lại Nhật Nguyệt Thần Điện ăn cơm, buổi chiều trở lại điện Lương Nghi, lúc đó anh em nhà họ Đinh đã lấy được liệu về, Nghi Lâm kích động, nhất là khi nhìn thấy tuyết luyện được dùng băng bọc, ánh mắt phát ra ánh sáng.

Tới chạng vạng, Đông Phương Triệt nhận được tin tức, Hương Vấn Thiên đã trở lại tổng đàn, bây giờ đang ở trong Tâm Lam Các....

Chương 17: Hương Vấn Thiên

Quan hệ của Đông Phương Triệt và Hương Vấn Thiên không tốt, ban đầu, hai người còn có thể bằng mặt không bằng lòng, gặp mặt vẫn còn chào nhau, ít nhất, người ngoài nhìn vẫn thấy hai người có tình cảm huynh đệ, khá hài hòa. Sau này càng ngày càng không thể dung nạp, cả hai như nước với lửa, đừng nói chào nhau, lúc nào gặp mặt cũng phải cãi nhau một trận, càng không ít làm trò cản chân đối phương. Đông Phương Triệt ghét hẳn giả nhân giả nghĩa, Hương Vấn Thiên lại khinh thường hẳn quá mức tiểu nhân, sau này Nhậm Ngã Hành bất hòa với Hương Vấn Thiên, gần như giao hết quyền lực cho Đông Phương Triệt, Hương Vấn Thiên ghen lắm, hẳn không để ý quyền lực địa vị, chỉ là hẳn sớm thấy lòng dạ lang sói của Đông Phương Triệt, tiếc là dù khuyên Nhậm Ngã Hành bao nhiêu lần cũng không có kết quả, Hương Vấn Thiên thấy Nhật Nguyệt thần giáo chỉ còn là đồ rỗng, xúc động rời khỏi Hắc Mộc

Nhai, nghĩ tới bản thân ở bên ngoài, sau này giáo chủ muốn làm gì cũng tiện giúp đỡ. Nhưng tận sâu trong đáy lòng, vẫn cảm thấy khó chịu.

Đáng tiếc, hắn ta chưa bao giờ nghĩ tới, hắn ta chỉ mới rời Hắc Mộc Nhai hai năm, lúc quay về chỉ còn cảnh vật, mà người đã không còn.

Hương Vấn Thiên là kiêu người nửa chính nửa tà, từng làm chuyện xấu như giết người, nhưng cũng làm chuyện tốt như giúp người, làm chuyện tốt hay xấu còn tùy vào tâm trạng của hắn. Bạn tốt của hắn trong Nhật Nguyệt thần giáo rất nhiều, lần này trở về, đầu tiên đi thăm mồ mã của Nhậm Ngã Hành, sau đó đi thăm Nhậm Doanh Doanh. Nhậm Doanh Doanh không cần thân cận với hắn như trước, hắn vẫn còn giận hắn đi không nói lời tạm biệt. Hắn không có ý gì khác, chỉ muốn xem Nhậm Doanh Doanh có tốt không, lo lắng Đông Phương Triệt làm hại cô ta.

Đi khỏi Tâm Lam Các, Hương Vấn Thiên đi thẳng tới Thanh Long Đường, trưởng lão Tiết Nghĩa của Thanh Long Đường là bạn thân của hắn, hắn muốn hỏi rõ lý do tại sao giáo chủ lại đột nhiên rời khỏi nhân thế. Còn về phần đi bái kiến giáo chủ mới gì đó, Hương Vấn Thiên cười lạnh, hắn tuyệt đối không khom lưng với nghịch tặc!

...

Đông Phương Triệt nghe tin tức chú Trung truyền tới, thản nhiên, chú Trung nói “Hương Vấn Thiên đã tới Thanh Long Đường, theo lý thì hắn phải tới bái kiến giáo chủ trước mới đúng” Đông Phương Triệt nói “Không cần để ý, cứ tiếp tục theo dõi hắn đi” Chú Trung nói vâng, Đông Phương Triệt mở cửa sổ thư phòng, trong bóng đêm, tuyết trắng tung bay trên không trung, sau đó rơi xuống mặt đất, rất xinh đẹp. Hắn như nghĩ tới cái gì, ánh mắt dịu dàng một chút “Nghị Lâm còn đang nghịch thuốc trong phòng?” Trên mặt chú

Trung xuất hiện ý cười “Tiểu thư gọi Đinh Nhất, Đinh Nhị và Đinh Tam tới giúp đỡ, bây giờ vẫn chưa ra khỏi phòng” Đông Phương Triệt cười nhạt “Nha đầu kia rất tinh quái, may tính cách tốt bụng, nếu không ta cũng không dám để con bé như vậy” Lòng hấn sáng như gương, xem người rất chuẩn, buổi chiều hấn bảo nha đầu đó không được chế độ, nhưng con bé sẽ nghe theo sao? Đương nhiên là không, hấn không trông cậy nha đầu đó nghe theo, hay nói cách khác, đợi hành tung của nha đầu đó bại lộ, hấn mới có lợi.

Đối xử với Nghi Lâm, lúc cần cứng rắn thì phải cứng rắn, lúc nên mềm dịu thì phải mềm dịu, nếu không chọc nha đầu đó tức giận, chỉ sợ ngay cả mạng cũng không cần, cá chết lưới rách với hấn. Việc này giống như thuần phục ngựa hoang vậy, không thể vội vàng, lại không thể lơ lửng quá mức, ở một phạm vi thích hợp nào đó, ăn mòn nghị lực của nha đầu đó, để cho con bé không thể hạ quyết tâm cá chết lưới rách với hấn.

Nha đầu đó cũng là phúc tinh của hấn, nếu không có nha đầu đó, giờ phút này hấn đã là quái vật nửa nam nửa nữ, từ trong đáy lòng, hấn đương nhiên cảm động và thương tiếc, nếu không sẽ không cho phép nha đầu đó thoải mái như thế. Biện pháp khiến một người ngoan ngoãn nghe lời làm việc cho mình rất nhiều, hấn nhớ kỹ cái tốt của nha đầu đó nên mới bỏ tâm tư ra dỡ dành, yêu thương, nuông chiều nha đầu đó.

Đẩy cửa phòng Nghi Lâm ra, sự ấm áp lan truyền tới. Anh em nhà họ Đinh vội vàng dừng công việc trên tay, hành lễ với Đông Phương Triệt, Đông Phương Triệt bảo họ làm việc tiếp, Nghi Lâm lập tức nhảy tới trước mặt hấn, dùng âm thanh dịu dàng mềm mại của mình gọi sư phụ, Đông Phương Triệt nhìn bộ dạng ngây thơ của cô, đáy lòng tràn đầy tò mò, đứa nhỏ này rất khôn khéo, biết rõ thời thế, hiểu được lúc nào thì chơi, lúc nào làm gì mới có lợi cho mình, ngay cả Nhậm Doanh Doanh cũng không bằng ba phần của nha đầu này.

“Su phụ, tuyết rơi sao?” Nghi Lâm nhìn bờ vai đầy tuyết của hắn, kinh ngạc hỏi. Trong phòng rất ấm, tuyết trên vai hắn gần như chảy thành nước, ẩm ướt hơn nửa vai. Đông Phương Triệt nói “Lâm Nhi không biết?” Nghi Lâm chu miệng, đáng thương nói “Cả ngày hôm nay con không ra cửa” Đông Phương Triệt búng trán cô “Lại nói bậy, lúc chiều chúng ta mới về phòng, sao bảo một ngày chưa ra khỏi cửa?” Nghi Lâm cười hì hì “Con chỉ cảm thấy ngày hôm nay trôi rất chậm” Đông Phương Triệt xoa đầu cô, dịu dàng nói “Ta mang Lâm Nhi ra ngoài xem tuyết nhé?” Nghi Lâm gật đầu, xoay người lấy áo choàng khoác lên người, áo choàng này là đồ lúc trước Đồng Bách Hùng đưa cho cô, làm bằng da chồn bạc, xinh đẹp lại ấm áp, tốt hơn chiếc áo choàng lúc trước.

Lúc rời khỏi phòng, Nghi Lâm dặn dò anh em nhà họ Đinh “Các anh nhớ phải mà thuốc thật mịn, để phân biệt ra, đừng để nó lẫn lộn vào nhau” Đinh Nhất, Đinh Nhị và Đinh Tam vội vàng gật đầu.

Tuyết đã đọng ở bên ngoài, Đông Phương Triệt cầm bàn tay nhỏ của Nghi Lâm, hai người đi dọc ở hoa viên của điện Lương Nghi, nói lại mới nhớ, ở đây mấy tháng nhưng đây là lần đầu Nghi Lâm đi thăm hoa viên, sâu trong hoa viên có một hồ nhỏ, giữa hồ là một cây cầu hình vòm, Đông Phương Triệt nói “Nước nơi này là nước chảy, được dẫn từ thác nước trên Hắc Mộc Nhai” Nghi Lâm nhìn hồ nước bị kết băng, hiếu kỳ hỏi “Trên Hắc Mộc Nhai có thác nước?” Đông Phương Triệt chỉnh lại áo choàng cho cô, gật đầu nói “Đợi mùa xuân tới, băng tan, ta mang muội tới đó xem, đảm bảo muội sẽ rất thích” Nghi Lâm cười hì hì nói dạ.

Hai người tiếp tục đi tới trước, chú Trung vội vàng chạy tới bẩm báo “Hương hữu sứ tới, muối bái kiến giáo chủ” Đông Phương Triệt không kinh ngạc, thản nhiên nói “Đã biết, người về tiếp hắn trước, lát nữa ta tới”

Nghi Lâm im lặng nghe, trong đầu xuất hiện biểu thức: Hướng Vấn Thiên = Tâm phúc của Nhậm Ngã Hành = Kẻ địch của Đông Phương Triệt = Ân nhân cứu mạng của Nhậm Ngã Hành = Đại ca kết bái của Lệnh Hồ Xung = Công thần đoạt lại vị trí giáo chủ cho Nhậm Ngã Hành.

Người này chính đầu sỏ gây nên cái chết của Đông Phương Bất Bại trong tương lai, nếu không có hắn, Nhậm Ngã Hành không thể trốn khỏi Tây Hồ, Lệnh Hồ Xung cũng không thể học được Hấp Tinh Đại Pháp, Nhậm Doanh Doanh càng không thể ôm mỹ nam về.

“Lâm Nhi” Đông Phương Triệt mỉm cười với cô, Nghi Lâm nghĩ, nụ cười thật bi ối, nhất định không phải chuyện tốt. Đông Phương Triệt nói tiếp “Đi gặp Hướng hữu sứ với ta nhé?” Nghi Lâm bĩu môi “Con không muốn gặp” Đông Phương Triệt nói “Phải gặp” Nghi Lâm đáng thương nói “Vậy sư phụ cho con làm thuốc độc phòng thân” Cô rất khôn khéo, hiểu được lúc nào cần đưa ra yêu cầu, tuy rằng trộm lại cũng được, nhưng hệ số nguy hiểm rất lớn, nếu để Đông Phương Triệt phát hiện, không biết hắn sẽ làm gì cô. Đông Phương Triệt híp mắt nhìn cô, Nghi Lâm vụng trộm néo đùi, đôi mắt đỏ bừng, nhìn rất đáng thương. Đông Phương Triệt thở dài, đành phải thỏa hiệp.

Miêu tả ngoại hình của Hướng Vấn Thiên trong nguyên tác, Nghi Lâm không nhớ rõ, chỉ nhớ hắn rất cao, dáng ngồi cao bằng dáng đứng của người khác. Lúc thấy người thật, Nghi Lâm cảm thán, nếu như hắn trẻ tuổi một chút, mạnh mẽ một chút, lại khò một chút, thì đó hắn là Diêu Minh [1] cỡ đại. Người xưa có thể cao như vậy cũng quá mức thần kỳ.

[1] Một vận động viên bóng rổ Trung Quốc chơi cho NBA.

Đông Phương Triệt để Nghi Lâm ngồi lên đùi hắn, Hướng Vấn Thiên lạnh lùng trừng hắn và cô.

“Hương hữu sứ mất tích hai năm, bây giờ còn có mặt mũi trở về?” Đông Phương Triệt bắt đầu làm khó, lạnh lùng nói. Hương Vấn Thiên nói “Ta là Quang Minh hữu sứ do Nhậm giáo chủ thân phong, sao không được trở về?” Đông Phương Triệt cười khẩy nói “Hương hữu sứ nói lời này không thấy chột dạ sao? Lúc Nhậm giáo chủ nhắm mắt trở về cõi tiên, ngươi ở nơi nào?” Hương Vấn Thiên nghe hẳn nói “Nhậm giáo chủ nhắm mắt trở về cõi tiên...” thì đau lòng vô cùng, cũng hối hận không thôi, nếu hẳn không rời khỏi đây, giáo chủ sao có thể bị tên tiểu nhân này hại? Càng nghĩ càng giận, chỉ hận không thể lột da đập xương của người ở trước mắt để giải hận.

Nhớ lại lời khuyên của Tiết trưởng lão, Hương Vấn Thiên thở sâu, ngăn chặn tức giận trong lòng, thản nhiên nói “Là Hương mỗ có lỗi với Nhậm giáo chủ, sau này ta sẽ cố gắng chuộc tội, tận tụy vì bản giáo” Dứt lời không hề đứng lại, vênh vác đi khỏi, hoàn toàn không để Đông Phương Triệt vào mắt. Lòng Nghi Lâm loạn vô cùng, Hương Vấn Thiên này hẳn là con cá lớn mà Đông Phương Triệt đợi, cô chính còn con mồi để bắt con cá lớn ngu xuẩn này.

Ban đêm, Đông Phương Triệt vẫn ở phòng của Nghi Lâm, Nghi Lâm tỏ vẻ hoan nghênh.

Sáng hôm sau, Đông Phương Triệt đi làm việc ở Nhật Nguyệt Thần Điện, Nghi Lâm lợi dụng lúc hẳn không ở, luyện nội công một lát, sau lại tập Lăng Ba Vi Bộ, rồi bắt đầu vùi đầu vào phối dược, sau này gặp chuyện xấu, dựa vào người khác không bằng dựa vào bản thân. Đông Phương Triệt cho rằng cô dễ bắt nạt sao? Hừ, anh không cho tôi thì tôi sẽ nghe lời anh à?

Chương 18: Danh vọng

Con tuyết đầu đông bắt đầu từ đêm qua vẫn chưa dừng lại, đến trưa hôm sau thì đã tích được một lớp tuyết dày, Nghi Lâm đi ra khỏi phong, gió thổi mạnh mẽ, thổi vào khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của

cô, không biết sao lại nhớ tới chuyện năm trước, lúc đó cô ở phái Hằng Sơn cùng Nghi Mẫn và các sư tử ngồi một chỗ sưởi ấm, lúc đó tuy kham khổ, nhưng lòng lại bình yên hạn phúc, không giống bây giờ, đề phòng khắp nơi, chuyện gì cũng phải cẩn thận, chỉ sợ không chú ý một cái là mất mạng, gây họa tới sư môn.

Cô không lo lắng Đông Phương Triệt sẽ vì cô mà diệt phái Hằng Sơn, dù sao cái khẩu hiệu “Ngũ Nhạc kiếm phái, cùng suy nghĩ cùng hành động” không phải đề làm cảnh, có điều... Nếu Đông Phương Triệt ngấm ngầm giết vài đồng môn ở phái Hằng Sơn lúc xuống núi để hả giận thì... Cô không thể mạo hiểm được. Ba Hàn nói, làm người phải có trách nhiệm, làm việc không được để then với lương tâm. Nghi Lâm tự nhận mình không theo đuổi tới cảnh giới đó, cô có thể không quan tâm mạng sống của người xa lạ, nhưng mạng của các đệ tử phái Hằng Sơn... Cô không thể bỏ mặc.

Đông Phương Triệt ngồi ở phòng khách đợi cô tới ăn cơm, lúc Nghi Lâm cầm lò sưởi đi vào thì hách xì một cái, trong phòng rất ấm, nhưng bên ngoài lại lạnh lẽo, nóng lạnh đan xen, thật sự rất dễ bị cảm. Đông Phương Triệt ngoắc tay bảo cô tới gần, lấy tay vuốt lưng cô, oán trách “Sao không mặc áo lông cừu ta đưa cho muội?” Nghi Lâm hít mũi, chu miệng nói “Trời lạnh như vậy, không ra cửa mới tốt, lần sau sư phụ ăn đây một mình đi, con ăn trong phòng là được rồi” Đông Phương Triệt cười mắng “Muội còn nói vậy nữa, không ra cửa sao được? Trẻ nhỏ nên ra ngoài chơi mới tốt” Nghi Lâm nói sạo “Đi ra ngoài chơi cũng phải ăn no mới có sức chơi” Đông Phương Triệt nhéo má cô “Còn cãi cùn, được rồi, mau ăn đi, hôm nay toàn là đồ muội thích ăn”

Ăn cơm xong, Nghi Lâm nói với Đông Phương Triệt “Sư phụ còn thiếu con hai mươi chín bệnh nhân đó!” Đông Phương Triệt uống một ngụm trà nóng, bắt đầu dĩ nói “Yên tâm, không quên được, lát nữa chú Trung sẽ mang người tới, ta sẽ để Đình Nhất dọn dẹp phòng bên cạnh, muội ở đó chẩn bệnh cho người ta” Nghi Lâm

muốn nói, để bệnh nhân đi ra trời lạnh cũng không tốt, nhưng nghĩ tới thân phận ‘mồi nhử’ của cô bây giờ thì thôi, người ta chết mặc người ta, cô vẫn nên ngồi ở điện Lương Nghi thôi.

Lát sau, chú Trung tới báo mọi người đã đến, Đông Phương Triệt lo Nghi Lâm mặc không đủ ấm, bảo Đinh Nhị lấy áo lông cừu cho Nghi Lâm, Nghi Lâm lắc đầu bảo không cần “Con không lạnh, vớ lại trong tay còn có lò sưởi ấm” Đông Phương Triệt không ép buộc, dặn ba anh em nhà họ Đinh hầu hạ cẩn thận, sau đó vẫy tay thả Nghi Lâm đi.

Hơn ba người đợi trong phòng, thấy Nghi Lâm đi vào thì hành lễ, ai cũng biết cô là đồ đệ duy nhất của Đông Phương giáo chủ, địa vị cũng giống như Nhậm đại tiểu thư, nghe nói giáo chủ rất sủng ái đồ đệ nhỏ tuổi này, bọn họ cũng phải cung kính. Đừng nói xem bệnh không tốt, cho dù độc hại bọn họ cũng không ai dám oán hận, dĩ nhiên, oán trong lòng cũng không ai quản được.

Nghi Lâm mặc kệ những người này khinh thị mình trong lòng, cô rất tốt tính, chỉ cần chữa đủ trăm người trong một năm là được, xem như là hoàn thành nhiệm vụ nhị sư phụ giao. Nhị sư phụ chính là sư phụ dạy y thuật cho cô, bởi vì lúc trước cô đã bái Định Dật sư thái là sư phụ, mà cô lại không biết tên của ông lão này, nghĩ tới nghĩ lui, cô đành gọi là ‘Nhị sư phụ’, sau đó cô lại nghĩ, như vậy gọi Định Dật sư thái là đại sư phụ. Tối qua Đông Phương Triệt hỏi cô “Vậy ta chính là tam sư phụ của muội sao?” Nghi Lâm nói “Bây giờ con ở với sư phụ một chỗ, gọi ngài là sư phụ là được rồi, không cần phân một hai ba” Thật ra cô không xem hấn là sư phụ của mình...

Sự thật chứng minh, đồ đệ của Đông Phương giáo chủ không phải là người để người khác khinh thường, y thuật của Nghi Lâm rất tốt, đa số là bệnh thương hàn, sốt cao, trướng bụng hoặc là tiêu chảy linh tinh, ngoài việc người sốt cao cần phải uống chén thuốc ra thì những người khác đều bị Nghi Lâm đâm mấy châm, sau đó cho ăn

một viên thuốc thì tốt rất nhiều, tốc độ này, hiệu quả này không kém gì thần y.

Nghi Lâm chiêm được lời cảm ơn và nịnh hót của bọn họ, nhưng trong lòng lại im lặng chảy máu, Hương Vấn Thiên ơi Hương Vấn Thiên, nếu ông không mắc câu thì số thuốc này của tôi sẽ lãng phí mất.

Thứ cô gọi mắc câu không phải đợi Hương Vấn Thiên tới hại cô, mà chờ hấn tới tìm cô chữa bệnh. Tối qua cô đã nhìn ra, Hương Vấn Thiên trúng độc mạn tính, gần như xâm nhập vào trong nội tạng, trong vòng mười ngày sẽ phát tác, người cứu được hấn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Đương nhiên cô sẽ không nói chuyện này cho Đông Phương Triệt, không phải anh tính đem tôi làm 'mồi nhử' Hương Vấn Thiên sao? Được thôi, tôi sẽ để cho hấn thiếu tôi một ân tình.

Không quá một ngày, y thuật có một không hai của ái đồ của Đông phương giáo chủ nổi tiếng khắp Nhật Nguyệt thần giáo, danh tiếng không tồi, thậm chí còn có rất nhiều giáo chúng tới tận điện Lương Nghi cầu y. Nghi Lâm đắc ý trong lòng, nhục nhã mấy bữa trước cô ăn phải cũng đã bị tẩy rồi. Nhục nhã mấy tháng trước chính là những tháng ngày cô không chữa bệnh được cho ai, chuyện của mấy tháng trước đấy.

Ba ngày nữa trôi qua, khắp Nhật Nguyệt thần giáo đều biết y thuật của Nghi Lâm rất giỏi, rất nhiều người bị bệnh cũ đều được cô trị khỏi, Nghi Lâm đổ máu trong lòng, nhưng trên mặt vẫn lộ nụ cười đắc ý, chẳng trách người ta nói vì cái trước mắt sẽ không tốt, quả thật không tốt, vô cùng không tốt, lỗ nặng rồi!

Đến tối thứ năm, Nghi Lâm nằm trong lòng Đông Phương Triệt chảy nước miếng thì có người gõ cửa, Nghi Lâm dĩ nhiên không tỉnh, Đông Phương Triệt nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhẹ nhàng đi xuống đất, mở cửa thì thấy chú Trung, hỏi hấn có chuyện gì, chú Trung nói

nhỏ “Tiết trưởng lão của Thanh Long Đường, Dương trưởng lão của Bồ Thí Đường, Phong trưởng lão của Huyền Vũ Đường tới tìm giáo chủ, bộ dạng của bọn họ giống như có chuyện gì đó rất vội” Đông Phương Triệt nhíu mày “Có chuyện gì xảy ra?” Chú Trung nói “Tạm thời không rõ, chỉ là đêm nay Hưởng hữu sứ đi vào Thanh Long Đường, nhưng tới giờ chưa đi ra, sau đó Dương trưởng lão và Phong trưởng lão đi tới Thanh Long Đường” Đông Phương Triệt im lặng nói “Người đi ra trước, một lát nữa ta sẽ ra”

Đông Phương Triệt về phòng, thấy Nghi Lâm đập chặn, bắt đặc dĩ chỉnh chặn cho cô, thuật tay lau nước miếng nơi khóe miệng của cô, cười khế, nha đầu này chỉ có lúc ngủ mới giống đứa trẻ. Đông Phương Triệt mặc quần áo, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, chưa tới phòng khách đã nghe tiếng của Dương trưởng lão, đôi mắt Đông Phương Triệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khóe miệng nở nụ cười tao nhã đi vào “Không biết có chuyện gì mà khiến ba vị trưởng lão tới tìm ta lúc đêm khuya thế này?” Hấn vừa đi vào vừa nói. Ba người Tiết Nghĩa vội vàng tới tiếp đón, Dương Bất Phi nóng tính nói “Giáo chủ đã tới, người mau gọi đồ nhi của người dậy đi, nếu chậm một lát thì không kịp nữa” Đông Phương Triệt kinh ngạc nói “Có chuyện gì? Đứa trẻ như Lâm Nhi có thể làm được gì?” Tiết Nghĩa ôm quyền nói “Giáo chủ, hôm nay Hưởng hữu sứ tới tìm thuộc hạ uống rượu giải sầu, không hiểu sao đột nhiên bất tỉnh, môi biến thành màu đen, giống như bị trúng độc, Dương trưởng lão và Phong trưởng lão đều không thể làm gì, nghe đồn y thuật của đồ đệ của giáo chủ cao minh cho nên mới tới quấy rầy vào đêm khuya” Dương trưởng lão và Phong trưởng lão đều gật đầu lia lịa, nhất là Phong trưởng lão, y thuật của ông ta không tồi nhưng cũng phải bó tay, độc này hấn rất mạnh.

Đông Phương Triệt nâng lông mày, kinh ngạc nói “Sao Hưởng hữu sứ lại trúng độc?” Tiết Nghĩa nói “Thuộc hạ cũng không rõ, nhưng bây giờ, cứu người quan trọng hơn, mong giáo chủ đại nhân

đại lượng, từ bi giúp đỡ” Phong trưởng lão và Dương trưởng lão ở cạnh phụ họa, Đông Phương Triệt chậm rãi đứng lên, cười nói “Hương hữu sứ là nhân vật quan trọng của bản giáo, đương nhiên phải cứu, có điều Lâm Nhi vẫn còn nhỏ tuổi, nếu không thể cứu thì mong ba vị trưởng lão không làm khó nó” Phong trưởng lão gần năm mươi tuổi, dáng người khôi ngô nói “Đó là tự nhiên”

Đông Phương Triệt bảo ba người về Thanh Long Đường chăm sóc cho Hương Vấn Thiên trước, một lát hẳn sẽ dẫn Nghi Lâm đi qua, ba người biết quan hệ của hẳn và Hương Vấn Thiên không tốt, nhưng bây giờ không có cách khác, nếu đợi tới sáng đi tìm thần y hay thầy thuốc, chỉ sợ độc tố sẽ lan khắp nội tạng, tới lúc đó sẽ phiền toái, bởi vậy mới đi tới tìm Đông Phương giáo chủ xin giúp đỡ.

Lúc Nghi Lâm bị Đông Phương Triệt lay tỉnh, cô thật sự muốn giết người, khó lắm cô mới mơ thấy ba mẹ Hàn, không biết bao giờ mới có thể mơ thấy. Buồn bực nhăn mày, đó là bộ dạng khó chịu, nếu người đánh thức cô không phải là Đông Phương Triệt thì hẳn đã bị chửi mấy câu thô tục rồi.

Đông Phương Triệt kéo cô dậy nói “Được rồi, ngoan, ta cũng không muốn gọi muội dậy giữa đêm khuya, có điều nếu chúng ta không đi xem một cái thì sẽ khó nói chuyện” Nghi Lâm bĩu môi “Con vừa nằm mơ giấc mơ rất đẹp, không biết bao giờ mới gặp lại” Đông Phương Triệt nhéo mũi cô “Giấc mơ gì mà muội để ý như thế?” Nói xong, ngồi xổm xuống mang giày cho cô, Nghi Lâm không dám để hẳn làm, đoạt lấy giày tự mang, tùy ý trả lời “Con mơ thấy cha mẹ con” Đông Phương Triệt nghi ngờ nói “Không phải muội chưa từng gặp qua cha mẹ muội sao?” Nghi Lâm liếc hẳn nói “Cha mẹ luôn có hình dáng trong lòng con” Đông Phương Triệt cảm thấy thú vị, lại thấy đôi mắt cô có chút hồng, không dám chọc cô, giúp cô mặc quần áo, sau đó khoác áo choàng lông chồn bạc, cầm tay cô nói “Chúng ta đi nhanh một chút, nếu không sẽ có người nói bậy”

Tuyết bên ngoài vẫn rơi, tuyết đọng rất dày, Nghi Lâm mang dày da đi trên tuyết rất khó khăn, Đông Phương Triệt thấy vậy, ôm cô lên, sau đó thi triển khinh công quý dị của mình, khinh công rất nhanh, đi rất thoải mái, Nghi Lâm nhìn xuống từ vai hắn, trên mặt tuyết chỉ để dấu chân nhẹ nhàng, một lát sau đã bị tuyết bao lại, không có tung tích, nội lực thật cao, khinh công thật biến thái.

Không biết bao giờ cô mới đạt cảnh giới như vậy ở Lăng Ba Vi Bộ.

“Sư phụ, Hướng hữu sứ kia, con có nên cứu không?” Nghi Lâm hỏi hắn. Đông Phương Triệt dụ dằng nói “Có thể cứu thì cứu, nếu không cứ để ông ta chết như vậy thì thanh danh của ta cũng không tốt” Nghi Lâm lại hỏi “Nếu cứu không được thì sao?” Âm thanh của Đông Phương Triệt rất nhẹ “Vậy đó là ý trời, chúng ta không đảo được ý trời” Nghi Lâm không biết nói sao, đột nhiên cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, cô rùng mình, nhỏ giọng nói “Nhị sư phụ con từng nói, không được thấy chết không cứu, con cũng từng thề, có những lời này của sư phụ, con an tâm”

Chương 19: Sự thật tàn khốc

Hướng Vấn Thiên trúng độc khiến người khác bất ngờ.

Sau khi Nghi Lâm bắt mạch, tùy tiện lấy ngân châm đâm vào cánh tay ông ta, lúc rút ra thì châm chuyển sang màu xanh lam, màu xanh lam giống như của bầu trời, Dương Bất Phi vội hỏi “Biết trúng độc gì không?” Bộ dạng của Nghi Lâm thoát nhìn rất kinh ngạc, giống như phát hiện ra chuyện gì đáng sợ, nhíu mày đáp “Đây là một loại bí dược của Nam Cương, tên là Thương Mạn, độc tính của Thương Mạn rất mạnh, độc tố ẩn trên người ba tháng, nếu trước khi phát độc có thể giải độc thì không có chuyện gì, nhưng giải độc sau khi phát độc thì sẽ phiền toái, nhẹ thì nằm liệt trên giường, cả đời tàn tật, nặng thì chết” Sắc mặt Tiết Nghĩa xanh mét “Là ai ác độc

như vậy? Thế nhưng lại sử dụng loại độc dược này!” Nghi Lâm nói “Hắn không đắ tội người khác thì người ta sẽ không hại hắn” Lời này là nói thật lòng, nhưng nói lúc này sẽ khiến người khác tức giận. Đông Phương Triệt vui vẻ trong lòng nhưng trên mặt lại lộ vẻ tức giận, trừng mắt nhìn Nghi Lâm, khiển trách “Nói bậy nói bạ, không biết lớn nhỏ!” Nghi Lâm chu miệng “Con chỉ nói thật thôi, nếu như Hướnɡ hữu sứ không đắ tội người ta, ai lại rảnh rỗi đi hạ loại độc này? Độc dược này rất khó tìm, có tiền cũng mua không đượ” Giọng điệu mang theo sự tiếc hận, tiếc hận cái gì, tiếc hận loại độc hiểm có này lại bị lãng phí trên người Hướnɡ Vấn Thiên! Lời nói không tim không phổi, giọng điệu bốc đồng kia lọt vào tai ba người Tiết Nghĩa rất chói tai.

Đông Phương Triệt vui vẻ, quả nhiên là đồ đệ của hắn, nói đúng lời trong lòng của hắn! Có điều phải tỏ vẻ bên ngoài, dù sao hắn cũng là giáo chủ, nha đầu kia là đồ đệ của hắn, vì vậy nghiêm mặt khiển trách “Nếu ngươi không cứu đượ thì sẽ không trách ngươi, nhưng Hướnɡ hữu sứ là trưởng bối, sao có thể tùy tiện lên án như vậy?”

Nghi Lâm bĩu môi, nhìn có vẻ mất hứng, không để ý hắn, xoay người, tiếp tục bắt mạch kiểm tra bệnh, lúc này Dương Bất Phi không vừa mắt Nghi Lâm, giao tình của hắn với Hướnɡ Vấn Thiên rất thâm hậu, cô gái nhỏ này nhìn có vẻ đáng yêu lạnh lợi, nhưng cách nói chuyện rất đáng giận, cho nên Đông Phương Triệt cũng bị oán thầm, thu một đồ đệ bỏ đi, không biết dạy dỗ, nghĩ tới dù sao cũng không cứu đượ Hướnɡ hữu sứ, dù cứu sống cũng trở thành phế nhân, không bằng chết đi còn tốt hơn, vì vậy lạnh mặt dạy dỗ “Nhóc con, đừng ở đây làm phiền, mau về ngủ đi” Lời nói mang theo hàm ý đui người, cũng may còn biết giữ mặt mũi cho giáo chủ. Nghi Lâm trừng mắt nhìn hắn “Ta đi ngủ vậy ông ta thì sao? Đẽ ông ta chết?” Tiết Nghĩa đứng cạnh nói “Hướnɡ hữu sứ luôn rất kiêu ngạo, so với làm kẻ tàn phế, chết còn tốt hơn rất nhiều” Nghi

Lâm chớp mắt “Ta chưa nói hấn sẽ trở thành kẻ tàn phế thì phải?” Phong trưởng lão luôn không mở miệng nói “Lúc trước người nói thế” Nghi Lâm nói “Nếu người khác trị thì chỉ có hai còn đường đó, nhưng gặp được ta là hấn gặp may, yên tâm, hấn không chết được, cũng không tàn luôn”

Mọi người vô cùng vui vẻ, đều hỏi có thể chữa tốt thật sao, Nghi Lâm cam đoan nói “Đương nhiên là thật, còn thật hơn cả vàng”

Vì vậy, tất cả mọi người đều vui vẻ, chỉ có Đông Phương Triệt không thoải mái, mắt thấy thành công cách không xa lại bị đánh trở về điểm ban đầu, mùi vị này, là ai cũng chịu không nổi. Nghi Lâm thấy hấn cười nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, trong lòng rối loạn, thầm nghĩ, a di đà Phật, lát nữa về tên này không đánh cô chứ? Cố gắng làm bản thân bình tĩnh, lại nghĩ mình lừa gạt hấn được một phen, trong lòng rất vui vẻ, dù bị đánh cũng đáng! Vì vậy mỉm cười với hấn, trong đó có chút khiêu khích, có chút ương bướng lại vô cùng đáng yêu. Đông Phương Triệt sùng sốt, sau đó trong mắt lộ lên ý cười tao nhã, nha đầu này, không trách lúc trước lại hỏi điều đó, thì ra đợi hấn sập bẫy, rất có ý tứ.

Nghi Lâm bảo người khác lột áo quả Hương Vấn Thiên, cô muốn dùng châm phong bế độc tính của Thương Mạn, nếu để nó tiếp tục lan tràn thì cô cũng bất lực. Đám người Tiết Nghĩa chỉ có thể đứng một bên, bây giờ chính là thời khắc chữa ngựa chết thành ngựa sống, nếu nha đầu này nói có thể chữa tốt thì cũng cược một phen. Châm xong phải đợi nửa canh giờ nữa mới có thể nhổ châm, Nghi Lâm mượn bút giấy của Tiết Nghĩa, viết hết những dược liệu cần thiết, lúc Dương Bất Phi trưởng lão cầm tờ giấy thì đau răng vô cùng, sắc mặt cũng vắn vẹo, nếu bây giờ ở trường hợp khác thì hấn nhất định phải nhảy lên mắng chửi mấy câu, sao nha đầu này có thể ác độc như vậy.

Đông Phương Triệt nhìn tờ giấy, khóe miệng co giật, trên tờ giấy gần như là những loại dược liệu mà hắn lược bỏ lần trước, không chỉ như vậy mà còn thêm không ít trân phẩm. Hắn nghiêng đầu nhìn Nghi Lâm, Nghi Lâm cũng nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau, Nghi Lâm lập tức nở nụ cười lấy lòng, đôi mắt mở to, có chút ngại ngùng lại có chút giao hoạt, khiến người ta vừa nhìn đã không muốn trách móc nặng nề, cho dù người lạnh lùng như Đông Phương Triệt cũng thấy mềm lòng.

Cuối cùng Dương trưởng lão cũng phải về Bồ Thí Đường lấy thuốc, Nghi Lâm bảo hắn đem dược liệu đưa tới điện Lưỡng Nghi, nguyên nhân là giải dược của Thương Mạn là bí phương [1], không thể để người ngoài biết. Dương trưởng lão buồn bực vô cùng, nhưng cũng phải làm theo, trước khi rút châm, Nghi Lâm lấy một viên thuốc màu đen từ trong lòng, đưa nho Tiết Nghĩa nhét vào miệng Hướng Vấn Thiên, sau khi rút châm ra thì bảo muốn về chế giải dược, cam đoan sẽ không chậm trễ việc giải độc cho Hướng Vấn Thiên.

[1] Phương thuốc bí truyền.

Lúc trở lại điện Lưỡng Nghi đã gần sáng. Nghi Lâm ngáp một cái, lười biếng nhìn đống dược liệu vừa đưa tới, vui vẻ vô cùng. Cô không vội làm giải dược, trực tiếp về phòng ngủ, cởi áo choàng, giày, ôm lò sưởi ấm chui vào trong chăn ngủ. Trong lòng thầm niệm Phật tổ phù hộ, Bồ Tát phù hộ, Ngọc Hoàng đại đế phù hộ... Đông Phương tiểu nhân lập tức biến đi...

Ys nghĩ rất tốt nhưng sự thật luôn rất tàn khốc.

Đông Phương Triệt cũng cởi giày lên giường, xoắn chăn kéo nha đầu đang giả vờ ngủ lên, Nghi Lâm đáng thương mở mắt “Su phụ, con buồn ngủ” Đông Phương Triệt cười “Bây giờ đã biết sợ?” Nghi Lâm mạnh miệng nói “Con sợ cái gì?” Đông Phương Triệt không nói nhiều, tay trực tiếp đánh lên mông cô một cái, âm thanh thanh thúy,

lực đạo không nhẹ, Nghi Lâm đau vô cùng, mắt đỏ bừng. Đông Phương Triệt hỏi lại “Biết sai chưa?” Nghi Lâm mím môi nói “Người nói có thể cứu” Đông Phương Triệt nói “Ai hỏi muội cái này?” Nghi Lâm ngẩng đầu nhìn hắn “Vậy người hỏi cái gì?” Đôi mắt phượng của Đông Phương Triệt nhìn cô “Tiểu hồ ly, muội biết rõ ràng” Nghi Lâm lắc đầu bảo không biết. Cánh tay lại tiếp tục đánh mông cô, còn đau hơn so với lúc trước, Nghi Lâm gào khóc, tiếng khóc rất lớn, khóc kinh thiên động địa, truyền rất xa. Ít nhất, anh em nhà họ Đinh và chú Trung đều nghe rất rõ.

Nghi Lâm gào gàn hai mươi phút, cổ họng đau rát, thấy Đông Phương Triệt không có động tĩnh mới chậm chạp úp mặt vào đùi hắn, giả vờ ngủ, ngay lúc cô nghĩ tránh được một kiếp thì Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Nếu hôm nay không nhận sai, tới sáng ta sẽ đưa muội tới Hình Sự Đường nhận roi, một ngày không nhận sai đánh mười roi, hai ngày không nhận sai đánh hai mươi roi, cứ vậy mà suy ra” Nghi Lâm sợ run người, trời biết cô sợ đau rất nhiều, đành úp lên đùi hắn, rầu rĩ nói “Vậy nếu người luyện công thì sao?” Âm thanh hắn cố kéo dài, không để ý “Ta sẽ có cách để bản thân không bị chậm trễ” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng vuốt đầu cô, dịu dàng như thế nhưng cũng tàn nhẫn vô cùng.

Nghi Lâm ai oán nghĩ, quả nhiên không nên trêu chọc hắn, hắn khôn khéo như thế, nhất định có thể nghĩ tới vấn đề này, tuy rằng cô tự nhận mình không để lại dấu vết.

“Sao sư phụ nhìn ra được?” Âm thanh của cô khàn khàn, sắc mặt tái nhợt, một câu như thế lại thừa nhận mưu kế của mình. Đông Phương Triệt xuống giường rót cho cô một chén nước, nhíu mày nói “Tuy rằng muội che giấu rất sâu, nhưng lại có hai khuyết điểm chí mạng lộ ra” Nghi Lâm uống nước thông cổ họng, nghe hắn nói vậy thì cãi lại “Tật xấu gì?” Đông Phương Triệt cười như không cười nói “Tiểu Lâm Nhi, muội cho rằng ta sẽ nói điều này cho muội nghe sao?” Nghi Lâm buồn bực lắc đầu nói không. Đông Phương Triệt hừ

một tiếng, vươn tay chọt trán cô, nói “Tiểu nha đầu ngu ngốc, không biết phản kháng” Nghi Lâm mở đôi mắt ngập nước, phần nộ nói “Su phụ, con sợ chết” Đông Phương Triệt nói “Muội rất thông minh, nếu không phải bình thường ta để ý muội thì có thể muội đã giấu được rồi” Nghi Lâm cười mỉa “Ta không có ý khác, chỉ thấy nếu hấn nợ ân tình của chúng ta, nhất định sẽ không hại ta” Đương nhiên cô không dám nói đây cũng là vì không muốn hấn thoải mái, nếu không nhất định sẽ bị đánh tiếp.

Đông Phương Triệt cười lạnh “Bình thường muội thông minh như thế, không nghĩ rằng cũng có lúc ngu xuẩn, Hương Vấn Thiên và Nhậm Ngã Hành thân như huynh đệ, ta và ông ta lại luôn bất hòa, hấn nghi ngờ ta hại chết Nhậm Ngã Hành, cho dù muội có ơn cứu mạng hấn thì sao? Ta từng nói cho muội biết, thứ dơ bẩn nhất trên đời là lòng người, thứ khó lường nhất cũng là lòng người. Hương Vấn Thiên hấn hận không thể bầm ta thành trăm đoạn, lột da uống máu ta, muội là đồ nhi của ta, trong mắt hấn, chúng ta cùng một đội, hấn không tha ta, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua muội, những điều này, muội từng nghĩ tới chưa?”

Nghi Lâm muốn nói, mặc dù Hương Vấn Thiên không phải người tốt, nhưng cũng có nghĩa khí, nhất định không làm khó trẻ con. Không hiểu sao trong lòng đột nhiên lạnh buốt, muốn mở miệng biện giải lại không nói gì. Đông Phương Triệt cầm tay phải của cô “Tiểu nha đầu, ơn cứu mạng đúng là rất nặng, nhưng so với giao tình của ông ta và Nhậm Ngã Hành thì ơn cứu mạng của muội là cái gì? Cho dù ông ta niệm tình muội cứu mình không giết muội, nhưng muội cho rằng ông ta sẽ bỏ qua cho muội để muội có tự do sao?” Thấy Nghi Lâm không nói gì, lại có vẻ sợ hãi ngo ngác, đành thở dài phiền muộn “Mặc dù ta lợi dụng muội, nhưng sẽ không hại muội, muội là người có tác dụng lớn với ta, sao muội không nghĩ kỹ lại, trong Nhật Nguyệt thần giáo, trừ ta ra, ai có thể che chở cho muội? Nếu không có ta, muội có thể tự mình thoát khỏi đây sao?”

“Thật ra ta chỉ muốn ông ta nợ ơn chúng ta mà thôi, không có ý khác, cũng không có ý hại người” Nghi Lâm cảm thấy chuyện này nói từ miệng của Đông Phương Triệt lại khác xa ước nguyện ban đầu của cô, cũng nghiêm trọng hơn rất nhiều. Cái gì có hấn hay không có hấn, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, càng tin tưởng Đông Phương Triệt có thể ngồi vững trên vị trí giáo chủ bảy, tám năm.

Đông Phương Triệt lạnh nhạt nói “Thì sao? Chỉ một đạo lý thôi. Mọi cứu ông ta, coi như có giao tình với ông ta, nếu lần này ta không nhận ra được mưu kế của mọi thì mọi nghĩ thế nào? Chắc chắn sẽ rất vui vẻ, lâu dài, lòng người khó dò, ai có thể cam đoan sau này mọi không bị hấn kích động, quay lưng hại ta? Cứu người, có thể, nhưng thái độ của mọi khiến ta tức giận”

Chương 20: Xâm nhập

Nghi Lâm ngây ngốc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đông Phương Triệt, không hiểu sao, bỗng dung cô nhớ một câu trong [Hậu Hán Thư – Mã Viện Truyền]: “Tử Dương là con ếch ngồi đáy giếng, tự cao tự đại, không bằng ta quyết chí đi về phương Đông” Thứ gọi là con ếch ngồi đáy giếng, kiến thức nông cạn, nó thích hợp với cô bây giờ. Tuy rằng chuyện này đã kích cô rất nhiều, nhưng sự thật là như vậy, cô không có thói quen lừa mình dối người.

Đông Phương Triệt luôn nhấn mạnh lòng người khó dò, cô luôn xem nhẹ chuyện này. Đầu tiên, cô xem nhẹ mối quan hệ của mình và Đông Phương Triệt, ai cũng biết Đông Phương giáo chủ yêu thương đồ đệ, Hương Vấn Thiên rất hận Đông Phương Triệt, cho dù cô ra tay cứu hấn, cũng chưa chắc hấn không nghĩ ‘Đây là kỹ xảo mua lòng người của Đông Phương tiểu tặc,...’, ông bà có câu ‘Ghét ai ghét cả tông chi họ hàng’, ông ta sẽ không nghĩ tới cái tốt của cô, đó là sơ sẩy lớn nhất. Thứ hai, cô xem nhẹ tính cách của Hương Vấn

Thiên, cô nhớ trong nguyên tác có một đoạn miêu tả sự trung thành của ông ta với Nhậm Ngã Hành, yêu thích tài năng của Lệnh Hồ Xung, lại yêu ai yêu cả đường đi lối về với Nhậm Doanh Doanh, lại quên mất, Hường Vấn Thiên là Quang Minh hữu sứ của Nhật Nguyệt thần giáo, quyền cao chức trọng, có thể làm kẻ địch với Đông Phương Triệt, tâm tư tự nhiên kín đáo, mà người kín đáo luôn đặt nặng sự nghi ngờ.

Dùng một câu để tổng kết tất cả về hành động của cô lúc này là “Tư tưởng phiến diện, hành động ngây thơ”, cho dù Đông Phương Triệt không thoải mái thì sao? Hẳn thông minh như thế, bây giờ ai có thể đối phó hẳn? Nói là làm hại, không bằng nói là tự mình hại mình.

Nghi Lâm nghĩ thông suốt, trong lòng gào rú, khuôn mặt úy khuất, tội nghiệp cầm tay Đông Phương Triệt nói “Sư phụ, con sai rồi, người đừng giận được không? Người biết con không có ý xấu, người tha thứ cho con đi” Đông Phương Triệt hừ một tiếng, liếc cô nói “Nếu muội có ác ý, ta sẽ để muội thoải mái đứng trên giường sao?” Nghi Lâm cười mĩa, tay phải sờ tai nói “Về sau con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không chọc sư phụ giận” Đông Phương Triệt chột trán cô nói “Khẩu thị tâm phi, miệng đầy lời nói dối” Nghi Lâm lập tức nói sạo “Con biết mình sai rồi, lần sau không chọc giận sư phụ nữa” Đông Phương Triệt lạnh lùng nói “Muội không biết, lúc muội chột dạ đều sờ lỗ tai sao?” Nghi Lâm thấy vậy thì thả tay từ lỗ tai xuống, khuôn mặt đỏ hồng.

Đông Phương Triệt thấy cô như vậy, cười nhạo “Ta không cầu sau này muội không chọc giận ta, trong vòng ba năm đừng xảy ra chuyện tương tự, ta đã cảm ơn trời rồi” Nghi Lâm biết lúc này đã có phiếu đảm bảo, ngoan ngoãn gật đầu, nói tốt. Đông Phương Triệt vừa lòng xoa đầu cô hỏi “Hường Vấn Thiên trúng loại độc Thương Mạn thật sao?” Nghi Lâm gật đầu nói “Là thật” Đông Phương Triệt lại hỏi “Giải được cần những thứ đó thật sao?” Nghi Lâm ngại

ngừng cúi đầu chơi ngón tay, chần chờ trả lời “Không cần nhiều được như thế... Con chỉ thuận tiện lấy thêm thôi” Đông Phương Triệt néo má cô, cười mắng “Muội rất bướng bỉnh” Nghi Lâm chỉ cười trả lời.

Mặt trời lên cao, Nghi Lâm bị Đông Phương Triệt gọi dậy, cô chỉ mới ngủ một lát, buồn ngủ vô cùng, nhưng lại bị người nắm nhược điểm, cô không dám oán hận, đành ngoan ngoãn đứng dậy chế giải được. Tóm lại, chuyện lần này xem như không có gì xảy ra, Đông Phương Triệt tỏ vẻ chỉ tha cho cô một lần, nếu lần sau còn như vậy, nhất định sẽ xử lý cô. Nghi Lâm nghe xong thì run người, trong lòng tự nhủ phải làm cực cung ngoan trong khoảng thời gian nhất định.

Dù sao cô còn hy vọng trở về phái Hằng Sơn trước khi kịch tình diễn ra, tuyệt đối không thể đắc tội Đông Phương tiêu tặc.

Làm giải được xong, Đông Phương Triệt kéo Nghi Lâm đi tới Thanh Long Đường, hôm nay hẳn không bế cô, hẳn là đang ghi hận chuyện đêm qua. Tuyết vẫn rơi như cũ, tuy đã có người dọn dẹp một ít, nhưng đường không dễ đi. Chân Nghi Lâm ngắn, nội lực cũng kém, lại có gió thổi mạnh, bông tuyết bay lên, thật sự khiến người khác thống khổ. Trước kia, khi còn ở phái Hằng Sơn, sư phụ sư tỷ đều biết thân thể cô yếu, những ngày tuyết rơi không cho phép cô ra ngoài, bây giờ... ở nhà người ta, ai...

Tiết Nghĩa đứng đợi ngoài Thanh Long Đường từ sớm, tuyết đọng trên vai ông ta, gương mặt bị tuyết đông lạnh, lúc nhìn thấy Nghi Lâm và Đông Phương Triệt, đôi mắt sáng lên, trong mắt đầy sự mong chờ. Nghi Lâm nghĩ, nếu cô dám nói không cứu Hướng Vấn Thiên, không biết Tiết Nghĩa này có tức giận tới mức xé nát cô không. May mà Đông Phương Triệt không yêu cầu cô chơi chiêu ngầm lúc cứu trị Hướng Vấn Thiên, nếu không cô sẽ rối rắm mà chết.

Qúa trình giải độc có chút phức tạp, đầu tiên là châm cứu, sau đó dứt giải dược, cuối cùng cần một người có nội lực không kém Hướnɡ Vấn Thiên chuyển nội lực cho ông ta tới lúc ông ta tỉnh lại. Người học võ đều biết, nội lực không phải thứ dễ dàng chuyển vận, nó rất quý giá, nhưng Tiết Nghĩa vô cùng hào phóng, không chút do dự, đứng lên tỏ vẻ hắnh nhận chuyện này. Nghi Lâm cảm khắi, đây mới là bạn bè chân thật.

Thế chất của Hướnɡ Vấn Thiên rất tốt, chưa đầy một ngày đã tỉnh lại, Nghi Lâm bảo Tiết Nghĩa có thể ngừng chuyển nội lực, sau khi Tiết Nghĩa thu công, nhìn có vẻ suy yếu, dĩ nhiên, Hướnɡ Vấn Thiên cũng không mạnh mẽ gì. Ông ta hoàn toàn không biết bản thân trúng độc, Nghi Lâm căn cứ vào nguyên tắc làm việc tốt phải lưu tên, tóm tắt mọi chuyện đơn giản cho ông ta, hơn nữa còn nói mình cứu trị ông ta thế nào. Đônɡ Phương Triệt im lặng ngồi bên xem diễn, đợi Nghi Lâm thôi phòng tâm quan trọng của mình xong, đứng dậy trách mắng “Nếu không phải có Tiết trưởng lão chuyển nội lực cho Hướnɡ hữu sứ, con cho rằng mình có thể trị thuận lợi như thế sao?” Nghi Lâm mất hứnɡ nói “Nếu không phải con, có nội lực thâm hậu thì thế nào?” Đônɡ Phương Triệt muốn dạy độ, nhưng Tiết trưởng lão điều tiết xong lên tiếng nói “Giáo chủ đừng khiếm tổn, quý đồ nói rất đúng” Lúc này, Dương Bất Phi và Phong trưởng lão cũng nhận được tin tức chạy tới, thấy Hướnɡ Vấn Thiên tỉnh lại, vô cùng cao hứnɡ, ngay cả ánh mắt nhìn Nghi Lâm cũng dịu dàng hơn nhiều.

“Độc này đã thanh lọc hết rồi?” Dương Bất Phi vội hỏi. Nghi Lâm cười tủm tỉm “Sao có thể? Muốn khỏi hắnh cũng phải mất ít nhất một năm, trong vòng một năm, Hướnɡ hữu sứ không được dùng nội lực, nếu không có thể sẽ mất mạng, một năm này làm phiền Hướnɡ hữu sứ thường xuyên tới điện Lưỡnɡ Nghi rồi” Nói xong, nhắy bắnh tới trước mặt Đônɡ Phương Triệt, kéo tay hắnh đòi trở về, Đônɡ

Phương Triệt cảm thấy bất đắc dĩ, nói lời tạm biệt với người trong phòng, mở cửa phòng đi, để lại mấy người trong phòng suy nghĩ.

“Vì sao không đem độc lấy ra hết?” Đông Phương Triệt hỏi. Nghi Lâm nháy mắt mấy cái, gãi đầu nói “Nhu vậy có thể đảm bảo trong vòng một năm hẳn không tới tìm con” Đông Phương Triệt trừng mắt nhìn cô, Nghi Lâm vô tội nói “Su phụ, con làm sai sao?” Đông Phương Triệt nói “Đúng, đúng, rất đúng” Nghi Lâm nghe được tức giận trong lời nói của hắn, nghĩ tới hắn đã có kế hoạch tốt, việc còn dư độc trong người Hương Vấn Thiên đã làm gãy kế hoạch của hắn. Nghi Lâm bĩu môi, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài tới lúc đó, một năm sau, nội lực của cô hẳn có một chút thành tựu, điều đó có nghĩa mạng của cô có thêm một tầng đảm bảo, dù sao dựa vào ai cũng không bằng tự mình bảo vệ bản thân, về phần kế hoạch của Đông Phương tiểu tặc, liên quan gì tới cô?

Khi cửa ải cuối năm tới, Đông Phương Triệt bắt đầu bận rộn, các quản sự các phân đàn trở về báo cáo công việc một năm qua, Hắc Mộc Nhai náo nhiệt lên. Nhưng mà náo nhiệt là chuyện bọn họ, Nghi Lâm ở trong phòng tại điện Luỡng Nghi làm việc của mình, luyện công, chế dược, cộng thêm chữa bệnh cho giáo chúng, thật ra cô cũng rất bận.

Sau khi Hương Vấn Thiên có thể xuống giường, ông ta tự mình mang lễ vật tới cảm ơn cô, lúc đó Đông Phương Triệt không ở, chỉ có cô và chú Trung tiếp đãi hắn. Đối mặt với ân nhân cứu mạng, Nghi Lâm không thấy Hương Vấn Thiên hòa ái với mình chút nào, vẫn lạnh mặt nói câu cảm ơn rồi rời đi, chắc hẳn hắn đem hành động của cô ném tới chỗ âm mưu quỷ kế gì rồi.

Đêm giao thừa, Nhật Nguyệt thần giáo ồn ào náo nhiệt, Đông Phương Triệt tặng cô mấy bộ đồ mới, Đồng Bách Hùng tặng cô một viên dạ minh châu khiến Nghi Lâm rất vui vẻ, thiếu chút nữa ngất luôn tại chỗ. Dạ minh châu đó, bảo bối trong truyền thuyết đó, thì ra

thứ này có thật. Viên dạ minh châu này không nhỏ, ban đêm không cần đốt đèn, lấy dạ minh châu ra dùng có khi còn sáng hơn cả đèn, dĩ nhiên, chỉ một chút thôi.

Ngược lại, nhìn quà của Đông Phương tiểu tặc mới thấy hấn keo kiệt vô cùng, xem Đồng Bách Hùng đi, đó mới gọi là hào phóng!

Ban đêm, Đông Phương Triệt ở Nhật Nguyệt Thần Điện mở tiệc rượu, yêu cầu các thuộc hạ (Từ Hương chủ trở lên) tụ hội ăn uống, Nghi Lâm không thích việc này, không muốn đi, nhưng Đông Phương Triệt và cô như hai thái cực, hấn sao có thể buông tha cơ hội biểu hiện sự yêu thương của mình với ái đồ đâu?

Nghi Lâm bị ép tham dự, ngồi cạnh Đông Phương Triệt, hấn cực kỳ ân cần gắp rau cho cô, làm cho Nghi Lâm run rẩy. Về phần Nhậm Doanh Doanh, vì giữ đạo hiếu cho cha nên không tham dự, khiến cho Nghi Lâm hăm mộ vô cùng, cùng là người, sao lại có đãi ngộ khác nhau như vậy? Cho nên mới nói, xã hội phong kiến thật sự rất cổ hủ.

Đợi sau khi tan tiệc, Đông Phương Triệt có vẻ uống quá chén, đi đường không ổn. Hôm nay hấn rất vui vẻ, ai tới kính rượu cũng không từ chối, Nghi Lâm khó khăn đỡ hấn về điện Lương Nghi, trong lòng hồi hận không mang anh em họ Đinh và chú Trung tới, Đông Phương Triệt gầy nhưng mà trọng lượng hông có gầy như cô nghĩ.

“Lâm Nhi?”

“Dạ?”

“Ta nhận muội làm đồ đệ thật sự, dạy võ công cho muội được không?”

“Sư phụ, người uống say” Đùa à, cái võ công [Quy Hoa Bảo Điển] chết tiệt kia, phái nữ học vào nhất định sẽ trở thành quái vật.

Huống chi, đừng cho rằng cô bị khờ nghe, hấn uống không bao nhiêu rượu, giả vờ cái rắm!

Đầu xuâ, Đông Phương Triệt mang Nghi Lâm đi ngắm thác nước sau núi, quả thật rất đồ sộ, nhưng điều làm Nghi Lâm kinh hỉ là cô phát hiện không ít dược liệu xung quanh thác nước, mặc dù không hiếm nhưng có không ít công dụng.

Lúc mùa hè đến, Nhật Nguyệt thần giáo xảy ra một chuyện lớn, có hơn 145 người liên lụy vào, việc này trực tiếp nhổ sạch đỉnh trong mắt Đông Phương Triệt, lúc đó Nghi Lâm chỉ có suy nghĩ trong đầu, Trái Đất thật đáng sợ, cô muốn trở lại sao Hỏa.

Chương 21: Thu lưới

Chuyện là như vậy, sáng sớm ngày hai mươi sáu tháng năm, lúc trời tờ mờ sáng, Nghi Lâm đang nằm trong lòng Đông Phương Triệt, chuyện này vốn chả khác gì ngày xưa, nhưng tiếng đập cửa thúc giục phá vỡ sự yên tĩnh, người gõ cửa dùng sức hơi lớn, đánh thức hai người đang ngủ trên giường, Đông Phương Triệt vỗ lưng ý bảo cô ngủ tiếp, bản thân mặc áo khoác đi xuống, nhú mày mở cửa. Chú Trung khẩn trương, cúi người bẩm báo “Giáo chủ, bên chỗ Nhậm đại tiểu thư xảy ra chuyện”

Đông Phương Triệt nhú mày, hỏi có chuyện gì xảy ra. Chú Trung nói “Tỳ nữ Đào Nhi hầu hạ Nhậm đại tiểu thư nói, sáng nay, lúc trời chưa sáng, trong phòng Nhậm đại tiểu thư đột nhiên vang tiếng đánh nhau, lúc bọn họ đi vào cửa, bàn trong phòng đã ngã xuống đất, cửa mở lớn, mà Nhậm đại tiểu thư thì biến mất, chuyện quan trọng nên tỳ nữ này không dám giấu diếm, lập tức chạy tới điện Lương Nghi bẩm báo”

Biểu tình trên mặt Đông Phương Triệt trở nên khó coi, trầm ngâm một lát nói “Gọi tất cả các tỳ tớ trong Tâm Lam Các tới, phái người đi báo cho các trưởng lão, hương chủ ở tổng đàn tới Nhật

Nguyệt Thần Điện, bảo có chuyện gấp” Chú Trung gật đầu, khom người cáo lui, Đông Phương Triệt trở lại phòng ngủ, lúc này Nghi Lâm đã ngồi dậy, mở to mắt tò mò hỏi “Nhậm đại tiểu thư bị bắt sao?”

Đông Phương Triệt lắc đầu bảo không biết. Hắn lấy áo quần của cô, ném lên giường, nói “Mọi đi cùng ta, sợ mấy ngày nay ở đây cũng sẽ gặp chuyện” Nghi Lâm gật đầu, chuyện liên quan tới sự an toàn của bản thân, cô không ngu mà qua loa.

Trong đại sảnh của Nhật Nguyệt Thần Điện tụ tập hơn hai trăm người, từ xa đã nghe được tiếng ồn ào, hẳn là mọi người đang bàn lý do giáo chủ tập trung bọn họ sớm. Nghi Lâm ngoan ngoãn đi theo cạnh Đông Phương Triệt, năm nay cô mười tuổi, vóc người cao hơn năm trước một chút, tuy rằng gầy nhưng khuôn mặt đỏ bừng, lại mặc bộ váy màu vàng nhạt, ngũ quan xinh đẹp tinh xảo, nhìn rất đáng yêu, khiến người khác yêu thích vô cùng.

Mọi người thấy giáo chủ tới, lập tức im lặng. Nghi Lâm đã quen bị người khác nhìn, cô nhắm mắt đi theo sau Đông Phương Triệt lên bậc than, đứng từ cao nhìn hơn hai trăm người bên dưới. Ở trong Nhật Nguyệt thần giáo, mười đường môn lấy Phích Lịch đường làm chủ, trưởng lão của Phích Lịch đường là trưởng lão đứng đầu, trưởng lão hiện tại của Phích Lịch đường là Cổ Duy, năm nay tám mươi bảy, Đông Phương Triệt là giáo chủ thứ tư mà ông ta hầu hạ, địa vị của người này rất cao, cho dù Nhậm Ngã Hành cũng phải tôn kính ông ta, Đông Phương Triệt không dám tự cao, trước khi nói chính sự đã cho Cổ Duy ngồi, sau đó mới cho những người khác ngồi, điều này biểu lộ sự kính trọng của mình với Cổ trưởng lão.

Chuyện có liên quan tới việc mất tích của Nhậm Doanh Doanh, không lớn không nhỏ. Đông Phương Triệt không tính giấu diếm, mọi người biết chuyện này chỉ thoáng bùng nổ một chút, việc bắt người không đơn giản như thế, rõ ràng là lời khiêu khích, không để

Nhật Nguyệt thần giáo vào mắt, rất đáng bị trừng phạt. Mà kẻ có thù với Nhật Nguyệt thần giáo, ngoài chính đạo ra thì chẳng có ai khác. Mặc dù Nhật Nguyệt thần giáo bị võ lâm chính đạo gọi là ma giáo, nhưng nhiều năm qua đều bình an, không có chuyện xảy ra, tuy có ma sát nhưng chẳng qua là đánh trận nhỏ, hơn nữa, vị trí tổng đàn của Nhật Nguyệt thần giáo rất hiểm trở, lại có không ít cạm bẫy, canh gác rất nghiêm khắc, nếu đây là do chính đạo làm thì nó trở thành chuyện lớn.

Tất cả mọi người đều cho chuyện này do chính đạo làm, mới đầu Nghi Lâm cũng nghi ngờ như thế, nhưng nghĩ kỹ thì thấy có gì không đúng, cho dù chính đạo muốn tấn công Nhật Nguyệt thần giáo cũng sẽ không bắt một đứa trẻ làm tù binh, cho dù cha của nàng ta có là giáo chủ trước kia, nhưng đó là chuyện trước kia, thật sự rất kỳ lạ, cho dù bắt cô cũng có giá trị hơn việc bắt Nhậm Doanh Doanh rất nhiều, bởi vì không có cô, Đông Phương Triệt tuyệt đối không thể luyện thần công.

Nhưng nếu không phải người bên ngoài bắt thì là ai đây? Đông Phương Triệt? Chắc chắn là không, chuyện này không có chỗ tốt gì cho hắn, không chỉ không có chỗ tốt, mà chưa ai hắt nước bẩn lên người mình cả... Trừ khi đầu óc của hắn có vấn đề. Nhưng nếu là người khác... Không có động cơ.

Nghi Lâm im lặng suy nghĩ nhưng nghĩ không ra, mơ hồ cảm thấy chuyện này không đơn giản, nhưng cô xác định, Nhậm Doanh Doanh không xảy ra nguy hiểm lớn, nếu không ai đi bắt tim Lệnh Hồ Xung đây?

Hai trăm người thảo luận tới thảo luận lui nhưng không ra gì, còn làm ồn như cái chợ, Đông Phương Triệt vỗ tay lên tay vịn ghế ngồi, hắn dùng nội lực nên âm thanh vang dội, may hắn không dùng toàn lực, nếu không ghế ngồi tinh xảo được làm bằng ngọc nhất định sẽ bị hủy. Cả phòng yên tĩnh lại, Đông Phương Triệt liếc nhìn

thủ hạ một vòng, không giận mà uy, giọng điệu thản nhiên nói “Tra xét giáo chúng cho cẩn thận trước, xem có người nào khả nghi hay không, sau đó đi khắp nơi trong tông đàn, chắc hẳn kẻ xấu cũng trốn vào nơi nào đó” Mọi người cảm thấy giáo chủ nói rất có lý, hành lễ cáo lui, ai đi làm việc này, về phần có phải do thủ vệ thả người khả nghi vào không thì phải bắt người khả nghi xong mới biết được, bây giờ, cái gì cũng không nói đúng bởi chẳng có bằng chứng.

Nghi Lâm cảm thấy Đông Phương Triệt không nên mở cuộc họp này, chỉ lãng phí thời gian, nếu trực tiếp hạ lệnh thì hẳn đã bắt được người.

Lúc trở lại điện Lương Nghi, Đông Phương Triệt tới thư phòng, Nghi Lâm kéo ba anh em họ Đinh giúp cô sửa sang dược liệu, chú Trung mang theo người đi ra đi vào điện Lương Nghi, sau khi kiểm tra một lần, không có thu hoạch gì. Tới lúc chiều cũng không có tin tức gì tốt, tóm lại, không tìm ra người khả nghi, cũng không tìm được Nhậm đại tiểu thư. Nghi Lâm ngửi được mùi âm mưu, cô kiên định với ý nghĩ của mình, tuyệt đối không tham gia chuyện này. Mấy ngày sau, Nghi Lâm cẩn thận vô cùng, bên người không ít người, không đi theo Đông Phương Triệt thì đi theo ba anh em họ Đinh, năm ngày trôi qua, không tìm được Nhậm đại tiểu thư, bầu không khí trong tông đàn ngày càng khẩn trương, sắc mặt Đông Phương Triệt cũng khó coi hơn.

Nhậm Doanh Doanh là con gái độc nhất của Nhậm Ngã Hành, thân phận của cô ta rất miễn cảm, nếu có chuyện sơ xuất, chỉ sợ sẽ có lời đàm tiếu, chuyện này không phải chuyện tốt với Đông Phương Triệt, ở một trường hợp nào đó sẽ gây ảnh hưởng lớn tới thanh danh của hắn.

Đến đêm thứ mười, Nghi Lâm đang giúp Đông Phương Triệt châm cứu, vừa rút châm không lâu thì chú Trung ở ngoài cửa bấm báo, Tiết trưởng lão của Thanh Long Đường cầu kiến giáo chủ. Việc

này rất kỳ lạ, ai cũng biết quan hệ của Hương Vấn Thiên và Tiết Nghĩa rất tốt, mà Hương Vấn Thiên luôn đối đầu với Đông Phương Triệt, dĩ nhiên Tiết Nghĩa cũng bất hòa với Đông Phương Triệt, đêm khuya ông ta tới đây tìm Đông Phương Triệt... Thật kỳ lạ.

Đông Phương Triệt nói biết, sau đó xuống giường mặc quần áo, Nghi Lâm cứ nghĩ hẳn sẽ cho cô đi theo, bởi vì mấy ngày nay cô không có ở một mình, nhưng lần này hẳn bảo cô ngủ trước, không muốn cô đi theo. Tục ngữ nói, khác thường tức có chuyện, đợi Đông Phương Triệt đi ra ngoài, cô không thêm suy nghĩ, chuyện đầu tiên là nuốt một viên thuốc, sau đó rắc thuốc bột xung quanh giường, sau đó, đi ngủ, trong lòng thầm cầu nguyện, mong là mình đa tâm.

Lúc trong phòng phát ra tiếng rống, Nghi Lâm thầm nghĩ bản thân rất may mắn vì có phòng bị, nếu không đã gặp chuyện không hay. Cô không xốc chăn lên xem kẻ đáng chết nào tới tìm phiền, mà bắt đầu lớn giọng kêu cứu mạng, âm thanh rất lớn, lát sau đã thấy Đông Phương Triệt vọt vào, thấy Nghi Lâm bao mình trong chăn, mà Hương Vấn Thiên lại ngã trước giường, khóe miệng co rút, không dám tới gần, hẳn biết ở cạnh giường có đồ không đẹp mắt.

“Lâm Nhi, có chuyện gì thế?” Âm thanh của hắn không lớn, Nghi Lâm lập tức cầm miệng, xốc chăn thản nhiên nói “Su phụ thông minh tuyệt đỉnh, mọi chuyện đều trong lòng bàn tay của người, còn cần đồ nhi giải thích sao?” Đông Phương Triệt nhìn cô buồn cười, nói “Có chuyện gì thế, ta quan tâm con như vậy mà?” Nghi Lâm bĩu môi, nhìn Hương Vấn Thiên nằm dưới đất, lại nghĩ tới việc Tiết Nghĩa tới tìm hắn, chuyện này không hợp lý, Hương Vấn Thiên là tên ngốc sao? Ở thời gian này lại trèo vào phòng của cô, không phải tìm chuyện à? Cho dù cô không có thuốc phòng thân thì chỉ cần cô hét lên một tiếng, hẳn sẽ không thoát được. Hơn nữa nếu hắn bị lộ, tên ngốc Tiết Nghĩa cũng không thoát được chuyện liên quan, toàn bộ kế hoạch này có không ít chỗ hở, nhưng điểm chết người là Hương Vấn Thiên làm chuyện xấu nhưng không mặc đồ

đen, lại không đeo bịt mặt. Chuyện này không chuyên nghiệp, trời ạ, rốt cuộc là kẻ nào đề xướng chuyện này? Kẻ ngốc cũng khôn hơn bọn họ nhiều.

Thấy Nghi Lâm không nói lời nào, Đông Phương Triệt dịu dàng nói “Ngoan, con xuống giường trước, đợi ta xử lý xong mọi chuyện, tùy ý bực bội với ta, được không?” Nghi Lâm khinh thường trong lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn xuống giường, lấy viên thuốc trong lòng đưa cho hắn, Đông Phương Triệt nuốt viên thuốc vào, sau đó kéo Hường Vấn Thiên đi ra, Nghi Lâm nghiêng đầu không thèm nhìn, trong lòng cảm thấy Hường Vấn Thiên bị người tính kế.

Đêm nay, Đông Phương Triệt không về điện Lương Nghi, Nghi Lâm nằm trên giường không ngủ được, đành phải luyện công. Chạng vạng hôm sau, chuyện Hường Vấn Thiên mưu đồ phản giáo truyền khắp tổng đàn, mọi người đều khen Tiết trưởng lão của Thanh Long Đường biết rõ đúng sai, không làm bậy với tiểu nhân, còn đi tố giác kẻ ác, còn cứu được Nhậm đại tiểu thư khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, lại tán thành giáo chủ anh minh thần võ, võ công cái thế, một mình có thể bắt được một trăm bốn mươi lăm nghịch tặc phản giáo, quả thật là thiên hạ đệ nhất.

Lúc Nghi Lâm nghe đến đây, cô đột nhiên suy nghĩ kỹ mấy vấn đề, đầu tiên, Tiết Nghĩa là người hiểu rõ lý lẽ được người ủng hộ, chủ nhân chân chính của hắn là Đông Phương Triệt; thứ hai, chuyện bắt Nhậm Doanh Doanh nhất định là do Đông Phương Triệt an bài, bởi vì lấy độ trung tâm của Hường Vấn Thiên với Nhậm Ngã Hành, tuyệt đối không để con gái độc nhất của ông ta gặp chuyện; thứ ba, cô làm mồi chỉ là đồ ngụy trang, để dụ người khác; thứ tư, đêm hôm qua Hường Vấn Thiên ngu ngốc đi vào phòng cô, nhất định là có người lừa hắn, về phần cách lừa gạt, cô không rõ, giống như không biết nội dung cụ thể của kế hoạch này, có lẽ nó sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn.

Đông Phương Triệt này, nói hấn ti bỉ vô sỉ là nhẹ, Hường Vấn Thiên bị hấn hại thảm luôn.

Bây giờ nghĩ lại, thứ gọi là lòng người khó dò, hấn là như vậy.

Nghi Lâm không tính để nhiều tâm tư quản chuyện này, bởi vì nó không liên quan tới cô, mặc dù có chút tức giận, nhưng không quá mức. Nghe nói Hường Vấn Thiên bị giam cầm chung thân, cả đời không thể tự do, cái này cũng do Cổ trưởng lão của Phích Lịch Đường cầu, dĩ nhiên Đông Phương Triệt cũng đồng ý.

Một thagns sau, Cổ trưởng lão lấy cơ tuổi tác quá lớn, thân thể yếu đi, xin cáo lão về quê, Đồng Bách Hùng lên thay ông ta làm Phích Lịch trưởng lão. Mà Tiết trưởng lão của Thanh Long Đường, trong một lần ra ngoài làm việc bị nhiễm bệnh hiểm nghèo mà chết, trong nhất thời, Nhật Nguyệt thần giáo thay đổi không ít, nhân sự thay đổi liên tiếp, cho tới đầu xuân năm sau mới dần yên ổn.

Ngày trôi qua, trong chớp mắt, Nghi Lâm đã mười bốn tuổi...

Chương 22: Bất Bại

Năm mười một tuổi, Nghi Lâm uyển chuyển tỏ vẻ muốn phân giường với Đông Phương Triệt, nguyên nhân là nhóm cùng phe với Hường Vấn Thiên đã chết, nguy hiểm đã giải trừ, thầy trò bọn họ ngủ một phòng, không tốt lắm. Đáng tiếc Đông Phương Triệt không quan tâm, hấn lấy lý do cho tiện luyện công bác bỏ, Nghi Lâm rất bất đắc dĩ.

Năm mười hai tuổi, Nghi Lâm nói với Đông Phương Triệt cô đã là thiếu nữ, không thể ngủ chung giường với đàn ông, như vậy không tốt. Lúc đó Đông Phương Triệt liếc nhìn thân thể chưa phát dục của cô, không nói gì.

Năm mười ba tuổi, Nghi Lâm bắt đầu cao lên, ngũ quan [1] cũng dần mất đi sự trẻ con, cô trở thành thiếu nữ tuổi dậy thì, khắp

người đều rất xinh đẹp, càng ngày càng có nhiều ánh mắt nhìn cô, ánh mắt ái mộ khắp nơi, ngay cả Đồng Bách Hùng cũng lấy chuyện này ra chọc cô, ông ta cảm thấy mình có cảm giác như con gái đã lớn. Ngay cả như vậy, Đông Phương Triệt vẫn không rút khỏi phòng cô, da mặt người này không phải dày bình thường đâu.

[1] Năm bộ phận: Đầu, tay, chân, mặt và thân người.

Năm nay, cô mười bốn tuổi, càng ngày càng xinh đẹp động lòng người, từ trong ra ngoài đều mang theo cảm giác phiêu dật, ai cũng nói ái đồ của Đông Phương giáo chủ đẹp như tiên, nếu so với Nhậm đại tiểu thư xinh đẹp như hoa chẳng thể phân biệt được ai hơn ai thua, không biết tương lai ai có thể ôm được mỹ nhân về nhà. Lúc Nghi Lâm nghe được những lời này thì nghĩ, tương lai Nhậm đại tiểu thư sẽ ôm mỹ nam về, mà cô, ngại quá, cô không có ý lập gia đình, cái thứ gọi là tình yêu đó, cô chơi không nổi. Cô gái này bị tình yêu kiếp trước làm tổn thương rất sâu, đã tạo thành bóng ma khá lớn.

Đêm hôm qua, Nghi Lâm nhắc việc muốn chia phòng, ngực của cô bắt đầu phát dục, qua một khoảng thời gian nữa thì dì cả sẽ tới, cùng một người đàn ông, ày, tuy rằng là người đàn ông trong khoảng thời gian ngắn không thể đụng phụ nữ... ngủ một giường cũng không tốt! Lúc đó Đông Phương Triệt nằm nghiêng ở trên giường, nhìn rất phong tình, thản nhiên nói “Lâm Nhi ghét bỏ ta?” Nghi Lâm không biết nói gì, nhìn đôi mắt phượng đang híp lại của hắn, không dám mở miệng nói ‘Phải’, đành im lặng, bình thường ở trường hợp này đều là cam chịu, nhưng với Đông Phương Triệt là lời giải thích “Trong mắt ta, Lâm Nhi chỉ là đứa trẻ, không ghét bỏ, vẫn nên như vậy đi” Nghi Lâm cảm thấy không biết nói gì.

Thật ra, Đông Phương Triệt cũng không muốn cùng nha đầu lừa đảo này ở chung một phòng rồi bị ghét bỏ, hắn không vô sĩ như vậy, chẳng qua gần đây hắn càng si mê võ công, chỉ cần có thời gian rảnh

là muốn luyện công, cho dù đêm khuya, nếu không ngủ được, cho dù trễ bao nhiêu hấn cũng gọi nha đầu kia dậy điều tức cho hấn, dưới nhu cầu điền công này, hấn ngủ cùng giường với nha đầu này càng tiện hơn, chứ chạy tới chạy lui rất phiền, hấn ghét phiền toái.

Đây là chân tướng.

Bảy ngày sau là sinh nhật ba mươi một tuổi của Đông Phương Triệt, có rất nhiều người đến chúc mừng, cho nên Hắc Mộc Nhai rất náo nhiệt. Nghi Lâm quen biết Đông Phương Triệt gần năm năm, nhưng đây là lần đầu tiên thấy sinh nhật của hấn, có chút tò mò, vì sao trước kia không làm? Nghi vấn này được Đồng Bách Hùng giải đáp.

Hôm nay, Đông Phương Triệt triệu kiến thuộc hạ ở thư phòng, Đồng Bách Hùng tới cửa thăm đúng lúc đó, nên Nghi Lâm ở sảnh nhỏ nói chuyện với hấn, đang nói chuyện thì Đồng Bách Hùng cảm thán “Từ khi Đông Phương huynh đệ gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo tới nay chưa từng tổ chức sinh nhật, đến giờ cũng đã mười sáu năm rồi” Nghi Lâm tò mò hỏi hấn “Quan hệ của hai người tốt như vậy, tại sao không làm sinh nhật cho hấn?” Đồng Bách Hùng giải thích “Không phải ta không muốn làm, chẳng qua sợ làm hấn khó chịu” Nghi Lâm vừa nghe đã thấy có chuyện xưa, kéo tay áo Đồng Bách Hùng hỏi nguyên nhân, Đồng Bách Hùng sợ cô ở trước mặt Đông Phương Triệt nói bậy, đành nhỏ giọng nói “Cha mẹ của Đông Phương huynh đệ qua đời đúng ngày sinh nhật của hấn” Nghi Lâm hỏi qua đời thế nào, Đồng Bách Hùng nói “Một đám cuồng đạo vào thôn, đốt thôn cướp đồ và giết người, lúc đó Đông Phương huynh đệ đang cùng cha mẹ ở nhà ăn sinh nhật mười bốn tuổi của hấn, ai ngờ... Ai, lúc ta tới chỉ kịp cứu hấn từ trong đám người chết, nhưng may ông trời có mắt, cho dù Đông Phương huynh đệ bị thương nhưng không bị nặng gì”

Nghi Lâm muốn nói, nếu ông không cứu hấn thì đã tích không ít phúc đức, tạo phúc cho bao nhiêu người trên đời rồi. Có điều chỉ nghĩ trong đầu, cảm thấy không nên nói lời này ra, dù sao cũng không đúng. Mạng ai cũng là mạng, không có Đông Phương Triệt làm chuyện xấu thì cũng có kẻ khác làm, đây là việc tuần hoàn nhân quả, không phân rõ đúng sai, không ai cao quý hơn ai cả, Đông Phương Triệt giết người là làm chuyện xấu, vậy người khác giết người không phải làm chuyện xấu sao? Đông Phương Triệt không soán vị Nhậm Ngã Hành thì chẳng lẽ không có người khác soán vị ông ta? Trên đời này, thứ không thiếu là người xấu, cho nếu phải có một người chết, cho dù người này không giết bạn thì cũng sẽ có người khác giết bạn, có người chỉ nằm cũng trúng đạn, đó là số mạng.

A! Thượng đê à! Bồ Tát à! Phật Tổ à! Đầu tôi bị úng rồi phải không? Đây là ý nghĩ chó má gì đây hả trời?

Nghi Lâm úp mặt lên bàn than thở, Đồng Bách Hùng hỏi cô sao thế, Nghi Lâm cười khổ nhìn hấn nói “Đồng bá bá, con vẫn nên đi làm ni cô” Đồng Bách Hùng trừng mắt nhìn cô, khiển trách “Đứa nhỏ này, chỉ thích nói bậy, con tuổi nhỏ như vậy, làm ni cô kia làm gì? Đừng có nghĩ bậy! Sau này Đồng bá bá sẽ tìm người tốt để cho con gả” Nghi Lâm bĩu môi “Con không lấy chồng” Đồng Bách Hùng cho là cô xấu hổ, cười ha ha nói “Làm gì có cô gái nào không lấy chồng? Năm nay con đã mười bốn tuổi rồi, nói cho bá bá biết con thích dạng người thế nào? Đúng rồi, bá bá có một đứa cháu trai, hấn cũng rất tốt, hay là để con xem thử ha?” Nghi Lâm trợn trắng mắt, ông lão này, đã sắp bảy mươi mà còn nhiều chuyện như vậy, còn có ý làm bà mối cho cô nữa trời?

Vừa lúc đó Đông Phương Triệt đi vào, nghe lời nói của Đồng Bách Hùng thì nhíu mày, rất nhanh giấu xuống, cười hỏi “Huynh trưởng đến đây có chuyện gì sao?” Đồng Bách Hùng đứng lên, vuốt râu bạc nói “Không có chuyện gì, chẳng qua hôm nay Trương

trưởng lão của Huyền Vũ Đường tới tìm ta, nói phòng khách trong tổng đàn đã đầy, nếu có người lên núi không biết nên an bài ở đâu” Đông Phương Triệt suy nghĩ “Đệ nhớ bên Nam Viện có phòng trống, bảo người ta thu dọn một chút cũng có thể ở “Đồng Bách Hùng gật đầu, sau đó nói mấy câu rồi đi, Nghi Lâm úp đầu lên bàn, Đông Phương Triệt ngồi cạnh cô, sờ đầu hỏi “Sao vậy? Huynh trưởng chọc tức muội?” Nghi Lâm liếc nhìn hấn “Sư phụ, lúc nào người mới thả con về phái Hằng Sơn?” Nghi Lâm cúi đầu nhìn cô “Về phái Hằng Sơn?” Nghi Lâm nói “vâng, con đã gần năm năm chưa về, tuy rằng năm nào cũng viết thư về, nhưng cũng muốn về thử xem” Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, sáng giọng “Muội không phải không biết, ta không thể rời muội”

Nghi Lâm ngồi thẳng lưng, mắt húng nói “Nhưng người luyện công là chuyện cả đời, nếu người luyện mười năm không tốt, không lẽ con mười năm không được về sao?” Đông Phương Triệt nhìn cô nói “Lâm Nhi muốn rời ta như vậy sao? Là ta đối xử với muội không tốt? Hay có ai dám ăn hiếp muội?” Nghi Lâm gào thét trong lòng: Thối quá! Trừ cuộc sống vật chất tốt ra, cuộc sống tinh thần luôn bị tra tấn! Có điều cô không dám nói thật, đành chu miệng nói “Không phải, chẳng qua đại sư phụ có ơn nuôi dạy con, nơi đó là sư môn của con, con chỉ muốn về xem thôi!” Đông Phương Triệt cười khẽ nói “Lâm Nhi ngoan, đợi hai năm nữa được không? Mấy ngày nay ta đã luyện tới chỗ máu chốt, không thể xảy ra chuyện gì” Nghi Lâm mở mắt to, đề nghị “Vậy mười sáu tuổi cập kê trở về được không?” Ngày cập kê của nữ tử cổ đại vô cùng quan trọng, đề nghị này của cô không quá phận.

Đông phương Triệt nhíu mày nói “Nếu ta phản đối, nha đầu muội sẽ giận, muội giận thì ta có đồ tốt sao? Đồng ý muội cũng được, nhưng hai năm nay muội phải nghe lời” Nghi Lâm hừ hừ nói “Con không nghe lời lúc nào?” Đông Phương Triệt cầm tay cô nói “Biết cái gọi là có lỗi thì sửa, không có thì phải cố gắng không?”

Nghi Lâm cười hì hì “Vậy người đồng ý?” Đông Phương Triệt hừ nói “Ta không phải người không hiểu chuyện, mấy năm nay muội nghe lời, ta cũng nhớ cái tốt của muội” Nghi Lâm vui vẻ cười rộ, khuôn mặt càng xinh đẹp tinh xảo, Đông Phương Triệt hí mắt nhìn nhưng không biết hẳn nghĩ cái gì trong lòng.

Thật ra cô cũng hiểu, tuy rằng bây giờ hẳn đồng ý, nhưng hai năm sau cũng có thể đổi ý, nhưng chuyện là do người, cho dù thế nào cũng không thể để nguyên tác thay đổi, nếu không... dụ dỗ Đông Phương Triệt xử lý Tả Lãnh Thiện trước? Dù sao đó mới là tai họa thật. Nhưng... Nếu muốn giết Tả Lãnh Thiện, cũng phải giết Nhạc Bất Quần, nhưng mà... Đông Phương Triệt có thể ngoan ngoãn nghe lời cô sao? Cô bảo giết ai thì giết sao? Hơn nữa... Cô không có can đảm đi cố động người khác giết người, cứ cảm thấy vậy không tốt... Nghi Lâm rất rối rắm, vô cùng rối rắm, tuy rằng xuyên qua nhiều năm, nhưng thế giới quan ở kiếp trước vẫn còn rất nặng.

Cứ cảm thấy bản thân rất bi kịch...

Ngày ba tháng tám không phải là ngày bình thường. Hôm nay là ngày sinh nhật của Đông Phương Triệt, hẳn nhìn mấy nghìn người đang nâng chén chúc mừng sinh nhật ba mươi một tuổi của mình, cũng tuyên bố với mọi người, từ hôm nay trở đi, hẳn đổi tên ‘Bất Bại’, ý là vô địch thiên hạ, cũng bảo mọi người truyền tin này khắp võ lâm. Lúc đó Nghi Lâm đứng cạnh hẳn, tâm loạn vô cùng, chén rượu trong tay suýt nữa rơi xuống, cô muốn chết, cái tên ‘Đông Phương Bất Bại’ được xuất bản lúc này, cô có nên lóe mắt, kích động một chút không? Chẳng qua da mặt của tên này cũng quá dày, có ai tự khen mình như thế chưa?

Từ giờ khắc này, Nghi Lâm mới có cảm giác ‘Người đàn ông này là Đông Phương Bất Bại’.

Nơi này thật sự là thế giới [Tiểu Ngạo Giang Hồ].

Chương 23: Xem mắt

Người đến chúc mừng sinh nhật Đông Phương giáo chủ lục tục rời khỏi Hắc Mộc Nhai, mấy ngày ồn ào cũng đã im lặng. Nghi Lâm rút ngâm châm cuối trên ngực Đông Phương Triệt ra, nhỏ giọng nói “Sư phụ, tốt rồi” Đông Phương Triệt không mở mắt mà vận chuyển nội lực quanh mạch đập rời thu công, ngồi xếp bằng trên giường, duỗi lưng, vui vẻ nói “Nội lực của ta hôm nay lại tiến bộ hơn một chút, Lâm Nhi, may mà có muội” Lời này rất cảm tính, Nghi Lâm đắc ý nhưng mặt chỉ lộ vẻ khiêm tốn “Đồ nhi không dám kể công” Đông Phương Triệt kéo cô ngồi cạnh bên người, dịu dàng nói “Nếu không có muội, vì sư không có hôm nay, chuyện này, muội không cần khiêm tốn” Nghi Lâm mở to mắt, thuận thế giơ tay nói “Vậy sư phụ cũng phải thưởng cho con mấy thứ tốt, phải không?”

Đông Phương Triệt thấy cô như vậy, nhéo mũi cười nói “Đầu của nha đầu muội xoay nhanh thật” Nghi Lâm cười khẽ, nháy mắt mấy cái nói “Con đã hoàn thành tâm ý của sư phụ, sư phụ không cần nhỏ mọn như vậy!” Đông Phương Triệt bất đắc dĩ lắc đầu, im lặng nói “Muội theo ta mấy năm, ai cũng biết muội là đồ đệ của ta, như vậy đi, ta dạy muội một bộ kiếm pháp, thế nào?” Nghi Lâm ngần người hỏi ngược lại “Kiếm pháp?” Đông Phương Triệt giải thích “Bộ kiếm pháp này có bảy bảy bốn mươi chín thức, uy lực không nhỏ, lại nhẹ nhàng phiêu dật, rất hợp với nữ tử”

Xác định mình không nghe nhầm, Nghi Lâm nhìn ra cửa sổ có phải trời đổ mưa đỏ không, trời ạ, Đông Phương tiểu tặc chủ động đề nghị dạy kiếm pháp cho cô? Đây là đâu hẳn bị úng nước hay do vận khí của cô bùng nổ? Tuy rằng không sò được suy nghĩ của hắn, nhưng chỉ có kẻ ngốc mới không nhận đồ tốt, vì vậy vui vẻ nói “Đa tạ sư phụ, vậy lúc nào chúng ta bắt đầu học?” Đông Phương Triệt thấy mặt cô có chút quyến rũ, nhin không được vuốt ve mặt cô rồi

nói “Bây giờ đã khuya, ngày mai bắt đầu học” Nghi Lâm nghĩ lại cũng đúng, đành gật đầu.

Thời gian này là lúc nóng bức nhất trong ngày hè, mặt trời vừa lặn là trời đã mưa, cho dù ở trên núi nhưng không thể trách được cảm giác khô nóng, may mắn mà trong phòng luôn có đặt khối băng, tuy rằng không thoải mái như điều hòa, nhưng nhiệt độ cũng giảm xuống. Đông Phương Triệt đi vào phòng trong rửa mặt, Nghi Lâm cầm quạt quạt mấy cái, nằm trên giường để không chảy mồ hôi, tuy cô rất gầy nhưng cũng sợ nóng, hai ngày nay cô rất khó chịu, lúc này không biết là do nóng hay vì cái gì mà cô cực kỳ khó chịu.

Đông Phương Triệt trở về thì thấy cô chau mày, hỏi làm sao thế, Nghi Lâm ngồi dậy, gãi đầu oán hận “Nóng quá!” Đông Phương Triệt thấy trán cô chảy mồ hôi, dùng tay áo lau, bất đắc dĩ nói “Muội sợ nóng như thế sao?” Nghi Lâm dùng quạt quạt mấy cái, chân không đi xuống giường, dẫm lên đá cẩm thạch bóng loáng, thoải mái thở một tiếng. Đông Phương Triệt bế cô lên giường, trách cứ “Còn gì là thực nữ nữa?” Nghi Lâm chu miệng “Hôm nay con muốn ngủ dưới sàn” Đông Phương Triệt lắc đầu bảo không được, đem cô đặt vào trong giường, không cho nhảy xuống giường. Nghi Lâm không nói gì được, đành thỏa hiệp.

Nửa đêm, bụng cô đau quặn lên, vô cùng đau, giống như bị cái gì quấy phải, Nghi Lâm vươn tay đẩy bên cạnh mình một cái, Đông Phương Triệt lập tức tỉnh dậy, thấy khuôn mặt trắng bệch của cô thì vội hỏi có chuyện gì, Nghi Lâm ôm bụng đau đớn nói “Trong hộp thuốc có chai màu tím, người lấy một viên thuốc trong đó cho con” Đông Phương Triệt không dám trì hoãn, vội vàng cầm dạ mình châu đi tìm thuốc.

Nuốt viên thuốc xong, một lát sau bụng không còn đau như trước. Cảm giác lây lội giữa hai chân cho cô biết đi cả đã tới, trách không được hai ngày nay cô rất khó chịu, thì ra là dấu hiệu. Đông

Phương Triệt hỏi cô cảm thấy thế nào, Nghi Lâm khóc không ra nước mắt nhìn hẳn, không biết nên giải thích chuyện này ra sao, thật sự khiêu chiến người khác mà.

Nhưng trong điện Lưỡng Nghi chỉ có cô là nữ, không nói với Đông Phương Triệt thì đi tìm anh em họ Đinh hay chú Trung nói sao? Ấy, thôi đi, vẫn nên nói với Đông Phương Triệt, dù sao chỉ có hai người bọn họ ở đây. Nghi Lâm không ngừng thôi miên mình, cúi đầu, chậm rãi nói “Ừ, sự phụ... người... ừ, có thể đi múc một chậu nước ấm cho con không?” Đông Phương Triệt khó hiểu nhìn cô, hỏi “Muốn nước ấm làm gì? Bụng còn đau không?” Nghi Lâm lắc đầu nói bụng không đau, xấu hổ giục hẳn ra ngoài múc nước, Đông Phương Triệt thấy cô như vậy, đành ra ngoài bảo Đinh Nhị đi múc một bồn nước ấm vào.

Nghi Lâm thấy có nước ấm thì nói với Đông Phương Triệt “Sự phụ, người ra ngoài trước được không?” Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Muội sao vậy? Ta ngửi được mùi máu tươi trên người muội, không phải là...” Nói tới đây, lập tức cầm miệng, hiển nhiên là hiểu được nha đầu này có chuyện gì, ho khan hai tiếng, không nói gì, xoay người đi ra ngoài, chuyện này thật sự khiến người khác xấu hổ.

Nghi Lâm than thở liếc mắt xem thường, có thể cầu huyết hơn không?

Tắm rửa xong, lấy ‘băng vệ sinh’ thủ công đã chuẩn bị tốt từ năm trước ra, ‘băng vệ sinh’ này là cô dùng vải bông và bông để khô lại, còn bỏ thêm một tầng da thỏ ở tầng chót, phòng ngừa nó dính ra ngoài, chuẩn bị bốn mươi cái, ở trên có bốn cái dây, có thể buộc trong quần, quần lót cũng là quần tam giác cô tự làm, điển hình việc lo họa trước.

Xử lý mình xong, Nghi Lâm lập tức đi đổi nệm giường, đây là công trình lớn, mất không ít sức, quần áo, chăn nệm do bị cô ném

vào trong bồn nước ở phòng sau, đợi ngày mai xử lý, sau đó mới mở cửa cho Đông Phương Triệt vào, lúc này hấn không còn xấu hổ như trước, ngược lại còn có tâm trí chọc cô “Lâm Nhi đã lớn rồi” Nghi Lâm lườm hấn một cái, trực tiếp về phòng ngủ, bây giờ cô không muốn đụng đây gì cả. Hai người lại nằm trên giường ngủ, Nghi Lâm không ngủ ngay mà nhú mày, cái trán lại chảy mồ hôi, Đông Phương Triệt quan sát cô một lát, cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cho tới giờ, trong mắt hấn Nghi Lâm chỉ là đứa nhỏ, ấn tượng sâu nhất của hấn là lúc hai người gặp mặt lần đầu, lúc đó cô mở to đôi mắt đen láy nhìn bản thân, giống như con thú nhỏ sợ hãi.

Năm năm trôi qua, thời gian không ngắn, hấn ngủ chung giường với cô năm năm, chưa bao giờ cảm thấy cô gái nhỏ này đã lớn như hôm nay.

Thấy cô đập chăn ra, Đông Phương Triệt thờ dài, cuối cùng cũng ôm cô vào lòng, thả nội lực ra, Quý Hoa Bảo Điện là võ công thuần âm, một lát sau, mồ hôi trên trán Nghi Lâm không còn, ngủ cũng an tĩnh hơn.

Có lẽ ngay cả hấn cũng không ý thức được, hấn đã quá sủng ái Nghi Lâm. Đó là thói quen, ban đầu có lẽ chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng sống chung năm năm, cùng ngủ chung, như hình như bóng, sự đối trá ban đầu cũng trở thành mấy phần tình thân, hấn luôn nghĩ lợi dụng nha đầu này nhiều một chút, nhưng bản thân hấn lại phản bội suy nghĩ của hấn. Bây giờ hấn chưa biết thói quen là sự tồn tại đáng sợ thế nào, đến khi ý thức được, muốn từ bỏ đã rất khó.

Ở cô đại, những ngày dì cả tới thăm là thời gian bị tra tấn, Nghi Lâm liên tục nằm ỳ trên giường mấy ngày, cô vừa động thì bên dưới đã chảy ra, thật sự rất khó chịu, chất lượng của ‘băng vệ sinh’ thủ công không quá tốt, tóm lại mấy ngày nay cô thay quần lót không ít lần, đổi quần, đổi nệm giường, thật sự rất khổ.

Sáu ngày sau, tai nạn cũng tạm biệt cô, Nghi Lâm không thể không giặt quần áo, trong phòng tắm đã có N bộ quần áo, cô cũng muốn để người khác giặt nhưng da mặt cô chưa dày như vậy, anh em nhà họ Đinh bị cô ép buộc không cho vào xem, cô tự mình ở phòng sau phần đấu. Phần đấu ba ngày, chấm dứt bằng sự thất bại, chủ yếu là vì thời gian quá dài, rửa không sạch. Dưới sự tức giận của bản thân, Nghi Lâm trực tiếp dùng lửa đốt, phá sản gì đó chẳng qua là cô gái này lười thôi.

Giữa trưa hôm sau, Nghi Lâm chuẩn bị cho giáo chúng xong, Đồng Bách Hùng đi tới, bên cạnh hắn là một chàng trai khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng cao lớn đẹp trai, Đồng Bách Hùng giới thiệu “Đây là đứa cháu trai mà bá bá đã nói với con, Đồng Mộ Niên”

Khóe miệng Nghi Lâm co giật, không biết nói gì. Đồng Mộ Niên đi tới hai bước, hành lễ nói “Tại hạ là Đồng Mộ Niên, rất vui khi được gặp”, Nghi Lâm thấy vậy, đành đứng dậy đáp lễ, trả lời “Đồng thế huynh tốt, mọii là Nghi Lâm” Đồng Bách Hùng ở cạnh vung tay, cười ha hả nói “Thế huynh cái gì chứ, nha đầu con gọi cháu trai là Mộ Niên ca ca đi, Mộ Niên kêu nha đầu này là Lâm Nhi là ổn, đều là người trong nhà, không cần khách khí”

Ai là người nhà ông hả? Còn Mộ Niên ca ca nữa chứ? Nổi hết cả da gà.

Nghi Lâm cố gắng không để mình chạy đi, hỏi Đồng Bách Hùng tới đây có chuyện gì, uyển chuyển nói cô cần phải đi sửa sang được liệu, Đồng Bách Hùng không có mắt nói “Mộ Niên ca ca con còn chưa đi thăm điện Lương Nghi, con mau đưa hắn đi xem đi” Nghi Lâm gào rú trong lòng, sao Đông Phương tiểu tặc còn chưa trở về??? Vừa nhắc đã thấy người, Đông Phương Triệt trở lại, hắn vừa vào đã thấy tình hình bên trong phòng, lúc nhìn Đồng Mộ Niên thì khó chịu, nhưng vẫn nở nụ cười hỏi “Huynh trưởng và Mộ Niên tới khi nào? Sao không cho người báo cho đệ một tiếng?” Đồng Bách Hùng

nói “Chúng ta không phải người lạ, cần gì khách sáo như thế, ta nghĩ Mộ Niên cũng gần tuổi nha đầu, muốn cho hai đứa quen nhau một chút”

Quen nhau con mẹ nó ấy! Nghi Lâm không ngừng chửi trong lòng, đi tới cạnh Đông Phương Triệt, kéo tay hắn nói “Su phụ, con còn nhiều dược liệu chưa chỉnh tốt, một lát trời sẽ mưa, nếu không đi chỉnh sửa sẽ bị ẩm” Đông Phương Triệt biết nó chỉ là lý do, dược liệu của nha đầu này luôn do anh em nhà họ Đinh chỉnh sửa, nó có làm cái gì đâu. Nhưng hắn không vạch trần cô, gật đầu nói “VẬY con đi đi, ta nói chuyện với huynh trưởng và Mộ Niên một lát”

Chương 24: Thảo luận

Chú cháu Đồng Bách Hùng ở điện Lương Nghi không lâu cũng đi về, lúc gần đi, ông còn muốn đem Đồng Mộ Niên tới cửa phòng Nghi Lâm tạm biệt, ít nhất ông còn biết phongf nữ tử không phải ai vào cũng được, đừng nhìn Đồng Bách Hùng quê mùa, ít nhất chút chuyện này ông cũng biết. Có điều, lúc thấy hai chú cháu đứng trước cửa phòng mình, Nghi Lâm chảy mồ hôi lạnh, chuyện cô ở cùng phòng với Đông Phương Triệt, trừ chú Trung và ba anh em họ Đinh ra thì không ai biết, chuyện này là vì danh dự của cô mà nghĩ, miệng lưỡi người đời rất đáng sợ, cho dù là xã hội hiện đại cũng bị nói không ít chứ đừng nói cổ đại lắm chuyện này... Hừ, lời đồn nhảm sẽ hại chết người đó!

Đông Phương Triệt không để ý cái này, võ công của hắn có thành tựu lớn, lại ngồi ổn định trên ghế giáo chủ, ai dám nói bậy? Nói thẳng ra, người này theo chủ nghĩa bạo lực, lấy thực lực nói chuyện, không thực lực lại có miệng thối? Một chữ, giết. Nghi Lâm không khí phách như hắn, ngược lại, cô luôn xử sự rất cẩn thận, chuyện gì cũng cẩn thận, làm việc kín kẽ, dù sao chuyện này mà đồn ra ngoài thì nữ tử luôn chịu thiệt, người đời mắng chỉ mắng nữ tử,

người như Đông Phương Triệt, chỉ sợ không ai dám nói bậy. Hơn nữa, cô phải tính toán cho tương lai của bản thân, vạn nhất sau này bản thân rời khỏi ma giáo... Nếu thanh danh hỏng thì sao này cô không làm gì được hết.

Từ lúc thấy chú cháu Đồng gia, Đông Phương Triệt đã khó chịu, hấn ngồi ở sảnh nhỏ uống mấy chén trà lạnh cũng không tĩnh tâm được, bản thân hấn khó chịu đương nhiên không để người khác tốt hơn, lạnh lùng nhìn chú cháu Đồng gia tới sườn điện tìm Nghi Lâm tạm biết, không có ý tứ ngăn cản, nghĩ tới nha đầu bình thường che lấp, hấn xấu xa nghĩ, nếu bị chú cháu Đồng gia phát hiện nha đầu này còn ngủ với hấn, hừ hừ, không beiets sắc mặt của nha đầu đó thế nào.

Tâm tư này có chút độc ác, nhưng nghĩ vậy, tâm tình hấn tốt hơn không ít.

Đồng ý mai sẽ tới Phích Lịch đường làm khách xong, Nghi Lâm cuối cùng cũng tiến bước chú cháu Đồng Bách Hùng, cô không muốn đồng ý nhưng Đồng Bách Hùng rất nhiệt tình, luôn ghép mình với Đồng Mộ Niên, mà Đồng Mộ Niên cũng rất dịu dàng, khiến cô cảm giác mình ở trong làn gió xuân, làm cô có loại suy nghĩ 'Nếu không đồng ý bọn họ thì sẽ phạm tội tà trời'.

Buồn bực vô cùng, phiền muộn dễ sợ, năm nay cô vừa mười bốn tuổi, kiếp trước là học sinh trung học, lúc này lại bị người khác ép xem mắt, cái này rốt cuộc là sao đây?

Lúc Đông Phương Triệt đi vào thì thấy Nghi Lâm đang lăn lộn trên giường, cô đang tự hỏi lúc nào thì đi tìm giải thích chuyện này cho Đồng Bách Hùng, nói thật, ông ta cũng gần bảy mươi tuổi, căn bản không hợp làm hồng nương, một chút mắt nhìn cũng không có, điển hình có lòng tốt nhưng lại làm chuyện xấu, độc hại nộ hoa chưa nở của tổ quốc là nghiệp chướng đó. Đông Phương Triệt đè thân thể đang lăn lộn lại, buồn cười nói "Muội đang làm gì đấy?" Nghĩ tới

hắn không ngăn cản chú cháu Đồng gia tới tìm mình, Nghi Lâm ai oán nói “Sự phụ, người cũng muốn con lập gia đình?” Đông Phương Triệt nhếch mày hỏi ngược “Muội không muốn lập gia đình?” Nghi Lâm cầu xin nói “Tuy rằng con chưa quy y, nhưng đời này con không lập gia đình” Đông Phương Triệt tò mò “Tại sao?” Các thiếu nữ tuổi dậy thì lại có bộ dạng xinh đẹp như cô, là tuổi thích mơ mộng nhất, luôn có tâm tình tò mò lần thích thú khi nghĩ tới người khác phái và việc lập gia đình mới đúng.

Nghi Lâm ngồi dậy, làm bộ dạng ‘Con buồn bã’ nói “Nam nhân trên thế gian đều rất bạc tình, con không thích, lại không thích nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu, so với tương lai đau lòng, không bằng cả đời đừng động tình” Đông Phương Triệt nở nụ cười, nhéo mũi cô nói “Muội mới mười mấy tuổi, hiểu cái gì? Trên đời này, nam tử ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường, huống chi nếu nữ tử yêu một nam tử thì hẳn có thiệp thất thì sao? Chỉ cần hắn vui là tốt rồi!” Nghi Lâm nghe vậy, trong lòng khinh bỉ, đồ heo chauvinism [1], đồ con heo đực có bảy tiêu thiệp anh, cả đời không thể làm chuyện ấy quá rất đúng.

[1] đây là chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè nhóm cực đoan, thuật ngữ được xuất phát từ người lính cuồng Napoleon. Chủ nghĩa Chauvinism là chủ nghĩa dân tộc cực đoan, dẫn tới sự lệch lạc của dân tộc, mang tới một dân tộc hẹp hòi, bài trừ người ngoài, luôn cho bản thân siêu đẳng hơn người khác.

Heo chauvinism ở đây cũng có nghĩa như thế. Nhưng có ý nghĩa châm chọc hơn là về mặt cực đoan. Châm chọc ĐPBB mù quáng tin tưởng điều này. Nhưng bản thân mình lại thấy nó chẳng có gì sai, ĐPBB sống trong thế giới cổ đại, mà thế giới này là thế giới nam có ba vợ bảy nàng hầu, anh có suy nghĩ đó chẳng có gì sai cả, chẳng qua chị chưa hòa mình vào thế giới này mà thôi.

Tuy nhiên, nếu anh ở hiện đại mà có suy nghĩ này thì xin lỗi, anh có là idol của em em cũng đánh chết anh =)) Nhưng đây là cổ đại nên bản thân thấy thương :v

Mình biết có không ít người đọc tới đó đều ghét suy nghĩ của ĐPBB nhưng mình muốn biện giải cho anh ấy một chút. Các bạn nên nhớ đây là cổ đại, là cổ đại, không phải hiện đại. Trong xã hội phong kiến cổ đại, nam có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường, chính anh ấy cũng từng có bảy tiểu thiếp thôi :3 Cho nên suy nghĩ này của anh không đáng trách, có trách là trách xã hội phong kiến không công bằng với phụ nữ. Vậy thôi.

Mình thấy tác giả cho anh nói câu này và ở trường hợp này rất đúng và hợp lý.

Đông Phương Triệt thấy cô không nói lời nào, chỉ nhìn mình chằm chằm, nhú mày hỏi “Sao vậy? Ta nói không đúng?” Nghi Lâm bĩu môi nói “Đương nhiên không đúng rồi, tình cảm nên chuyên nhất mới đúng. Nếu không chuyên nhất thì tình cảm là gì? Nếu theo người nói, nữ tử yêu nam tử thì nên cao hứng khi hấn có thiệp, vậy nếu nữ tử đồng thời yêu ban am tử thì nàng cũng có thể nói với họ, nếu yêu ta thì để ta gả cho ba người sao?” Lời này của cô rất lớn mật, Đông Phương Triệt nhú amfy cười nhạt “Nữ tử có thể đánh đồng với nam tử sao?” Nghi Lâm ghét nhất điểm này của đàn ông, cái gì đàn ông phụ nữ chứ, mẹ nó, phụ nữ phải chịu ủy khuất?

Thấy sắc mặt của cô khó coi, Đông Phương Triệt lười nói chuyện này với cô, thân nhiên nói “Yên tâm, ta không xen vào hôn sự của muội, nếu muội không thích không ai ép muội được” Nghe hấn cam đoan, Nghi Lâm ngẩn người, lấy lại tinh thần, cũng biết bản thân thảo luận chuyện nam nữ với Đông Phương tiểu tặc rất kỳ dị, nhanh chóng chuyển tâm trạng, rầu rĩ ừ một tiếng, không nói tiếp đề tài này.

Trời hôm nay đầy mây, so với trời có mặt trời lúc thường còn oi bức hơn, băng trong phòng chảy gần hết, Nghi Lâm bảo Đông Phương Triệt cho người vào đổi băng, Đông Phương Triệt lại nói “Mấy ngày trước bảo sẽ dạy muội kiếm pháp, bởi vì thân thể muội không tốt nên trì hoãn tới giờ, bây giờ không có gì thì bắt đầu học thôi” Nghi Lâm nghĩ học thêm bản lĩnh cũng tốt.

Trong hoa viên, Đông Phương Triệt biểu thị bảy bảy bốn bốn chín thức như mây trôi một lần, Nghi Lâm ở cạnh trừng mắt, ngày đó hấn bảo kiếm pháp phiêu dật nhẹ nhàng, rất hợp để nữ học, lúc ấy cô không để ý, lúc này nhìn lại, thật sự rất phiêu dật, nếu không có nội lực và khinh công phụ trợ, căn bản không luyện được, mỗi

chiều đều dùng mũi chân xoay tròn dùng khinh công nhảy lên, nếu không thấy phiêu dật thì mù thật rồi.

“Nhớ kỹ chưa?” Đông Phương Triệt biểu diễn lần thứ hai, thu kiểm hỏi. Nghi Lâm rất rối rắm, cô chưa từng lộ khinh công của mình cho Đông Phương Triệt, nhưng hẳn biết cô có nội công. Đông Phương Triệt thấy cô im lặng, lộ vẻ mặt đau khổ, hẳn là người thông minh, chỉ một lát đã biết cô đang rối rắm cái gì. Mím cười bất đắc dĩ nói “Bộ pháp khinh công của muội dù cao minh, nhưng không thoát khỏi mắt ta, đừng giấu nữa, nha đầu muội cũng nhiều tâm tư thật”

Nghi Lâm vừa nghe, kinh ngạc, cô tự nhận mình chưa bao giờ để lộ Lăng Ba Vi Bộ cho người ngoài thấy, sao hẳn biết? Đông Phương Triệt biết cô nghĩ cái gì, trả lời trước khi cô hỏi “Mặc dù muội che dấu rất tốt, nhưng cách đi của người có khinh công sẽ khác người không có khinh công, mà cách đi của người có khinh công tốt và khinh công thường cungxkhacs nhau, muội không dùng khinh công trước mặt người khác không có nghĩa là có thể che dấu được, lại nói trước đó, ta có ở trên nóc nhà quan sát muội mấy ngày, cùng từng thấy bộ pháp khinh công của muội, công phu và nội lực của muội không giống phái Hằng Sơn, cho nên đây là nhị sư phụ dạy y thuật dạy cho muội, phải không?”

Người có thể dùng lời hay ý đẹp nói chuyện rình trộm quang minh như vậy chỉ có mỗi hẳn. Quên đi, phát hiện cũng tốt, bản thân không cần cả ngày lo lắng đề phòng, ngày sau cũng không cần lén lút luyện công, tốt hơn không ít. Huống chi, lúc trước giấu khinh công chỉ để có thể trốn được, bây giờ đã năm năm, cô không tính trốn đi, dù sao cô và Đông Phương Triệt có mối quan hệ coi như tốt, có điều hẳn sớm biết chuyện mình che dấu nhưng chưa từng hcojcthủng, thật sự khiến người khác kinh ngạc, mà nhìn ý tứ của hẳn, giống như không có ý truy cứu bản thân... Đây cũng là điều khó gặp, hoàn toàn không cần để ý mấy thứ khác nữa...

Chương 25: Thời buổi rối loạn

Đông Phương Triệt nói, bộ kiếm pháp này tên [Thương Hải], nếu chịu tu luyện, tương lai sẽ có thành tựu. Nghi Lâm nghe hẳn nói lời này rất buồn nôn, bộ kiếm pháp này mặc dù rất linh động nhưng không đủ sắc bén, tính thực dụng không cao, chỉ có lòe loẹt, gây loạn mắt người xem thôi. Đương nhiên, cô không trông cậy hẳn sẽ dạy cô bộ kiếm pháp khó lường gì, cô biết đạo lý dùng tay đúng lúc, không thể được một tác lại đòi một thước.

Thật ra, chuyện này cô đã oan uổng hẳn. [Thương Hải] là bộ kiếm pháp cao thâm, tuy rằng nhìn mềm mại không có lực, nhưng hiểu thấu đáo chỗ tinh túy của nó thì uy lực không nhỏ. Mặc dù nhân phẩm của Đông Phương Triệt có vấn đề, nhưng hẳn không rảnh tới mức bỏ thời gian dạy một cô gái nhỏ bộ kiếm pháp vô dụng, có điều ánh mắt Nghi Lâm không tốt, không coi Đông Phương Triệt là người rộng lượng, dĩ nhiên cũng thấy bộ kiếm pháp này là ‘bình hoa’, chỉ nhìn chứ không thể dùng.

Đương nhiên, nhận thức đó cũng không phải sai, dù sao trên mặt võ học, cô chỉ là kẻ ngu xuẩn mà thôi.

Nói thật ra, Nghi Lâm không có thiên phú về mặt võ học, ngộ tính kém, cốt cách bình thường, ngày trước học kiếm pháp trụ cột của phái Hằng Sơn còn được, dù sao kiếm pháp đơn giản, khi đó cô lại là một người có bề ngoài Lolita, bên trong lại là ngự tử [1], so sánh với các tiểu sư tử gần tuổi cũng coi như tốt hơn chút. Cái này cũng giống như so sánh một người trưởng thành với học sinh tiểu học vậy, so sánh rất khập khiễng. Nhưng ưu thế này chỉ giới hạn trong những ngày còn bé, đợi tới lúc trưởng thành, ưu thế của cô trở thành chướng ngại, chủ yếu là nhận thức của kiếp trước khắc ghi rất sâu, cho nên khi tiếp xúc thế giới võ hiệp có màn ngăn. Hơn nữa, cô còn bị Đông Phương Triệt làm muộn năm năm, trừ khinh công và

nội công cô không tiếp xúc cái khác, cho nên bây giờ muốn học kiếm pháp, rất khó.

[1] bề ngoài dễ thương như trẻ con, nhưng tâm hồn lại già dặn.

Bốn mươi chín thứ của [Thương Hải] được Đông Phương Triệt dạy trong mười ngày, mỗi ngày biểu diễn cho cô xem ba bốn lần cô mới miễn cưỡng nhớ được chiêu thức. Ngày hôm sau, Đông Phương Triệt bắt đầu giảng giải ý nghĩa của chiêu thức, cũng chỉ ra cách tập luyện nó, hẳn rất dụng tâm, Nghi Lâm không nghĩ tới hẳn kiên nhẫn như thế, thật sự khiến cô được sủng mà lo.

Thì ra, Đông Phương tiểu tặc cũng có lúc đáng tin...

Dưới sự tác hợp cực lực của Đồng Bách Hùng, Nghi Lâm và Đồng Mộ Niên cũng dần quen thuộc. Tính tình Đồng Mộ Niên ôn hòa, rất tốt, sau khi ở chung một đoạn thời gian, Nghi Lâm thấy hẳn có thể làm người bạn tốt. Đồng Mộ Niên là người thông minh, chỉ mấy ngày ở chung đã biết cô gái nhỏ này không có tình cảm với hẳn. Thật ra, chuyện xem mắt này là do bác cả làm bậy, với hẳn mà nói, sao cũng được, hẳn từng nghe lời đồn về ái đồ của Đông Phương giáo chủ, cũng từng gặp qua mấy lần, không thể phủ nhận, bộ dạng của cô gái nhỏ này rất tinh xảo, tuổi chưa lớn đã có khí chất thoát tục, khó trách rất nhiều chàng trai trẻ trong giáo đều ái mộ cô.

Thái độ của Đồng Mộ Niên với Nghi Lâm rất phức tạp, vừa thích lại vừa thương tiếc, có điều hẳn làm người tiêu sái, không thích làm bộ làm tịch, cũng không muốn ép buộc người khác. Nếu con gái nhà người ta không thích thì hẳn cũng không để nhiều tâm tư, vì vậy, chậm chạp đối đãi với cô như em gái.

Đồng Bách Hùng cũng thấy rối rắm vô cùng, ông không hiểu, rõ ràng là một cặp đôi trai tài gái sắc, sao ở chung một thời gian lại trở thành anh em rồi? Thật sự không thể tưởng tượng nổi. Tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng hẳn biết tình cảm không thể ép buộc. Đành phải vớt cháu trai của mình qua một bên, đi tìm mấy chàng trai có

sắc có tài trong giáo, dù sao người cũng rất đông, cho nên hẳn có thể an tâm tuyển chọn.

Lúc Nghi Lâm và Đông Phương Triệt đi ra khỏi Phích Lịch Đường thì trời đã sẩm tối. Mấy ngày trước Đồng Mộ Niên đã tới Giang Tây làm việc, trên đường trở về Hắc Mộc Nhai bị người ám toán, thương thế không nghiêm trọng, nhưng trên vết thương lại có độc, mà loại độc này rất hiếm thấy, rất nhiều thầy thuốc không thể tìm được giải dược, may mà độc này không lấy mạng người lập tức, có điều thuộc hạ của hắn cũng không dám chậm trễ, đưa hắn về tổng đàn nhanh chóng, tất cả các giáo chúng trong Nhật Nguyệt thần giáo đều biết, y thuật của ái đồ của Đông Phương giáo chủ rất tốt. May mắn về kịp nên mạng của Đồng Mộ Niên vẫn còn giữ được. Hắn trúng một loại độc bí dược của Nam Cương, tên là Thương Mang, cùng loại độc mà Hường Vấn Thiên bị trước đó, việc giải độc này cũng rất ít người biết.

Đông Phương Triệt thấy cô im lặng, nghĩ cô đang lo lắng cho Đồng Mộ Niên, hẳn cảm thấy khó chịu, thản nhiên nói “Nghĩ gì vậy?” Nghi Lâm buồn bã lắc đầu nói không có gì, mắt Đông Phương Triệt tối lại “Đang lo lắng cho Đồng Mộ Niên?” Nghi Lâm khó hiểu nhìn hắn “Hắn không chết được, sao phải lo cho hắn?” Thấy cô không lo lắng cho tên nhóc kia, lòng Đông Phương Triệt tốt hơn một chút, khóe miệng nâng lên, dịu dàng nói “Vậy có chuyện gì khiến muội khó xử?” Nghi Lâm nghĩ “Su phụ, con thấy chuyện Đồng Mộ Niên trúng độc không đơn giản” Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Việc này đã giao cho huynh trưởng xử lý, muội đừng lo” Nghi Lâm nhin không được lờm hắn một cái “Năm đó Hường Vấn Thiên trúng loại bí dược Thương Mạn của Nam Cương, người thấy có trùng hợp quá không?” Đông Phương Triệt nâng tay chọt trán cô cười nói “Yên tâm, chuyện này ta đều rõ trong lòng”

Nếu có thể, cô không tính xen vào chuyện người khác, có điều ở Nhật Nguyệt thần giáo lâu năm, cô cũng có không ít giao tình, tuy

rằng phần lớn đều gặt đầu với người ta, nhưng dù sao cũng quen biết, bí được của Nam Cương không phải đồ tốt gì, chỉ cần có sai lầm nhỏ sẽ mất mạng, cho dù giao tình không sâu nhưng cũng khiến người khác buồn bã, huống chi lần này Đồng Bách Hùng là người phụ trách, giao tình của ông ta với bản thân cũng không tồi, tuy rằng năm đó là do ông ta ép buộc mình bước vào cuộc đời của Đông Phương Triệt, nhưng mấy năm nay ông ta chăm sóc mình rất tốt, yêu thương cô như người lớn trong nhà, nếu có thể, cô không muốn ông gặp nguy hiểm.

Nhưng chuyện này không phải cô muốn là nhúng tay được, cho dù lo lắng cũng vô dụng, chuyện cũng đã xảy ra, việc cô có thể làm là đưa thuốc giải tới Phích Lịch Đường trong thời gian sớm nhất. Trong nguyên tác, Đồng Bách Hùng chết trong tay giáo chủ gay [2], nhưng Đông Phương Triệt bây giờ không phải là Đông Phương Bất Bại trong tác phẩm, cuộc đời của hắn đã thay đổi, vận mệnh của Đồng Bách Hùng cũng đã sửa lại, nhưng... những chuyện này không ai đoán trước được.

[2] Trong nguyên tác, lúc ĐPBB lên giáo chủ một thời gian thì đã tự cung nên gọi là gay.

Cho nên thay đổi kịch tình gì đó đều rất đáng ghét!!!!

Buổi tối, lúc nằm ngủ say trên giường, ngoài phòng xuất hiện một tia chớp lớn, sau đó không đầy một phút đã mưa to, đây là cơn mưa đầu thu, Nghi Lâm ngủ rất say, không bị đánh thức, nhưng Đông Phương Triệt lại mở mắt lập tức, hắn nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, tâm trạng phiền chán vô cùng. Thấy nha đầu đang ngủ say sưa trong lòng, cực kỳ ghen tị, nhịn không được nhéo mũi của cô, không cho cô thở, hành động này rất ngậy thơ, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy rất thú vị. Cứ nghĩ rằng cô sẽ dậy, ai dè vẫn ngủ say như cũ, có điều cách thở đã từ mũi trở thành miệng. Đông Phương Triệt nhìn mà không biết nói gì, cuối cùng cũng buông mũi cô ra,

ngón tay không có mục đích vuốt ve khuôn mặt của cô, từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên, cứ lên xuống như vậy không biết mệt, đừng nói, cảm giác không tồi, trắng mịn mềm mại, khiến người khác yêu thích không thôi.

Mưa vẫn không ngừng, mà hấn lại không ngủ tiếp nữa, cũng chẳng có hứng thú luyện công, việc có thể làm bây giờ là im lặng quan sát nha đầu bên người, nhìn cô thỉnh thoảng nhíu mày bĩu môi, lại nói những lời làm nhảm vô nghĩa, âm thanh mơ hồ không rõ khiến hấn không biết cô nói gì, có điều, cùng lúc đó, nước mắt cô chảy ra, mày nhíu lại rất chặt, giống như không thể chấp nhận giấc mơ đó, đây là lần đầu tiên trong năm năm nha đầu này ngủ với hấn mà khóc, điều này làm hấn để ý.

Từ lúc nha đầu này chín tuổi đã đi theo bên cạnh hấn, chuyện trước lúc chín tuổi hấn cũng đã sai người tìm hiểu, không có gì đáng chú ý, hấn không rõ, trải qua sự bình yên như thế, có gì khiến nha đầu này đau lòng? Không phải là muốn về sư môn chứ?

Ngày hôm sau, khi rời giường, tâm trạng của Nghi Lâm không tốt, cả người mệt mỏi, không có tinh thần. Đêm qua cô mơ thấy ba mẹ, giấc mộng lần này rất tệ, bởi vì trong mơ cô thấy linh đường của mẹ... Mộng là giả, cô luôn tự nói với mình như thế, nhưng cảnh trong mơ rất thật, cho nên nó như một khối đá lớn đặt trên ngực cô, khiến cô không thể thở nổi, hàng rào xây nhiều năm lại vì một giấc mơ mà sập hoàn toàn.

Cô nhớ nhà...

Ba anh em họ Đinh lúc này cũng rối rắm, đây là lần đầu bọn họ thấy tinh thần của tiểu thư sa sút như thế, sắc mặt tái nhợt, không nói gì, ngay cả cơm cũng không chịu ăn, chỉ ngồi ngơ ngác trước cửa sổ, từ lúc rời giường tới bây giờ đã hai canh giờ, nhưng cô lại không dịch chuyển cơ thể, ngay cả chào hỏi cô cũng không để ý, thật sự khiến người khác lo lắng.

Đình Nhất, Đình Nhị, Đình Tam ngồi bàn bạc với nhau, cuối cùng cũng quyết định báo chuyện này cho chú Trung, dù sao giáo chủ cũng rất thích tiểu thư, nếu như xảy ra chuyện gì thì bọn họ đã phạm vào tội lớn. Chú Trung nghe tin này thì rất lo lắng, vội vàng tự mình tới thăm, dĩ nhiên, không ngoài ý muốn, hấn bị lộ. Từ lúc nha đầu này chín tuổi, hấn đã nhìn cô bé lớn lên từng ngày, dĩ nhiên là có tình cảm, tình huống như vậy chỉ có thể tìm giáo chủ về giải quyết, có điều ông vẫn có chút nghi ngờ, giáo chủ về có ăn hiếp cô bé này nữa hay không đây?

Đông Phương Triệt ngày nào cũng phải tới Nhật Nguyệt Thần Điện xử lý công việc, nhưng ngày nào trời mưa hấn đều không giống bình thường, không quá mức cần cù thì tính cách cũng táo bạo hơn trước, hoặc thậm chí còn rất lười... Mỗi tình huống đều rất khác nhau. Lúc chú Trung vội vàng đi tới, Đông Phương Triệt đang cùng mấy trưởng lão trong giáo bàn luyện chuyện xây cung điện ở trên đỉnh Hắc Mộc Nhai, nếu Nghi Lâm ở đây sẽ hô lớn, kịch tình tới rồi kìa!~

Chương 26: Nổi sóng

Lúc Đông Phương Triệt vội vã trở về, Nghi Lâm đã biến bi thương thành thèm ăn, đem những sự buồn phiền chuyển dời lên sự nghiệp ăn uống, biểu tình trên mặt không nghiêm túc cũng không dụ dàng, lại có chút nhạt nhẽo. Đông Phương Triệt cho người khác đi xuống, bản thân đóng cửa lại rồi đi tới ngồi cạnh tiểu nha đầu, một tay chống má nghiêng đầu quan sát cô, đôi mắt phượng híp lại, nhìn rất mê hoặc, có điều... Ông chú, chú đã ba mươi một tuổi rồi, phải đứng đắn tí nào!

Bị người dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, cho dù là kẻ mù cũng không bình tĩnh, Nghi Lâm đặt chén lên bàn, dùng khăn tay lau miệng, chủ động giải thích “Tâm trạng của con không tốt nên

mới vậy, bây giờ không có gì rồi” Cô không phải là đứa trẻ mười tuổi, cũng không phải là cô gái được nuông chiều như kiếp trước, ở trong thế giới không có người thân này, cô đã hiểu rõ đạo lý chỉ có bản thân mới có thể dựa vào, nếu còn nhớ tới kiếp trước, nhớ người thân thì sao? Sự thật chính là sự thật, cô không thể trở về được, cũng không thể trở lại những ngày được người nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương, cho nên, vẫn nên sống tiếp những ngày như vậy thôi. Đây là ý nghĩ của người thông minh, nếu một mặt trốn tránh, một mặt hối tiếc không thôi, oán trời oán đất thì người khổ cuối cùng cũng chỉ có bản thân mình mà thôi.

Ai cũng chọn cách đối xử tốt với bản thân mình, cô cũng vậy.

Đông Phương Triệt vén tóc mai của cô ra sau tai, biếng nhắc lên tiếng “Lâm Nhi, muội đã từng nghĩ, đợi sau khi ta đại công cáo thành thì muội đi đâu không?” Nghi Lâm kinh ngạc nhìn hấn, cô không nghĩ hấn lại nói chuyện mãi cảm này, không giống tác phong của hấn chút nào. Nhưng nếu hấn hỏi thì cô sẽ trả lời, suy nghĩ một lát, chần chừ nói “Không thể để con tự do sao? Con không biết bí mật nào của người, cũng không biết bí mật của Nhật Nguyệt thần giáo, hoàn toàn không có sức uy hiếp với người” Nói thẳng ra, cô chỉ là nhân vật nhỏ thôi. Đuôi lông mày của Đông Phương Triệt nhếch lên, cười ha ha, ánh mắt dịu dàng nhìn cô nói “Nha đầu muội thông minh như thế, sao lại nói lời ngốc nghếch như vậy?” Vì vậy cô mím môi không mở miệng, tuy rằng biết rõ hấn sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng khi nghe vào tai, khó tránh đau lòng.

Đông Phương Triệt cầm tay phải của cô đùa nghịch, đột nhiên khen “Tay của muội rất đẹp” Nghi Lâm liếc nhìn hấn một cái, buồn bã nói “Khen sai rồi” Đông Phương Triệt giơ tay phải cô lên không trung, ngược đầu nhìn trần nhà đen xuyên qua ngón tay của cô, nghĩ cái gì đó, thản nhiên nói với giọng có chút buồn bã “Muội có biết lý do tại sao Nhậm giáo chủ lại cố tình chọn ta làm phụ tá đắc lực của ông ta dù lúc đó ta chỉ là hương chủ không?” Vấn đề này rất đột

ngọt, cũng quá xảo quyệt, cho dù trong nguyên tác cũng không nhắc tới, cô không biết, hơn nữa chuyện này liên quan gì tới chuyện mà bọn họ đang nói hả trời?? Nghi Lâm không muốn nghe bí mật, nghe bí mật xong có nghĩa là bản thân bị trói buộc, cô không ngốc, lập tức nói “Su phụ, con đi Phích Lịch Đường, dư độc trên người Đồng Mộ Niên còn chưa xử lý hết” Lý do này không tồi, vô cùng chính đáng, có điều vào tai Đông Phương Triệt lại rất chói, hần nhieu mà nói “Muộn một chút thì sao? Sao mọi người quan tâm hần như vậy?”

Nghi Lâm muốn nói, anh trai, không phải tôi quan tâm hần mà tôi sợ anh đó! Nhưng mà cô không có can đảm để nói điều này, đành giả ngây nói “Đi sớm về sớm, bây giờ trời còn sáng, đợi một lát nữa sẽ tối”

Đông Phương Triệt hừ lạnh một tiếng, không mặt mũi nói “Chuyện gì cũng có nặng nhẹ, đừng hồ nhào” Không biết nói gì rồi, ai mới là người làm bậy đây hả? Có điều người không có quyền dưới cường quyền, cho dù không muốn nghe bí mật cũng phải nghe. Đông Phương Triệt tiếp tục nói chuyện lúc này “Nhậm giáo chủ đề bạt ta làm hương chủ vì ta có thể giúp hần rất nhiều” Nói xong hần liếc mắt nhìn Nghi Lâm, lộ vẻ mặt ‘Mau hỏi tiếp tại sao đi, mau hỏi tiếp tại sao đi’, Nghi Lâm đành phải hỏi tiếp “Vậy su phụ có thể giúp Nhậm giáo chủ cái gì?” Đông Phương Triệt nâng cằm, ngạo nghễ nói “Nhậm giáo chủ luyện Hấp tinh đại pháp, đáng tiếc thiếu hụt không ít chỗ, mà vi sư lại có giải thích độc đáo với nội công tâm pháp này” Nghi Lâm tỉnh ngộ nói “Thì ra là vậy” Giọng nói nghe thế nào cũng không ra thành ý.

Đông Phương Triệt không để ý điều đó, chỉ nhìn cô nói “Bởi vì ta có giá trị lớn nên mới có được thành tựu như hôm nay. Lâm Nhi, mọi hiểu ý ta không?”

Nghi Lâm cười gượng hai tiếng “Su phụ, con chỉ là cô gái bình thường, không có dã tâm” Đông Phương Triệt nói “Mọi có dã tâm

hay không ta biết rõ, hôm nay ta nói điều này với muội là vì nói cho muội biết một đạo lý, chỉ cần người bị lợi dụng chỉ có hai con đường để đi, thứ nhất, trung thành với người lợi dụng muội, thứ hai, cứu tử nhất sinh, thủ nhi đại chi [1], muốn toàn thân trở ra rất khó” Lời này cùng với lời phán giam cầm cô cả đời không khác gì nhau, Nghi Lâm khóc không ra nước mắt, hấn đang ép cô.

[1] về trước mình đã giải thích. Về sau ý là thay thế một người hoặc việc gì đó. Câu thành ngữ này xuất xứ từ Hạng Vũ ký.

Đông Phương Triệt đứng dậy, kéo cô lên, tay nhéo má cô, dịu dàng nói “Ta đồng ý với muội, hai năm sau cho muội trở về phái Hằng Sơn thăm người thân, chuyện này ta sẽ không nuốt lời, nhưng nếu có tâm tư khác, muội hiểu mà, ta không giết muội nhưng có thể giết người muội để ý, y thuật của muội có một không hai, độc thuật cũng không kém, nếu muội muốn hại ta, ta lại không thể trút giận lên muội, tuy không thể tiêu diệt phái Hằng Sơn nhưng giết một vài người cũng không sao”

Âm thanh rất dịu dàng nhưng nội dụng lại như rắn rết, khiến người khác sợ hãi, Nghi Lâm nghĩ, người đàn ông này, cô xem không hiểu, sống với hấn năm năm, hấn hiểu rõ cô vô cùng, mà cô lại chỉ có thể nhìn bề nổi của hấn, rất mờ lung...

Từ sau khi Đồng Mộ Niên bị trúng độc, bí dược thần bí của Nam Cương kia chưa từng xuất hiện, Đồng Bách Hùng mất không ít tâm tư, dùng nhiều biện pháp cũng không thể tìm được dấu vết, mà ngay cả chuyện ai tập kích Đồng Mộ Niên cũng không tra được, không thể không nói đó là đả kích.

Một năm nữa lại sắp trôi qua, Hắc Mộc Nhai bắt đầu náo nhiệt, đây là tiệc năm mới thứ năm mà cô trải qua ở đây, cảm giác mới mẻ ban đầu đã biến mất. Nếu nói chuyện khiến người khác để ý thì đó là Nhậm đại tiểu thư Nhậm Doanh Doanh, nàng ta tham gia tiệc tối

năm nay, đây là lần đầu tiên nàng ta xuất hiện trong mấy năm Đông Phương Triệt lên làm giáo chủ, đương nhiên rất nhiều người chú ý.

Cô luyện kiếm sau hoa viên, Đinh Nhị đến nói, Đồng hương chủ tới chơi. Đồng hương chủ là Đồng Mộ Niên, hẳn là hương chủ của Phích Lịch Đường, cũng là người tài. Từ sau khi thương thế tốt lên, quan hệ của hắn và Nghi Lâm tốt lên rất nhiều, hai người cứ hai ba ngày lại tụ một chỗ nói chuyện hoặc ăn bữa cơm, trong giáo đã có lời đồn, nói Đông Phương giáo chủ chuẩn bị đem ái đồ gả cho Đồng hương chủ, ai cũng biết Đồng trưởng lão và Đông Phương giáo chủ là anh em kết nghĩa, điều này khiến quan hệ đã thân càng thêm thân, có điều chuyện này chưa công khai nên không ai dám nói bậy, có điều ai cũng biết rõ trong lòng.

Nghi Lâm rất thích nói chuyện với Đồng Mộ Niên, hẳn khiến người khác cảm thấy thoải mái, không giống Đông Phương Triệt luôn làm người khác đề phòng, cũng không a dua nịnh hót cô như những người khác, hai người giống như những người bạn thân, thường xuyên nói chuyện trong cuộc sống hoặc hắn nói cho cô một chút chuyện trong giang hồ.

Thu kiếm, trở về phòng rửa mặt một cái, lúc Nghi Lâm tới phòng nhỏ thì thấy Đông Phương Triệt đang vui vẻ ngồi uống trà, còn Đồng Mộ Niên thì chẳng thấy bóng dáng ở đâu. Cô bất đắc dĩ thở dài nói “Sư phụ, người lại ép hắn rời đi rồi sao?” Nghi Lâm dùng giọng điệu khẳng định bởi vì Đông Phương Triệt đã làm không ít lần, giống như chỉ cần nơi có hắn thì Đồng Mộ Niên không được xuất hiện, Nghi Lâm khó hiểu, Đồng Mộ Niên rốt cuộc đắc tội tên sát thần này ở chỗ nào vậy? Dĩ nhiên, cô không chủ động theo đuổi vấn đề, từ sau cuộc nói chuyện ngày đó, sự e ngại của cô với hắn chỉ có tăng chứ không có giảm, gần như đạt tới giới hạn lớn nhất rồi.

Đông Phương Triệt nhẹ nhàng đặt tách trà lên bàn, không nói chuyện Đồng Mộ Niên mà thản nhiên hỏi “Gần đây luyện kiếm thế nào rồi?” Nghi Lâm dè dặt trả lời “Tạm tạm” Đông Phương Triệt hí hóp mắt nhìn cô nói “Cái gì gọi là ‘tạm tạm’ hả?” Nghi Lâm đầu đầu nói “Mỗi chiêu con có thể làm được, chỉ là nối lại các chiêu với nhau thì không được, cứ cảm thấy sao sao ấy” Đông Phương Triệt bất đắc dĩ lắc đầu, kéo mu tay cô qua đánh mấy cái xem như trừng phạt, tức giận nói “Đầu óc không ngu ngốc, sao không có thiên phú ở phương diện võ học hả?” Nghi lâm cảm thấy ủy khuất, chu miệng nói “Con đã cố gắng lắm rồi, nhưng việc nối các chiêu với nhau rất kỳ quái” Đông Phương Triệt liếc nhìn cô một cái, đứng lên nói “Đi, ta biểu diễn lại một lần nữa, nha đầu ngốc”

Tiệc tối cuối năm, Nhậm Doanh Doanh mặc bộ váy áo màu xanh, cao ngạo ngồi dưới Đông Phương Triệt, đây là lần thứ năm Nghi Lâm thấy nàng ta, bộ dạng của Nhậm đại tiểu thư rất đẹp, giống như đóa mẫu nương kiều diễm, cũng có khí thế. Tuy trong nguyên tác, cô gái này rất si tình, nhưng đáng tiếc, trước khi yêu Lệnh Hồ Xung thì không ai thích tính cách của nàng ta, ít nhất Nghi Lâm không thích nàng ta, trong nguyên tác đã nói, tàn nhẫn ác độc, tính cách cao ngạo, trên lý thuyết, nàng ta có tư cách đó, có điều... Cô gái à, tôi chưa chọc gì cô, sao cô cứ nhìn tôi với ánh mắt khinh miệt vậy hả?

Ngoài Đông Phương Triệt ra, cô chưa từng bị ai ăn hiếp, những người khác... Hừ, đừng hòng chiếm tiện nghi của cô, bị tên Đông Phương tiểu tặc ăn hiếp đến ghen người rồi, nếu để người khác cười lên đầu mình, thôi thì cô đi tìm chết cho rồi. Nhưng ánh mắt kia của Nhậm Doanh Doanh khiến cô bất đắc dĩ, người ta không bắt nạt cô, cô không thể đi đánh trả, đành phải cúi đầu dùng bữa.

Vậy tại sao Nhậm Doanh Doanh không vừa mắt cô? Thật ra rất đơn giản, chẳng qua là tâm tư kiêu ngạo của cô gái thôi. Nhậm Doanh Doanh này là người luôn được mọi người sủng ái, vừa sinh

ra đã ngậm thìa vàng, từ nhỏ nàng ta đã là có một không hai trong mắt người khác, không ai có thể so sánh với nàng ta. Hơn nữa, từ nhỏ nàng ta đã rất thông minh, bộ dạng đáng yêu, đương nhiên không thiếu ngạo khí. Người có tính khí kiêu ngạo đều có một bệnh chung, đó là thích giả vờ giải thích, luôn để ý ánh mắt người ngoài, nói thẳng ra là sĩ diện.

Nghi Lâm là đệ tử duy nhất của của Đông Phương Bất Bại, cũng là người được mọi người sùng ái, hơn nữa cô lại có y thuật có một không hai, người chịu ơn cô mấy năm nay không ít, danh tiếng của cô đã áp đảo Nhậm Doanh Doanh không có thành tích gì, chuyện này với Nhậm đại tiểu thư luôn coi trọng mặt mũi là chuyện khó mà chịu nổi! Lại nói, nàng ta chỉ là cô gái mười lăm tuổi mà thôi, đối với ‘đối thủ’ đoạt nổi bật của mình mà còn vui vẻ thì rất lạ!

Chẳng qua Nhậm Doanh Doanh có quy tắc của bản thân, mặc dù nàng ta không thích gặp Nghi Lâm nhưng không dùng thủ đoạn gì sau lưng, nhưng đó không có nghĩa là kiêng kị thân phận đệ tử của Đông Phương Bất Bại, dù sao, nàng ta còn gọi Đông Phương Bất Bại một tiếng thúc thúc, Đông Phương Bất Bại cũng nhìn nàng ta lớn lên, so với cái gọi là đồ đệ cũng thân hơn, cho nên không thêm dùng thủ đoạn dạy dỗ cô, nàng ta cũng khinh thường việc đó.

Được rồi, đây... thật ra là bệnh chung của người kiêu ngạo...

Đông Phương Triệt là người khôn khéo, chỉ liếc mắt một cái đã hiểu suy nghĩ của Nhậm Doanh Doanh, lại thấy nha đầu bên cạnh chỉ biết vui đầu ăn uống, hơn nữa còn ăn rất nhiều thịt... Hắn vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, gấp một ít rau chân vịt bỏ vào chén cô, nhỏ giọng nói bên tai “Không được kiêng ăn” Nghi Lâm nhìn rau chân vịt xanh mượt trong chén, ai oán nhìn hắn chằm chằm, tên này biết rõ cô hận rau chân vịt nhất!! Đông Phương Triệt lơ ánh mắt lên án của cô, chỉ liếc mắt nhìn cô, không chuyển mắt.

Được rồi, dưới cường quyền, kẻ không có quyền không được phản kháng. Nghi Lâm đau khổ nuốt rau chân vịt vào bụng, sau đó uống hai chén nước lớn mới tốt hơn, Đông Phương Triệt buồn cười nói “Đâu có đáng sợ như thế, hồi nhỏ mọi người đâu có như vậy?” Nghi Lâm rất muốn nói, anh hai, khi đó tôi không biết mạng của mình có giữ được không, cho nên anh cho gì tôi ăn nấy, bây giờ hai chúng ta quen như vậy, tuy tôi sợ anh nhưng không đến mức ghen ghét không dám ăn đồ mình thích.

Đông Phương Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ đang cười khổ của cô, nhin không được nâng tay xoa đầu cô, nở nụ cười đầy yêu thương.

Hắn và cô ngồi ở vị trí trên cao, hành động của hai người luôn bị người khác nhìn, những người khác đều cảm thán giáo chủ quả nhiên rất sủng ái đồ đệ, về phần Doanh Doanh... cực kỳ khó chịu.

Đông Phương Triệt nhíu mày nghĩ, người của ta mà cô cũng dám coi khinh sao?

Chương 27: Kế hoạch

Ngày vẫn trôi qua như cũ, hạ qua đông tới, thời gian trôi rất nhanh, mấy chốc Nghi Lâm đã mười bảy tuổi.

Lúc này, cô đang ngồi trong xe ngựa, nhìn người nào đó đang nằm nghiêng một cách tao nhã, cô tỏ vẻ rất áp lực.

Dựa theo kế hoạch trước kia của cô, cô vốn nên trở lại phái Hằng Sơn vào ngày chín tháng tư năm trước để thăm người thân, Đông Phương Triệt cũng đồng ý điều đó, nhưng người định không bằng trời định, trước khi cô xuất phát thì Đồng Mộ Niên vô ý lộ tin tức cho cô, nói Lưu Chính Phong của phái Sơn Lưu muốn rửa tay gác kiếm, bây giờ đã phát thiệp mời, muốn mời mọi người khắp võ lâm đến chứng kiến. Lúc Nghi Lâm nghe tin này xong, trong đầu xuất hiện hằng đẳng thức: Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm = Lệnh Hồ Xung nhận được khúc phổ của [Tiểu Ngạo Giang Hồ] =

Gặp được Lâm Bình Chi và nghe được lời di ngôn của cha mẹ về [Tịch Tà Kiếm Pháp] = Bắt đầu cuộc sống bi thảm của Lệnh Hồ Xung. Trong nháy mắt, cô gái nhỏ nào đó đã chỉnh lại kế hoạch, tìm một lý do ngớ ngẩn về phái Hằng Sơn chậm một chút.

Đông Phương Triệt không để ý lúc nào cô trở về, tuy rằng rất tò mò về quyết định của cô, nhưng nghĩ lại, cũng phát hiện mấy chỗ không tốt, hơn nữa mấy trăm mạng của đệ tử phái Hằng Sơn đang ở trong tay hắn, nha đầu có muốn trốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, cho nên sang năm về thì sang năm về, cô gái nhỏ mà, phải dỗ dành mới tốt, nếu chỉ ức hiếp thì thỏ con cũng có thể cắn người.

Kế hoạch của Nghi Lâm là như vậy, lúc trở về phái Hằng Sơn thì trà trộn vào đội ngũ mà Định Dật sư thái mang xuống núi, sau đó dựa theo nguyên tác mà làm, đội chuyện ở thành Hành Dương làm xong, cô lập tức trở về Hắc Mộc Nhai, kế hoạch ấy mà, cô gái nhỏ cũng tự nhận thiên y vô phùng, nhưng điều khiến người đau đớn là lúc Đông Phương Triệt lạnh nhạt leo lên xe ngựa với cô, lúc đó kế hoạch gì đó đã biến dạng mất tiêu rồi.

Vì có thể thuận lợi rời khỏi Hắc Mộc Nhai một thời gian dài, nửa tháng trước Nghi Lâm đã đưa cho Đông Phương Triệt ba bình thuốc, mấy bình thuốc này vốn nên đưa cho hắn từ năm trước, nhưng kế hoạch của cô thay đổi, thuốc cũng không đưa đi đúng thời gian. Cô cam đoan với hắn, có đồng thuốc này tuy không cần châm cứu cũng không gây trở ngại việc luyện công của hắn, lúc đó Đông Phương Triệt tự nhiên cầm lấy, không nói một câu vô nghĩa, cô còn lo lắng phải nói rất nhiều nhưng lại không nghĩ tới mục đích đạt được nhanh như vậy, nó làm cô kinh ngạc mấy ngày. Nhưng bây giờ, Nghi Lâm biết mình bị đầu giỡn, tên nhóc Đông Phương Triệt này nhất định đã quyết định đi cùng cô, chẳng qua không nói cho cô biết mà thôi.

Đông Phương Triệt giải thích chuyện này như vậy “Nha đầu, từ khi chúng ta quen biết, kinh mạch của vi sư luôn dùng ngân châm để khai thông, cho dù thuốc muội đưa có hiệu quả thần kỳ nhưng không thể đảm bảo không xảy ra chuyện gì. Đến lúc đó ta tìm muội bằng cách gì?” Lời nói này cũng có chút đạo lý, phương thuốc đan dược này là cô chỉnh sửa từ phương thuốc mà nhị sư phụ đưa cho, trên lý luận nhất định sẽ hoàn mỹ nhưng còn chưa từng thử thí nghiệm, rốt cuộc có tác dụng phụ không cô cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm, cho nên chuyện này cô đuối lý trước, nhưng mà... “Nếu lo lắng, vì sao nửa tháng trước sư phụ lại cầm thuốc của con?” Đan dược này tổn không ít kỳ trân dị thảo, không chỉ có thể điều trị kinh mạch mà còn là thánh phẩm chữa thương, bây giờ thì lỗ nặng rồi. Đông Phương Triệt nở nụ cười yếu ớt, nhàn nhã đáp “Không có đạo lý không nhận đồ được tặng” Lời này vào tai Nghi Lâm giống như sét đánh khiến người khác sức chế, sớm biết hẳn đi theo, cô còn phí tâm tư luyện thuốc làm gì?

Bắt đầu rồi Hắc Mộc Nhai từ ngày mười ba tháng tư, đã hai ngày trôi qua, hôm nay là ngày thứ ba.

Trong xe ngựa, Đông Phương Triệt bất đắc dĩ nhìn nha đầu đang ngủ ngọt ngào trong lòng mình, cô nhóc này không biết lạ giường là cái gì, ở đâu cũng có thể ngủ ngon như thế, không có chút phòng bị, nha đầu này như vậy, nếu một mình ra ngoài không biết chết thế nào luôn ấy. Rút cánh tay khỏi đầu nha đầu, Đông Phương Triệt im lặng nhảy xuống xe, ba anh em họ Đinh đứng bên ngoài, thấy hẳn đi ra, Đinh Nhất kính cẩn đưa thông tin mới nhận cho hẳn, Đông Phương Triệt nghe xong thì nhú mày, giống như không vui khi nghe được tin tức này.

Một lát sau, Nghi Lâm tỉnh dậy, thấy Đông Phương Triệt không ở trong xe, bĩu môi, dụi mắt, sau đó cũng xuống xe. Có điều cô vừa mới mở cửa xe đã bị người bế xuống xe ngựa, bởi vì tốc độ của đôi phương rất nhanh, chỉ trong chớp mắt cô đã đứng trên mặt đất, ngay

cả cơ hội từ chối cũng không có. Nghi Lâm ngáy ngơ nhìn Đông Phương Triệt nói “Con không còn là đứa trẻ nữa rồi!” Năm nay cô đã mười bảy, chiều cao cũng gần bằng hẳn, cứ ôm tới ôm lui cũng không tốt. Đông Phương Triệt không để ý lời kháng nghị của cô, thản nhiên nhịu mày, xoa đầu cô nói “Ngoan, đi rửa mặt đi” Trong chớp mắt, cô cảm thấy vô lực vô cùng.

Đêm qua bọn họ nghỉ tạm ở một rừng cây nhỏ, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, Đinh Nhị đem những thứ cần dùng đi theo sau cô, vừa làm bảo mẫu vừa làm bảo tiêu, rất tận trách.

Tuy rằng đã là mùa xuân, nhưng suối vẫn còn lạnh, tay có chút lạnh run. Lúc trở về xe ngựa, Đông Phương Triệt đang đợi cô ăn cơm, đồ ăn sáng rất đơn giản, mấy miếng điểm tâm đem ra từ Hắc Mộc Nhai và ít thịt thỏ hoang nướng còn thừa đêm qua, cô là người không thịt không vui, không phân biệt sáng tối, chỉ cần thấy thịt là ăn, Đông Phương Triệt đợi cô ăn no, mới đem tin tức vừa mới nhận nói cho cô, sau đó hỏi “Định Dật sư thái không ở phái Hằng Sơn, Lâm Nhi muốn về không?” Đầu Nghi Lâm bắt đầu vận chuyển, trong lòng so đo một hồi rồi chớp mắt, đáng thương nói “Con đã nhiều năm chưa gặp đại sư phụ, sư phụ --- nếu không... chúng ta đi thành Hành Dương ha?” Đông Phương Triệt nói “Vào đó làm gì, không bằng về Hắc Mộc Nhai trước, đợi sau khi Định Dật sư thái về thì chúng ta xuống núi thăm cũng tốt mà!” Nghi Lâm cầu xin nói “Nhưng con không muốn đợi, sư phụ ---” Cô bắt đầu kéo ống tay áo của hẳn, vừa làm nũng lại vừa nghiêm túc. Đông Phương Triệt thấy cô đáng yêu vô cùng, cảm thấy đi thành Hành Dương một chút cũng không tồi, vì vậy gật đầu đồng ý, Nghi Lâm lập tức cười rạng rỡ, khuôn mặt hồng nhật giống như hoa lê, khiến người khác yêu thích vô cùng.

Cô như vậy khiến hẳn cảm thấy hoảng hốt, vẫn nên giữ cô bên người mới tốt...

Kế hoạch của Nghi Lâm như thế này, thật ra nhìn toàn bộ tiểu thuyết, cho dù không làm từng bước cũng được, chỉ cần đạt hai mục đích cuối cùng là ổn, thứ nhất, khúc phở [Tiểu Ngạo Giang Hồ] phải đưa vào tay Lệnh Hồ Xung, như vậy sau này hắn mới có cơ hội trao đổi gần gũi với Nhậm Doanh Doanh; thứ hai, phải để cho Lệnh Hồ Xung gặp được Lâm Chấn Nam, cũng chính là cha ruột của Lâm Bình Chi, nghe được lời di ngôn cuối cùng, bởi vậy cuộc đời của Lệnh Hồ Xung mới ngày càng bi thảm, mà bi thảm tới mức tận cùng sẽ gặp được kỳ ngộ... Lúc đó kịch tình cũng có thể bắt đầu đi theo quỹ đạo vốn có của nó.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, có điều điểm đến từ phái Hằng Sơn đổi thành thành Hành Dương ở Hồ Nam.

Chỗ tốt của việc ngồi xe ngựa là có thể suy nghĩ thoải mái, mỗi ngày Đông Phương Triệt đều giành thời gian lớn để luyện công, cô đêm ngày chăm chăm lên người hắn xong thì bắt đầu thời gian suy nghĩ của cô. Hai ngày nay, cô luôn tự hỏi một vấn đề nghiêm túc: Đi theo chiều hướng phát triển của kịch tình sẽ đúng sao? Nếu cô vẫn ở phái Hằng Sơn như trước thì đi theo kịch tình là tốt nhất, có nhiều thứ tốt hơn, nhưng bây giờ, cô lại có quan hệ thâm sâu với Đông Phương Bất Bại, không có sự tự do, cho dù mấy năm nay phát triển theo kịch tình nhưng sau này thì sao? Sau này nên làm gì bây giờ?

Người ta nói nước xa không cứu được lửa gần, trong nguyên tác, địa điểm thời gian bắt đầu, cụ thể và kết thúc không được nói rõ ràng, nếu cô ở phái Hằng Sơn thì còn có thể suy đoán một hai, nhưng bây giờ cô ở Hắc Mộc Nhai, dựa vào cái gì phải thúc đẩy kịch tình? Ví dụ như bây giờ, cô ngay cả địa điểm gặp Lệnh Hồ Xung cũng không biết...

Vì vậy, vấn đề bây giờ là tiếp tục kiên trì cái gọi là nguyên tác hay thay đổi hướng đi của nó, đổi một cách khác ngăn chặn bi kịch của phái Hằng Sơn? Đây là sự lựa chọn giữa A và B, chọn A, không

thực tế, chọn B thì cần sự giúp đỡ bên ngoài.... Nghi Lâm không tự chủ nhìn về phía Đông Phương Triệt đang ngồi.. Sau đó run người...

A a a!! Thánh mẫu gì đó không thể làm!!

Cô không cần làm người cứu thế chó má gì đó!!!

Nghi Lâm rối loạn bứt tóc của mình, thật ra cô chỉ ở phái Hằng Sơn bốn năm thôi... Đúng thế, bốn năm... Nghĩ tới lão ni cô Định Dật trong nóng ngoài lạnh, Nghi Mẫn sự tử luôn giống vú em chăm sóc bản thân, lại có đồng môn luôn im lặng yêu thương cô...

Quên đi, quên biết mà.

Mấy ngày nay thành Hành Dương vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người từ nơi khác tới đây tụ tập, lớn tới mức kinh tế của thành cũng phát triển. Nhanh đuổi chậm đuổi, cuối cùng cũng tới trước ngày sáu tháng sáu, Nghi Lâm thở phào, không biết nếu không có, Lệnh Hồ Xung có thể bắt đầu cuộc đời bi thảm của mình không.

Nhật Nguyệt thần giáo cũng có phân đàn ở đây, nhưng Đông Phương Triệt không tính cho quản sự ở đây biết hẳn tới, cho nên bọn họ ở một khách điếm, sáng tiệc khách điếm đã kín người, đừng nói phòng tốt, ngay cả phòng bình thường cũng hết rồi. Nhưng giáo chủ vẫn là giáo chủ, tiền nhiều, Đông Phương Triệt rất phá sản, trực tiếp đưa cho Đinh Nhất một xấp ngân phiếu đi vào trong dãy phòng tốt nhất ở khách điếm, đi một vòng ra, Đinh Nhất hồi báo đã có phòng. Nghi Lâm co rút khóe miệng, người có tiền là đại gia, lời này rất sâu sắc.

Trước khi xuống xe, Đông Phương Triệt lấy khăn lụa mỏng che lên mặt cô, lúc đó mới vừa lòng nói “Lâm Nhi đẹp như vậy, phải giấu đi mới được”

Nghi Lâm muốn gào rú, anh trai, anh cũng rất đẹp.

Chương 28: Thay đổi kịch tình

Khách điếm mà họ nghi ngờ tên là khách điếm Phúc Duyên. Mấy người Đông Phương Triệt đi vào khách điếm bằng cửa sau, không cần đi qua đại sảnh, lược đi không ít phiền toái. Đi trước là tiểu nhị của khách điếm, đi mấy vòng cũng tới một tiểu viện, trong viện có hoa cỏ, có mấy phần thanh nhã, trong viện có bảy, tám phòng nhưng không có ai ở, lúc này cô mới biết được Đông phương Triệt để Đinh Nhất bao cả một khu, quá mức phá sản, rốt cuộc phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới khiến người khác cam tâm rời đi vậy?

Nghi Lâm vẫn ở một phòng với Đông Phương Triệt như cũ, cô đã chết lặng với chuyện này, tám năm không chết lặng mới lạ. Ăn cơm trưa ở trong phòng, cô nói với Đông Phương Triệt muốn ra ngoài chơi, yêu cầu này không quá phận, Đông Phương Triệt cũng vui vẻ đồng ý.

Trên đường rất náo nhiệt, có rất nhiều quán hàng rong, bốn người đi chơi mua đồ không ngừng, mua không ít đồ thú vị, Đinh Nhất không đi chung mà ở khách điếm trông coi hành lý. Đồ ở mấy quán nhỏ có chút không sạch, mắt của Đông Phương Triệt lại rất cao, dĩ nhiên không thích mấy thứ này, có điều thấy Nghi Lâm vui vẻ như đứa trẻ cũng vui lòng ra tiền.

Có điều đi dạo không lâu thì trời trở gió, bầu trời vốn sáng sủa lại bắt đầu mưa, mấy giọt mưa bắt đầu rơi, bọn họ không cầm ô đi ra, mưa càng lúc càng lớn, cuối cùng đành tìm một quán trà vào tránh mưa. Người hầu trà đưa mấy người vào một phòng tốt, rót chén trà Bích Loa Xuân tốt nhất, lại đưa lên một ít bánh trái tinh xảo, Đinh Nhị Đinh Tam không đi vào mà đứng ngoài canh cửa, làm rất tốt công việc bảo tiêu.

Lấy mạng che mặt xuống, Nghi Lâm uống chén trà, lại ăn mấy khối bánh, sau đó bắt đầu nghịch mấy thứ vừa mua, lắc tay, trâm cài, ngọc bội, túi thơm... Đều là những thứ mà cô gái nhỏ thích, Đông Phương Triệt im lặng nhìn cơn mưa bên ngoài, cứ mỗi lần

mưa đến hần đều rất khó chịu, đã tám năm, cô quá quen rồi nên cũng không để ý, chơi một mình, trong lòng lại nghĩ lát nữa vận khí có tốt đến mức gặp được Định Dật sư thái và các sư tử không.

Con phố này là đường phải đi qua nếu muốn tới Lưu phủ, dựa theo nguyên tác, lúc đệ tử phái Hằng Sơn đến Lưu phủ thì gặp mưa, chẳng qua người tới góp vui là cô xuất hiện mới tạo một ít hiệu ứng con bướm, chỉ mong có thể gặp được xảo ngộ, Nghi Lâm nghĩ vậy.

Đông Phương Triệt đứng trước cửa sổ một hồi, đột nhiên cười nhạt, sau đó xoay người nói với Nghi Lâm “Lâm Nhi, hôm nay thật trùng hợp” Nói rồi ngoắc tay bảo cô tới đây, Nghi Lâm vui vẻ, trên mặt lại lộ vẻ tò mò đi tới, Đông Phương Triệt cầm tay phải của cô, hếch cằm ra ngoài nói “Thấy những người đó không?” Hần vừa nói xong thì nghe tiếng phẫn nộ vang lên “Lệnh Hồ Xung, bước ra!” Âm thanh này cô đã nghe bốn năm, rất quen thuộc, đây là giọng nói của Định Dật sư thái.

Xem ra vận khí của cô không tồi, Nghi Lâm nghĩ, nhưng mà... Cô không có quan hệ gì với Lệnh Hồ Xung, Điền Bá Quang bọn họ, sao sư phụ lại tìm Lệnh Hồ Xung?

Bên kia và bên này có chút khoảng cách, Nghi Lâm nhìn về phía xa, mưa rất to nên không thấy rõ, chỉ thấy có người đi ra khỏi phong, đứng trước mặt phái Hằng Sơn, sau đó lại nghe thấy tiếng Định Dật sư thái “Lệnh Hồ Xung trốn đi đâu rồi? Mau lăn ra đây cho ta!” Sau đó cô nghe không rõ, chỉ thấy người tụ tập bên đó rất nhiều, hình như còn đánh nhau, không khác gì kịch tình, Nghi Lâm không hiểu, không có cô sao kịch tình vẫn đi tiếp?

Cô kéo tay áo Đông Phương Triệt, nhỏ giọng nói “Sư phụ -- con nghe không rõ --” Trong giọng mang theo sự lo lắng và giận dữ. Đông Phương Triệt nhìn cô cười như không, nhéo má cô, dịu dàng nói “Nội công của Lâm Nhi vẫn còn quá kém, phải tu luyện thêm” Nghi Lâm nhú mày nói “Sư phụ nói con biết bên kia sao vậy? Vì sao

đại sư phụ của con tức giận như vậy? Bọn họ gặp nguy hiểm không?” Đông Phương Triệt thấy cô lo lắng như vậy, không chọc ô nữa, thản nhiên nói “Không nguy hiểm, nhưng cũng là chuyện lạ, đại đệ tử Lệnh Hồ Xung của phái Hoa Sơn cùng hái hoa tặc Điền Bá Quang bắt tiểu đệ tử của phái Hằng Sơn, tên là Tần Quyên”

Một câu đánh nát tâm linh nhỏ bé của cô gái.

Thượng đế à! Phật tổ à! Không cần chọc người như vậy chứ!

Nghi Lâm cúi đầu không nói gì, không biết nghĩ gì, Đông Phương cho là cô lo lắng, xoa đầu cô khuyên nhủ “Bây giờ mọi lo lắng cũng vô dụng, nếu là chuyện tốt do đệ tử phái Hoa Sơn làm, lão tặc Nhạc Bất Quần kia nhất định phải cho phái Hằng Sơn công đạo, nếu không được, ta giết Điền Bá Quang và Lệnh Hồ Xung kia cho mọi cũng được” Thấy nha đầu không nói gì, Đông Phương Triệt dùng tay nâng cằm cô lên thì thấy nước mắt giàn dụa trên mặt, vô cùng đau lòng. Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Quan hệ của mọi và Tần Quyên kia rất tốt sao?” Nghi Lâm hít hít cái mũi, không trả lời vấn đề của hắn, chỉ khàn khàn nói “Con muốn khóc một lát, đừng để ý con” Nói xong bắt đầu ngồi xuống, hai tay ôm gối, mặt vùi vào giữa tay, khóc nức nở.

Đông Phương Triệt đứng cạnh dờ khóc dờ cười, đây là lần đầu tiên hắn thấy nha đầu này trẻ con như vậy, tám năm nay, nha đầu này thông minh như con hồ ly, lúc lại giả vờ giả vệt như con thỏ vô hại, có khi cũng thành thực như người lớn, cũng có lúc làm mấy trò trẻ con trước mặt hắn, ví dụ như lúc không muốn ăn rau chân vịt, nhưng khóc không tiêu chuẩn như bây giờ.. ừ... là lần đầu tiên.

Nghi Lâm không hiểu tại sao mình muốn khóc, cô chỉ thấy rất đau lòng, Tần Quyên thay cô tiếp tục duy trì kịch tình, nhận thức này làm cô bị đả kích. Từ lúc xuyên qua tới giờ đã mười hai năm, cô không lúc nào không nghĩ tới nguyên tác, không lúc nào không nghĩ cô nên làm gì để thúc đẩy kịch tình, giống như nó đã là một bộ phận

sống của cô, cho dù xác nhận bản thân bây giờ không thể thúc đẩy kịch tình, cô vẫn luôn xem mình là một nhân vật quan trọng, đúng thế, quan trọng, nó luôn ở trong đầu cô, nếu không có cô, [Tiểu Ngạo Giang Hồ] không còn là [Tiểu Ngạo Giang Hồ], nhưng bây giờ, cô đã bị tổn thương, cũng biết rõ, cho dù không có cô, kịch tình vẫn đi theo quỹ tích ban đầu, đã không có người tên là 'Nghị Lâm' thì cũng có người khác thay thế, thật ra cô không phải là người bắt buộc phải có...

Thật ra, cô nên vui vẻ, không phải có người thay thế cô sao?

Tốt, đương nhiên rất tốt, có người thay mình hoàn thành 'sứ mệnh', sao không tốt? Cô chỉ cần thờ ơ nhìn, lúc phái Hằng Sơn cần thì giúp đỡ, thoải mái vô cùng! Thật ran gay cả cô cũng không hiểu mình khó chịu cái gì, nhưng cảm thấy rất ghen khuấy, còn khó chịu hơn cả bị Đông Phương Triệt bắt nạt! Loại tư duy này khiến người khác không hiểu, ngay cả cô cũng không hiểu được.

Đứa ngốc!

Thật ra, cô gái này khóc thương tâm như thế chính là muốn phát tiết thôi!

Phát tiết đau khổ áp lực mấy năm nay, phát tiết sự lo lắng nhiều năm... Đã từng, cô luôn suy nghĩ, nếu vì cô mà thay đổi kịch tình, khiến nhiều người trong môn phái chết thảm hơn thì sao giờ? Nhiều mạng người đặt lên vai cô như thế, ngay cả hô hấp cũng rất mệt.

Đó là ma chương, là áp lực lâu ngày, cho tới khi bùng nổ thì mới khó chịu như thế, tâm lý cũng vụn vẹo một chút.

Đông Phương Triệt nhìn không nổi, nha đầu này khóc lâu như vậy, xoay người kéo cô lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì thấy cái mũi hồng hồng, mắt hơi sưng, nước mắt nước mũi đầy mặt, nhất thời không biết nói gì, oán trách nói "Sao vẫn khóc nhè như vậy? Nếu muội lo lắng cho Tần Quyên kia, ta phái người đi cứu là được, nếu tới chậm cũng có thể báo thù luôn, nếu không được nữa

thì bắt Điền Bá Quang và Lệnh Hồ Xung tới cho muội phát giận, như vậy được rồi chứ?”

Nghi Lâm nức nở mấy tiếng, cầm tay áo hấn lau mặt, khăn khăn nói “Con muốn tới Lưu phủ nhìn một chút” Giọng nói có chút sai khiến nhưng Đông Phương Triệt không giận, chỉ nói đùa “Nha đầu muội cũng lớn gan thật, dám dùng tay áo của ta lau nước mũi” Nghi Lâm bĩu môi nói “Con bồi người là được, chúng ta đi tới Lưu phủ trước được không?” Đôi mắt ướt sũng đáng thương nhìn hấn, mang theo chút khẩn cầu, Đông Phương Triệt thấy cô nhi vậy, tay bỗng dưng xoa mắt cô, nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng cảm thấy nên bầm vằm tên làm cô đau lòng như vậy mới đúng.

Chương 29: Lưu phủ

Mưa rơi càng lúc càng lớn, ý Đông Phương Triệt là đợi mưa tạnh sẽ mang Nghi Lâm tới Lưu phủ chơi, nhưng nha đầu này không đồng ý, luôn miệng nói phải đi bây giờ, Đông phương Triệt nhíu mày, liếc nhìn cô, trong quá khứ, ánh mắt này có thể đối phó Nghi Lâm thuận lợi, có điều không hiểu tại sao, lá gan của cô gái nhỏ hôm nay rất lớn, quyết tâm không đổi ý nguyện ban đầu. Nhìn đôi mắt sưng đỏ, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, môi không có màu sắc của cô... Lại thấy đối đầu với nha đầu này cũng không có ý nghĩa gì, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Đình Nhị mượn áo mưa vải dầu của trà lâu, sau đó đi tới quán bán đồ tạp hóa gần đó mua hai cái ô giấy dầu, ba bộ áo mưa, hấn tính luôn cả phần của Đình Nhất, miễn tới lúc đó phải đi thêm một lượt. Trở về trà lâu, Đông Phương Triệt bảo Đình Nhị, Đình Tam cầm đồ Nghi Lâm mua trước đó về khách sạn trước, nhiều người tới Lưu phủ chơi lại nhiều vương bận. Đình Nhị, Đình Tam cực kỳ nghe lời, không nói nhiều lời, lập tức mặc áo mưa đem theo đồ chơi rời khỏi đó. Đông Phương Triệt cầm ô, nói với Nghi Lâm đang che mặt

“Lát nữa bị ướt thì đừng hối hận” Nghi Lâm bĩu môi, bất mãn nói “Con không phải đứa trẻ ba tuổi, bị ướt thì bị ướt” Đông Phương Triệt nhìn cô, thuật tay vỗ đầu cô, hai người đi tính tiền rồi mở đi khỏi trà lâu.

Vị trí cụ thể của Lưu phủ không khó tìm, chỉ cần đi theo dòng người cầm đao kiếm là được, những người này đều có thiệp mời của Lưu phủ, cho nên không cần đi tìm khách điểm vì Lưu phủ đã an bài chỗ ở. Nghi lâm và Đông Phương Triệt đi theo những người này tới hướng Bắc, qua ba con phố dài thì thấy một khu nhà lớn bên tay trái, lúc này chỉ mới qua nửa giờ thân (15-17h), hơn bốn giờ chiều đã đông như thế, nhưng trời vẫn âm u như cũ, cửa lớn đốt bốn lồng đèn đỏ sáng rực, lại có mười người cầm đuốc trong tay, có số người cầm ô đi đón khách.

Thấy người ta đưa thiệp mời vào được, Nghi Lâm nói nhỏ với Đông Phương Triệt “Su phụ, chúng ta sao vào đây?” Đông Phương Triệt cười nhạt, lấy từ trong vạt áo một thiệp mời, Nghi Lâm kinh ngạc mở ra thì thấy ở giữa thiệp mời có chữ ‘Lưu’, bên cạnh còn mấy chữ nhỏ, ghi rất rõ ràng ‘Ngày sáu tháng sáu, Lưu Chính Phong của phái Hành Sơn rửa tay gác kiếm... Mời Trương hiệp sĩ của phái Nhạc Môn đến xem..’ mấy chữ, thiệp mời có viền vàng, khéo léo tinh xảo, vừa nhìn đã biết người phát thiệp rất giàu.

“Su phụ, cái thiệp mời này người lâu đâu ra vậy?”

Đông Phương Triệt tùy ý nói “Trộm” Nghi Lâm ngăn người “Trộm lúc nào? Sao con không biết?” Đông Phương Triệt lấy thiệp mời lại, cầm tay cô đi tới trước, cười nói “Ta động thủ mà để muội thấy, không phải rất dọa người sao?” Lời này có ý khinh bỉ võ công cô yếu, ánh mắt cũng tòi, Nghi Lâm bĩu môi, không yên tâm nói “Người lấy thiệp mời của người ta, lỗ như hấn tới cửa tìm thì sao? Không phải chúng ta sẽ bị lộ sao?” Đông Phương Triệt thở dài lắc đầu “Muội nghĩ ta không biết sao? Yên tâm, sẽ không bị lộ” Nghi

Lâm nháy mắt mấy cái, cẩn thận nói “Người giết người hả?” Đông Phương Triệt cười, thản nhiên nói “Giết thì sao?”

Còn có thể thế nào, không như thế nào hết! Nghi Lâm ngậm miệng không nói, trong lòng lại nặng trĩu, nếu không phải cô đòi tới thành Hành Dương, có lẽ người bị trộm không chết, đây cũng là mạng người. Đông Phương Triệt biết nha đầu này mềm lòng vô cùng, không giống người trong giang hồ, đương nhiên, đây cũng là nguyên nhất quan trọng mà hắn giữ cô ở bên người, nếu không hắn đã không yên tâm cho cô tự do tự tại như vậy.

Thấy nha đầu này cúi đầu không nói, Đông Phương Triệt bất đắc dĩ nói “Người nợ từng gian giết [1] mười ba bé gái, ý vào bản thân là danh môn chính phái, cả ngày giả vờ giả vịt, giấu rất kỹ, người như vậy không đáng chết sao?” Đâu chỉ đáng chết, ngay cả vằm ra cũng không đủ! Nghi Lâm không nghĩ tới hắn lại chọn kẻ có tội mà giết, có chút kinh ngạc, cô không nghi ngờ độ tin tưởng của việc này, bởi vì Đông Phương Triệt không cần nói dối cô, trong lòng không có cảm giác gây tội, tò mò nói “Lúc người cướp cái này còn điều tra người ta sao?” Đông Phương Triệt nói “Chỉ trùng hợp biết thôi”

[1] cưỡng gian và giết.

Hai người cầm thiệp mời đi vào Lưu phủ, có đệ tử đưa hai người vào đại sảnh, vừa bước vào sảnh đã nghe tiếng ồn ào, hơn hai trăm người ngồi khắp nơi, nói chuyện náo nhiệt. Đông Phương Triệt và Nghi Lâm rất chói mắt, nam đẹp trai, nữ mặc dù mang màn che nhưng vẫn nhìn ra được khuôn mặt xinh đẹp, hấp dẫn nhiều ánh mắt. Đông Phương Triệt không thích cho lắm, cảm thấy ánh mắt nhìn nha đầu bên người rất ghê tởm, lạnh lùng kéo cô vào vị trí trong góc, mà cách hai người không xa có một kẻ gù, khuôn mặt xấu xí, trên mặt còn dán thuốc cao đen khó nhìn, ánh mắt hèn hạ vô cùng.

Nghi Lâm biết người gù im lặng bên kia, khước miệng co giật, cái người Lâm Bình Chi này còn thảm hơn Lệnh Hồ Xung nhiều, ít nhất kết cục của Lệnh Hồ Xung rất tốt, hắn thì cực kỳ thê thảm, làm một người đáng thương. Đông Phương Triệt nhìn theo tầm mắt của cô, thấy một người gù xấu xí, cũng không để ý, nghiêng người che Nghi Lâm lại, ngăn cản rất nhiều ánh mắt.

Đệ tử Lưu phủ dâng trà và điếm tâm lên, Nghi Lâm mang mạng che mặt nên không thể ăn, Đông Phương Triệt tự tại hơn, ngồi uống trà vui vẻ, Nghi Lâm nhìn rất chướng mắt. So với lúc ở quán trà, lúc này cô bình tĩnh không ít, chẳng qua là vì nghĩ thông suốt, bây giờ cô chỉ muốn xác nhận kịch tình có xảy ra như quỹ tích của nó không mà thôi.

Lúc này một cô gái khoảng mười bốn mười lăm tuổi vọt vào, trên người mặc bộ y phục màu đen, đây là dấu hiệu của phái Hằng Sơn. Cô gái đó có khuôn mặt tròn, mắt hạnh to, miệng nhỏ hồng nhạt, nhìn thanh tú đáng yêu, mái tóc dài đen nhánh tỏ rõ thân phận đệ tử tục gia của phái Hằng Sơn.

Trước khi mọi người hoàn hồn, cô gái đã được đệ tử Lưu gia đưa tới phòng khách riêng, Nghi Lâm cúi đầu suy nghĩ cái gì đó. Đông Phương Triệt cứ nghĩ cô lại khóc, tay sờ khước mắt thì không thấy ẩm ướt. Hắn không thích bộ dạng im lặng cúi đầu của cô, vô cùng không thích, hắn thích bộ dạng lúc cô vui vẻ cười to, chân thật lại xinh đẹp, nhịn không được nói nhỏ vào tai cô “Lâm Nhi có muốn biết những người trong đó nói gì không?” Nghi Lâm nhìn hắn thì nghe nói “Cô gái vừa rồi hử là Tân Quyên” Đông Phương Triệt nói “Nàng ta còn sống, mọi người vui sao?” Tâm trạng của Nghi Lâm phức tạp, sau đó giận dữ nói “Đương nhiên rất vui, sư phụ, người nghe được bọn họ nói gì?” Đông Phương Triệt cười vui vẻ nói “Đương nhiên”

Vì vậy hắn bắt đầu nói nhỏ bên tai cô, Nghi Lâm càng nghe càng thấy phức tạp, chuyện Tần Quyên gặp không khác gì trong kịch tình, cô cho rằng Lệnh Hồ Xung đã chết nên khóc tới mức bất tỉnh. Đông Phương Triệt nói “Tiểu sư muội này của muội đã động lòng rồi, Lệnh Hồ Xung kia không tồi, nhưng vận khí quá kém, lại không đủ thông minh” Nghi Lâm không nói gì, chỉ liếc nhìn hắn, phản bác nói “Đây là hành vi quên mình vì người, hơn nữa Lệnh Hồ Xung này coi như cũng có dũng có mưu, đem Điền Bá Quang kia đùa giỡn xoay quanh, lại dọa hắn chạy. Nếu không phải đám đệ tử phái Thanh Thành lợi dụng lúc người khác khó khăn thì bây giờ hắn đã ở bên Tần Quyên sư muội rồi” Đông Phương Triệt hí mắt nói “Muội thương thức Lệnh Hồ Xung?” Nghi Lâm nghĩ nghĩ nói “Con không thương thức hắn, mà thương thức hành vi của hắn, nếu con bị ác tặc Điền Bá Quang kia bắt đi cũng hi vọng gặp một hiệp sĩ như thế, nếu gặp một đồ đệ sợ chết, chỉ sợ con đã chết rồi”

Ánh mắt Đông Phương Triệt thay đổi, giống như muốn nói gì, nhưng cuối cùng... không nói gì chỉ cúi đầu uống trà. Nghi Lâm thấy hắn như vậy, cảm giác hắn tức giận, nhưng cô đã làm gì khiến hắn tức giận? Thấy mưa đã ngừng, trời cũng tốt, chuyện cần xác nhận cũng đã xác nhận, ở lại cũng không có ý nghĩa gì, nếu Tần Quyên đã thay thế ‘Nghi Lâm’ thì cứ vậy đi, đợi sau khi trở về Hắc Mộc Nhai, phải tìm cách để Đông Phương Triệt xem chừng phái Hằng Sơn một chút, nghĩ lại vậy cũng không tồi, không làm người có trọng trách thì bản thân cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cô nói với mình, không có gánh nặng cũng tốt.

Tay bắt đầu kéo tay áo Đông Phương Triệt, lấy lòng nói “Sư phụ, chúng ta đi thôi ---” Thấy hắn không để ý mình, Nghi Lâm bắt đắc dĩ, cầm tay hắn, đáng thương nói “Sư phụ, sao lại không để ý con? Con nói sai cái gì sao?” Đông Phương Triệt liếc mắt nhìn cô một cái, hừ một tiếng, Nghi Lâm thầm mắng tên này động kinh cái gì, chỉ là nghĩ tới sau này phải nhờ hắn để ý phái Hằng Sơn, đành

lấy lòng “Nếu con nói gì sai thì con xin lỗi được không? Người đừng giận nữa – được không?” Thấy hắn vẫn không thèm nhìn mình, Nghi Lâm khó chịu, ánh mắt chuyển động, vội vàng ôm bụng, cong người lại, vẻ mặt đau khổ. Đông Phương Triệt thấy cô như thế, vội hỏi cô làm sao vậy, Nghi Lâm đáng thương nhìn hắn nói “Con đói bụng” Đông Phương Nghe xong muốn đánh chết cô, lá gan của nha đầu này ngày càng lớn!

Có điều bọn họ chưa kịp rời đi thì đã nghe thấy tiếng âm ỹ bên kia truyền tới, tiếp theo thấy một đạo nhân thấp bé vẻ mặt sát khí đi ra, đi theo sau hắn còn có Định Dật sư thái của phái Hằng Sơn và một ít người không đơn giản. Nghi Lâm nghĩ tới nguyên tác, biết đây là đoạn Khúc Phi Yên đánh lén mấy tên phái Thanh Thành, mượn lúc này nhục nhã Dư Thương Hải, cô không muốn ở lại xem diễn, nếu lúc này không rời đi thì lát nữa khỏi đi luôn, Đông Phương Triệt đột nhiên dừng lại, Nghi Lâm hỏi hắn có chuyện gì, Đông Phương Triệt cười lạnh nói “Khúc Dương thế nhưng lại ở đây”

Khúc Dương là ông nội của Khúc Phi Yên, cũng là trưởng lão của Nhật Nguyệt thần giáo, Nghi Lâm cũng hiểu chuyện này, cô từng gặp qua ông ta mấy lần, chẳng qua mấy năm nay không thấy ông ta xuất hiện ở Hắc Mộc Nhai, lại nhớ ông ta có giao tình rất tốt với Lưu Chính Phong.

“Khúc trưởng lão ở đâu?” Nghi Lâm giả vờ không biết nhìn khắp nơi. Đông Phương Triệt không trả lời, cầm tay cô đi khỏi đó. Bởi vì đột nhiên Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong xuất hiện nên trong đại sảnh loạn lên, hai người rời đi có người để ý cũng không ngăn cản.

Hai người rời khỏi lưu phủ, đi qua hai phố, Đông Phương Triệt cầm tay cô đi vào ngõ nhỏ, Nghi Lâm nghĩ diễn trò cũng phải có chừng có mực, vì vậy hỏi “Sư phụ, người không nói con biết Khúc trưởng lão ở đâu” Ngh iLâm vừa nói xong thì nghe có người kính

cần nói “Thuộc hạ Khúc Dương tham kiến giáo chủ” Âm thanh có chút già dặn, Nghi Lâm xoay người thì thấy Khúc Dương trưởng lão đang hành lễ với bọn họ, bên cạnh hắn là một cô gái nhỏ mười ba mười bốn tuổi, đây hẳn là Khúc Phi Yên.

Chương 30: Khúc Dương

Đông Phương Triệt không lập tức cho Khúc Dương đứng dậy, mà để cho hắn quỳ như vậy nói chuyện. Nghi Lâm cực kỳ khinh bỉ hành vi này của hắn, để cho một ông lão hơn sáu chục tuổi quỳ lạy mình, không sợ giảm thọ sao? Đông Phương Triệt lên tiếng “Gần đây Khúc trưởng lão tốt không?” Khúc Dương bình thản nói “Thuộc hạ sống rất tốt” Đông Phương Triệt nâng khóe miệng nói “Ba năm nay Khúc trưởng lão không về Hắc Mộc Nhai, không có tin tức, không biết sống chết, hôm nay có thể gặp ở đây, đúng là chuyện may mắn” Giọng nói của hắn thản nhiên khiến người khác không biết hắn vui hay là không.

Khúc Dương cười khô, từ sau khi Đông Phương Bất Bại lên làm giáo chủ, các nguyên lão trong giáo bị giết không còn bao nhiêu người, trong giáo chướng khí mù mịt, kẻ ác hoành hành, ngay cả Mạnh trưởng lão đức cao vọng trọng cũng chết ở bên ngoài, điều này có thể khiến người khác không thất vọng và đau khổ sao? Từ sau khi rời khỏi Hắc Mộc Nhai, ông ta không nghĩ sẽ có ngày trở về, một lòng muốn rời khỏi thị phi, tu luyện âm luật. Có điều không ngờ, số mình không tốt, đụng phải Đông Phương Bất Bại tại quý phủ của Lưu huynh đệ, mặc dù không sợ chết, nhưng vì cháu gái cũng nên biết một biết hai, không thể khiến đứa trẻ bị liên lụy, thỏ dài nói “Là lỗi của thuộc hạ, không nên vì chuyện tư mà quên chuyện công, xin giáo chủ trách phạt”

Nghi Lâm thấy khuôn mặt xanh xao của Khúc Dương, mà Khúc Phi Yên mở mắt to tò mò nhìn mình. Nghĩ tới Khúc cô nương còn có

nhệm vụ phải hoàn thành, không thể để nàng ta ở lại đây, vì vậy kéo tay áo Đông Phương Triệt, nhỏ giọng nói “Sư phụ, người cho Khúc trưởng lão đứng lên đi, trên đất toàn nước mưa” Nếu là lúc bình thường cô sẽ không xen miệng vào, Đông Phương Triệt không thích người khác khoa tay múa chân trước mặt người ngoài, nếu không phải cái thứ gọi là kịch tình chết tiệt kia, cô không thèm làm đầu.

Cô không yên nhìn Đông Phương tiểu tặc, cô sợ hãi tức giận. Đông Phương Triệt thấy tiểu nha đầu ngoài mặt trấn định nhưng trong mắt lại rất sợ hãi, sự tức giận vừa xông lên biến mất, chỉ còn sự bất đắc dĩ, nếu đã sợ còn mở miệng nói làm gì? Đúng là ngốc mà! Cho hai ông cháu Khúc Dương đứng lên, Đông Phương Triệt nói “Khúc trưởng lão có cừ oán với Lưu Chính Phong?” Khúc Dương thay đổi sắc mặt, kính cẩn “Không thù” Đông Phương Triệt nhíu mày lại nói “Nếu không thù thì sao người và cháu gái lại tới quấy rối Lưu phủ?” Khúc Dương giải thích “Chuyện này rất dài...” Hắn đem chuyện gặp Lệnh Hồ Xung, Tần Quyên, Điền Bá Quang kể ra, lại nói tới cảnh Tần Quyên ôm thi thể của Lệnh Hồ Xung té xỉu ngoài thành Hành Dương, lúc hắn và Khúc Phi Yên thấy Lệnh Hồ Xung vẫn còn thở yếu ớt, vì vậy ra tay cứu giúp, Nghi Lâm cảm thấy hiệu ứng nguyên tác thật thần kỳ, cái gì cũng không thay đổi.

“Từ nhỏ Phi Phi đã luôn tùy ý, thấy phái Thanh Thành khinh người quá đáng nên nhịn không được quấy rối Lưu phủ” Khúc Dương lấy lời này tổng kết, không nhắc tới quan hệ cá nhân của mình và Lưu Chính Phong. Đông Phương Triệt nghe Lệnh Hồ Xung gì đó không chết, trong lòng khó chịu, lạnh lùng nói “Mấy năm không gặp, Khúc trưởng lão đã thay đổi tác phong lúc xưa, làm việc tốt giúp người ha!” Khúc Dương nghe thấy hắn khó chịu, không hiểu gì, đành im lặng không dám nói nhiều, hắn vốn còn tính nhờ Nghi Lâm đi trị thương cho Lệnh Hồ Xung, nhưng với tình hình bây giờ, phải thận trọng lời nói mới tốt.

Sau một hồi, Đông Phương Triệt phương pháp hỏi nguyên nhân ban đầu, lại bảo Khúc Dương trở về Hắc Mộc Nhai vào cuối năm, sau đó để hai ông cháu đi khỏi đó, rất lưu loát. Nghi Lâm kinh ngạc, tò mò hỏi “Sư phụ để ông ta đi như vậy sao?” Đông Phương Triệt nhú mày nói “Không cho hắn đi thì làm gì?” Nghi Lâm nghĩ nói “Con không cho rằng sư phụ sẽ tha hắn dễ như vậy” Đông Phương Triệt cười một tiếng, trêu chọc “Muội hiểu ta thật” Nghi Lâm bĩu môi, không mở miệng. Đông Phương Triệt dẫn cô về khách điếm, vừa đi vừa giải thích “Quan hệ của Khúc Dương và Lưu Chính Phong kia không bình thường, ta chỉ nghĩ hai người đó có giao tình bình thường, nhưng xem tình hình hôm nay thì không phải như thế” Nghi Lâm kinh ngạc “Sao người biết hắn có quan hệ không bình thường với Lưu Chính Phong?” Đông Phương Triệt cười nhạt nói “Hai năm trước ta đã biết chuyện này, lúc ấy không để ý, hôm nay thấy mới biết tin tức là thật”

“Hai năm trước?” Nghi Lâm nghe mà loạn lòng, tin tức của tên này cũng ghê thật! Nhìn vẻ mặt không thay đổi của hắn với Khúc Dương lúc này, cô còn tưởng hắn không biết gì. Đông Phương Triệt nói “Giáo chúng của Nhật Nguyệt thần giáo ở khắp nơi, tin tức đương nhiên rất nhanh, nếu không muội nghĩ ta luôn ở Hắc Mộc Nhai với muội là để làm giáo chủ ngu ngốc sao?” Nghi Lâm lè lưỡi, cười hì hì, không hiểu hỏi “Nếu sư phụ biết Khúc trưởng lão giấu điếm, sao không vạch trần ông ta?” Đông Phương Triệt nâng tay chỉnh tóc bị gió thổi loạn cho cô, dịu dàng nói “Nếu ta vạch trần hắn thì mai sao có kịch hay mà xem?”

Thật tà ác!

Nghi Lâm kìm nén sự run rẩy, tiếp tục hỏi “Ngày mai Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm thì có gì hay mà xem?” Lúc này hai người đã tới cửa sau của khách điếm Phúc Duyên, Đinh Nhị ra nghênh đón, Đông Phương Triệt vẫn nắm tay Nghi Lâm, đi vào từ

cửa sau, cho tới khi vào phòng mới lạnh nhạt trả lời “Tả Lãnh Thiện của phái Tung Sơn đã phái đệ tử nội môn mai phục Lưu phủ khắp nơi, Lưu Chính Phong và Khúc Dương đều làm kẻ mù kẻ điếc, bình thường ở chung không che dấu, việc bị người phát hiện không sớm thì cũng muộn” Nghi Lâm đã không còn hứng thú hỏi tại sao hẳn biết có người mai phục Lưu phủ khắp bốn phía, tên Đông Phương Triệt này cái gì cũng biết nhưng luôn làm bộ không biết gì, diễn trò còn thật hơn chân thật nữa.

Đem mạng che lấy xuống, cô cởi giày đã ẩm ướt, ngồi trên giường, cẩn thận xác nhận nói “Ý sư phụ là mai phái Tung Sơn sẽ làm khó Lưu phủ sao? Vậy... chúng ta phải giúp Khúc trưởng lão sao?”

Đông Phương Triệt không trả lời mà ngồi xuống cạnh cô, cầm chân nhỏ trắng nõn xinh đẹp của cô lên nhìn, Nghi Lâm sợ ngứa, tính tránh ra thì bị Đông Phương Triệt nắm lại, không buông tay, ngón tay đi dọc theo bắp chân, sau đó chậm rãi đi xuống, chơi đùa như vậy làm không khí có chút ái muội. Nghi Lâm sợ hãi không dám lộn xộn, đây là... hèn hạ ha? Đông Phương Triệt làm như không có gì, cầm bàn chân khác của cô chơi đùa vui vẻ, sau đó mới nói “Chuyện của Nhật Nguyệt thần giáo không cần người khác nhúng tay vào” Ý là kịch tình hẳn sẽ thay đổi sao? Điều này... ừ... khiến người khác rối rắm lắm đấy!

Trong nguyên tác, Khúc Dương và Lưu Chính Phong... chết thảm khiến người khác không thể nói nên lời, Lưu Chính Phong là người yêu âm luật, cả nhà bị chôn vùi. Khúc Dương thì sao? Hẳn kéo cháu gái mình vào, không thể nói đúng hay sai, dù sao cô không thể hiểu, dù sao cô cũng chỉ là người bình thường thôi. Nhưng nếu mai Đông Phương Triệt nhúng tay vào... chuyện sẽ trở nên khác biệt, Nghi Lâm buồn chán nghĩ, ngày mai có nên ném một lọ thuốc mê khiến cho Lưu phủ choáng váng, sau đó cô nhân cơ hội đó trộm khúc

phô [Tiểu Ngạo Giang Hồ] lại... sau đó tìm cơ hội đưa cho Lệnh Hồ Xung không?

Ây, ý tưởng này rất tốt, lúc đó cũng tránh cho Lưu phủ gặp thương vong, lại có thể khiến kịch tình tiếp tục phát triển, sao không làm? Nhưng... Đông Phương Triệt tặc sẽ không để cho cô nhúng tay vào đâu!

“Lâm Nhi đang nghĩ gì?” Ngón trỏ của Đông Phương Triệt chọt vào lòng bàn chân cô, Nghi Lâm rút chân theo phản xạ, Đông Phương Triệt thấy thú vị, không chỉ không buông tay mà còn chọt mấy cái, Nghi Lâm ngứa ngáy không chịu nổi, khó chịu vô cùng, Đông Phương Triệt hỏi lại “Muội vừa nghĩ gì?” Nghi Lâm sợ hãi chọt lòng bàn chân mình, vội vàng nói chuyện đổ thuốc mê, Đông Phương Triệt nghe xong, tức giận nhìn cô nói “Không được! Mê dược là thủ đoạn hạ cấp” Nghi Lâm chu miệng nói “Lúc trước người và con bị đuổi giết, dùng không ít mê dược đó!” Nghi Lâm nghĩ tới mấy ngày mình và nha đầu này bị người của Nhậm Ngã Hành đuổi giết, nha đầu này dùng mê dược để hóa giải nguy cơ, lúc đó nàng nhỏ như vậy, chỉ cao tới eo mình, bây giờ... mắt phượng hứng thú đánh giá thân hình lung linh của cô, đã là thiếu nữ rồi.

“Sư phụ, người muốn xem diễn, lại không muốn phái Tung Sơn bắt nạt người của Nhật Nguyệt thần giáo, dùng mê dược rất thích hợp đó! Vừa không dùng sức, nếu ngày mai đánh nhau thật thì chúng ta ném thuốc mê ra, thần không biết quỷ không hay, cùng lắm chúng ta không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đả thương người là ổn mà!”

Đông Phương Triệt tự nhận mình không phải quân tử, nhưng dùng mê dược... Nó tổn hại hình tượng giáo chủ của hắn, hắn không thích, Nghi Lâm thấy hắn đang do dự, bắt đầu làm nũng “Sư phụ --- ngày mai có rất nhiều người trên võ lâm ở đó, còn có nhóm đại sư phụ của con, cho dù người lợi hại, nhưng lúc hỗn loạn sẽ

khiến con bị thương thì sao? Người cũng biết con sợ máu mà” Đông Phương Triệt vừa nghe, vui vẻ nói “VẬY mai muội ở lại trong khách điếm là được” Nghi Lâm ủy khuất nhìn hẳn “Sư phụ yên tâm để con ở đây một mình sao?” Đông Phương Triệt nghĩ, cũng lo lắng thật, Nghi Lâm thấy hẳn do dự lần nữa, bắt đầu nói “Ngày mai chúng ta xem diễn trước, đợi tới lúc thì tốc chiến tốc thắng, giết nhiều người cũng không tốt, về phần Khúc trưởng lão, đợi giải quyết chuyện ngày mai xong, sư phụ muốn làm gì ông ta thì cứ làm”

Chương 31: Rửa tay gác kiếm [1]

Trời hôm nay đẹp hơn hôm qua, mặt trời lên cao, sáng sủa không mây. Từ sáng sớm, ngã tư đường thành Hành Dương đã bắt đầu náo nhiệt, những hào kiệt lui tới không dứt, Nghi Lâm im lặng ngồi trong xe ngựa ăn mẻ bánh bao mới ra lò, mặt rất vui vẻ. Đông Phương Triệt dựa vào vách tường xe, ngửi thấy mùi bánh bao nồng đậm, liếc nhìn cô nói “Có điếm tâm không ăn, sao lại thích ăn cái thứ này chứ?” Nghi Lâm nuốt bánh bao trong miệng xuống, nghiêm trang đáp “Buổi sáng ăn bánh bao cũng bình thường mà, điếm tâm đâu ngon bằng bánh bao đâu!” Nếu có thể, cô còn muốn uống canh hồ lạt đó! Đông Phương Triệt chịu không nổi mùi này, lấy khăn tay trong cổ tay áo ra, để lên chóp mũi, mùi vị thảo nhiên át mùi bánh bao trong xe ngựa.

Với việc này, Nghi Lâm kiên trì thái độ khinh bỉ, lúc giết người sao anh không chú ý như vậy đi?

Đi thêm một khoảng thời gian, xe ngựa dừng lại, Đinh Nhất ở ngoài xe bấm báo “Giáo chủ, đã đến” Đông Phương Triệt thản nhiên ừ một tiếng, Nghi Lâm nhét mấy bao mê dược vào hai ống tay áo, bao này được cô khâu lúc ở Hắc Mộc Nhai, nhìn rất đơn giản nhưng vải dệt lại rất xinh đẹp, đặt lên người lại rất hợp với quần áo.

Nương theo tay Đông Phương Triệt, Nghi Lâm nhảy xuống xe ngựa, cửa lớn của Lưu phủ không ít khách đi vào, dựa theo thiệp mời hôm qua, hai người thuận lợi đi vào trong, Đinh Nhất, Đinh Nhị, Đinh Tam ở lại canh xe ngựa và đợi mệnh lệnh. Nơi chiêu đãi khách hôm nay không phải là đại sảnh hôm qua, bởi vì số người tăng lớn nên người ở Lưu phủ bung lên không ít bàn, khắp nơi chỉ thấy toàn đầu người, Đông Phương Triệt cầm tay cô tùy ý tìm một chỗ khuất, cho dù ở đây có xuất hiện tình huống nào nhiệt thế nào, hai người cũng hấp dẫn được không ít ánh mắt.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên đi từ trong phòng ra, người này mặc áo choàng lụa tơ tằm, vừa lùn lại vừa béo, dưới giày có vài sơn dương tu, là hình tượng của một ông chủ kinh điển, người này chính là Lưu Chính Phong. Khuôn mặt hắc nở nụ cười, cùng mấy đệ tử đón người bên ngoài vào, người đi đầu là một thư sinh áo màu xanh, tay cầm quạt phe phẩy, nhìn rất tiêu sái, cũng có mấy phàn phong thái tiêu sái, sau hắc cũng một đám đệ tử, trong đó có một cô gái đáng yêu đứng giữa đám đàn ông.

“Đó là Nhạc Bất Quần của phái Hoa Sơn, sau hắc đều là đệ tử của phái Hoa Sơn, cô gái kia là con gái duy nhất của hắc, Nhạc Linh San” Nghi Lâm thấy Đông Phương Triệt không mở miệng nhưng lời nói lại truyền vào tai mình, kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi “Sự phụ, người dùng cách gì vậy?” Đông Phương Triệt không mở miệng, chỉ truyền âm nói “Đội nội công của muội tốt hơn một chút, ta sẽ dạy cho muội” Đây nhất định là truyền âm trong chân không trong truyền thuyết, mẹ nó, thật thần kỳ!

Một hồi lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng rầm rầm, sau tiếng nổ lớn là tiếng gào thét, hiển nhiên là có quan phủ ở bên ngoài. Từ khi xuyên qua, Nghi Lâm là một ‘trạch nữ’ cổ đại, chưa từng thấy chuyện thú vị như vậy, tò mò nhìn ra ngoài, Đông Phương Triệt cầm tay không cho cô động, truyền âm nói “Ngồi yên, có gì hay ho đâu?” Nghi Lâm bĩu môi, bất mãn nói “Con tò mò mà, tới giờ còn chưa

thấy chuyện như vậy đâu” Đông Phương Triệt nói “Không được, muội có thấy con gái nhà ai không quy củ như muội chưa?” Nghi Lâm bắt đắc dĩ, cô rất muốn nói với hắn, nếu như muốn nói quy củ, anh cũng con mẹ nó đừng leo lên giường tôi! Tên này chính là kiêu quan được phóng hỏa nhưng dân không được đốt đường, nói quy củ với cô mà không thèm nhìn lại mình!

Lưu Chính Phong nhanh chóng ra ngoài đón, bộ áo choàng màu tương trên người hắn đã đổi thành trường bào mới, cười cười với mọi người hoặc chấp tay với họ, sau đó đi nhanh ra cửa, một lát sau thấy hắn cung kính đi vào với một quan viên mặc công phục [1], mọi người trong viện im lặng, hai mặt nhìn nhau, đều đoán có phải vị quan viên này là cao thủ võ lâm hay không? Nhưng mà vị quan vi này mặc dù cao lớn, nhưng hai mắt vô hồn, trên mặt lại còn dấu vết của việc uống rượu nhiều, hiển nhiên không có võ công. Nghi Lâm hiểu được vị quan viên này chẳng qua tới góp vui, ai dè Đông Phương Triệt lại giải thích cho cô một phen.

[1] mấy cái bộ quần áo mà vua ban ý, kiêu như Bao Công lúc lên xử án á.

“Lưu Chính Phong có ý gì?” Nghi Lâm nhỏ giọng hỏi, Đông Phương Triệt truyền âm nói “Rời xa thị phi thôi, xem ra quan hệ của hắn với Khúc Dương rất sâu, ngu xuẩn, ngu xuẩn” Nghi Lâm hỏi tại sao hắn lại nói ngu xuẩn, Đông Phương nói “Danh môn chính phái luôn chú trọng cái gọi là chính tà, cho dù hôm nay Lưu Chính Phong thành công rửa tay gác kiếm, nếu sau này chuyện lộ ra, cả nhà cũng gặp họa, ai quản hắn có rửa tay gác kiếm hay không, người phái Tung Sơn cũng không phải ngồi không, xem đi, hôm nay Lưu phủ nhất định sẽ đổ” Nghi Lâm không có đề xuất ý tưởng cứu cả nhà Lưu Chính Phong, chỉ nói “Hắn và Khúc trưởng lão giao hảo, lại không làm chuyện ác gì, vì sao mấy người này lại xen vào chuyện của họ? Thật nhàm chán” Đông Phương Triệt nghe cô trẻ con như

vậy, có chút bất đắc dĩ, lại rất thích suy nghĩ của cô, cười cười nhưng không phân tích cho cô chuyện này.

Một lát sau vị quan viên kia đứng thẳng ở giữa, sau đó một nha dịch quỳ gối nâng tay tay lên cao hơn đầu, trên tay là một cái khay được dùng khăn vàng lót, bên trong khay là một quyển trục. Vị quan viên kia cúi người cầm quyển trục, cao giọng nói “Thánh chỉ đến, Lưu Chính Phong nghe chỉ” Dưới sự khó hiểu của mọi người, Lưu Chính Phong trấn định, hai gối quỳ xuống, dập đầu ba cái với vị quan viên kia, nâng giọng nói “Vi thần Lưu Chính Phong nghe chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” Thấy hấn quỳ, mọi người càng ngạc nhiên. Chỉ thấy quan viên kia mở quyển trục, đọc “Phụng Thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Từ tuần phủ tỉnh Hồ Nam tấu lên, thứ dân Lưu Chính Phong của huyện Hành Sơn, nhiệt tình vì lợi ích chung, có công với quê ông đất tổ... Nhậm chức Tham tướng... Khâm tử” Lưu Chính Phong lại dập đầu nói “Vi thần Lưu Chính Phong tạ ơn, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Nói thật, người vì âm nhạc và tri kỷ như Lưu Chính Phong cam nguyện làm kẻ dưới cho người khác, thật sự khiến người khác bội phục. Đợi sau khi tiến bước vị quan viên kia, Lưu Chính Phong bình tĩnh trở về, vẻ mặt vui vẻ, mời mọi người vào ngồi. Định Dật sư thái ngồi ở thủ tịch, cách vị trí của Nghi Lâm rất xa, thật ra cô cũng muốn đi qua tìm sư phụ gì đấy, nhưng nghĩ lại vẫn nên quên đi, dù sao bên cạnh cô còn có ma đầu giáo chủ, nếu như giải thích không tốt thì sẽ phiền phức.

Mọi người ngồi vào chỗ, có người dâng đồ ăn chặm rượu. Lúc này, đệ tử Lưu phủ cầm bàn trà vào, bên trên trái gấm vóc, sau đó lại có một đệ tử cầm chậu vàng bằng hai tay đặt lên bàn trà, trong bồn đã đựng nước. Bên ngoài vang lên tiếng pháo lớn, mọi người đều đi ra xem náo nhiệt, Nghi Lâm không hứng thú với mấy cái đốt pháo này nhưng Đông Phương Triệt vẫn cầm tay cô chặt như cũ, giống

như sợ cô cũng tham gia giúp vui, đối với việc này, cô chỉ biết câm nín.

Lúc này Lưu Chính Phong đứng lên từ trên ghế, nói nhiều câu vô nghĩa với mọi người, tới lúc hấn sắp để tay vào bồn vàng thì bên ngoài vang lên tiếng quát lớn “Dừng lại!” Mọi người đều nhìn ra cửa lớn thì thấy bốn người đàn ông cao lớn mặc hoàng sam đi vào, bốn người vừa vào cửa đã chia ra đứng hai bên, sau đó có một người đàn ông cao lớn mặc hoàng sam đi vào giữa bốn người. Người này cầm cò ngũ sắc giơ lên cao, trên cò trát đầy bảo thạch trần châu, đứng một chỗ phát ra ánh sáng sáng lạn... Rất tục!

Nghi Lâm lạnh lùng nhìn đám điên mặc hoàng sam điều võ dương oai trước mặt Lưu Chính Phong, trong lòng nghĩ lát nữa phải cho đám người đó ít đồ tốt. Đợi một ít đám cận bã của Tung Sơn đem vợ con và đệ tử của Lưu Chính Phong đi ra, trên cổ họ là những lưỡi gươm sắc bén, lúc này Đông Phương Triệt truyền âm nói “Tả Lãnh Thiện là kẻ ngu, những người tới cũng là kẻ ngu” Nghi Lâm nhỏ giọng hỏi tại sao, Đông Phương Triệt nói “Những người này tự cho là đúng, làm những hành vi tiểu nhân này, lại không nghĩ lại, cả ngày cầm cò hiệu giơ cao lên như thế, phái Tung Sơn làm như vậy nhìn cũng có chút phong cách quý phái nhưng lại không quý phái giống như hoàng thất. Ta vốn nghĩ Tả Lãnh Thiện là một kiêu hùng khiến người khác phải ngưỡng mộ, xem ra chẳng qua là tên hề mà thôi” Nghi Lâm không biết có nên nhắc nhở hắn là kẻ mưu quyền soán vị không có tư cách nói người khác thế này thế kia không...

Chương 32: Rửa tay gác kiếm [2]

Hành vi lấy tánh mạng người nhà áp chế người khác được làm một cách quang minh chính đại như phái Tung Sơn là hành vi không thể đem lên mặt bàn, mà những người có chút tình cảm giao hữu với

Lưu phủ nghe Lưu Chính Phong có giao tình với trưởng lão ma giáo cũng thay đổi sắc mặt, lòng người chính là như thế.

“Sư phụ, con ghét tên mập mập kia” Nghi Lâm nói nhỏ bên tai Đông Phương Triệt. Đông Phương Triệt nhìn một cái, truyền âm “Đó là nhị sư đệ của Tả Lãnh Thiện, tên là Đinh Miễn” Nghi Lâm khinh thường nói “Nhìn như con heo” Đông Phương Triệt cười nhạt, vỗ lên mu bàn tay cô một cái nói “Nếu muội ghét hẳn thì lát nữa ta giết hẳn cho muội” Nghi Lâm nhin không được gật đầu, đám cận bã của phái Tung Sơn chết một người đỡ gây tai họa cho người sau, nghĩ tới Định Tĩnh sư bá trong nguyên tác, có rất nhiều sư tỷ đều bị phái Tung Sơn giết chết, trong lòng giận dữ. Có điều... Giết người, giết người, cảm thấy nếu làm thật sẽ khiến người khác bất an.

Đông Phương Triệt thấy cô do dự như vậy, nghĩ thầm nếu nha đầu này gật đầu thì sau này mình phải đề phòng nàng. Nghi Lâm không gật đầu mà khó chịu nói “Đợi lát nữa cho bọn họ uống thuốc xổ, chính chết bọn họ” Đông Phương Triệt nín họng, trong lòng buông lỏng, hẳn thấy vui vẻ, cũng cảm thấy bản thân rất buồn cười, chính mình giết người không chớp mắt nhưng lại mong nha đầu này không dính máu người, thật sự rất buồn cười.

Mắt thấy đám người gọi là hào kiệt lựa chọn đứng đối lập Lưu Chính Phong, ngay cả đồng môn sư đệ của hẳn cũng phân giới hạn, mà người thân đệ tử của chính hẳn cũng ở cạnh hẳn, ở tình huống này, phải có tình cảm sâu đậm bao nhiêu mới không để ý mạng sống của mình? Không phải để người giết Khúc Dương sao, cho dù không giết, làm bộ cũng được, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy nhiêu, kẻ gốc cũng thông minh hơn tên họ Lưu này! Nghi Lâm oán thầm trong lòng, càng khó chịu cái tên họ Lưu chỉ vì đạo nghĩa gì gì đó mà không để ý sống chết của người tin tưởng hẳn, cho dù đó là tri kỷ của ông cũng không thể đem nhiều mạng mà bồi tri kỷ thế chứ! Hừ!

Mắt thấy đao kiếm sắp đụng, Nghi Lâm trộm ăn viên thuốc giải độc, sau đó đưa cho Đông Phương Triệt một viên, thấy hấn nuốt xuống mới lập tức lấy ba bình màu trắng trong bao ra, mở nút lọ, đây là bí dược có một không hai của Trường Sinh môn, không màu không vị, phạm vi tán ra rất lớn, chỉ cần là hít vào mũi đều ngất hết. Thuốc bột tán ra không khí, đám người kia đều hít thuốc bột vào, cho dù là Lưu phủ hay đám cận bã Tung Sơ cùng tất cả hào kiệt ở đây đều ngã xuống đất.

Nghi Lâm vui vẻ, kéo tay Đông Phương Triệt, giục hấn phế hết võ công của đám cận bã phái Tung Sơ, Đông Phương Triệt nhú mày nói “Muội cũng tàn nhẫn thật” Nghi Lâm lấy mạng che mặt xuống, nhú mày nói “Con không vừa mắt bọn họ, tàn nhẫn như thế, không chừng sau này còn ăn hiếp lên đầu phái Hằng Sơn” Đông Phương Triệt cười nói “Muội cũng phòng ngừa chu đáo thật, nhưng muội lo lắng thế cũng không sai, dã tâm của Tả Lãnh Thiện rất lớn, hấn luôn muốn xác nhập năm phái lại, phái Hằng Sơn đều là phái nữ, muốn xác nhập thì phái đầu tiên vào tay hấn chính là phái Hằng Sơn” Nghi Lâm thầm than tin tức của Đông Phương tiểu tặc rất nhanh, ngay cả chuyện này cũng biết, may mắn hấn không có ý xác nhập võ lâm lại, nếu không chỉ là chuyện dễ như trong lòng bàn tay.

Cùng lúc này, nghe tiếng phịch một cái, là âm thanh của đồ vật nặng rơi xuống, Nghi Lâm và Đông Phương Triệt cùng nhìn lại, thấy một người mặc áo đen ngã xuống, Đông Phương Triệt tới tháo mạng che mặt của hấn, đó là Khúc Dương! Nghi Lâm lấy từ trong vạt áo một cái còi, tính thôi thì bị Đông Phương Triệt ngăn lại, hấn đem mạng che mặt mang lên cho cô xong mới cho cô thổi. Khóe miệng Nghi Lâm co giật, ngằm nhìn hấn xem thường, sau đó thổi còi, ba tiếng, hai ngắn một dài, đây là tín hiệu cho anh em họ Đinh, một lát sau đã thấy ba người mang theo giáo chúng ở phân đàn đi vào cửa Lưu phủ, những người này đều ăn giải dược trước nên không để ý mê dược trong không khí.

Nghi Lâm để cho giáo chúng nâng người Lưu phủ đi, chuyện này không thương lượng trưởng với Đông Phương Triệt, tìm người phân đàn đến chỉ để phòng ngừa người phái Tung Sơn có mai phục bên ngoài, bây giờ thì tiện cho cô rồi. Phân phó xong, Nghi Lâm chạy tới cạnh Đông Phương Triệt, kéo tay áo hắn làm nũng “Sư phụ ---” Đông Phương Triệt tùy tay phế võ công của Đinh Miễn, thản nhiên nói “Ta biết muội không khiến người khác bớt lo mà” Nghi Lâm cầm bàn tay hắn, ngây thơ ngẩng đầu nhìn hắn “Những người này cũng rất cốt khí, nhìn bọn họ chết cũng tàn nhẫn lắm” Đông Phương Triệt cười nhạt “Muội cứ mềm lòng như thế, sớm muộn rồi cũng sẽ chịu thiệt” Thấy hắn vẫn chưa hết giận, vội vàng lấy lòng “Có sư phụ ở cạnh con, ai dám làm con chịu thiệt chứ?” Giọng điệu của cô mang theo chút dĩ nhiên, lại khiến Đông Phương Triệt cảm thấy nha đầu này không thể cách mình được, nếu không ngay cả chết kiêu gì cũng chả biết.

Thật ra, tuy Nghi Lâm không muốn giết người nhưng cô không phải thánh mẫu, nếu có người muốn hại cô, cô cũng không ngu ngốc để người ta bắt nạt. Đông Phương Triệt cho là cô mềm lòng, lại không biết người hiện đại không nói thì thôi, nói lên thì sẽ nổi tiếng. Nếu thật sự khiến cô bực mình, giết người là con đường cuối cùng thì cô cũng sẽ tàn nhẫn, không khó như vậy, độ mạnh mẽ cũng mạnh hơn người cô đại.

Thủ pháp của Đông Phương Triệt rất kỹ càng, chỉ trong vòng một lát đã phế võ công của hơn hai mươi đệ tử phái Tung Sơn, cô giống con chim non đi theo sau hắn, đợi hắn phế võ công của người nào thì hạ thuốc xổ, phẫn người lên người đó, vừa làm chuyện xấu vừa nghĩ, muốn trách thì trách các người là người của phái Tung Sơn, nếu Tả Lãnh Thiện gây phiền toái cho phái Hằng Sơn, cô chẳng thèm xen vào chuyện người khác, người Lưu phủ nên thế nào thì thì thế đấy, nói thẳng ra, chuyện tốt này cô chỉ thuận tay làm thôi.

Khiến cho phái Tung Sơn không thoải mái là nhiệm vụ mà cô đặt ra trong thời gian ngắn.

Ở ngoài cửa sổ gặp Khúc Phi Yên đang bị hôn mê, Nghi Lâm bảo Đinh Nhị bế cô bé ra ngoài, chuyện cũng đã làm xong, lúc này cô mới chú ý Tần Quyên trong đám đệ tử phái Hằng Sơn, nghxi tới bây giờ cô ấy nên ở cạnh Lệnh Hồ Xung. Đinh Nhất đi một vòng tìm đồ đáng giá trong Lưu phủ, khinh công của mọi người đều rất tốt, tốc độ cũng nhanh nên chưa đầy hai giờ đã làm hết. Lúc này Đinh Tam đi tới, giao một quyển đồ cho Đông Phương Triệt, nói đây lấy ở trên người Khúc trưởng lão, Nghi Lâm chồm qua xem, thấy một quyển sách, bên trên viết bốn chữ [Tiểu Ngạo Giang Hồ], mở trang thứ nhất thì thấy đồng chữ như gà bói, nhưng cô biết mấy chữ gà bói này là khúc phổ. Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Đây là bản chép tay của một khúc phổ” Nghi Lâm hợp thời vượt lông ngựa nói “Sự phụ lợi hại thật, con nhìn chẳng hiểu gì hết” Đông Phương Triệt mỉm cười, tùy tay để quyển sách vào tay cô nói “Muội thích thì chơi đi, nếu có hứng thú, đợi về Hắc Mộc Nhai, ta sẽ dạy cho muội”

Nhớ lại kiếp trước, từng có người nói trước kia Đông Phương Bất Bại rất nghèo, viết chữ rất khó coi, ánh mắt cũng kém, thích mặc đồ màu hồng, thích mang vàng bạc đầy người, hôm nay nhìn lại, lời đồn đãi chỉ là chó má, người ta viết chữ rất đẹp, mặc đồ cũng rất hợp, vàng bạc vòng vèo gì đó cũng thay đổi đa dạng, cả người đầy hương vị phong lưu, ngay cả âm nhạc yêu cầu cao thế cũng biết, nếu cô có thể xuyên về, nhất định sẽ sửa lại án sai của Đông Phương tiểu tặc, ai nói nhà nghèo thì chữ viết phải xấu, ánh mắt phải kém? Hừ... Chẳng qua là ghen tị thôi!

Đợi trở lại xe ngựa, Nghi Lâm hỏi Đinh Tam đang đánh xe, người phái Tung Sơn có mai phục bên ngoài không, Đinh Tam đáp “Không thấy người khả nghi” Nghi Lâm nghe xong thì bĩu môi, phái Tung Sơn toàn đứn ngu, không đủ tâm nhãn, ngay cả đường lui cho mình cũng không tính.

Bởi vì lúc nãy chuyên người chuyên vật ra hết nên nhồi lên một chiếc xe chạy lấy người trước, đợi Nghi Lâm và Đông Phương Triệt ra thì chỉ có một chiếc xe ngựa, mấy người không về khách điểm mà trực tiếp về phân đàn của Nhật Nguyệt thần giáo tại thành Hành Dương. Về phần những người hôn mê trong Lưu phủ... Một lát nữa sẽ tỉnh lại, lúc gần đi, Đông Phương Triệt còn cố ý an bài hai người vào trong đám võ lâm hào kiệt, lát nữa đám người kia tỉnh lại thì giết đi, hẳn sẽ không bao giờ làm chuyện tốt cho người khác.

Chương 33: Mâu thuẫn

Nơi này là chỗ có nhà ở bình thường, từ ngoài nhìn vào sẽ thấy rất bình thường, diện tích chiếm không lớn không nhỏ, cũng xem như loại phú hộ có tiền, bên trong lại có đình đài lầu các, dòng suối nhỏ gì đó. Nếu nói đây là nơi không bình thường thì là mật đạo trong núi giả, đây là một thông đạo dẫn ra ngoài thành ba mươi mét, cửa động cao hai thước, độ rộng hẳn là một mét năm một mét sáu, Nghi Lâm đứng cạnh Đông Phương Triệt nhìn cửa mật đạo, nhìn mặt rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất hưng phấn, mật đạo đó, mật đạo trong truyền thuyết đó!

Người phụ trách phân đàn thành Hành Dương là người đàn ông trung niên mập mạp tên Trương Huyền, đây không phải là tòa nhà chính của phân đàn Nhật Nguyệt thần giáo, cái này chỉ để che mắt người khác, thật sự rất khôn khéo. Người Lưu phủ, kể cả Khúc Dương và Khúc Phi Yên đều bị nhét vào trong mật đạo, Trương Huyền kính cẩn khom người đứng cạnh đợi mệnh, Đông Phương Triệt nói “Đây không còn chuyện của ngươi, đi xuống đi” Trương Huyền không dám nói nhiều, lập tức hành lễ cáo lui.

“Sư phụ, chúng ta nên làm gì tiếp đây?” Nghi Lâm thấy Trương Huyền rời đi, lập tức ngây thơ hỏi. Đông Phương Triệt nghiêng đầu nhìn cô, trầm giọng nói “Đừng giả vờ với ta, muội đã có quyết định trong lòng rồi” Câu sau hẳn dùng giọng điệu khẳng định, không chút ý tứ hỏi thăm gì. Nghi Lâm cười hì hì, hơi nghiêng đầu nói “Giúp người phải giúp đến nơi đến chốn, đưa bọn họ rời bến đi” Lúc trước Lưu Chính Phong cũng tỏ vẻ với đám người phái Tung Sơn, hẳn muốn rời xa thị phi, sau này không bước vào Trung Nguyên, cũng không gặp Khúc Dương, đáng tiếc đám cận bã Tung Sơn kia không chịu, đòi đuổi cùng giết tận.

Đông Phương Triệt cười nói “Tiểu Lâm nhi giả ngốc rồi, ta không làm chuyện lỗ vốn” Nghi Lâm nói “Người Lưu phủ bây giờ giống như chuột chạy qua đường, sư phụ có thể lấy được cái gì tốt trên người họ?” Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Nhận làm nô lệ

trong giáo là được” Thật vô sỉ... Nghi Lâm chỉnh tâm trạng, kéo tay áo hắn nói “Su phụ----” Đông Phương Triệt vỗ đầu cô nói “Làm nũng cũng không được, nếu bảo ta thả bọn họ như vậy, ta không cam lòng” Nghi Lâm bĩu môi “Su phụ không có thù oán với người Lưu phủ” Đông Phương Triệt hừ lạnh “Ta đã sớm ngứa mắt tên Khúc Dương kia rồi, hắn xem thường ta như thế, tại sao ta phải cho hắn thư thái?” Thì ra là Khúc Dương làm hắn khó chịu nên muốn trả thù!

Khuyên nửa ngày không có kết quả, Nghi Lâm quyết định đợi tối rồi khuyên tiếp.

Chiều hôm đó, toàn bộ đệ tử Lưu phủ mất tích, hai mươi bảy đệ tử phái Tung Sơn bị phế võ công truyền khắp thành Hành Dương, đây là chuyện lớn, tuyệt đối là chuyện lớn! Phái Tung Sơn, phái Tung Sơn đứng đầu Ngũ Nhạc kiếm phái đấy, môn phái trâu chó như vậy mà cũng bị người ám toán! Khó hiểu nhất, người phái Tung Sơn bị ai ám hại cũng không biết! Ngay cả kẻ địch cũng không biết, thật đáng buồn, cuối cùng bọn họ ném tội lên đầu Lưu Chính Phong.

Từ hôm nay, giang hồ bắt đầu rung chuyển.

Ăn cơm chiều xong, sau khi Nghi Lâm thi châm cho Đông Phương Triệt thì ngoan ngoãn ở cạnh hắn, đợi một lát sau rút châm, cô ân cần mặc quần áo cho hắn, bưng trà đổ nước, còn khiến người người thích hơn trước nhiều. Đông Phương Triệt nhìn bộ dạng chân chó của cô mà dở khóc dở cười, có chút khó hiểu nói “Muội và người Lưu phủ không có giao tình, cứu mạng họ đã làm chuyện tốt rồi, cho dù bỏ mặc họ cũng chẳng sao” Nghi Lâm vừa xoa bóp cho hắn vừa nói “Khó lắm con mới làm chuyện tốt, nếu đã làm phải làm cho tốt, nếu thật sự đem bọn họ thành nô lệ mà sai sử, việc tốt của con sẽ trở thành việc ác, kẻ sĩ không thể chịu nhục mà” Đông Phương Triệt cầm tay trên vai mình, kéo cô tới trước mặt nói “Vậy theo muội,

nếu ta giúp mọi làm chuyện tốt thì mọi sẽ cảm ơn ta thế nào?” Nghi Lâm ghen hòng nhìn hấn “Đây là nhân cháy nhà hôi của ha?” Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Không có thứ tốt, ta không làm”

Quả nhiên xen vào chuyện người khác là không tốt, Nghi Lâm vò đầu cảm giận nói “Vậy người muốn gì?” Đông Phương Triệt cười nhạt nói “Cái này Lâm nhi tự mình nghĩ đi” Nghi Lâm nói “Con nghĩ không ra” Đông Phương Triệt xoa tay cô nói “Gần đây ta luyện công không thuận lợi, chắc hấn Lâm nhi có cách để đối phó, phải không?” Nghe xong lời của hấn, Nghi Lâm kinh ngạc nhìn hấn nói “Gần đây luyện công không thuận? Tại sao người không nói cho con biết?” Đông Phương Triệt đương nhiên nói “Nếu ta nói cho mọi, mọi sẽ làm cho xong, bây giờ ta nắm mạng người Lưu phủ trong tay, mọi sẽ có cách tốt nhất” Nghi Lâm nhú mày nói “Nếu người dùng phái Hằng Sơn uy hiếp con, con cũng sẽ tìm cách tốt nhất, đương nhiên không giấu người” Đông Phương Triệt lại nói “Không thể nói thế, nếu ta dùng phái Hằng Sơn uy hiếp mọi, mọi sẽ tức giận, nếu cần răng không chịu nói thì ta sẽ đi giết mấy ni cô trong phái Hằng Sơn thật sao? Nếu giết thật, ngay cả thi châm bình thường mọi cũng không thêm làm cho ta”

Người này cũng lắm tâm nhãn thật... Nghi Lâm không nói gì, ngược lại còn lờm một cái “Mặc kệ thế nào, con là thầy thuốc, ít nhất cũng có y đức, nếu đã thi châm cho người thì sẽ phụ trách tới cùng, người không cần như vậy, con không thích” Đông Phương Triệt nghe xong, chỉ cười nhạt, không nói gì.

Không thích nói nhiều lời vô nghĩa, dù sao cô nói y đức nhiều bao nhiêu hấn cũng chả tin. Thô lỗ cầm cổ tay hấn, nhắm hai mắt bắt mạch. Đông Phương Triệt ở cạnh quan sát cô, lông mi của cô rất dài, hơi cong, rất đẹp, ánh mắt có chút thâm nên ngũ quan cũng tinh xảo hơn, môi kéo léo mượt mà, ướt mềm, màu hồng nhạt rất đáng yêu. Hấn nhìn không được đung tay lên môi cô, vừa chạm được cô đã mở mắt, kinh ngạc nhìn hấn khó hiểu.

Đông Phương Triệt lạnh nhạt thu tay lại, cúi đầu không làm bậy. Lòng Nghi Lâm nháy loạn, gần đây tên này thường đụng tay đụng chân với cô, không phải thích cô rồi chứ? Trời ạ! Không xui vậy chứ?

Nghĩ nhiều, tuyệt đối nghĩ nhiều rồi! Cô tự an ủi mình nhưng hiệu quả lại chẳng tốt, ngược lại cảm thấy bản thân và Đông Phương tiều tụy rất áy náy.

“Tìm được nguyên nhân?” Đông Phương Triệt đánh gãy suy nghĩ miên man của cô, Nghi Lâm nháy mắt, a một tiếng nói “Lúc người luyện công không thuận có cảm giác gì?” Đông Phương Triệt nghĩ một lát nói “Mỗi lúc tới thời điểm cuối cùng, đan điền của ta không thuận, nếu vận khí mạnh thì bụng sẽ đau đốn, phải thu công lập tức” Nghi Lâm nghe xong chu miệng nói “Lúc người luyện công, con có thấy gì đâu” Đông Phương Triệt nói “Thời cơ chưa tới, đương nhiên không để cho muội biết” Nghi Lâm trừng mắt một cái “Nếu con không để ý chuyện người Lưu phủ, không lẽ người vẫn giấu sao?” Đông Phương Triệt không trả lời, chỉ cười nhạt.

Chơi bí ẩn cái rắc! Nghi Lâm kêu gào trong lòng, trên mặt cũng nhạt lại, nhẹ giọng nói “Con phải nghĩ mấy ngày, gần đây người đừng luyện công” Đông Phương Triệt nói “Nếu không luyện công thì rất nhàm chán!” Nghi Lâm nhún vai “Vậy cũng không có cách gì, để phòng ngừa có chuyện, không nên luyện công, đợi con nghĩ ra rồi lại thử xem” Đông Phương Triệt nói “Nếu vậy thì cũng phải chơi đùa đám người Lưu phủ một chút” Làm ơn, chú em cho tôi là thánh mẫu à? Nghi Lâm oán thầm trong lòng, tuy cô không phải kẻ xấu nhưng không phải loại người coi tiền như rác, nếu không phải cần nhờ hần để ý phái Hằng Sơn thì hần phải tới nịnh bợ cô rồi.

Hừ!

Đông Phương Triệt này rất mâu thuẫn, dù sao cô cũng không hiểu tên này, vừa rồi cảm thấy hần có chút thích mình, bây giờ...

Được rồi, suy nghĩ ra cái này là cô bị ngốc!

Chương 34: Thay đổi

[Qùy Hoa Bảo Điển] là võ công dành cho nhân yêu luyện, nếu không tự cung, âm dương bất hòa, thời gian luyện càng lâu, gánh nặng thân thể càng nghiêm trọng. Lúc trước, cô chỉ nghĩ mỗi ngày thi châm, đả thông kinh mạch thì có thể không xảy ra tình huống này, xem ra bây giờ chủ nghĩa lý tưởng không thể dựa vào. Nghi Lâm nghĩ hai ngày, cuối cùng cũng nghĩ ra được phương thuốc điều trị, Đông Phương Triệt hỏi cô phương thuốc này có thể giải quyết được vấn đề hắc gặp thật không, Nghi Lâm không dám chắc nên nói “Chuyện gì cũng có vạn nhất, con không nắm chắc mười phần, nhưng đây là cách duy nhất có bây giờ” Đông Phương Triệt thấy thái độ của cô, biết cô không nắm chắc phương thuốc này, nhú mày, có chút bất mãn. Nghi Lâm sợ hắc làm trò gì làm khó mình, đánh giải thích “Phương thuốc này là do nhị sư phụ con truyền xuống, con có cải tiến một chút, chắc là không vấn đề gì. Bây giờ không còn cách khác, nhưng người có thể yên tâm, cho dù thất bại, những thứ thuốc này không gây hại gì cho thân thể của người, con có thể cam đoan điều này”

Nếu không có hại với thân thể, vậy thử cũng chẳng sao, Đông Phương Triệt gật đầu đồng ý. Hắc muốn Nghi Lâm lập tức điều trị kinh mạch cho mình, nhưng Nghi Lâm lắc đầu nói “Phương thuốc này cần rất nhiều dược liệu trân quý, nơi này không có đủ, phải trở về Hắc Mộc Nhai mới được”

Chuyện đã đến nước này, hắc không còn cách khác. Tiếp theo là vấn đề an bài cho mọi người trong Lưu phủ, Nghi Lâm đề nghị đem người tiễn đi vào đêm nay, miễn cho đêm dài lắm mộng. Đông Phương Triệt tức giận trừng mắt nhìn cô nói “Bây giờ tiếng gió bên ngoài lớn như vậy, muốn đưa hai, ba chục người đi không phải là

chuyện dễ” Nghi Lâm bĩu môi “Sư phụ đừng khiêm nhường, con tin tưởng năng lực của người” Đông Phương Triệt cười lạnh, thản nhiên nói “Ta thấy vẫn nên để bọn họ ở đây một năm rưỡi, đợi chuyện này êm đẹp rồi đưa người đi” Ai biết anh có thừa dịp tôi không chú ý mà giết người diệt khẩu hay là ngược đãi người ta hay không, nếu đã nhúng tay vào chuyện Lưu phủ, đương nhiên phải làm tới nơi tới chốn, Nghi Lâm nói “Con muốn nhìn bọn họ rời bến mới được” Đông Phương Triệt bất đắc dĩ, nhíu mày nói “Đừng quấy rối, mọi người có biết từ Hồ Nam tới gần biên đi bao lâu không?” Nghi Lâm chu miệng nói “Con lo lắng thôi” Đông Phương Triệt hừ lạnh nói “Mọi người sợ ta dùng quỷ kế sau lưng mọi người sao?” Nghi Lâm cười hì hì nói “Tâm tư sư phụ thay đổi bất thường, người bình thường như con sao đoán được?”

Đông Phương Triệt không vui khi thấy cô vì người ngoài mà dám đối nghịch với hắn, vô cùng không vui. Sắc mặt chậm rãi trầm xuống, trầm giọng nói “Nếu mọi người không tin ta vậy quên đi, ta ném đám người Lưu phủ khỏi đây, để họ tự sinh tự diệt là được”

A, tức giận rồi? Nghi Lâm ủy khuất nhìn hắn nói “Người không tin con, tại sao con phải tin người?” Thì ra đang mang thù! Đông Phương Triệt cảm thấy dở khóc dở cười, nhìn đôi mắt to ngập nước cùng với bộ dạng bất mãn của cô, đột nhiên cảm thấy cô rất đáng yêu, cơn giận đột nhiên biến mất, tay kéo cô tới trước mặt, dịu dàng nói “Nha đầu mọi người thích mang thù như thế? Mọi người biết ta không có ác ý mà!” Nghi Lâm chu miệng “Con không mang thù, chỉ là người với người ở chung với nhau, không nói tin tưởng trăm phần trăm, ít nhất cũng phải có tôn trọng nhau, con và người biết nhau tám năm, nếu con muốn hại người đã hại từ sớm, cần gì phải đợi tới giờ? Con là thầy thuốc, thân thể của người là do con quản, người ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không cho con, thật sự rất quá đáng, những lời nói của người ngày đó làm tổn thương con”

Đông Phương Triệt nghe xong, vừa muốn cười vừa cảm khái, không biết cảm giác cụ thể là gì, chỉ cảm thấy cô thẳng như vậy khiến người khác mềm lòng cũng vui vẻ. Đây là một loại cảm nhận mới, giống như một chùm sáng đánh vào huyết Bách Hội của hắn, vừa rõ ràng lại vừa mơ hồ, cảm giác là lạ nhưng không khiến người khác ghét.

Nhịn không được nâng tay xoa đầu nhỏ của cô, Đông Phương Triệt nhẹ giọng nói “Nửa đời trước ta trải qua rất nhiều nhấp nhô, đã quen nhìn nhân tính hư thối của con người, tin tưởng mà muội nói, nó ở trước lợi ích thì không đáng một xu cắc nào, nếu ta thật sự cho người nào thứ này, chỉ sợ ta đã sớm trở thành bộ xương trắng. Lâm Nhi, không phải ta không tôn trọng muội, có điều ai cũng có nguyên tắc xử sự riêng, muội có thể thử làm ta tin tưởng, mặc dù ta không thể cho muội cái ngang bằng gì nhưng ít nhất có thể cam đoan, chỉ cần là chuyện ta đồng ý với muội thì sẽ không dễ nuốt lời”

Tuy rằng kinh ngạc vì lời diễn thuyết của Đông Phương tiểu tặc, nhưng mà... Thứ gì gọi là không dễ nuốt lời? Ý của không dễ nuốt lời = Tùy lúc nuốt lời = Nói chuyện tùy tâm trạng...

Cô choáng váng!

Nghi Lâm cảm thấy cứ vậy sẽ không tốt, nếu chọc giận hắn thì bản thân sẽ chịu tội, vì vậy suy nghĩ nói “Vậy phải hỏi ý nguyện của người Lưu phủ có muốn đi hay không, dù sao bây giờ họ chính là chuột chạy qua đường, Lưu Chính Phong không phải kẻ ngu, nếu hắn nguyện ý ở đây một năm rưỡi thì cho họ ở đây nhé, được không?”

Đông Phương Triệt không ý kiến gì. Hai người nhanh chóng trở về cách ở chung ban đầu, thổ lộ lúc này giống như mây bay, không nói nữa..

Người Lưu gia và ông cháu Khúc Dương đã tỉnh từ sáng sớm hôm qua, bọn họ bị hạ huyết căn tán, không dùng nội lực được, chỉ

có thể ngoan ngoãn nghe lời. Nghi Lâm đi theo Đông Phương Triệt vào mật đạo, cách cửa động mười trượng chính là phòng giam giữ những người này.

Cô thấy bộ dạng này của Đông Phương Triệt giống như kẻ lừa đảo, nếu hắn đi tìm Lưu Chính Phong nói chuyện gì người ta cũng không tin, cho nên bảo Đông Phương Triệt đứng ngoài đợi trước, không cần đi vào. Đông Phương Triệt không kiên trì, tùy ý cô.

Nam nữ bị phân ra giam giữ, phụ nữ không dùng được, loại chuyện lớn sống còn như vậy, đương nhiên phải tìm người đứng đầu để nói, mà người đứng đầu chính là Lưu Chính Phong và Khúc Dương, vừa vặn hai người bọn họ bị nhốt một chỗ.

Lúc Nghi Lâm đi vào, Lưu Chính Phong và Khúc Dương lập tức nhìn về phía cô, tuy rằng cô có mang mạng che mặt nhưng Khúc Dương cũng nhận ra cô, tuy có chút kinh ngạc nhưng có chút hiểu gì đó.

Khúc Dương tỏ vẻ Lưu Chính Phong không cần nói, thức thời đứng dậy hành lễ “Thiếu chủ” Xung hô “Thiếu chủ” này là tên khác của cô được đặt vào mấy năm trước, đây là sự tôn kính của giáo chúng giành cho cô, dù sao tám năm nay, giáo chúng không được cô trị rất ít. Nghi Lâm nói miễn lễ, dịu dàng nói “Khúc trưởng lão hẳn đã đoán được một ít nội tình, ta không nói nhiều lời, hôm nay chỉ muốn hỏi Lưu tiên bối vẫn giữ ước nguyện ban đầu, muốn mang người nhà đi nơi khác sinh sống, không bước vào Trung Nguyên nửa bước?” Nói xong, cô dùng tầm mắt trên người Lưu Chính Phong.

Mặc dù Lưu Chính Phong không biết thân phận của cô gái trước mắt, nhưng thấy Khúc đại ca tôn kính như thế, cũng biết cô ở địa vị cao. Ngày rửa tay gác kiếm đó, hắn đã lạnh tâm với giang hồ, ngày thường xưng huynh gọi đệ, chỉ trong một khắc đã trở thành kẻ địch, hơn nữa phái Tung Sơn cũng quá khinh người, hắn không trả lời vấn

đề của Nghi Lâm mà dò hỏi “Không biết người nhà và đệ tử của ta có khỏe không? Có thể cho ta gặp họ trước không?”

Nghi Lâm khéo léo từ chối “Lưu tiên bối yên tâm, mọi người trong Lưu phủ và cháu gái của Khúc trưởng lão đều bình an vô sự ở phòng khác. Ta không có gì cần các người làm, bây giờ chỉ nghĩ người cho ta một đáp án, có muốn rời khỏi đây không?”

Lưu Chính Phong nói “Tại hạ không làm gì được cho cô nương, tại sao cô nương lại giúp tại hạ?”

Nghi Lâm biết hẳn là người từng trải, không dễ tin chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, cô lười nói nhiều với hẳn, cho dù không tin cũng không ai thích giải thích chuyện tốt mình làm. Vì vậy nói “Coi như hôm nay ta làm việc thiện đi, ta thích loại người thẳng thắn, không thích quanh co lòng vòng, nếu người muốn rời khỏi đây, ta sẽ tìm người đưa các người rời khỏi Trung Nguyên, nhưng nếu người không muốn vậy ta sẽ thả các người”

Lưu Chính Phong và Khúc Dương liếc nhau, họ là tri kỷ chi giao cho nên chỉ cần liếc mắt là hiểu được tâm tư của đối phương. Khúc Dương nói “Không biết giáo chủ có ý gì?” Nghi Lâm thản nhiên nói “Sự phụ giao cho ta xử lý chuyện này” Nói đến đây, Lưu Chính Phong đã biết thân phận của cô, trên giang hồ có đồn Đông Phương Bất Bại có một nữ đệ tử, vô cùng sủng ái, bây giờ xem ra đúng là vậy, nếu không chuyện lớn như vậy có thể để cho một cô bé nhúng tay?

Hắn đã tự thiếp vàng lên mặt mình rồi.

Khúc Dương nói “thiếu chủ, không biết thuộc hạ có thể cùng rời nơi này với Lưu huynh đệ hay không?”

Nghi Lâm thản nhiên nói “Có thể”

Khúc Dương không ngờ ngay cả chuyện này cô cũng có thể làm chủ, rất kinh ngạc, không nghĩ rằng giáo chủ càng ngày càng sủng ái

cô, đương nhiên, hắn cũng không tính tham gia chuyện này, vì vậy khẩn cầu “Cầu thiếu chủ đưa ta rời khỏi Trung Nguyên”

Nội lực của Đông Phương Triệt cao cường, đương nhiên nghe được cuộc nói chuyện của cô với Khúc Dương và Lưu Chính Phong. Đợi cô đi ra, hắn trêu chọc “Muội cũng có quyền thật, cái gì cũng làm chủ, ta đồng ý đem chuyện này cho muội xử lý lúc nào? Lại cho phép Khúc Dương rời Nhật Nguyệt thần giáo lúc nào thế?” Nghi Lâm cười gượng, lay tay áo hắn nói “Không lẽ sư phụ muốn con mất mặt sao?” Đông Phương Triệt thở dài, bất đắc dĩ nói “Ta đã chiều muội tới hư rồi” Nghi Lâm làm bộ được lợi còn khoe mẽ nói “Sư phụ phải càng chiều con mới tốt”

Về phần an bài người Lưu phủ, cuối cùng Đông Phương Triệt cũng chịu thỏa hiệp. Đêm thứ hai đã phái người đưa người Lưu phủ rời khỏi đây, cho tới khi không thấy xe ngựa Đông Phương Triệt mới thản nhiên nói “Vừa lòng chưa?” Nghi Lâm cười tủm tỉm gật đầu, Đông Phương Triệt cầm tay cô, cảm khái nói “Nếu có ngày ta gặp nạn, muội đối xử toàn tâm toàn ý với ta như vậy mới không uổng ta chiều muội như vậy”

Không hiểu sao, nghĩ tới chuyện hắn chết dưới kiếm Lệnh Hồ Xung, trong lòng cô cảm thấy khó chịu... Một người đàn ông như hắn có thể đi lên con đường nguyên tác ư? Có hay không? Theo các phương diện khác, hắn đã vượt qua cái tên gay trong nguyên tác rồi, dã tâm của Nhậm Ngã Hành quá lớn, tinh thần lại không bình thường, so với hắn, có vẻ Đông Phương Triệt đáng dựa vào hơn, ít nhất, giao tình của hắn và mình không tồi.

Xe ngựa đi hơn nửa thái, cuối cùng cũng tới chân núi Hằng Sơn. Đông Phương Triệt vốn không tính cho Nghi Lâm về phái Hằng Sơn, Nghi Lâm phải luôn cam đoan chỉ ở một chút, bảo tối hắn nhớ tới Bạch Vân Am đưa cô đi là được. Cô không dám nói chuyện sẽ rời khỏi với Định Dật sư thái nên chỉ có thể trốn đi, trốn đi cách nào?

Đương nhiên là Đông Phương Triệt đón cô ra, thế mới có thể khiến người khác không phát hiện.

Đông Phương Triệt nói “Đừng có quá giờ đã định, nếu không ta sẽ tới bãi phông Định Dật sư thái đòi người” Nghi Lâm không nói gì nhìn hẳn “Đã bảo người tới đón con trong im lặng, sao con có thể quá giờ?” Đông Phương Triệt nghĩ cũng phải, nhưng không hiểu sao không muốn cô rời khỏi mình, cho nên mới nói thế, xấu hổ đuổi cô xuống xe, Nghi Lâm bất đắc dĩ nói “Người không buông tay thì sao con xuống xe đây?”

Chương 35: Sư môn

Chín tuổi rời phái Hằng Sơn, mười bảy tuổi trở về, tám năm trôi qua cũng đủ khiến một cô gái tới tuổi lập gia đình sinh con, đứa nhỏ cũng có thể học được cách mua nước mắt. Đi lên núi, Nghi Lâm có chút cảm khái, nhiều năm như vậy lại lãng phí trên người Đông Phương tiểu tặc, sau này còn phải tiếp tục lãng phí trên người hẳn, chỉ nghĩ thôi cũng thấy mệt rồi.

Đi dọc theo đường núi gập ghềnh, tới khi thấy cửa lớn màu son đứng sừng sững trước mắt, cô cảm thấy khẩn trương vô cùng. Nghi Lâm để tay lên ngực, thở dài, chậm rãi bước lên bậc than, một bậc rồi một bậc, lúc chưa bước vào cửa đã có đệ tử ra đón, đó là một ni cô hơn ba mươi tuổi, đen và gầy, rất giống như khuôn mặt trẻ tuổi trong trí nhớ, nàng ta thấy cô thì nói “A di đà Phật, thí chủ, nếu muốn dâng hương, mời tới... A!” Cô chưa nói hết thì cô gái trước mắt đã bỏ vào lòng, Nghi Mẫn kinh hãi, vừa định đẩy cô ra đã nghe cô gái trong lòng nức nở nói “Sư tỷ, muội là Nghi Lâm”

“Nghi Lâm?” Nghi Mẫn khiếp sợ, giống như không thể tin, lặp lại một lần “Nghi Lâm?”

Nghi Lâm vẫn nhớ tới sư tỷ luôn chăm sóc mình ở phái Hằng Sơn... Tình cảm không có sâu như thế, ít nhất khi gặp lại, cô chưa

bao giờ nghĩ mình sẽ khóc... Nhưng... Bây giờ gặp được sư tỷ luôn mỉm cười dịu dàng với cô, trong phút chốc, cô mới hiểu, thì ra, cô luôn có cảm tình với này, cũng rất nhớ nó.

“Ngươi là Nghi Lâm thật sao?” Nghi Mẫn vẫn không tin cô gái trong lòng là tiểu sư muội mất tích nhiều năm của mình, những chuyện này rất khó tin. Nghi Lâm ngẩng đầu lau nước mắt, nín khóc cười nói “Sư tỷ, bộ dạng của muội thay đổi nhiều vậy sao? Tỷ là người ở cùng muội và chăm sóc muội rất nhiều năm đó!”

Nghi Mẫn cẩn thận quan sát cô gái trước mặt, duyên dáng yêu kiều, thanh nhã thoát tục, vô cùng xinh đẹp, rất nhanh khuôn mặt này ăn khớp với khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt trước kia... Nước mắt trong mắt Nghi Lâm chảy ra, nàng cầm hai vai Nghi Lâm, kích động “Muội... Mấy năm nay muội đi đâu? Không đúng, muội trở về thế nào? A, năm ấy có chuyện gì xảy ra? Ai bắt muội đi?” Đột nhiên nhớ tới sư phụ luôn nhớ kỹ tiểu sư muội, Nghi Mẫn túm ống tay áo của cô đi vào trong, miệng la lớn “Sư phụ, tiểu sư muội đã trở lại! Tiểu sư muội đã trở lại!” Hoàn toàn không còn sự ôn trọng và rụt rè vốn có, cổ tháp vốn yên tĩnh bị âm thanh lớn của cô làm náo nhiệt lên.

Các đệ tử đang tụng kinh trong đại điện đều chạy ra, Định Dật sư thái cau mày quát lớn “Âm ỹ như vậy còn có thể thống gì?”

Nghi Mẫn kích động kéo Nghi Lâm tới trước, nức nở nói “Sư phụ, đây là tiểu sư muội, tiểu sư muội đã trở lại!” Nàng vừa dứt lời thì xung quanh ồ lên một tiếng, Định Dật sư thái đẩy một đệ tử ra, đi tới rất nhanh, Nghi Lâm có thể thấy được hốc mắt phỉếm hồng của sư phụ, trong hốc mắt còn mang theo sự kích động, trong lòng ngổn ngang, chân cũng tự có ý thức của bản thân, cô quỳ dập đầu, nức nở nói “Đệ tử bất hiếu, xin sư phụ trách phạt” Tiểu đồ đệ mất tích mấy năm mới trở lại, Định Dật sư thái vui còn không kịp, sao có thể trách phạt? Miệng nói mấy chữ tốt, sau đó tự mình đỡ cô lên.

“Nha đầu con ở ngoài mấy năm nay... khổ cho con!” Âm thanh của Định Dật sư thái càng lúc càng nhỏ, khiến Nghi Lâm chịu không được, khóc lớn. Không hiểu sao, lúc này đột nhiên cảm thấy mình rất ủy khuất, ủy khuất cái gì? Cô không biết.

Thấy cô khóc thương tâm như vậy, các đệ tử xung quanh cũng khóc theo, Nghi Lâm gần như là do bọn họ nhìn lớn lên, từ một đứa nhỏ nằm trong tá lót trở thành một cô bé đáng yêu, cô mất tích nhiều năm như vậy, lúc này còn khóc lớn như thế, cho là cô chịu rất nhiều ủy khuất. Định Dật sư thái vỗ lưng cô, thở dài “Từ nhỏ thân thể của con đã không tốt, đừng khóc, trước gặp các sư tỷ của con, sau lại nói ta biết mấy năm nay con qua thế nào”

Nghi Lâm vâng một tiếng, ngượng ngùng dùng tay áo lau nước mắt, ngoan ngoãn chào hỏi các sư tỷ lâu năm không gặp, các sư tỷ không thay đổi chút nào, chỉ lớn tuổi hơn trong trí nhớ của cô, trong đó có vài sư tỷ đã gặp lúc ở thành Hành Dương.

Đi theo sư phụ tới chỗ ở của người, Định Dật sư thái tự tay rửa khăn đưa cô lau mặt, Nghi Lâm cười lấy lòng với Định Dật sư thái “Mấy năm nay sư phụ càng ngày càng trẻ, rất đẹp đó!” Định Dật sư thái trừng mắt nhìn cô, sẵng giọng “Không biết lớn nhỏ, ngay cả sư phụ cũng dám trêu chọc!” Nghi Lâm dùng chiêu hay đối phó Đông Phương Triệt, cầm tay áo của bà làm nũng “Con nói thật, sư phụ đẹp hơn rất nhiều” Định Dật sư thái bất đắc dĩ chỉ vào chóp mũi cô, giận dữ nói “Năm đó con mất tích như vậy, không có thư từ, toàn bộ đệ tử phái Hằng Sơn tìm con khắp nơi trong ba năm, đáng tiếc...”

Nghi Lâm kinh ngạc “Cứ nửa năm con có viết phong thư về, sư phụ không nhận được sao?” Định Dật sư thái nhú mày “Ngay cả nửa phong thư ta cũng không thấy, con để ai đưa thư?” Sắc mặt Nghi Lâm thay đổi, Đông Phương tiểu tặc chết tiệt! Đáng chết! Đáng chết!

Định Dật sư thái thấy vẻ mặt mất hứng của tiểu đồ đệ, bà là người từng trải, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, càng nghĩ càng thấy tiểu đồ đệ chịu khổ, lửa giận trong lòng nổi lên, giọng nói nâng cao lên “Là tên chết tiệt nào nhốt con? Ngay cả thư cũng không đưa! Còn vô sỉ lừa gạt con!” Tuy trong lòng Nghi Lâm rất buồn bực, nhưng cũng biết không thể nói thật, nếu không sẽ có chuyện lươn, vì vậy nói lý do đã nghĩ sẵn nói ra...

“Con nói người năm đó bắt con sống ở một đảo nhỏ bên ngoài?”

Nghi Lâm gật đầu nói “Trên đảo đó có đủ loại hoa đào, một năm bốn mùa không mùa nào không có hoa, là một nơi rất kỳ lạ. Người trên đảo đều là người điếc và người câm. Người bắt con họ Đồng, là một ông lão, gia chủ của ông ta bị bệnh nan y, các danh y khắp nơi không ai chữa trị, sau đó giữa đường thấy con chữa ngựa chết thành ngựa sống nên bắt con, ông ta lúc đó chỉ nghĩ con có thể cứu trị được bệnh của chủ nhân hắn, có điều bệnh kia rất kỳ quái, cách trị liệu cũng rất phương tạp, cho tới mấy tháng trước con mới chữa khỏi cho người nọ, bọn họ cũng đưa con trở về như lời hứa”

Sắc mặt Định Dật sư thái vẫn phần uất như cũ, nhưng lý do của Nghi Lâm không khiến bà nghi ngờ, nghĩ nghĩ nói “Chủ nhân của người nọ họ gì, con biết không?”

Nghi Lâm tội nghiệp nói “Con chỉ biết hắn họ Phương, về phần tên gì con không biết, mệnh của bọn họ rất nghiêm”

Định Dật sư thái bất đắc dĩ, cho dù trong lòng khó chịu cũng chẳng có cách gì, ngay cả tên của người ta cũng không biết, cho dù bà muốn đi trả thù để đệ tử hả giận cũng tìm không ra mục tiêu.

Nghi Lâm sợ hãi nhìn Định Dật sư thái, lái sang chuyện khác “Sư phụ, con xin lỗi, con không nghĩ thời gian trôi qua nhanh như vậy” Định Dật sư thái sờ đầu cô, dịu dàng nói “Con có thể bình an trở về là tốt rồi, đi, ta mang con đi bái kiến chương môn sư tỷ và đại sư tỷ, năm đó bọn họ vì tìm con cũng bỏ không ít sức”

Lần này cô muốn về phái Hằng Sơn vì hai mục đích. Thứ nhất là thăm người thân, thứ hai là tìm cách giao khúc phổ [Tiểu Ngạo Giang Hồ] cho Tần Quyên, để nàng ta tìm cách đưa cho Lệnh Hồ Xung. Nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ có cách này mới kéo dài kịch tình được. Có điều cô và Định Dật sư thái chưa đi khỏi cửa lớn của Bạch Vân Am đã nghe tiếng gọi lớn từ đằng xa truyền tới “Lâm Nhi! Lâm Nhi!” Đó là giọng của một người đàn ông, Nghi Lâm nhìn Định Dật sư thái khó hiểu, Định Dật sư thái nhíu mày một lát rồi thản nhiên giải thích “Ba năm trước cha con tới đây tìm con, lại phát hiện con mất tích, ở đây náo loạn một hồi, hằng năm đều đi khắp nơi tìm con, cứ cách nửa năm là về đây xem có tin tức gì không. Hôm nay con về cũng vừa kịp, nếu không mai hấn sẽ xuống núi đi tìm con”

Phụ thân = Cha của thân thể này = Bất Giới hòa thượng.

Khóe miệng Nghi Lâm co giật, cô chỉ có tình cảm với phái Hằng Sơn, với người cha này... người xa lạ thôi.

Một lát sau, một hòa thượng cao lớn với cái đầu bóng loáng kích động chạy tới, Nghi Lâm theo bản năng lùi về cạnh Định Dật sư thái hai bước, ngăn cản người cha xa lạ đáng sợ này.

“Bất Giới hòa thượng, đây là phái Hằng Sơn, người đừng có làm càn!” Định Dật sư thái không thích hòa thượng béo này, vừa thô lỗ lại không biết phải trái, thần kinh thô lại rất ngu xuẩn. Bất Giới hòa thượng cười ha ha, ánh mắt nhìn chăm chú cô gái nhỏ sau Định Dật, đột nhiên reo lên “Con gái! Bộ dạng của con xinh đẹp như mẹ con vậy!” Giọng hấn vốn to, lúc này cười rộ lên càng đáng sợ, thịt béo khắp người đều động động.

Nghi Lâm vô cùng khó hiểu, bộ dáng của hấn như vậy, sao lại có con gái xinh đẹp thế này? Hai cha con thật sự rất khác nhau.

Cho dù không thích, Định Dật sư thái cũng không thể cản trở cha con người ta gặp nhau, nhưng hấn không thể vào hậu viện của Bạch Vân Am, nên để hai cha con này đi ra gần Bạch Vân Am nói

chuyện. Nghi Lâm sợ hãi nhìn nước miếng của Bất Giới hòa thượng tung bay lúc ông ta nói chuyện, nói mấy năm nay đi tìm mẹ ruột của cô, sau đó đi tìm con gái, tìm chỗ nào cũng không thấy người.

Nói thật, nếu không phải ông ta là cha của thân thể này, cô thật sự muốn đánh hắn, thấy người không có tâm nhãn nhưng chưa thấy ai không có tâm nhãn như ông ta, mất vợ vào am ni cô tìm, mất con gái cũng vào am ni cô tìm.... Người lừa bán nhi đồng đều bán vào kỹ viện gì đó chứ... Ai bắt đứa nhỏ vào am xuất gia chứ?

Không biết nói gì cho hay nữa!

Đột nhiên, cô nhớ lại phần diễn quan trọng của Bất Giới hòa thượng trong nguyên tác, không những cứu mạng Lệnh Hồ Xung, còn vận chân khí tới huyết thứ bảy của hắn. Nghĩ nghĩ một lát, Nghi Lâm dịu dàng nói “Phụ thân có thể làm giúp con một chuyện không?” Ấy... Cái từ cha này thật sự khiến cô nổi cả da gà, Nghi Lâm im lặng chà hai cánh tay. Bất Giới hòa thượng không chú ý hành động nhỏ của cô, chỉ vui vẻ hỏi có chuyện gì cần hắn giúp, Nghi Lâm giận dữ nói “Con có một sư muội bị tên hái hoa đạo tặc Điền Bá Quang bắt nạt, may mắn được Lệnh Hồ Xung của phái Hoa Sơn cứu nàng, sư muội của con cảm động và nhớ nhung ân tình của hắn, cho nên...” Tay đưa bao bố trong lòng cho hắn “Có thể làm phiền phụ thân đưa cái này cho Lệnh Hồ Xung không? Nói là lời cảm ơn của phái Hằng Sơn với hắn” Lời này của cô có trăm ngàn chỗ hở, vốn không thể lừa người thông mình, nhưng Bất Giới hòa thượng không phải người có thói quen động não, thấy con gái nhờ vả, dĩ nhiên đồng ý.

Tiền Bất Giới hòa thượng đi, Nghi Lâm mê mang. Cô không biết mình đang có ý gì, muốn kéo dài kịch tình nhưng không muốn nó đi theo nguyên tác hoàn toàn... Không có Điền Bá Quang làm phiền, Lệnh Hồ Xung có thể thuận lợi học được Độc Cô Cửu Kiếm không?

Vấn đề này khiến người ta rối rắm, cô vừa muốn hấn học được, lại không muốn hấn học được, thật mâu thuẫn.

Lúc này, sắc trời đã tối, Định Dật sư thái đổi ý nguyện ban đầu, nói mai sẽ mang cô đi bá kiến đại sư bá và chương môn sư bá của mình.

Phòng của Nghi Lâm không thay đổi, bài trí như trong ký ức của cô, Nghi Mẫn sư tỷ đã đổi chần đệm mới cho cô, vừa trở lại phòng đã có rất nhiều sư tỷ tới hỏi thăm cô, rất quan tâm, Nghi Lâm nói vài ba câu, nội dung giống như đã nói với Định Dật sư thái.

Đợi tới đêm khuya yên tĩnh, Nghi Mẫn đã ngủ say, Nghi Lâm khó chịu vì hành vi lừa gạt của Đông Phương Triệt, không muốn đi ra đúng như thời gian đã định, nhưng nghĩ lại, chỉ sợ hấn xông bậy vào làm phiền các sư tỷ khác... A a a a!! Vì sao người bị thương luôn là cô?

Quên đi, trúng chọi đá, phản kháng cũng không có gì tốt.

Đêm bức thư đã chuẩn bị tốt để lên vị trí dễ thấy trên bàn, sau đó nhìn Nghi Mẫn sư tỷ, nắm mắt lại, lúc mở mắt ra không còn lưu luyến, lập tức đẩy cửa đi khỏi phòng,

Lúc đó Đông Phương Triệt đã im lặng đứng ngoài đợi cô, thấy cô đi ra, hấn cười khẽ “Ta cho rằng muội còn giận không muốn đi ra nữa cơ” Nghi Lâm trừng mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nói “Sao người biết con tức giận?” Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Ta vẫn luôn đi theo muội, đương nhiên biết muội tức giận!”

Chương 36: Tức giận

Tuy rằng Nghi Lâm tức giận thật nhưng cũng suy nghĩ cho sư môn, đành ngoan ngoãn rời khỏi Bạch Vân Am với Đông Phương Triệt. Tốc độ hai người không chậm, khinh công lại tốt nên rất nhanh, một lát sau, cô có thể sóng vai cùng hấn, Đông Phương Triệt

thầm khen bộ pháp khinh công của cô tinh diệu tuyệt luân, rất xứng với khinh công [Quý Hoa Bảo Điện] mà hấn luyện.

Mấy năm nay, nội công tâm pháp của Nghi Lâm cũng có chút thành tựu, ngay cả Lăng Ba Vi Bộ cũng đã tới Đạp Tuyết Vô Ngân, ngay cả bộ kiếm pháp [Thương Hải] cũng đã nhuần nhuyễn. Nếu nói cao thủ hàng đầu, cô không phải nhưng cao thủ nhất lưu, cũng miễn cưỡng hợp lệ. Có điều kiếm pháp cô tốt nhưng lại thiếu sắc bén, Đông Phương Triệt trêu chọc cô điều đó rất nhiều, nói cô không có công phu tốt, chỉ là hoa thêu trên gối, nhìn được nhưng dùng không được.

Đương nhiên, cách nói này của hấn đã tự sụp đổ vào hôm nay.

Lúc đi gần xuống chân núi, Nghi Lâm ngừng lại, Đông Phương Triệt không hiểu nên quay đầu hỏi cô tại sao, rất thân thiết. Chủ yếu vì hấn biết nha đầu này không thoải mái nên cố gắng đối đãi với cô dịu dàng, muốn dùng chính sách đạn bọc đường để dỗ cô.

Nghi Lâm thì sao? Cô cảm thấy không thoải mái, vô cùng khó chịu, cổ họng giống như bị mắc xương cá, rất dày vò. Thấy Đông Phương tiểu tặc mỉm cười với mình, cô hận không thể xé rách mặt hấn, mẹ nó, tám năm viết thư của cô, lần nào viết cũng phải đi chọc hấn vui vẻ, giống như một đứa ngốc, mẹ nó, đùa người rất vui ha? Cuối cùng cũng nhịn không được, vừa vịn hấn cầm tay cô, vì vậy cô thuận thế há mồm cắn tay hấn, chỉ cắn một lát nhưng cô dùng nội lực, cho nên chỉ trong nháy mắt, tay hấn bị cô cắn chảy máu.

Thấy tay hấn chảy máu, Nghi Lâm cảm thấy vui vẻ vô cùng. Nghẹn khuất nhiều năm như thế, cuối cùng cũng trả được một phen. Có điều cô chưa vui vẻ xong đã thấy sắc mặt Đông Phương Triệt âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn cô, rất đáng sợ. Nghi Lâm sợ hãi, thầm nghĩ không tốt, nếu chọc tên này tức giận thì cô thảm rồi.

Có đôi khi, không thể khinh người quá đáng, nếu không chó nóng nảy sẽ nhảy tường, thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người.

Bây giờ Đông Phương Triệt cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, nhìn dấu rằn trên tay của mình, vẻ mặt bất đắc dĩ, thấy đầu sỏ gây nên đang khóc như núi đổ trước mặt mình, tức giận nói “Cắn người rồi còn ngồi đó mà khóc!” Nghi Lâm hít hít cái mũi, tức giận nói “Con khóc là chuyện của quan, liên quan gì tới người! Con cắn người thì sao?” Đông Phương Triệt hừ lạnh, lạnh lùng nói “Muội cứ mạnh miệng đi, nếu không sợ thì muội khóc cái gì?” Nghi Lâm lau nước mắt, mạnh mẽ nói “Con thích khóc thì khóc, liên quan cái rằn gì tới người, con không sợ người!” Thấy cô trẻ con như thế, tức giận trong lòng hấn cũng biến mất, dở khóc dở cười nói “Được rồi, đừng ồn ào nữa, biết muội tức giận, cắn cũng đã cắn rồi, cũng nên tiêu giận đi ha?” Nghi Lâm bất mãn nói “Con ồn ào cái gì? Nếu không phải người bắt nạt người ta, con cần cắn người sao? Người cho là tay người thom lăm sao? Con bị người đùa giỡn tám năm, cắn một cái là nhẹ rồi!”

Đông Phương Triệt không nói gì nhìn cô “VẬY MUỘI MUỐN THỂ NÀO NỮA? THƯ CŨNG ĐÃ NÉM RỒI, KHÔNG LẼ XOAY CHUYỂN THỜI GIAN SAO?”

Nghi Lâm hít hít cái mũi nói “Con muốn người xin lỗi con, còn phải bồi thường tổn thất của con nữa!”

Đông Phương Triệt trừng mắt “Ta chỉ ném thư của muội, muội có tổn thất gì? Đợi sau khi về, ta trả thư cho muội là được” Lúc này Nghi Lâm không biết nói gì, trừng mắt với hấn “Đồ vô sỉ!” Đuôi lông mày Đông Phương Triệt nâng lên, thản nhiên nói “Muội cũng vô sỉ, nếu không còn bắt ta đền cái gì?” Không nói thì thôi, nói thì lửa giận trong lòng Nghi Lâm nổi lên không ít, hấn nói những lời này chọc tức Nghi Lâm, núi lửa bạo phát, chỉ vào mũi Đông Phương Triệt mắng “Đồ đáng ghét! Gay! Không phải người! Xứng đáng cả đời không thể giao phối!”

Làm một người đàn ông, lại là người đàn ông bị ghen về mặt sinh lý nhiều năm, câu cuối cùng của Nghi Lâm đã đập vào điểm mấu chốt của hắn.

Đông Phương Triệt nhú mào, cả người tản ra lệ khí, Nghi Lâm chỉ lạnh mồm lạnh miệng, nói xong thì hối hận, nhiều năm qua cô không xúc động như thế, không biết hôm nay làm sao, không quan được miệng mình, mắt thấy ánh mắt của Đông Phương tiểu tặc càng lúc càng sắc bén, Nghi Lâm khóc òa một tiếng, giống như đứa nhỏ ba tuổi, nhảy vào lòng Đông Phương Triệt, ôm thắt lưng hắn không buông, vừa khóc vừa thảm thiết nói “Sao người cứ thích bắt nạt con thế? Ô ô...Con bị người bắt nạt tám năm... Ô ô...Không thể không đền cho con... ô ô...”

“Buông tay”

“Không buông... ô ô...”

Nói thật, dưới tình huống này, cơn giận của hắn không thể bùng nổ được.

Năm nay Nghi Lâm 17 tuổi, trong đó có tám năm là hắn nuôi, suốt tám năm qua, hai người như hình với bóng, cùng ăn cùng ngủ, cũng nhìn cô từ một cô bé cứng nhắc trở thành một cô gái yếu điệu xinh đẹp, nói không có tình cảm là không có khả năng.

Có đôi khi, Đông Phương Triệt cũng nghĩ, đời nha đầu này lớn một chút, nên giết cô hay là gả cô cho một người tài trẻ trong giáo? Hắn chưa từng nghĩ sẽ thả cô đi, nhưng nếu cho cô lập gia đình, hắn lại thấy không cam lòng, nha đầu hắn nuôi lớn nhiều năm như vậy, tại sao phải để tên đàn ông khác chiếm tiện nghi? Nghĩ thế nào cũng không ra đáp án.

Trước cái ngày rời Hắc Mộc Nhai, cô bọn rợn thu thập hành lý rồi làm lễ với mình, hắn hỏi cô “Đời này, muội không tính lập gia đình thật sao?” Lúc ấy cô có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh trả lời với bộ dạng như lễ thường tình “Thật hơn cả vàng” Lúc đó, hắn đột

nhiên nghĩ, nếu cô không muốn lập gia đình, vậy thì giữ cô ở bên người hấn cả đời, nếu hấn chết, cô cũng chôn theo.

Ý nghĩ này thật sự rất điên cuồng, nhưng nghĩ kỹ lại thấy quyết định này rất tốt.

Thật ra, Đông Phương Triệt cũng biết rõ, Nghi Lâm nói ra những lời kia là vì rất giận, hơn phân nửa là do hấn kích thích, hấn không hiểu tại sao phải chọc cô như thế, chỉ cảm thấy lúc cô giận rất thật, chơi cũng rất thú vị, còn vừa mắt hơn lúc cô cố ý lấy lòng mình, có điều không nghĩ tới miệng cô độc như thế! Nghĩ kỹ lại, cũng là do hấn chọc cô giận, không thể trách cô được, vì vậy vỗ lưng cô, nói “Ta không trách muội, đừng khóc, giống như quý kêu vậy!” Nghi Lâm thút thít, cọ mặt vào vạt áo hấn, mắt hửng nói “Con thích khóc thì khóc, không cho người xen vào” Diễn hình kiểu người sĩ diện, Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Không được làm bậy, nếu không đừng hối hận” Hấn đang cảnh cáo, cảnh cáo cô đừng đụng vào điểm mấu chốt của hấn. Nghi Lâm bĩu môi, nhưng không nói gì, chỉ tự khuyên bảo mình, cô không thể địch lại hấn, giận thì sao, đánh cũng đánh không lại, lại không đủ tàn nhẫn giết hấn, xứng đáng bị bắt nạt!

Mấy ngày tiếp theo, Nghi Lâm bắt đầu thời kỳ giận đối Đông Phương Triệt, tuy rằng thua khí thế nhưng tư thế không thể thua, cái này gọi là kháng nghị không tiếng động, rất ngây thơ.

Đông Phương Triệt không để ý cô, dù sao bây giờ cũng không thể luyện công, cô muốn im lặng thì chơi với cô. Nghi Lâm tức giận tới ngứa răng, rõ ràng là hấn làm sai, sao cứ làm như cô mới là người sai vậy? Thật đáng giận!

Mấy ngày sau, đoàn người đã về tổng đàn. Hai chú cháu Đồng Bách Hùng và Đồng Mộ Niên tới điện Lương Nghi, nhưng đón tiếp bọn họ lại là Đông Phương Triệt, Nghi Lâm đã về phòng giận đối tiếp rồi. Đồng Bách Hùng thấy nha đầu không đi ra, hiếu kỳ hỏi “Đông Phương huynh đệ, nha đầu Nghi Lâm đâu rồi?” Đông

Phương Triệt cười nói “Náo loạn trên đường mấy ngày nay, bây giờ đang ở trong phòng giận dữ” Đồng Bách Hùng hiếu kỳ hỏi “Sao con bé giận?” Đông Phương Triệt nói “Một chút việc nhỏ, phát cáu thôi, huynh trưởng đừng để ý” Hấn đã nói thế, Đồng Bách Hùng cũng không nói gì nữa, thật ra Đồng Mộ Niên rất muốn đi nhìn cô một lát, nhưng ánh mắt của giáo chủ nhìn hấn vô cùng sắc bén, đề nghị tới cửa miệng cũng không nói ra được thành lời. Thật ra hấn cũng rất khó hiểu, rốt cuộc hấn đã đắc tội đại tôn thần này ở đâu mà hấn không thích gặp mình.

Đội tiền hai chú cháu Đồng Bách Hùng đi, Đông Phương Triệt đi tới Nhật Nguyệt Thần Điện, hấn rời tông đàn gần ba tháng, tuy rằng có Đồng Bách Hùng và những thân tín giúp đỡ làm việc nhưng không thể ôm hết tất cả.

Sau khi trở về từ Nhật Nguyệt Thần Điện, chú Trung nói tiểu thư chưa ăn cơm, Đông Phương Triệt bảo hấn không cần quản. Đây cửa phòng thì thấy tiểu nha đầu đang ngồi luyện công, không quấy rầy, không nghĩ một lát sau, cô lại ói ra máu, sắc mặt Đông Phương Triệt thay đổi, đi tới mấy bước, điểm mấy huyệt đạo trên người cô, nâng cổ tay xem mạch, thấy chưa tẩu hỏa nhập ma mới yên lòng, dùng tay lau vết máu trên miệng cô, mắng “Lúc luyện công phải để tâm vào nó, muội không muốn sống nữa sao?”

Nghi Lâm thở hắt hắt một hồi mới ổn định lại, sắc mặt tái nhợt, nhìn hấn rất đáng thương “Đều tại người không tốt!” Đông Phương Triệt bất đắc dĩ nói “Là muội không chuyên tâm luyện công, sao mắng ta?” Nghi Lâm thở hắt hắt, khó khăn nói “Đội con luyện công đại thành... Con đập chết người...” Đông Phương Triệt câm nín, lúc này cô rất đáng yêu!

“Được rồi, đừng giận nữa, là lỗi của ta, ta xin lỗi, xin lỗi, như vậy được chưa?”

Lúc này Nghi Lâm khóc nức nở, Đông Phương Triệt thấy sắc mặt cô trắng bệch, nhíu mày nói “Ta đã xin lỗi rồi, muội còn khóc cái gì?” Nghi Lâm hít hít mũi “Người còn chưa nói bồi thường con thế nào, con bị người đùa giỡn tám năm” Đông Phương Triệt dờ khóc dờ cười nói “Vậy muội muốn gì?” Nghi Lâm đáng thương cầm tay hắn, mở to đôi mắt ngập nước nói “Người phái người bảo vệ phái Hằng Sơn được không? Ngày đó người nói Tả Lãnh Thiện muốn xác nhập Ngũ Nhạc kiếm phái, nhất định sẽ ra tay đầu tiên với phái Hằng Sơn, con sợ sư phụ sư bá với các sư tỷ bị ngộ hại, người không biết, năm đó vì tìm con, bọn họ đã đi khắp nơi ba năm đó” Đông Phương Triệt hí mắt không nói gì, Nghi Lâm ai oán kêu “Sư phụ --” Đông Phương Triệt biết cô đang dùng khổ nhục kế, nhưng cả dù như thế, hắn vẫn cười dịu dàng nói “Ta đồng ý với muội là được”

Chương 37: Dương Liên Đình

Nghi Lâm không nghĩ mọi chuyện lại thuận lợi như thế, ói một ngụm máu đã thu thập được Đông Phương tiểu tặc, cảm thấy bồi hồi vô cùng. Hôm sau cô lập tức thúc giục Đông Phương Triệt đi phái người tới phái Hằng Sơn, Đông Phương Triệt không kéo dài, ngay hôm đó đã chọn ra năm mươi giáo chúng, đầu lĩnh của họ là người đàn ông trẻ tuổi, khôi ngô tuấn tú, khuôn mặt hơi tròn. Lúc Đông Phương Triệt truyền âm nói với cô, người này là Hương chủ Dương Liên Đình của Bạch Hồ Đường, làm việc biết chừng mực, là một nhân tài thì Nghi Lâm có cảm giác sét đánh cô, rất muốn khóc.

Nguyên tác ơi nguyên tác! Vận mệnh ơi vận mệnh! Duyên phận ơi là duyên phận! Cho dù Đông Phương Triệt không tự thiên thì vẫn luôn ưu ái em trai họ Liên của hắn sao? Trời ạ, để tên chết tiệt này bảo vệ sư môn đáng yêu dễ mến của cô sao? Không được, tuyệt đối không được! Ngàn vạn lần không được!

“Lâm Nhi?” Đông Phương Triệt thấy tiêu nha đầu nhìn Dương Liên Đình ngây ngốc, khó chịu, truyên âm nói “Người này sao vậy?”

Nghi Lâm nháy mắt mấy cái, muốn khóc, ai oán nhìn hắn nói “ Sư phụ ---” Đông phương Triệt không hiểu, cái gì cũng theo ý của cô, sao còn làm bộ dạng này? Thấy đám thuộc hạ bên dưới, cảm thấy không thích hợp nói chuyện, vì vậy nói với Dương Liên Đình “Người mang theo người lùi xuống trước, nhớ kỹ, không được nói chuyện này ra ngoài” Giọng nói của hắn sắc bén cùng uy nghiêm. Dương Liên Đình là người biết xem sắc mặt người khác, vừa vuốt lông ngựa vừa thức thời hô to “Giáo chủ anh minh thần võ, ân huệ tỏa khắp chúng sinh, thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ, thuộc hạ không dám nhiều chuyện, cũng sẽ để ý thuộc hạ của mình”

Cái ‘anh minh thần võ, ân huệ tỏa khắp chúng sinh, thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ’ là cái quái gì thế? Đây là khẩu hiệu được giáo chúng tạo ra trong thời gian này, bình thường Nghi Lâm không để ý những thứ này, cho tới lần này trở về mới phát hiện trên dưới giáo chúng đều gào cái này, giống như không nói những câu này là người không bình thường ấy.

Đội Dương Liên Đình mang theo thuộc hạ rời khỏi, Nghi Lâm cau mày nói “Cái khẩu hiệu gì thế này? Tục muốn chết!”

Mặt Đông Phương Triệt có chút đen, thản nhiên nói “Khẩu hiệu này không ổn?”

Nghi Lâm lấy mạng che mặt xuống, cầm ống tay làm nũng nói “Sư phụ là giáo chủ của Thần giáo, không phải mở tiêu cục, cần khẩu hiệu làm gì? Huống chi, chỉ có những môn phái nhỏ mới thích mở miệng khoe khoang, kẻ mạnh ai cần phải hô lên? Chỉ có thực lực mới khiến những người khác sợ hãi, nếu bọn họ phục người thật thì có khẩu hiệu hay không đâu có sao? Nếu không phục người, hô mấy câu này cũng chả sao, mà có khi còn cười nhạo trong lòng” Trên dưới thần giáo chắc chỉ có mình cô mới nói chuyện như vậy với hắn,

cho dù Đồng Bách Hùng cũng chả dám nói. Sắc mặt Đông Phương Triệt khó chịu nói “Ý muội là ta không có thực lực?” Nghi Lâm biết tên này ngồi trên ghế giáo chủ nhiều năm, trong lòng cũng có hư vinh, cô không muốn Nhật Nguyệt thần giáo trở thành nơi có chướng khí mù mịt, điều này sẽ gây bất lợi cho cô, vì vậy cười hì hì nói “Su phụ nói gì thế? Võ công của người là đệ nhất thiên hạ, ai không biết điều này? Vì uy danh của người lan xa nên mới chú ý hình tượng, rõ ràng là giáo chủ rất mạnh, mà thuộc hạ cứ như kẻ diễn tuồng, người không thấy rất buồn cười sao?”

Đông Phương Triệt híp mắt nhìn cô, lãnh đạm nói “Những lời khó nghe vậy mà muội cũng dám nói? Ta có nên đưa muội vào Hình đường không?” Khuôn mặt Nghi Lâm thay đổi, vô cùng thất vọng “Con biết người sẽ không phạt con” Phạt tôi thì tôi không trị kinh mạch cho anh, đương nhiên, nửa câu sau cô chỉ nói trong lòng. Đông Phương Triệt thích cô tùy hứng như vậy nhất, bất đắc dĩ cầm tay cô thờ dài nói “Muội được sủng mà kiêu” Nghi Lâm làm mặt quý, hừ hừ nói “Tóm lại con không thích khẩu hiệu này, ngốc muốn chết, su phụ -- bảo bọn họ đừng hô nữa được không? Nghe mà muốn ói ra!” Cô ngồi xồm xuống, tay đặt ở trên đầu gối hấn, giống như con thú nhỏ đang giận dữ, làm người khác yêu thích vô cùng.

Thật ra, Đông Phương Triệt không thích câu khẩu hiệu này cho lắm, nghe cũng thấy giả tạo, có điều làm giáo chủ nhiều năm như vậy, cảm giác được mọi người ca tụng rất mới. Lúc bắt đầu, Dương liên Đình thích nói câu này với hấn nhất, hấn cũng có lúc khen ngợi vài câu, không nghĩ tới trong nửa năm gần đây, câu này đã trở thành khẩu hiệu của giáo chúng, bây giờ nghe Nghi Lâm bất mãn cầu nhàu như vậy, vốn không biết làm gì lại thấy câu này đúng là ngốc thật, mèo khen mèo dài đuôi, chả khác gì đám ngu xuẩn ngoài đường!

Nghĩ một lát rồi nói “Nếu muội không thích thì sau này không để bọn họ kêu nữa” Nghi Lâm rất kinh ngạc, sau đó vui vẻ nói “Su

phụ thật tốt!” Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, cười mắt” Nếu muội không mắng ta ở trong lòng thì ta đã cảm ơn trời đất rồi” Nghi Lâm giả vờ vô tội nói “Nếu con chửi thì sẽ nói thẳng với người” Nói lời này chắc là muốn đánh rồi ha! Đông Phương Triệt không để ý nó, cười nói “Còn vô pháp vô thiên như thế, sẽ có lúc muội phải hối hận”

Nghi Lâm thầm khinh thường hẳn, hừ -- một tiếng, thầm nghĩ: Nếu không phải chị đây vì tốt cho cậu thì cần phải xen vào chuyện người khác sao? Tuy rằng Đông Phương Triệt không tự thiên, bây giờ còn chưa làm Nhật Nguyệt thần giáo đầy chướng khí, càng không trọng dụng tiểu nhân, con đường cũ theo nguyên tác sẽ không có khả năng đi tiếp, nhưng khó chắc hẳn sẽ không bị như Nhậm Ngã Hành, muốn thống nhất võ lâm.

Đó là điều cô lo lắng nhất. Đông Phương Triệt vốn không có tâm tư xung bá võ lâm, bây giờ cả ngày nghe mấy câu khẩu hiện này, nghe chập cũng động kinh theo, vậy thì tệ quá.

Phòng hoạn phải phòng lúc chuyện chưa xảy ra.

Chuyện nhỏ đã giải quyết, nên nói chuyện chính.

Đông Phương Triệt nói “Dương Liên Đình kia không tồi, để hẳn đi bảo vệ phái Hằng Sơn, muội còn lo lắng cái gì?”

Không chỉ lo lắng đâu mà còn sốt ruột nữa!

Nghi Lâm lắc đầu “Bước đi Dương Liên Đình này có chút phù phiếm, trên mặt đây vẻ của kẻ nghiện rượu còn lộ vẻ miệt mài quá độ, người như vậy đều là tiểu nhân thích đi nịnh nọt, có chút thông minh, sư phụ đừng coi con là đứa ngốc, cho hẳn đi bảo vệ các sư tỷ xinh đẹp của con còn không phải đưa thịt mỡ vào miệng chó sao?”

Đông Phương Triệt vỗ đầu cô, sáng giọng “Muội là nữ tử, sao chuyện gì cũng có thể nói ra miệng? Miệt mài quá độ cái gì, muội sao có thể nói như thế?”

Nghi Lâm bĩu môi nói “Tóm lại là người đồng ý với con, không thể tìm người kiểu vậy để cho qua chuyện”

Đông Phương Triệt nói “Muội biết cái gì, mặc dù Dương Liên Đình này không giỏi giang, nhưng làm người thận trọng, có chủ kiến ở chuyện lớn, biết phân nặng nhẹ, tuy hẳn là tiểu nhân nhưng hẳn là kiểu tiểu nhân biết đi lên, chỉ có người như vậy mới có thể lợi dụng tốt, có được ích lợi thì hẳn sẽ chú tâm làm, bởi vì hẳn biết chỉ có ta mới cho được thứ hẳn muốn”

Nghi Lâm bất động, thản nhiên phản bác “Con không tin tưởng hẳn, giao chuyện này cho Đồng Mộ Niên đi, võ công hẳn không tồi, lại có quan hệ tốt với con, còn là cháu của Đồng bá bá, chuyện của con, hẳn sẽ tận lực” Mặt Đông Phương Triệt lạnh dần, trầm giọng nói “Muội tin tưởng hẳn thế sao?” Nghi Lâm làm như không biết chuyện gì, hồn nhiên nói “So với Dương Liên Đình, con tin tưởng hẳn hơn, nhưng nếu so với sư phụ thì không cần nói nữa” Nói xong còn chặc lưỡi, rung đùi đắc ý. Sắc mặt Đông Phương Triệt tốt hơn, nhéo mắt nhỏ của cô, cười nhạt “Muội nói cũng dễ nghe, mau điều trị kinh mạch cho ta mới là chuyện quan trọng” Nghi Lâm than thở “Chỉ khi an bài tốt chuyện của phái Hằng Sơn, con mới chuyên tâm được” Cô đã nói rất rõ, Đông Phương Triệt không so đo với cô, chỉ nói “Tùy muội vậy!”

Trong Nhật Nguyệt thần giáo, ai cũng biết việc Nghi Lâm ở phái Hằng Sơn trước khi theo Đông Phương giáo chủ. Dù sao tên của cô cũng giống y như tên của đệ tử nhỏ nhất trên phái Hằng Sơn. Mấy năm trước, các đệ tử phái Hằng Sơn đi tìm tiểu đệ tử này là chuyện rất nổi, chỉ cần nghe ngóng một chút là biết. Đối với chuyện này, tất cả giáo chúng đều làm bộ hồ đồ, dù sao cô cũng là đệ tử đích truyền của Đông Phương giáo chủ, phần lớn giáo chúng đều được cô trị bệnh cho, thiếu nhân tình của người khác đó, dù sao mọi người hiểu rõ trong lòng là được rồi.

Mặc dù Nhật Nguyệt thần giáo được coi là ma giáo, nhưng đối với lời thề, nhân tình gì đó đều coi trọng vô cùng, dưới tình hình chung, có thể nội đấu, nhưng nếu có kẻ thù bên ngoài thì cùng nhau đối ngoại, so với chính đạo, còn có quy luật hơn nhiều.

Đây là quy tắc, khắc sâu vào lòng của giáo chúng.

Nghi Lâm đã bái Đông Phương giáo chủ làm sư phụ, tức là người của Nhật Nguyệt thần giáo, đã là người một nhà, bọn họ sẽ không đem chuyện cô đi ra từ phái Hằng Sơn ra ngoài, đây cũng là lý do năm đó Đông Phương Triệt và Đồng Bách Hùng không bắt Nghi Lâm đổi tên.

Nhật Nguyệt thần giáo có thể đấu giữa giáo chúng với nhau, đấu giữa các đường với nhau, đấu giữa các phân đàn với nhau, nhưng tuyệt đối không phải là loại người ăn cây táo rào cây sung, giúp đỡ người ngoài ăn hiếp người trong giáo.

Đối với chuyện này, Nghi Lâm vẫn rất ngạc nhiên, so với chính đạo có nhiều chỗ ma giáo mạnh hơn rất nhiều. Dĩ nhiên, đệ tử ma giáo được khen chỉ là giáo chúng trong Nhật Nguyệt thần giáo, không tính những bang phái, đảo, động phụ thuộc gì đó, những người kia... không như vậy.

Việc bảo vệ đệ tử phái Hằng Sơn không phải chuyện gì lớn, cuối cùng cũng giao cho Đồng Mộ Niên vì cô có quan hệ không tồi với hắn, Nghi Lâm đã dặn dò hắn chú ý nhiều chuyện, Đồng Mộ Niên nhớ rõ trong lòng. Hắn thiếu cô một mạng, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ phái Hằng Sơn.

Về phần Dương Liên Đình kia, nghe bảo Đông Phương giáo chủ đã đưa nhiệm vụ khác, tạm thời rời khỏi tổng đàn đi Nam Cương.

Nam Cương sao? Nghi Lâm vẫn cảm thấy Đông Phương tiểu tặc có động tác mới rồi.

Chương 38: Mật thất

Tháng tám là tháng nóng nhất ở Hắc Mộc Nhai, Nghi Lâm sợ nóng nên rất ít rời khỏi phòng trong những ngày này. Năm rồi cô cũng như vậy mà qua, năm nay cũng thế.

Trong phòng đều chất một đống băng lớn để hạ nhiệt độ, đem chén thuốc cuối đở vào trong bồn tắm, Nghi Lâm thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi nói với Đông Phương Triệt “Thuốc tắm rất quan trọng, nhất định phải tắm mười hai canh giờ mới được” Đông Phương Triệt cười chọc “Hôm nay mới biết Lâm Nhi cũng có lúc nhiều chuyện, chuyện này nói với ta mãi” Nghi Lâm thấy hấn ngại mình nhiều chuyện, tức giận nói “Con sợ người không để ý thời gian, còn có, trong mười hai canh giờ này không được luyện công, chuyện này rất quan trọng, nếu dùng nội lực thì chén thuốc này phải bỏ đi, phối thuốc rất hiểm toái” Đông Phương Triệt nói “Chỉ cần muội không hại ta thì ta có thể qua được” Nghi Lâm hừ hừ hai tiếng, không quan tâm hấn, cả ngày chỉ biết nghi người khác.

Đông Phương Triệt bắt đầu coi đồ, Nghi Lâm làm mặt quỷ với hấn, sau đó đi ra khỏi bình phòng. Trong mười hai canh giờ này, cô không thể rời khỏi phòng, tắm thuốc này nhìn đơn giản nhưng cũng có chút phức tạp, trong thuốc không chỉ có thuốc bổ, còn có độc dược, trên lý luận có thể tương khắc nhau, chỉ sợ có chuyện xảy ra, bây giờ cô còn phải nhờ Đông Phương tiểu tặc bảo vệ phái Hằng Sơn, hấn không thể có chuyện gì. Dĩ nhiên, cho dù bảo cô đi ra ngoài cô cũng không muốn, bên ngoài rất nóng, đâu có thoải mái như trong phòng.

“Lâm Nhi” Bốn canh giờ trôi qua, âm thanh lười biếng của Đông Phương Triệt truyền ra. Nghi Lâm thả ly Bồ Đào ướp lạnh trong tay xuống, cho rằng hấn xảy ra chuyện, vội vàng hỏi có chuyện gì, Đông Phương Triệt nói “Không thú vị, muội vào đây nói chuyện với ta đi” Nghi Lâm đen mặt, mất hứng “Nam nữ có khác,

người đang tắm, con vào sao được?” Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Bồn tắm này tối như mực, muội có thể thấy cái gì?” Nghi Lâm không vui nói “Su phụ, cho dù con là nữ tử giang hồ, nhưng không thể không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa, muốn nói thì người cứ nói, con ở đây mà!” Cô nói hết lời, Đông Phương Triệt im lặng, Nghi Lâm bĩu môi, sau đó trong bình phong vang lên tiếng hừ của Đông Phương Triệt, nó có chút thống khổ, sau đó không có tiếng động.

Nghi Lâm lo lắng, nhỏ giọng kêu: “Su phụ?” Thấy không ai đáp lại, gọi thêm lần nữa, lần này tăng âm lượng nhưng vẫn không được đáp lại, Nghi Lâm lo lắng, không lẽ bị độc dược phản phệ? Cô không dám trì hoãn, nhanh chóng đứng lên đi vào trong, lúc thấy cảnh tượng bên trong, Nghi Lâm a một tiếng, Đông Phương Triệt giống như không phát hiện, hai cánh tay đặt lên bệ bồn tắm, đầu chìm vào trong nước nóng.

Không lẽ bị chết đuối? Sắc mặt Nghi Lâm trắng bệch, nhanh chóng đỡ hấn dậy, lúc chạm vào cánh tay hấn, người trước mắt lóe lên, cả người bị người kéo vào trong bồn tắm. Thuốc trong bồn tắm chảy vào miệng, rất đắng, ghê tởm muốn chết, bên tai còn vang tiếng cười lớn của Đông Phương Triệt, Nghi Lâm tức giận, tên này bị bệnh rồi sao? Cô lau thuốc trên mặt, cảm giận quát “Người bị bệnh à?” Đông Phương Triệt vịn vai cô nói “Ai bảo muội không ngoan, nếu nghe lời vào đây nói chuyện với ta thì sao bị trúng bẫy như vậy?”

Hấn còn trả đũa! Nghi Lâm tức giận mở to mắt, tay vừa đánh ngực hấn vừa mắng “Người là đồ vô sỉ đáng ghét! Con khó khăn lắm mới phối thuốc được cho người, vậy mà người còn đối xử với con như vậy! Người vô sỉ! Vô sỉ! Con nói nam nữ khác biệt không đúng sao? Người con kéo con vào đây nữa!” Nói xong liền ghen ngào khóc lên, kiếp trước cô gái này được nuông chiều từ bé, tuy rằng có vẻ rất mạnh mẽ nhưng không kiên cường 100%, nếu so với mấy người mạnh mẽ thì chả là gì, chỉ mạnh hơn các em gái là đóa hoa trong lồng kính thôi. Sau khi xuyên qua, gặp vài chuyện cũng

thành thực hơn, nhưng lúc chịu ủy khuất vẫn thích khóc, đó là thói quen nhiều năm, không thể sửa được, lại nói... Cô không biết nhiều chuyện trên xã hội.

Đông Phương Triệt thích cô vừa khóc vừa náo như vậy, không có chút tội ác vì chọc cô gái nhà người ta tức giận, ngược lại còn chọc cô “Không phải chuyện gì lớn, sao lại thích khóc như thế?” Nghi Lâm tức giận đánh hấn mấy cái, hung hăng liếc nhìn hấn, đỡ bồn tắm đi ra. Đông Phương Triệt ôm cô từ phía sau, ái muội nói “Ở đây với ta không tốt sao?” “Thối lắm!” Cô gào với hấn một tiếng, dùng nội lực nháy ra ngoài bồn tắm, không dừng lại mà đi ra ngoài, để Đông Phương Triệt ngâm trong bồn tắm với vẻ mặt tối đen không rõ.

Trở lại phòng ngủ, cởi quần áo ướt xuống, dùng nội lực hong khô đầu tóc, sau đó thay đổi sạch. Nghi Lâm mệt mỏi ngồi chồm hổm trên đá cẩm thạch, trong lòng bối rối. Đối mặt với sự thân thiết bất thành tình khiến cô không biết làm sao, chuyện này vượt quá sự tưởng tượng của cô, Đông Phương Triệt có ý gì? Đùa giỡn cô hay có ý khác? Không lẽ hấn thích cô thật? Xui vậy sao?

Cô ngồi chồm hổm một hồi lâu, đợi tới lúc lấy tinh thần đứng đứng lại thì chân tê dại, đáng ghét mà! Nếu Đông Phương tiểu tặc dám đối xử với cô như vậy lần nữa, tới lúc đó tùy hoàn cảnh mà xử lý, dù sao cũng không thể nhường thằng nhãi này mãi, cô không sợ.

Nghĩ tới thân thể của mình dính rất nhiều thuốc nước, chén thuốc trong bồn tắm cũng ít hơn, phải nhanh đổ thêm một ít mới được. Nghi Lâm nhíu mày, tên Đông Phương Triệt này là người thích tư lợi, sao lại phạm phải sai lầm này? Dùng võ công mà hấn để ý nhất để đùa giỡn. Đợi chân bớt tê, Nghi Lâm mở cửa đi ra ngoài, bảo anh em nhà họ Đinh đi hầm chế 32 loại thuốc lúc này cô làm đưa tới, không phải cô mềm lòng hay gì đó, có điều kinh mạch của

Đông Phương Triệt phải điều trị cho tốt, nếu không ai cũng không có đồ ngon mà ăn.

Pha chế thuốc lần nữa, Nghi Lâm đi vào sau bình phong, không thèm nhìn hắn, chỉ lạnh mặt đổ thuốc vào trong bồn tắm, sau đó xoay người bước đi, không dừng lại một giây.

Lần này Đông Phương Triệt rất an phận, chỉ thản nhiên nhìn cô, thấy cô còn tức giận thì cười cười, trong lòng suy nghĩ, tiểu nha đầu này vẫn để ý hắn.

Không biết hắn đang tự kỷ cái gì...

Mười hai canh giờ sau, Đông Phương Triệt đứng dậy, đi ra khỏi bồn tắm, mặc quần áo rồi đi ra ngoài. Nghi Lâm đang ngồi uống chè đậu xanh ướp lạnh, thấy hắn đi ra thì chỉ chén thuốc trên bàn, thản nhiên nói “Uống cái này” Đông Phương Triệt nhú mày cười, bình thản uống sạch chén thuốc, lúc uống thì nhú mày lại, giống như nó không phải là thuốc giải mà độc dược vậy. Nghi Lâm im lặng liếc nhìn hắn, trong lòng vui vẻ, đáng chết người!

Mười hai canh giờ này Đông Phương Triệt chả có gì vào bụng, chỉ uống chén thuốc đắng, đợi lát nữa thi châm sẽ không tốt, dù không cam lòng nhưng Nghi Lâm vẫn cho hắn ăn cơm uống nước trước, nghỉ ngơi một lát mới bắt đầu giai đoạn hai.

Giữa phòng ngủ, anh em họ Đinh chuyển khối băng lớn vào, căn phòng mát mẻ lên. Đông Phương Triệt cởi áo, ngồi xếp bằng trên giường, Nghi Lâm rút ngân châm, chuẩn bị thi châm, lần thi châm này không giống trước kia, trước kia chỉ cần dùng thủ pháp châm đặc thù đâm vào mấy huyệt vị quan trọng là được, không cần phải dùng ngoại lực để đâm, nhưng lần này không giống vậy, không chỉ châm đúng mười chín huyệt vị, còn phải dùng nội lực của cô để làm.

Rất phiền toái.

Trước khi thi châm, Đông Phương Triệt dừng động tác, Nghi Lâm không rõ, nhìn hấn làm cái gì trong góc giường, một lát sau, giữa vách tường và giường có một khoảng không, cô chưa kịp phản ứng thì đã bị hấn kéo vào trong, không biết hấn chạm vào chỗ nào, vách tường tự động đóng lại, không nhìn thấy khe hở.

Trong tay Đông Phương Triệt là viên dạ minh châu mà Đồng Bách Hùng tặng cho Nghi Lâm, ánh sáng của nó miễn cưỡng khiến người ta thấy xung quanh mình. Đây là một con đường hẹp quanh co, không biết dài chừng nào, trong phạm vi ánh sáng của dạ minh châu làm cô không thấy đường cuối. Đông Phương Triệt cầm tay phải cô đi vào, đi khoảng hơn mười thước thì có một đoạn cầu thang, Đông Phương Triệt bảo cô nhìn dưới chân, Nghi Lâm đi theo sau hấn, tò mò hỏi “Đây là... mật đạo?” Đông Phương Triệt nói “Nơi này ấy hả? Ngoài tar a thì Lâm Nhi chính là người sống thứ hai tới đây”

Giọng điệu của hấn thoải mái, nhưng lời nói lại khiến người khác run sợ, Đông Phương Triệt cầm tay cô, cười trấn an “Muội đừng sợ, ta sẽ không giết muội, nhưng muội phải ngoan ngoãn nghe lời, không được nói chuyện này cho ai khác, kể cả trưởng bối phái Hằng Sơn” Nghi Lâm thản nhiên nói “Con không có cơ hội, cũng không rảnh như thế”

Hai người đi xuống ba mươi bậc thang, sau đó đi tiếp về phía trước, đây là đường thẳng. Thông đạo này rất tinh xảo, vách tường và đất đều là đá cẩm thạch, nếu ở hiện đại thì không có gì kinh ngạc, nhưng đây là cổ đại, với phí dụng này thì rất xa hoa.

Cứ đi qua đi lại vậy một hồi, Nghi Lâm có chút choáng váng. Cuối cùng lúc cô sắp không kiên nhẫn thì Đông Phương Triệt ngừng lại, tay hấn đặt lên viên ngọc, xoay một vòng, vách tường đá cẩm thạch trước mắt mở ra, Đông Phương Triệt cầm tay Nghi Lâm đi vào.

Đó là phòng khá lớn, trang trí đơn giản cũng rất xa hoa, giường ngọc, còn có hai cái ghế dựa cũng làm từ ngọc, trừ những thứ này ra là những cây cột lưu ly đặt bốn viên dạ minh châu lớn như quả trứng gà, nó còn lớn hơn viên Đồng Bách Hùng cho cô, chiếu sáng căn phòng.

“Nơi này...”

“Trước kia ta rất thích ngồi ở đây luyện công, từ lúc ở cùng phòng với muội, ta không vào đây nữa” Hắc cố tìm từ nói.

Nghi Lâm khó chịu, nhíu mày “Chẳng trách lúc trước người luôn không ở nơi này”

Đông Phương Triệt cười nói “Đưa ngọc, nơi này có ba cửa vào, cái trong phòng muội là chỗ dễ tìm nhất, nhưng muội nằm trên giường tám năm vẫn không phát hiện manh mối gì, tiểu nha đầu, muội rất ngốc!”

Nghi Lâm bực mình, bĩu môi không nói. Đông Phương Triệt cầm tay cô đi tới trước giường, ngồi xếp bằng nói “Nơi này rất an toàn, trước kia muội thi châm cho ta, không ra lực gì cho nên dù ta luyện tâ, cũng có thể che chở cho hai chúng ta, hôm nay muội và ta đều phải dùng nội lực, nếu ở ngoài thì không chắc chắn” Lời nói này của hắc nửa thật nửa giả, trước kia đều thi châm ở bên ngoài, ban đầu là không tin cô, không muốn cô biết mật đạo này, dĩ nhiên, cũng suy nghĩ cho an toàn của mình, nếu ở trong mật thất, cô thừa dịp mình không thể làm gì, ở ngoài còn có thể giúp một hai; sau hai người dần quen nhau, cảm thấy không cần phải nói cho cô, dù sao cũng không dùng trong một khoảng thời gian, nếu không phải hôm nay rất phiền toái thì hắc không tính đưa cô vào.

Chương 39: Ác mộng

Chuyện có liên quan tới mật đạo, Nghi Lâm không nghĩ nhiều.

Thấy Đông Phương Triệt cởi áo khoác ngồi lên giường ngọc thì cô cũng không trì hoãn, dặn dò mấy câu xong, Nghi lâm lấy ngân châm đâm vào mười chín huyết vị. Lần thi châm này khá phức tạp, tuy rằng mỗi ngân châm đều đâm vào huyết vị như châm cứu bình thường, nhưng trong đó có không ít việc cần chú ý.

Tàn nghệ châm cứu của Nghi Lâm đều do vị nhị sư phụ không biết tính danh truyền cho, thủ pháp thi châm cho Đông Phương Triệt lần này tên 'Ngàn cấm châm', bộ châm pháp này yêu cầu tài nghệ người châm cứu rất nghiêm khắc, phải khống chế tốt lực mạnh yếu và chiều sâu lúc đâm vào người bệnh, mạnh và dài một chút không được, yếu và ngắn một ly cũng không được, nếu không người được thi châm sẽ bị hao tổn gân mạch, phải tu dưỡng nhiều ngày mới tốt.

Tuy rằng chỉ có mười chín huyết vị nhưng Nghi Lâm phải dùng tới hai mấy giờ mới thi châm xong, bộ châm pháp này dù học xong cũng phải rất lo lắng, chỉ sợ hạ châm sai. Dùng ống tay áo lau mồ hôi, lấy một viên thuốc từ bình đen uống vào, thở nhẹ ra, Nghi Lâm cởi giày đi lên tháp, ngồi đối diện với Đông Phương Triệt, hung hăng trừng mắt nhìn Đông Phương tiểu tặc, sau đó mới đặt hai tay vào trong hai tay với hắn.

"Người không cần vận công, đợi con chuyển nội lực vào rồi vận" Vì phòng ngừa vạn nhất, cô lại nói nhiều một chút, Đông Phương Triệt không mở mắt, chỉ nhếch môi rất tà ác.

Việc chuyển nội lực là việc khổ sai, không chỉ tổn hại tu vi của bản thân mà còn hao tổn tinh lực, chuyện lần này, bản thân phải tu dưỡng bốn tuần mới hồi phục lại như cũ, lỗ nặng, nếu không phải Đông Phương Triệt không tin tưởng người khác thì chuyện này đã không tới phiên cô.

Nghi Lâm cười khở, thẳng nhãi Đông Phương Triệt này luôn chiếm tiện nghi của mình.

Ba canh giờ sau, chuyên nội lực vào mấy chỗ cần thiết xong, Đông Phương Triệt cuối cùng cũng thu công.

Đôi mắt phượng hẹp dài chậm rãi mở ra, trên mặt là sự vui sướng khó che giấu, không nghĩ tới lần này trong họa có phúc, công lực tăng lên không ít, công của tiểu nha đầu này rất lớn. Nghĩ vậy mới nhớ Nghi Lâm, cúi đầu nhìn xuống thì thấy sắc mặt của cô trắng bệch, choáng váng té xuống đất, khoe miệng và vạt áo trước dính máu, trên trán nổi lên gân xanh tím, hẳn là do dùng hết sức chuyên nội công mới vậy.

Dùng nội công bức mười chín ngàn châm ở mười chín huyết đạo ra, Đông Phương Triệt cau mày đứng dậy, cẩn thận ôm Nghi Lâm lên giường ngọc, cẩn thận bắt mạch xong mới yên lòng. Tinh lực hao tổn lớn mới vậy, thân thể không có gì đáng ngại, tu dưỡng một khoảng thời gian là ổn.

Nghi tới cô vì mình mà không ngại an nguy, lòng Đông Phương Triệt có chút phức tạp. Lúc chuyên nội lực không thể bị hôn mê ý thức, cho dù là người chuyên hay người nhận, nếu như có người có nội lực yếu thì sẽ chịu phản phệ, nếu nhẹ thì bị nội thương, nặng thì sẽ đứt gân mạch. Người bình thường đều lượng sức mà chuyên nội lực, tới điểm máu chốt sẽ thu công, đây là chuyện thường, không ai vì bất kỳ ai mà làm hại mình, người gốc như Nghi Lâm mới có thể vì người khác mà bán mạng, ngoài việc nói cô gốc ra chỉ có thể cảm thán cô gái này rất ngây thơ.

Đông Phương Triệt im lặng nhìn khuôn mặt nhỏ trước mặt, trong lòng có chút phức tạp, lúc vui lúc buồn, thỉnh thoảng có chút đau đầu, nhiều kiểu suy nghĩ đan xen lại, khiến người khác rất loạn, cuối cùng, hẳn thở dài một tiếng, vuốt mặt cô nói “Để mọi sống là một tai họa” Âm thanh hẳn trầm thấp, trong giọng mang theo sự bất đắc dĩ và lãnh ý, về phần ý nghĩa câu nói chỉ mình hẳn hiểu.

Nghi Lâm bị một cơn ác mộng dọa tỉnh. Đông Phương Triệt ngồi bên cạnh điều tức, thấy cô đột nhiên tỉnh lại, vội vàng xem xét tình huống của cô, thấy khóe mắt cô đầy nước mắt, giống như sợ hãi và đau lòng, khuôn mặt nhỏ trắng nhợt khiến người khác đau lòng. Đông Phương Triệt nhíu mày, dùng ống tay áo lau nước mắt, nhẹ giọng nói “Sao vậy? Gặp ác mộng?”

Nghi Lâm nháy mắt mấy cái, đột nhiên ôm cổ hấn khóc, Đông Phương Triệt không hiểu tại sao cô khóc đau đớn như thế, nghĩ thế nào cũng không ra. Cho dù vì chuyên nội lực cho mình mà bị thương cũng không thể khóc như vậy chứ? Nhưng nếu nói là vì ác mộng kia... Nó khủng bố mức nào mới dọa một cô bé mười bảy tuổi như thế?

Đông Phương Triệt không quan tâm nguyên nhân tại sao, nhân nại đổ cô, cuối cùng ôm cô vào lòng, vỗ lưng cô. Nghi Lâm khóc một hồi, khóc tới mệt mỏi thì thiếp đi, lần này cô hao tổn không ít tinh lực, lại bị nội thương, mặc dù không nghiêm trọng nhưng lại ảnh hưởng lớn với thân thể. Đặt tiểu nha đầu lên giường, Đông Phương Triệt nhìn vạt áo dính đầy nước mắt nước mũi của cô, dở khóc dở cười.

Đợi tới lúc Nghi Lâm tỉnh lại đã là đêm khuya, Đông Phương Triệt ôm cô ngủ, cảm nhận được động tĩnh nhỏ, hần lập tức tỉnh dậy.

“Con ngủ bao lâu rồi?” Giọng nói của cô khàn khàn, đôi mắt sưng đỏ, đây là di chứng của việc khóc lớn. Đông Phương Triệt xuống giường rót cô một ly nước, đợi cô uống hết mới thản nhiên nói “Gần hai ngày”

Gần hai ngày, Nghi Lâm dựa vào đầu giường, thở dốc, thân thể nặng trĩu khó chịu, khó thở, đây là hậu quả của việc chuyển quá nhiều nội lực, cô biết rõ. Có điều tâm trạng của cô không tốt, không tính so đo với Đông Phương tiểu tặc, cô chỉ mở to đôi mắt sưng đỏ ngơ ngác nhìn tay mình, không biết nghĩ cái gì.

Đông Phương Triệt không thích bộ dạng này của cô, nhẹ giọng nói “Lâm Nhi, thân thể không tốt?” Nghi Lâm không có tâm tình ừ một tiếng, có lệ nói “Cả người không có sức, có chút khó chịu” Đông Phương Triệt an ủi “Muội hao tổn quá nhiều tinh lực, chịu khó nuôi dưỡng một thời gian là tốt, ta đã cho người tìm nhiều thuốc bổ trân quý, đừng lo lắng”

Nghi Lâm gật đầu, không sức lực nói “Sư phụ, con muốn ngủ một lát, được không?” Đông Phương Triệt ngăn cản nói “Hai ngày nay muội không có gì trong bụng, phải ăn trước mới tốt” Nghi Lâm cau mày lắc đầu, bảo không muốn, Đông Phương Triệt nhú mày, không vội nói “Nếu vậy, Lâm Nhi có phải nên nói cho ta biết, tại sao

lần trước muội lại khóc thê thảm như vậy không?” Nghĩ tới giấc mộng lúc đó, Nghi Lâm đau lòng vô cùng, nước mắt lại chảy ra, khóc nức nở.

Đông Phương Triệt không hiểu tại sao cô lại như thế, thấy cô đau lòng như thế, đành câm miệng không hỏi, vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng dỗ “Muội không muốn nói, ta không hỏi là được, nhưng muội phải ăn một chút đồ chứ?”

Nghi Lâm lần này rất quật cường, cầm vạt áo hắt nói “Con không muốn ăn” Giọng nói rất đáng thương, mang theo sự kiêu mị của cô gái, làm người khác không đành lòng ép buộc. Đông Phương Triệt bất đắc dĩ, nhưng cũng phải gật đầu đồng ý, trong lòng suy nghĩ nha đầu này có chuyện gì.

Thật ra Nghi lâm không sao, chẳng qua lúc cô hôn mê đã gặp ác mộng, giấc mộng rất đáng sợ. Hai năm trước, cô mơ thấy linh đường của mẹ Hàn, đau lòng một hồi, lo lắng một hồi, lần này cô mơ thấy linh đường của ba Hàn... Dưới sự đả kích này, cho dù biết không thể tin nhưng cũng khiến người khác điên lên.

Mấy ngày nay Đông Phương Triệt rất đau đầu, không biết tiêu nha đầu kia gặp chuyện gì, không dậy nổi thì thôi, còn rất thích bám người, chỉ cần lúc cô ngủ cũng phải có hắt ngủ chung, lúc cô khóc cũng phải có hắt ở cạnh dỗ, lúc cô không ăn cơm cũng phải có hắt khuyến nhủ... Hoàn toàn trở thành đứa nhỏ.

Đương nhiên, cảm giác được cô dựa vào như vậy cũng rất tốt.

“Ngoan, uống thuốc, đây là thuốc bột, do muội nấu, sao không uống?” Đông Phương Triệt cầm chén thuốc dỗ dành. Nghi Lâm chu miệng nói “Con không thích uống thuốc Đông y, đắng” Đông Phương Triệt nghĩ một lát nói “Ta cho người đem mứt hoa quả tới, như vậy sẽ không đắng” Nghi Lâm không vui, lắc đầu nói “Con muốn uống thuốc viên” Đông Phương Triệt đặt chén thuốc xuống, không cho phép “Đương trưởng lão nói đồng thuốc này mà chế

thành thuốc viên thì được hiệu sẽ mất tác dụng một nửa, đừng tùy hứng, mau uống đi” Nghi Lâm ai oán nhìn hấn “Người mắng con” Đông Phương Triệt đau đầu, bắt đầu dụ dỗ “Muội mau uống thuốc, đợi khỏe thì ta đưa muội tới đỉnh Hắc Mộc Nhai chơi được không? Cung điện ở đó đã xây rất tốt, vô cùng xinh đẹp”

Nghi Lâm nghĩ một lát, không cam lòng nói “Người không được đổi ý”

Đông Phương Triệt lại nghĩ, chỉ cần muội nghe lời, chỉ cần có thể ta đều cho muội hết.

Chương 40: Sống chết

Tâm tình của Nghi Lâm dạo này rất không tốt, tâm tình chưa tốt thì thôi, tính cách cũng khó chịu hơn, hờ một chút là khóc sụt sướt, làm Đông Phương Triệt cực kỳ đau đầu, khó chịu vô cùng, tình huống như vậy kéo dài hơn ba tháng.

Thu đi đông tới, chỉ một chút nữa là một năm trôi qua.

Giữa trưa hôm ấy, gió lạnh lẽo, Nghi Lâm khoác một áo choàng màu nhạt đứng trước sân Luồng Nghi điện, lưng thẳng tắp, nhìn lên cây tùng lâu năm, đứng rất lâu, ai khuyên cũng không nghe.

Lúc Đông Phương Triệt nghe Đinh Nhất báo lại, tức giận rời đi, rốt cuộc nha đầu này muốn gì, ba ngày thì hai ngày nháo chuyện không ngừng, biết thân thể mình không tốt, lần trước chuyển nội lực cho hấn khiến cơ thể bị thương tổn, vậy mà còn dám đứng trước sân một canh giờ, muốn tìm chuyện sao? Đông Phương Triệt nghĩ, cô gái nhỏ ngoan ngoãn vì chuyển nội lực cho hấn mà lớn lối, điển hình được sủng mà kiêu, không xem trọng mình. Càng nghĩ càng mất hứng, vốn định dạy dỗ cô một hồi nhưng lúc nhìn thấy cô, không hiểu sao lại có chút lo sợ.

Bóng dáng của cô cao ngất, cao tới mức lộ ra sự cô tịch và thê lương, yếu đuối giống như không chịu được một kích, ở trong gió càng mông lung.

Đông Phương Triệt không che dấu tiếng bước chân, Nghi Lâm thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu nhìn hắn, khuôn mặt tái nhợt cười nhẹ, nói “Muội rất mệt mỏi, không thích nơi này” Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Muội đang nói cái gì? Mau về phòng!” Nghi Lâm mỉm cười, bình tĩnh nói “Đông Phương, muội phải đi, từ nay khi huynh luyện công không cần muội ở cạnh điều trị nữa, chúc mừng huynh” Sắc mặt Đông Phương Triệt thay đổi, nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói “Muội nói gì đấy? Ta đồng ý thả muội bao giờ? Lại nói, muội không để ý mấy trăm mạng người của đệ tử phái Hằng Sơn nữa sao?”

Hắn nghĩ cô nhất định sẽ thỏa hiệp hoặc lấy lòng hắn, không ngờ cô không thay đổi sắc mặt, vẫn nở nụ cười yếu ớt, Nghi Lâm nói “Muội trị kinh mạch cho huynh tám năm, là huynh nợ muội, thời gian trước muội hồ nháo ba tháng, xem như huynh trả muội, về phần phái Hằng Sơn... Nếu huynh nhớ cái tốt của muội thì quan tâm một chút, nếu không... Tùy theo ý trời, mệnh người khác muội không chịu được, cũng không muốn gánh” Dứt lời, cô không để ý khuôn mặt xanh mét của hắn, thản nhiên nói “Huynh không phải người tốt, nhưng lại không quá mức nhẫn tâm, nếu Nhậm giáo chủ còn sống, huynh nên xử lý cho tốt, đừng để sau này phải hối hận”

Sắc mặt Đông Phương Triệt thay đổi, tàn nhẫn hơn trước rất nhiều, Nghi Lâm không sợ hãi, nhìn về phía xa nơi chân trời, đáy lòng bình tĩnh. Lúc bên dưới nhói lên từng cơn đau nhỏ, cô nghe được tiếng rống giận hỗn hển của Đông Phương Triệt, nhưng nó không quan trọng nữa, cuộc đời xuyên qua mười hai năm đã chấm dứt trong hôm nay, cho dù lúc trước trốn tránh cũng luôn an ủi mình... Hai giấc mộng kia đã ném cô vào ngục sâu.

Lúc quyết định uống thuốc độc, cô tự đắc nghĩ, cái chết này hẳn không đau đớn gì.

Nghi Lâm không phải là người đa sầu đa cảm, cũng không đủ thận trọng mẫn cảm, chọn cái chết là gì sống quá mệt mỏi, lòng cũng mệt. Ảnh hưởng của cuộc sống hai mươi năm ở kiếp trước ảnh hưởng rất sâu, lúc mới xuyên tới, cô có thể khuyên mình phải coi trọng sinh mệnh mới, thích ứng cuộc sống thì mọi thứ sẽ tốt, một năm lại một năm trôi qua, ngay cả lúc cô cho rằng mình đã thích ứng với cuộc sống này, những lời uy hiếp của Đông Phương Triệt chẳng là gì, thế giới võ hiệp xa lạ tàn nhẫn cũng chẳng đáng nhắc tới, nhưng... Hai giấc mộng kia rất tệ, linh đường của cha mẹ.... Điều này làm cô ý thức được, bản thân trốn tránh nhiều năm như vậy cũng chẳng nghĩa lý gì, mỗi ngày cô đều không ngừng đoán tính chân thật của giấc mơ, là cha mẹ qua đời thật hay chỉ là một giấc mơ?

Cô không ngừng hỏi mình, cứ tuần hoàn như thế, một ngày lại một ngày, sau đó cô mệt mỏi, mệt mỏi, ghét, so với tự đoán, không bằng cược một lần. Nếu mình chết có thể xuyên về thì sao? Mười hai năm, có lẽ thân thể kiếp trước của cô đã trở thành tro cốt, nhưng nếu như... Không gian xuất hiện sự chênh lệch thời gian hay là kỳ tích gì thì sao?

Hy vọng xuyên trở về vẫn có.

Mỗi chúng ta đều có lúc chui vào trong vỏ ốc, Nghi Lâm cũng vậy, nhưng vì gặp hai giấc mơ đó, cho nên cô lấy mạng mình cược một lần, đối với cha mẹ, đối với kiếp trước, cô chấp niệm rất nhiều, bình thường có thể che giấu được áp lực, lúc bùng nổ thì sẽ trở nên đáng sợ, không chừa đường lui.

Người bướng bỉnh, có lúc rất đáng sợ.

Nghi Lâm cho rằng lần này chết thật rồi, uống thuốc độc xong, mất đi tri giác, nếu có cơ hội mở mắt, nhất định là thế giới kia.

Cô chờ mong rất nhiều, cho nên lúc khôi phục lại ý thức, cô vô cùng vui sướng, không lẽ xuyên trở lại?

Thân thể rất mệt, vô cùng mệt, cô muốn mở mắt để xem chuyện thế nào, nhưng mí mắt rất nặng, cô không mở được, ý thức hỗn loạn, giống như nghe tiếng nói nhỏ bên tai, nhưng cái gì cũng không nghe rõ, Nghi Lâm càng xác định, cô nhất định đã xuyên không, có điều không biết có xuyên về kiếp trước hay không.

Lúc cô có thể mở mắt, trước mắt có chút mờ lung, đợi tới lúc mở mắt lần nữa, tầm mắt mới rõ dần lên. Nhưng không đợi để cô thấy rõ tình huống thì đã nghe tiếng chầm chọc bên tai “Lâm Nhi, cảm giác còn sống thế nào?”

Nghi Lâm nháy mắt, đợi tới lúc thấy được là ai, lòng chợt nhói, sắc mặt thay đổi, Đông Phương Triệt cười lạnh nhìn cô, thấy cô có vẻ khó thở, tốt bụng vượt ngục giúp cô, Nghi Lâm mở lớn hai mắt, khàn khàn nói “Vì --- cái --- gì?”

“Vì sao muội còn sống? Bởi vì ta cứu muội. Vì sao ta có thể cứu muội? Vì nội lực ta cao thâm, có thể đem độc trong cơ thể muội bức ra. Vì sao ta muốn cứu muội? Bởi vì---” Tay hắn xoa từ ngực cô lên, xoa khuôn mặt tái nhợt của cô, trong mắt xuất hiện sự bất đắc dĩ mà cả hắn cũng không rõ “Mạng của muội là của ta, không có sự cho phép của ta, muội muốn chết, là hành vi cưỡng đạo”

Thấy Nghi Lâm trừng mắt không nói gì, giọng Đông Phương Triệt mềm lại, thản nhiên nói “Lâm Nhi, tại sao lại thế? Ta đối xử với muội không tốt sao? Hay người khác khi nhục muội? Vì sao muốn chết? Nói cho ta biết, ta giúp muội xả giận được không?”

Nghi Lâm cảm thấy trong lòng rối bời, sau khi cô uống thuốc độc đã nghĩ ra hai kết quả: một là chết; hai là xuyên trở về chứ không nghĩ có thể sống lại trên thân thể này, thuốc độc do chính tay cô chế nên cô biết rất rõ, nó còn độc hơn cả hạc đỉnh hồng [1], chỉ khác biệt

ở chỗ, người ăn hạt đĩnh hồng xong sẽ rất đau khô, mà thuốc độc cô chết lại nhẹ nhàng không cảm giác.

[1] loại thuốc độc vô cùng độc, bởi vì nó được lấy từ máu hồng hạch. Là loại độc mạnh nhất trong series truyện của Kim Dung.

Nhưng tình huống bây giờ là thế nào? Kết quả không thể xảy ra lại xuất hiện, Đông Phương Triệt cứu cô. Chuyện này rất đáng sợ, nhất định Đông Phương Triệt không tha cho cô, thật sự, sau khi bước vào con đường sống chết, không hiểu sao, nếu bảo cô chết lần thứ hai, uống thuốc độc lần thứ hai thì không còn dũng khí.

“Lâm Nhi?”

Nghi Lâm tội nghiệp nhìn hắn nói “Sư phụ -- con sai rồi, người đừng giận có được không?”

Đông Phương Triệt cười như không cười, nhẹ giọng nói “Ta không giận, chỉ là thấy muội không ngoan, tiểu nha đầu, nếu muội không sợ chết, vậy... đi dạo ở Hình đường hắn là không gì nhỉ?”

Nghi Lâm sợ hãi mở hai mắt, cả người run rẩy, cái chỗ Hình đường đó, có đi không có về, cho dù có thể sống đi ra cũng mất một tầng da. Đông Phương Triệt thở dài, ôm cô và chần vào lòng, dùng nội lực sưởi ấm cho cô, nói “Muội vừa tỉnh lại, tinh thần không tốt, ngủ một lát, đợi nghĩ rõ thì trả lời vấn đề của ta, muội biết, ta không thích bị người khác trêu đùa”

Chuyện nha đầu này tự sát tới rất bất ngờ, không có dấu hiệu gì, Đông Phương Triệt không biết tại sao cô muốn chết. Hắn không có ngược đãi và nhục nhã cô, ngay cả phái Hằng Sơn hắn cũng đồng ý bảo vệ, cho dù ba tháng kia tùy hứng, hắn cũng nhịn, cô còn bất mãn cái gì? Chuyện có thể khiến hắn nghĩ tới, cũng là điểm đáng ngờ nhất là ngày chuyển nội công đó, lúc cô tỉnh dậy thì khó chịu khóc gào lên.

Nhưng... Vì một cơn ác mộng mà tự sát? Có chút vô căn cứ.

Nghi Lâm nghĩ, khó lắm bản thân mới tàn nhẫn với mình một hồi, lại gặp kết quả xấu hổ như vậy, cô không biết nên khóc hay cười, tâm trạng rất phức tạp.

Bởi vì thân thể yếu đi, suy nghĩ phức tạp nên cô gái này ngủ ngay.

Đông Phương Triệt nhẹ đặt cô lên giường, ảo não vì bản thân mềm lòng, hẳn vốn không tính để chuyện này như vậy. Hẳn nghĩ, chỉ cần cô tỉnh lại thì ném cô tới Hình đường chịu khổ sở một chút, để cô biết hậu quả của việc đổi đầu hẳn. Nhưng tới lúc cô tỉnh dậy, hẳn không thể tàn nhẫn được, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cô đã gầy như thế, nếu đưa tới Hình đường, không biết còn ra cái gì.

Nha đầu xấu xa này, Đông Phương Triệt oán hận cắn răng. Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng hôm đó, hẳn sợ vô cùng. Lúc miệng cô chảy ra máu đen, hẳn thậm chí cảm thấy mờ mịt, sau sự mờ mịt đó là sợ hãi, Dương trưởng lão nói cô trúng loại độc đặc thù, khó giải, trong khắc đó, hẳn nghĩ, hẳn tuyệt vọng, phẫn nộ, không cam lòng, vô cùng không cam lòng, muốn chết ư? Ta không cho muội đạt ý nguyện đó.

Vì cứu cô, hẳn gần như mất đi hai thành công lực, tổn thất rất lớn nhưng hẳn không thấy tiếc, loại cảm giác khủng bố này, Đông Phương Triệt cũng biết, nếu cứ để nó như vậy mà phát triển, hẳn không còn là hẳn nữa.

Nhưng mà... Hình như không thể ngừng lại được rồi.

Thân thể của Nghi Lâm từ ngày chuyển nội công cho Đông Phương Triệt xong vẫn không nuôi dưỡng tốt, lần này uống kịch độc, làm thân thể càng bị thương nặng. Đông Phương Triệt dùng nội lực bức độc ra nhưng không thể bức hết, phải dùng tuyết liên một ngàn năm trăm năm làm thuốc bổ, thời gian của tuyết liên càng cao thì hiệu quả giải độc càng tốt, là bảo bối của Dương trưởng lão, đáng tiếc, Đông Phương Triệt luôn là người tàn nhẫn, làm việc không

thích mấy chuyện ướt át bản thủ, đó là bảo bối trong lòng người, nhưng ở trong mắt ta chỉ là dược liệu có chút tác dụng.

Vì sao chỉ có chút tác dụng?

Bởi vì tuyết liên ngàn năm này không thể trực tiếp giải độc nha tiêu nha đầu, làm hại hẳn mất nhiều công lực như vậy.

Chương 41: Nụ hôn đầu

Trận tuyết năm nay đã bắt đầu từ sáng sớm, từ từ rơi xuống, từng tầng từng lớp, rất xinh đẹp.

Nghi Lâm kinh ngạc đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ gì. Một đôi tay ấm áp xuyên qua hai bên sườn thân thể, lưu loát đóng cửa sổ lại, bên tai là tiếng trách cứ giận dữ “Ồ nháo!” Nghi Lâm cúi người chui khỏi ống tay áo của Đông Phương Triệt, nhỏ giọng nói “Không lạnh” Đông Phương Triệt hừ lạnh, để hai tay sau lưng, thản nhiên nói “Muội nhàn nhã thật, nếu như vậy thì cũng nên trả lời câu hỏi của ta đi”

Câu hỏi chính là nguyên nhân cô tự sát hôm đó.

Nghi Lâm ngẩng đầu nhìn hẳn, lắc đầu nhẹ “Con không muốn nói” Là không muốn, không phải không thể. Đông Phương Triệt nhíu mày, trầm giọng “Muội không sợ ta đưa muội tới Hình đường?” Nghi Lâm suy nghĩ một lát nói “Sợ” Đông Phương Triệt nói “Nếu sợ thì sao không nói nguyên nhân?” Trong lòng lại nghĩ, nếu là trước kia, cô nhất định sẽ lấy lòng mình, hoặc làm nũng, hoặc khóc gì gì đó.

Nhưng lần này Nghi Lâm lại ôm lò sưởi trong tay vào ngực, đứng trước cửa sổ nói “Không muốn chính là không muốn” Đông Phương Triệt tức giận, tính phát tác thì thấy Nghi Lâm nhìn mình với hốc mắt phiem hồng, dịu dàng yếu đuối, sắc mặt tái nhợt không hạt máu, tâm cứng lại, xoay người thở dài, thản nhiên “Chuyện này

ta không truy cứu nữa, nếu có lần sau, ta sẽ để phái Hằng Sơn chôn cùng muội” Dứt lời không ở lại mà vung tay áo rời khỏi phòng ngủ.

Bỏ qua cho cô như vậy? Nghi Lâm khó tin, sau đó nghĩ tới vài khả năng, trong lòng rối bời.

Lúc chạng vạng, Đinh Nhất đưa chén thuốc vừa nấu tới, Nghi Lâm uống sạch chén thuốc Đông y đắng vào bụng. Lúc Đinh Nhất lui ra thì nói “Đêm nay giáo chủ ngủ lại Nhật Nguyệt Thần Điện, tiểu thư đừng đợi” Nghi Lâm kinh ngạc, sau đó không nói gì, gật đầu ý bảo đã biết.

Bốn năm này sau, Đông Phương Triệt không xuất hiện trước mặt cô, Nghi Lâm nghĩ, chắc là hấn tức giận thật, nhưng như vậy cũng tốt, mỗi lúc nghĩ tới khả năng kia, cô đều rất buồn rầu, không thấy tức là hấn không có ý tứ với mình, tự mình đa tình rồi.

Trời càng ngày càng lạnh, Nghi Lâm đã dần quen với việc ngủ một mình, cô đã nửa tháng chưa gặp Đông Phương Triệt, thời gian dài nhất từ trước tới nay. Ngoài phòng ra, ở đâu cô cũng không được đi, anh em nhà họ Đinh quản rất nghiêm, cái cảm giác như phạm nhân này khiến người khác rất áp lực.

Đêm nay Nghi Lâm bị lạnh thức dậy, ánh sáng từ dạ minh châu chiếu ra, cô nhìn chậu than trong phòng đã tắt, cửa phòng ngủ mở rộng, gió lạnh gào thét, giống như trước khi ngủ không đóng chặt. Nghi Lâm mặc áo, mang giày đi tới đóng cửa sổ, đợi tới lúc bò lên giường thì ổ chăn đã lạnh.

Lúc này cô rất nhớ Đông Phương Triệt, các mùa đông của những năm trước, đều là hấn dùng nội lực sưởi ấm cho cô. Bây giờ thân thể cô rất yếu, nếu dùng nội lực sưởi ấm thì gần như tự sát.

Nếu vậy thì đành thôi miên mà ngủ thôi. Nghi Lâm nghĩ vậy.

Sau đó, cô bắt đầu thôi miên mình rất ấm mà ngủ, hậu quả của việc đó là sốt cao, bên người lại chẳng có ai, đến trưa hôm sau mới bị

chú Trung phát hiện, lúc đó cô nóng đến mức không biết gì, hơi thờ rất yếu, lúc Đông Phương Triệt nghe chuyện này, vô cùng tức giận, đánh trọng thương anh em họ Đinh, nếu không phải chú Trung cầu xin thì chỉ sợ không giữ được mạng nhỏ.

Lần này Dương trưởng lão không dám đau lòng thuốc, biết điều đưa thuốc có hiệu quả tốt nhất tới, mà đồ đệ của giáo chủ cũng thảm thật, thời gian trước luyện công bị nội thương, sau chế thuốc lại ăn nhầm thuốc độc, lần này lại bị sốt cao, đúng là ép người, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, giống như sắp chết vậy. Dương Bất Phi nói “Lần sốt này của thiếu chủ có thể giảm, có điều...” Thấy hắn nói chuyện ngập ngừng, Đông Phương Triệt không kiên nhẫn nói “Có chuyện gì thì Dương trưởng lão cứ nói thẳng là được, chuyện Lâm Nhi sinh bệnh không liên quan tới ông” Có những lời này của hắn, Dương Bất Phi bớt lo một chút, uyển chuyển nói “Trước đó vài ngày, thân thể thiếu chủ rất yếu, lần này lại bị sốt cao, sau này dù có tốt hơn thì cũng có di chứng...” Thấy sắc mặt Đông Phương Triệt khó coi, trong mắt lộ sát khí, Dương Bất Phi vội vàng an ủi “Đương nhiên, y thuật của thuộc hạ không tinh, y thuật của thiếu chủ rất tốt, đợi thiếu chủ tinh lại thì chuyện này không phải là vấn đề gì”

Đông Phương Triệt không nói gì, chỉ vẫy tay bảo hắn lui ra.

Đem chần trong người Nghi Lâm chỉnh lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nửa tháng không gặp, tâm tình Đông Phương Triệt vô cùng phức tạp. Nửa tháng này hắn luyện công chả kể ngày đêm, vô cùng chuyên tâm, không nghĩ cái gì, chỉ luyện công, hắn biết, trên đời này, chỉ có kẻ mạnh mới vĩnh viễn đứng trên cao, nắm vận mệnh của bản thân, hô mưa gọi gió.

Nghi Lâm là chương ngại vật, phải đá văng cô đi, nếu không hắn sẽ có nhược điểm, kẻ mạnh chân chính không được có nhược điểm, đó là quy tắc.

Nhưng mà không chuyện gì theo ý hấn, người mâu thuẫn như vậy, càng trốn càng để ý. Hấn trốn tránh nửa tháng, bây giờ lại trở về điểm xuất phát, là điểm xuất phát sao? Không, không phải, hấn lún sâu hơn rồi.

Đông Phương Triệt chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vì một cô gái mà xử phạt thuộc hạ của mình, anh em nhà họ Đinh theo hấn hơn hai mươi năm, mấy lần cùng sống chết với hấn, hôm nay vì không chăm sóc cô tốt... Đông Phương Triệt nghĩ, không nên cứu cô, ngày đó cô uống thuốc độc tự sát, tại sao bản thân cứ chấp nhất cứu cô?

Đúng vậy, tại sao?

Đông Phương Triệt cẩn thận tứ hỏi, lại không nghĩ ra, giống như không có lý do gì nhưng vẫn muốn làm thế, cứu cô không tiếc phé đi hai thành công lực. Đáng giá không?

Không đáng giá nhỉ?

Nhưng hấn muốn cô sống, giống như bây giờ, cô sốt cao, nếu để cô tự sinh tự diệt cũng được. Nhưng luyện tiếc... Luyện tiếc? Đông Phương Triệt sợ hãi, cả kinh, hấn không thể buông cô được?

“Sự phụ?” Âm thanh khàn khàn đánh gãy suy nghĩ của hấn. Đông Phương Triệt mở mắt nhìn, không biết nha đầu tinh lúc nào, cô nghi ngờ nhìn mình. Đông Phương Triệt lạnh lùng nói “Muội sốt cao, Dương trưởng lão nói muội khỏe lại có thể có di chứng, nếu có biện pháp thì tự mình viết đơn thuốc, ta sẽ cho người đi bốc thuốc”

Nghi Lâm nhíu mày cầm tay bắt mạch, mạch đập rất khó nghe, Nghi Lâm cười khở, không nghĩ tới mình thảm như vậy. Đông Phương Triệt thấy sắc mặt cô khó coi, căng thẳng, nhíu mày nói “Không thể trị?” Nghi Lâm khẽ ừ, bất đắc dĩ nói “Có thể trị nhưng không thể trị tận gốc, có di chứng” Đông Phương Triệt vừa nghe thì thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói “Với y thuật của muội sao có thể có di chứng?” Nghe lời khen của hấn, Nghi Lâm cười dịu dàng “Con là thầy thuốc, không phải thần tiên, mấy ngày nay thân thể con bị đả

kích quá nhiều, đương nhiên phải có di chứng rồi” Thấy hấn nhú chặt mày, Nghi Lâm giải thích “Tuy là di chứng nhưng không nghiêm trọng lắm, chỉ là lúc trời lạnh thân thể sẽ yếu một chút, không có gì” Đông Phương Triệt không thể tin lời cô, nghi ngờ nói “Thật sao?” Nghi Lâm nháy mắt nói “Su phụ --- người thấy con cần phải lừa người sao?” Nghĩ tới y thuật của cô, quả thật sẽ không bị di chứng gì nặng, Đông Phương Triệt yên lòng.

Căn phòng bỗng yên tĩnh lại, có chút ngạc nhiên, trước kia, lúc hai người ở chung, đều là nói chuyện líu ríu hoặc nói mấy câu, rất ít khi im lặng, cho dù im lặng cũng phải có chuyện gì đó làm việc, còn im lặng vì không có chuyện gì nói như bây giờ rất hiếm.

Đầu Nghi Lâm vẫn còn choáng váng, Đông Phương Triệt phá hủy sự yên tĩnh quái dị này “Muội viết đơn thuốc, ta cho người đi nấu thuốc” Nghi Lâm gật đầu nói, đợi lúc Đông Phương Triệt nhớ kỹ đơn thuốc, Nghi Lâm đã mê man, cô sốt cao chưa hạ, hai má đỏ bừng như cũ, đưa đơn thuốc cho chú Trung xong, Đông Phương Triệt về phòng chăm cô.

Bảy ngày như vậy trôi qua, cơn sốt cao của Nghi Lâm xuống hoàn toàn, Đông Phương Triệt an tâm, hai người trở lại hình thức sống chung như trước, nửa tháng không gặp kia như hòn đá nhỏ rơi vào hồ, mặc dù có chút gợn sóng nhưng chưa nhận nhận.

Gần cuối năm, Hắc Mộc Nhai giống như năm trước, bắt đầu ồn ào náo nhiệt.

Thân thể Nghi Lâm đã tốt hơn trước rất nhiều, có điều vẫn chưa tốt như trước, nhưng cô là người tập võ, nội công không tồi, chưa tới mức trở thành em gái Lâm. Anh em nhà họ Đinh vì sợ hãi trước kia nên càng cẩn thận chăm sóc Nghi Lâm, một phần là vì tự trách, dù sao Nghi Lâm cũng do họ nhìn lớn lên, phần khác là không dám khiêu chiến lửa giận của giáo chủ, rất dọa người, phần còn lại, nếu không phải Nghi Lâm đưa thuốc cho bọn họ, chỉ sợ bây giờ còn chưa

lết xuống giường được, chứ đâu có thể tốt như bây giờ? Người cũng phải biết báo ơn.

Giao thừa năm nay, Đông Phương Triệt mặc cẩm bào, rất xinh đẹp, Nghi Lâm nhìn tặc lưỡi, năm nay hắn đã ba mươi bốn, sao lại không già? Đông Phương Triệt còn tưởng cô thưởng thức phong thái của mình, không nghĩ tới cô lại nghĩ cái này, tức giận trừng mắt nói “Năm nay ta mới ba mươi bốn, không phải bốn mươi ba, huống chi nội lực có công hiệu giữ nhan, không lẽ muội không biết? Người có võ công càng cao sẽ càng khó già” Nghi Lâm bĩu môi nói “Vậy theo lời người, người võ công cao cường có thể từ bảy tám mươi tuổi trở thành hai mươi ba sao?” Đông Phương Triệt cười lạnh “Không phải yêu quái, đương nhiên không thể, nhưng bảy tám mươi tuổi nhìn giống năm sáu chục tuổi là bình thường”

Nghi Lâm làm vẻ thụ giáo, Đông Phương Triệt nói “Năm nay... Muội mười tám?” Nghi Lâm cười nói phải, Đông Phương Triệt nhìn cô suy nghĩ, không biết nghĩ gì, Nghi Lâm vừa định lên tiếng thì bị Đông Phương Triệt lôi tay ra khỏi phòng, hôm nay đại sảnh của Nhật Nguyệt thần giáo cho yến tiệc, hắn phải tham dự, mấy ngày nay thân thể của Nghi Lâm rất tốt, còn được hắn dùng nội lực bảo vệ, cũng xem như là ổn.

Yến hội năm nay cũng giống năm trước, năm nào cũng gặp những người nay. Hai năm trước Nhậm Doanh Doanh rời tổng đàn đi du lịch, hằng năm đều đặc biệt trở về lúc này, năm nay tuyết lớn, nàng ta chỉ đưa quà về, người không về. Nghi Lâm nghĩ, nếu kịch tình tiếp tục thì mấy ngày nay là ngày nàng ta gặp Lệnh Hồ Xung.

Nghĩ đến kịch tình, cô có chút buồn chán, ánh mắt dừng trên người Đồng Mộ Niên vừa về mấy ngày, mặc dù hắn đồng ý giúp cô bảo vệ phái Hằng Sơn, nhưng cuối năm cũng phải về, có điều hai người không có thời gian nói chuyện với nhau, lần nào cũng bị Đông Phương Triệt đẩy đi, khiến người khác bất đắc dĩ.

Đồng Mộ Niên chú ý tầm mắt của cô, cười với cô, mắt lộ vẻ thân thiết, lần bệnh này của cô không ai không biết, mỗi người đều nói năm nay thiếu chủ bị sao chiếu hạn, không hay ho. Bên ngoài, Đông Phương Triệt nói cô luyện công bị thương, uống nhầm thuốc độc, lý do rất gượng ép nhưng ai cũng tin, điều này làm Nghi Lâm rất khó chịu, giống như mình là kẻ ngốc vậy, ngay cả thuốc độc cũng uống nhầm, quá ngốc.

Lúc yến hội tan đã qua giờ tỵ (23h-1h).

Đông Phương Triệt cầm tay cô về điện Lương Nghi, ở trên đường hẳn không nói gì, không biết tại sao tâm tình không tốt, Nghi Lâm cũng không yên, không dám hỏi nhiều, trong khoảng thời gian này, tuy hai người rất bình thường, giống như không chuyện gì, nhưng cô biết, có vài thứ đã thay đổi.

Vào phòng ngủ, Nghi lâm chưa kịp cởi áo khoác đã bị Đông Phương Triệt kéo vào lòng, điều này quá đột nhiên, cô còn chưa biết phản ứng thế nào thì môi đã bị người hôn...

Chương 42: Tình hình

Nụ hôn này vừa bất ngờ vừa bá đạo mạnh mẽ khiến người ta không thể chống cự.

Nghi Lâm suy nghĩ không được, đầu cô hỗn loạn, cô bị hôn như vậy sao? Môi ma sát với nhau có chút đau, đầu lưỡi Đông Phương Triệt đã sớm vào trong khoang miệng cô, đầu lưỡi hẳn quấn quít đầu lưỡi cô, nụ hôn này quá mạnh mẽ, cũng quá kịch liệt.

Tất cả đều rối loạn...

Cô thậm chí đã quên giãy dụa, quên phản kháng, quên mình không nên thân mật với người đàn ông này như vậy.

Cho tới khi cô cảm thấy khó thở, muốn hít thở không khí thì đầu óc mới phản ứng, nhưng mà, ngay lúc cô muốn đẩy hẳn thì hẳn đã

thả cô ra, không khí mới mẻ tiến vào mũi, Nghi Lâm mở miệng thở dốc, Đông Phương Triệt cầm mặt cô, mắt phượng lóe sáng “Làm người của ta, được không?”

Nghi Lâm nghĩ, không biết đã làm vậy với bao người mà thành thực như thế? Từ chối trực tiếp? Không được, đàn ông đều xem trọng mặt mũi, nếu cô nói trực tiếp, nhất định sẽ không được; úp mở giả vờ đồng ý? Cũng không được, Đông Phương tiểu tặc là một người phức tạp, không dễ bị lừa, cho dù có cũng là mình chịu ủy khuất.

Khó khăn tự hỏi một hồi, Nghi Lâm nghiêm mặt nói “Cả đời này con không lập gia đình, người biết rõ, hơn nữa, người là sư phụ con, sao có thể trái đạo lý như vậy?”

Đông Phương Triệt giữ vai cô, híp mắt nói “Ta không cười muội, sao có thể nói là lập gia đình? Muội và ta chỉ là thầy trò trên danh nghĩa, sự thật thế nào muội hẳn biết rõ. Đừng dùng mảnh lối trước mặt ta”

Lời này hẳn cũng có thể nói? Nghi Lâm mở to mắt nhìn hẳn, hẳn vô sỉ tới mức này, hẳn không ai có thể bằng!

“Ý của người là... Bảo con làm tình nhân của người? Ngay cả tiểu thiếp cũng không bằng?”

Đông Phương Triệt nhú mày “Cái gì là tình nhân hay không, muội không muốn lập gia đình, ta có thể ép buộc muội sao? Về phần thị thiếp.... Những nữ tử đó sao có thể đánh đồng với muội?”

“Vậy đời này người sẽ có nữ nhân khác sao?” Cô tương đối tò mò vấn đề này.

Đông Phương Triệt cho là cô ghen, nhéo mũi nói “Cho dù có nữ nhân khác cũng không thể so với muội”

Hắn nói như lẽ bình thường, Nghi Lâm lại mỉm cười, tránh xa hẳn, dùng sức xoa miệng, thản nhiên nói “Ta và người không có khả

năng, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra”

Đông Phương Triệt giận, không hiểu nha đầu này tức giận cái gì, đột nhiên nhớ tới mấy năm trước cô cũng từng nói qua chuyện này, cô nói “Nam nhân trên đời rất bạc tình, con không thích, lại càng không vui khi đàn ông ba vợ bốn nàng hầu, so với tương lai đau lòng, còn không bằng cả đời không yêu” Lúc hấn cười giễu nói với cô “Trên đời này, nam tử ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường, huống chi nữ tử yêu một người thì cũng nên vì hấn mà nạp thiếp, chỉ cần hấn vui là được rồi, không phải sao?” Cô lại phản bác “Tình cảm nên chuyên nhất, nếu không chuyên nhất thì nói tình cảm làm gì? Theo như người nói, nếu nữ tử yêu một người đàn ông, vì hấn mà vui vẻ nạp thiếp, vậy nữ tử kia cùng yêu ba người đàn ông, cô ấy có thể nói với người đàn ông kia là nếu yêu cô thì phải cho cô gả ba người một lúc?”

Cuộc đối thoại lần đó vì hấn chuyên đề tài mà chấm dứt, bây giờ nghĩ lại thì tỉnh ngộ, theo như cuộc nói chuyện đó, nha đầu này muốn chuyên sủng, là duy nhất, nhưng hấn từng có bảy tiểu thiếp, mặc dù thành công của một người đàn ông không thể lấy phụ nữ ra kết luận, nhưng nếu chỉ có một người phụ nữ cũng không tốt, mấy năm nay vì luyện công cho nên không có bất kỳ người phụ nữ nào bên người, nhưng sau này....

Cho dù Đông Phương Triệt nghĩ thế nào cũng cảm thấy Nghi Lâm rất vô lý.

Nghi Lâm lạnh lùng nhìn hấn, dĩ nhiên có thất vọng, nhưng cô chưa từng có ý tứ đó với hấn nên chưa tới mức đau lòng hay tương tự như vậy.

“Người và con không cùng một loại người, tục ngữ có câu không hợp không nên ở chung, sau này chúng ta vẫn là thầy trò như cũ, mặc dù người không xem con là đệ tử nhưng dù sao người cũng dạy con bộ kiếm pháp [Thương Hải], con cũng đã học, nên người

cũng là sư phụ con. Năm nay con đã mười tám tuổi, hai chúng ta ở chung phòng không tốt lắm, ngày mai con sẽ chuyển ra thiên điện ở” Nói xong, không thèm nhìn hẳn, ra phòng ngủ, tính ở bên ngoài luyện công một đêm.

Đông Phương Triệt giận cô không biết lý lẽ, không quan tâm cô, mặc kệ cô, ba mươi mấy năm qua, có người phụ nữ nào dám làm mất mặt hẳn? Mấy năm nay hẳn chiều cô quá mức nên đã dạy hư cô rồi.

Hai người bắt đầu giận nhau, Nghi Lâm cảm thấy trong họa có phúc, tuy rằng bị Đông Phương tiểu tặc chiếm tiện nghi, đoạt nộ hôn đầu của đời này, nhưng cô không bảo thủ tới mức đó, như vậy cũng tốt, đỡ khỏi cả ngày suy nghĩ đề phòng, quan trọng nhất bản thân cũng có thể chia phòng ngủ, tuy rằng thiên điện hẻo lánh, cách chủ điện khá xa, nơi đó cũng từng có bảy người phụ nữ chết, gần đây cô học y, lại có chút tin vào việc quý thần, lá gan tuy nhỏ nhưng có mấy anh em họ Đinh ở đó, cô không sợ.

Mười tám tuổi, ngủ chung giường với người đàn ông, tuy võ công Đông Phương Triệt chưa luyện thành, nhưng vẫn không thể ngăn miệng người, bây giờ hẳn không cần cô phải điều trị kinh mạch lúc luyện cô, cô cũng không cần biết tiến độ luyện công của hẳn, nếu ngày nào hẳn luyện thành mà cô không biết thì sẽ rất nguy hiểm.

Chuyển ra ngoài cũng rất tốt.

Đông Phương Triệt không nghĩ Nghi Lâm nói được làm được, hẳn chỉ có đi Nhật Nguyệt thần điện một ngày nói chuyện với giáo chúng vừa về núi, không ngờ lúc trở về thì cô đã đem toàn bộ đồ của mình chuyển tới thiên điện, nhìn căn phòng ngủ trống không, Đông Phương Triệt tức giận.

Chú Trung ở bên cạnh rất cẩn thận, năm nay ông đã hơn sáu mươi tuổi, ý tứ của giáo chủ mấy năm nay ông cũng đoán được đôi

chút, tiểu thư là cô gái tốt khiến người khác yêu thương, bộ dạng lại xinh đẹp, ông gặp nhiều cô gái đẹp nhưng không ai có thể sánh với tiểu thư, ngay cả Nhậm tiểu thư cũng không thể sánh bằng. Nói lời bất kính nhưng tiểu thư trẻ tuổi như thế, nếu lấy giáo chủ cũng rất tiếc. Nhưng chuyện này ông không quản, mặc dù đau lòng cô bé nhìn từ nhỏ tới lớn nhưng giáo chủ là chủ nhân thật sự của ông.

Thật ra, chú Trung cũng rất rối rắm...

Dĩ nhiên thiên điện không thể so với chính điện, Nghi Lâm nhìn căn phòng nhỏ hơn trước, không cảm thấy gì, nơi này vẫn có người quét tước, rất sạch sẽ, ba anh em họ Đinh giúp cô chuyển đồ và đặt đồ theo ý muốn, trên sàn cắm thạch trái một cái thảm dày, giường lớn như trước, chăn đệm đều là đồ mới, sa trướng đổi thành màu xanh, tuy không như chính điện nhưng lại tinh xảo uyển chuyển hơn nhiều.

Phòng nhỏ bên cạnh trở thành phòng thuốc, trong viện có nhiều cây hồng, đợi sau khi nở hoa có thể làm hồng dầm đường, tuy rằng cô không làm nhưng Đinh Nhị sẽ làm, tay nghề của hắn rất tốt.

Nghi Lâm đi dạo thiên điện 'Triêu Dương các' một vòng, cũng xem như vừa lòng, sau này dù Đồng Mộ Niên tới tìm cô cũng không lo bị Đông Phương Triệt cản trở.

Cho tới khi ăn cơm chiều vẫn không thấy Đông Phương Triệt làm cái gì, Nghi Lâm nghĩ, lần này chắc Đông Phương Triệt sẽ bỏ mặc cô một tháng, lúc lên giường nằm ngủ cô nghĩ lại, thật ra hắn bỏ mặc cô cũng tốt, lâu ngày sẽ sinh ra khoảng cách, đợi tới lúc cảm thấy xa lạ, hắn sẽ không có ý tưởng gì với mình.

Có điều, tuy cô nghĩ rất tốt nhưng lại có một câu nói: Chuyện trên đời có đến tám, chín phần không như ý, lúc chăn bị xốc lên, Nghi Lâm thờ dài, sao người này lại giống như âm hồn không tiêu tan vậy? Cho dù không mở mắt, cô cũng biết người dám hiên ngang

mở chăn cô, khắp Hắc Mộc Nhai này chỉ có mình Đông Phương Triệt.

“Sự phụ” Nghi Lâm lạnh nhạt mở mắt ra, ngồi dậy. Đông Phương Triệt ừ một tiếng, không nói gì, trực tiếp cởi giày lên giường, thuận tiện bắt cô dịch vào trong, chuỗi động tác vô cùng nhuần nhuyễn. Nghi Lâm nhú mày nói “Đây là giường của con” Đông Phương Triệt nhú mày nhìn cô “Toàn bộ Hắc Mộc Nhai này đều là của ta” Lời này cũng coi như là thật, hẳn là giáo chủ, là chủ nhân của cả nơi này. Nghi Lâm bị lời này của hắn làm cho mất hứng, không biết phản bác thế nào, tức giận xốc chăn lên, đi xuống giường, điện Lưỡng Nghi lớn như vậy, hẳn sẽ có chỗ ngủ.

Đông Phương Triệt không buông tha, duỗi tay kéo cô vào lòng, Nghi Lâm bắt đầu giãy dụa, cắn răng nói “Buông!” Giọng điệu khó chịu, Đông Phương Triệt không thèm để ý, vỗ lưng cô, giúp cô đắp chăn, dỗ “Thân thể muội không tốt, mau đi ngủ, đừng náo loạn” Coi cô như một đứa nhỏ ba tuổi cố tình gây sự, Nghi Lâm tức giận cười nói “Chúng ta đã nói rõ, nếu vẫn ngủ chung giường thì tôi cần gì phải chuyển phòng?” Dưới bầu không khí cãi nhau này nói rõ, Đông Phương Triệt cười, thản nhiên nói “Thứ nhất, ta không đồng ý việc phân giường; thứ hai, muội không được phép chuyển phòng, ngày mai ta sẽ cho người đem đồ trở về”

Bắt nạt người quá đáng!

“Đông Phương Triệt!” Rống lên một tiếng lại khiến cô cảm thấy khó chịu, ho lớn một tiếng. Đông Phương Triệt thấy cô như vậy, có chút ảo não, giúp cô vỗ ngực, bất đắc dĩ nói “Ta biết muội mất hứng, nhưng thân thể không ổn định, bên người phải có người xem, nếu không sốt cao như lần trước thì sao giờ?” Mặc dù hắn tức giận cô tùy hứng nhưng lại càng lo cho cô, nếu không phải sợ tình huống lần trước xảy ra lần nữa, hẳn có thể một tháng không quan tâm cô, nhưng... Không bỏ xuống được, cũng luyến tiếc... Nên mềm lòng.

Nghi Lâm khó khăn ngừng ho, há miệng thở hổn hển, cũng tỉnh táo, liếc nhìn hấn một cái, hừ một tiếng, xoay người đắp chăn ngủ, nếu không đuổi được thì không nhìn, có lẽ ngay cả cô cũng không biết, nếu trong quá khứ, cô sao dám làm thế với hấn, hấn sao có thể để cô cười lên đầu? Hai người đã thay đổi một cái gì đó thì hình thức ở chung cũng sẽ thay đổi.

Bởi vì không lộ rõ, nên lúc này cả cô và hấn đều không chú ý.

Đông Phương Triệt ôm lấy cô từ sau lưng, nhỏ giọng nói “Nếu ta cam đoan đời này chỉ có mình muội, muội sẽ chấp nhận ta chứ?” Có thể nói như vậy, với hấn mà nói đã rất khó. Tình yêu như đầm lầy, càng giãy dụa càng lún sâu, Đông Phương Triệt dùng rất nhiều cách nhưng không thể lên bờ thành công, cho nên chỉ đành lún vào thật sâu, rất bi kịch.

Nghi Lâm không có ý gì với hấn ở phương diện này, nghe lời cam đoan của hấn chỉ có kinh ngạc và kinh ngạc, người bạc tình trên đời đâu chỉ trăm ngàn, nhưng Đông Phương tiểu tặc lại là nhân tài kiệt xuất trong đó, nên cô không tin hấn.

Cuối cùng, Nghi Lâm thản nhiên nói “Ngủ đi”

Chương 43: Hẹn ước ba năm

Chuyện chuyển từ sườn điện sang chủ điện, Nghi Lâm không đồng ý, không nói gì khác, chỉ nói việc mặt mũi đã không được, làm gì có chuyện vừa chuyển phòng đã trở về? Đang chơi người sao? Tuy rằng chú Trung không nói gì nhưng không ai cũng có da mặt dày như Đông Phương Triệt.

Nhưng nếu nhìn góc độ khác thì chuyển đến đâu cũng như nhau, Đông Phương Triệt và cô cũng nằm chung giường, hai người chỉ đổi phòng ngủ mà thôi, chẳng khác gì trước kia.

Ngày mười lăm tháng giêng, tuyết bay tán loạn như lông ngỗng, năm nay tuyết lớn hơn trước, nghe Đinh Nhị nói có chỗ tuyết đã đọng cao tới đầu gối. Thân thể Nghi Lâm cần phải tĩnh dưỡng nên Đông Phương Triệt không cho cô ra khỏi cửa vào thời tiết này, bởi vậy yến tiệc đêm tết Nguyên tiêu cô cũng không tham dự.

Chậu than trong phòng cháy lớn, ấm áp dễ chịu, lúc này vừa qua giờ tuất (19h – 21h), Nghi Lâm lười biếng ôm chân dựa vào giường, tóc đen dài tùy ý rối tung hai bên người, khuôn mặt xinh đẹp hơi ngẩng lên, hai mắt kiều mị, môi mím lại, giống như chợp mắt lại giống như đang suy nghĩ, giống như bức tranh thủy mặc nhạt nhẽo khiến người khác muốn nhìn kỹ. Lúc Đông Phương Triệt đi vào thì thấy cô im lặng như thế, lòng đột nhiên tĩnh xuống, từ bụng có một cỗ khó chịu đi lên ngực, khiến hấn sợ hãi,

“Rót giùm con một chén nước” Tiếng nói vang lên phá hủy sự yên tĩnh, Đông Phương Triệt hoàn hồn, cười yếu ớt đi tới bên bàn rót ly nước ấm, thấy cô đưa tay đón thì hấn tránh, trực tiếp đưa tới gần miệng cô, dịu dàng nói “Ta đút muội” Lời nói có chút ái muội lưu luyến, Nghi Lâm mở mắt, liếc mắt nhìn, không có ý tranh chấp việc này với hấn, dù sao hôm nay cũng là tết Nguyên tiêu.

Đặt chén nước lên bàn, Đông Phương Triệt hỏi cô uống thuốc không, Nghi Lâm gật đầu nói có, Đông Phương Triệt nói “Ta nghe Đinh Tam nói đêm nay muội ăn rất ít” Nghi Lâm ừ một tiếng nói “Không ăn được nhiều” Đông Phương Triệt xoa đầu cô, cười nói “Hôm nay ta chỉ uống chút rượu, chưa ăn cơm gì, muội ăn với ta được không?” Nghi Lâm nghĩ một lát nói “Tại sao ta phải ăn với người, người trao đổi acis gì?” Đông Phương Triệt thích cô làm nũng như thế, lòng mềm mại, dịu dàng nói “Mấy ngày trước giáo chungs có tặng ít dược liệu quý báu, ta bảo người đưa tới” Nghi Lâm khinh thường nói “Dược liệu đó ta không cần, người nhất định cũng sẽ cho ta, không tính”

Đông Phương Triệt nhìn cô như vậy, nhin không được búng trán cô, bất đắc dĩ nói “Quý nha đầu, muội muốn gì thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như thế” Nghi Lâm cười cười nói “Ta không cần gì quý báu, chỉ cần người đồng ý cho ta ra ngoài du lịch ba tháng vào đầu xuân là được” Nói xong, cẩn thận thăm dò hần, giống như rất bất an. Đông Phương Triệt híp mắt nhìn cô nói “Hắc Mộc Nhai không tốt sao? Bên ngoài không an toàn, trên giang hồ chỉ biết chém nhau làm thú vui, có bao nhiêu người muốn sự an toàn như muội, còn muội lại muốn ra ngoài, Lâm Nhi, người phải biết thế nào là đủ”

Hần cho là cô sẽ tức giận hoặc gì đó, không nghĩ cô lại cười với hần, trong giọng mang theo bất đắc dĩ “Năm sau ta mười tám tuổi, nhớ lại chút chuyện, trước kia ta ở trên núi Hằng Sơn, không biết bên ngoài thế nào, chín tuổi xuống núi chưa được hai tháng thì bị người bắt ở bên người, năm trước xuống núi với người ba tháng, tổng cộng lại, mười tám năm sống trên đời lại không thể ở ngoài được nửa năm, mặc dù ta không có ý sẽ ngao du tứ hải, nhưng cũng muốn đi ra ngoài xem, cũng không thể tránh được, người chỉ có một đời, nếu là người, từ nhỏ đến lớn chỉ ở một chỗ, cho dù có cẩm y ngọc thực, người sẽ cam tâm sao?”

Đông Phương Triệt nghĩ, đương nhiên là không cam tâm. Nhưng hần không muốn thừa nhận mình không cam tâm, cũng không muốn cho cô rời khỏi mình, cho nên chọn im lặng. Nghi Lâm thấy hần không phản bác, nghĩ có chút hi vọng, vội vàng nắm tay hần, chu miệng nói “Ta là người, không phải chim hoàng yến, người không thể nhốt ta lại, nếu không ta sẽ điên mất. Lúc đó người cũng sẽ ghét ta, ta cam đoan sẽ không chạy loạn, người có thể nói Đinh Nhất bọn họ đi theo ta, tới thời gian ta sẽ trở lại, được không?”

Đông Phương Triệt dùng tay vén tóc rối của cô lui sau, trầm giọng nói “Ta không muốn nhốt muội, chỉ là luyện tiếc, Lâm Nhi, nếu muội muốn xuống núi cũng được, nhưng trên đời không có

chuyện gì là cho không, nếu ta đồng ý, mọi cũng phải có gì đó để đền đáp”

“Người...Có ý gì?” Nghi Lâm nghi ngờ, đề phòng hẳn. Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Ta sẽ không nhân cháy nhà mà hôi của, nhưng mọi cũng nên có thành ý, ta muốn mọi, mọi biết điều này, mọi chưa gật đầu đồng ý, ta sẽ không ép mọi, nhưng nếu bảo ta vô duyên vô cớ đồng ý yêu cầu của mọi, ta không cam tâm, mọi nói, nên làm gì bây giờ?”

Nghilâm nghĩ, cái gì của ông anh và việc hôi của lúc nhà cháy có cái gì khác nhau? Vội vàng xuống núi vì hai nguyên nhất, thứ nhất là muốn về phái Hằng Sơn xem kình tình đã dừng lại hay kéo dài; Thứ hai là muốn trốn tránh, ánh mắt của Đông Phương Triệt gần đây càng sâu, cô không thể chịu được sự mạnh mẽ của hẳn, có chút sợ hãi, mặc dù trốn tránh không giải quyết được gì, nhưng tốt hơn so với việc ở chung như vậy.

Từ sau việc tự sát không thành, cô đã không để ý nhiều chuyện, sống chết của người phái Hằng Sơn, cô cũng biết, nhưng không chấp nhất như trước, người có vận mệnh của mình, sống chết của họ, nếu có thể cứu thì cô sẽ cứu, không thể cô không gượng ép, nếu môn phái có tổn hại, cô sẽ đau lòng, nhưng sẽ không đem sống chết của họ mà quy lên đầu mình như trước.

Chết một lần cũng hiểu được mạng sống rất trân quý, xuyên qua, tuy là hai đời, nhưng trước kia, khi xuyên qua, cô chưa thật sự trải qua sống chết, mơ hồ trở thành Nghi Lâm, cho nên lúc trước với đời này, cô không quý trọng sinh mạng quá mức, mà lúc ở giữa ranh giới sống chết, cô hiểu, mạng là của mình, cho dù cô là Nghi Lâm hay Hàn Hiểu đều nên giữ mạng.

Đối với Đông Phương Triệt, cô không động tâm, nhưng nếu nói không có tình cảm là giả. Nhiều năm như thế, ít nhất cũng có tình thân, hẳn đối với cô không tồi, trừ việc hai năm đầu thường xuyên

ăn hiếp cô, mấy năm nay hẳn rất chiều cô, năm thứ ba hai người quen nhau, hẳn chủ động đưa thuốc giải Tam Thi Não thần đan cho cô, tuy rằng lúc đó cô có thể tự giải cổ độc cho mình, nhưng hẳn đưa giải dược khiến cô cảm khái không thôi. Không phải cảm động, hẳn hạ độc thì đưa giải độc, có gì phải cảm động? Cô không phải thánh mẫu Maria, chỉ cảm khái, dù sao theo một phương diện nào đó, hai người không thân không quen, mặc dù có ánh sáng của y thuật, nhưng với bản sự của hẳn, cho dù hẳn không tin cô cũng có cách làm cô ngoan ngoãn nghe lời, không cần phải dùng cách kia với cô.

Cô không phải là người mạnh mẽ, tính cách có chút yếu đuối, sợ đau sợ tra tấn cũng sợ khổ, nếu hẳn thật sự mạnh mẽ, cô sẽ cúi đầu nghe theo. Tuy không có tiền đồ nhưng cô biết tính cách của mình.

Cho nên, với Đông Phương Triệt, cô rất phức tạp. Nói không trách hẳn là giả, nhưng nói trách hẳn lại không làm được, kiểu tâm tính này rất ghê tởm, cô lại không phân rõ một hai.

Nếu đã nói tới chuyện này, Nghi Lâm nghĩ một hồi nói “Người muốn gì thì cứ nói thẳng” Đông Phương Triệt nói “Mặc dù ta không phải là quân tử gì, nhưng không tới mức ép buộc nữ nhân hiến thân cho ta, Lâm Nhi, chúng ta đều lùi một bước được không? Ta không ép buộc muội, muội cũng cho ta một cơ hội, lấy ba năm làm hạn định, nếu muội vẫn không muốn cùng ta một đời thì ta sẽ không dây dưa với muội, nhưng nếu muội đồng ý thì ta cam đoan, đời nay ta chỉ có một mình muội.

Lời như vậy nói ra từ miệng hẳn, thật sự rất quái dị. Đông Phương Triệt cường thế, âm hiểm, giả dối, trí tuệ, nếu hẳn nói hẳn đứng thứ hai, ai dám lớn lối nhận mình đứng nhất? Không phải hẳn thông minh tuyệt đỉnh, mạnh mẽ gì cho cam, mà tổng hợp lại, không ai có thể bằng hẳn, người như vậy, lại có thể nói những lời này, cảm thấy rất giả. Nghi Lâm vẫn không tin hẳn, nhưng hẳn đã nói cũng khiến cả hai có bậc thang.

“Tốt, chúng ta lấy ba năm làm hạn định, nhưng trong ba năm này, năm nào người cũng phải cho tar a ngoài du lịch” Cô tận dụng mọi lúc để đưa ra yêu cầu.

Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Chỉ cần muội không vi phạm lời hứa, ta đồng ý”

Thật ra, Đông Phương Triệt tự tin đến vậy sao? Đương nhiên không phải, tâm tư hẳn thay đổi rất nhiều, ý nghĩ cũng thâm sâu, Nghi Lâm không thể so với hẳn. Bây giờ xem ra hẳn đứng ở tình thế bất lợi, chỉ có ba năm nhưng cũng khiến hẳn được lời rất nhiều, lúc này cô gái nhỏ còn chưa ý thức bản thân đã rơi vào bẫy, đợi tới lúc nhận ra thì không kịp mà hối hận.

Đông Phương Triệt là người cổ đại, một người cổ đại có bả ý thế thiếp, hình thức tư duy của hẳn không có khái niệm ‘Một chồng một vợ’, nhưng hẳn luyện tiếc cô, nên mới cam nguyện buông tha cho điều đó, chuyện này với người đàn ông khác thì rất hoang đường, nhưng với hẳn chẳng là gì, nếu cô muốn ‘Một đời một kiếp một đôi nhân’ vậy hẳn sẽ ‘Một đời một kiếp một đôi nhân’, đối với tình yêu, mặc dù hẳn lún sâu, nhưng vẫn mơ hồ không rõ như trước, nhưng vậy thì sao? Nếu hẳn luyện tiếc cô vậy thì cam nguyện cho cô tốt nhất, mặc dù hẳn không phải là loại người nói sẽ làm sẽ giữ lời, nhưng với người hẳn để ý, hẳn sẽ không nuốt lời.

Nhưng nếu đã hứa hẹn thì hẳn sẽ không nhất định đợi cô đồng ý, nếu hẳn đã trả giá thì cũng phải nhận vào như vậy, hẳn đã lún sâu thì cô cũng phải rơi vào mới được, nếu hẳn không chiếm được cô, vậy sau này đừng trách hẳn tàn nhẫn, tình yêu của Đông Phương Triệt bá đạo, cường thế cũng rất khủng bố.

Lúc này Nghi Lâm chưa hiểu rõ tính cách của hẳn, nếu biết, cô sẽ không dễ mà gạt đầu cái gọi là lời hẹn ước ba năm này.

Điều được gọi là lột da hổ... Cuối cùng cũng phải đem mình đi vào, tránh được rất ít.

Đáng tiếc, cô gái nhỏ trải qua quá ít, so với người tinh ranh như Đông Phương giáo chủ, còn cách rất xa.

Chương 44: Du lịch

Đông đi xuân tới, tuyết đọng tan chảy, tháng tư ấm áp nhân gian.

Nghi Lâm nhàn nhã nằm trong xe ngựa, tâm trạng rất vui vẻ. Rời khỏi Hắc Mộc Nhai, rời khỏi Đông Phương Triệt, rời khỏi rồi rắm đáng ghét kia, có gì hạnh phúc hơn bây giờ?

Đình Nhị đánh xe, Đình Nhất Đình Tam phân biệt đi trước và đi sau xe ngựa, một hàng bốn người bọn họ rời khỏi Hắc Mộc Nhai ba ngày, đi theo hướng Nam, dự tính hôm nay tới Hà Nam. Dọc đường đi, Nghi Lâm là chủ tử, ba anh em họ Đình làm bảo mẫu, bảo tiêu, rất cẩn thận, sợ có chuyện gì xảy ra thì không thể nói với giáo chủ.

Xe ngựa đi một đoạn thì ngừng lại, Đình Nhị nói “Tiểu thư, phía trước có rất nhiều người, hình như đã xảy ra chuyện gì, đại ca đã sang đó xem xét” Nghi Lâm mở cửa xe, oán trách “Đình Nhị thúc, bây giờ con đang mặc đồ nam, phải đổi cách xưng hô mới tốt” Đình Nhị cười ngây ngô, ngượng ngùng nói “Gọi đã quen, quên mất, thiếu chủ, chúng ta ở đây đợi đại ca về rồi tính tiếp” Nghi Lâm gật đầu.

Một nén nhang sau, Đình Nhất trở về, hẩn lưu loát xuống ngựa, cùng Đình Tam tới cạnh xe ngựa, nhỏ giọng nói “Thiếu chủ, phía trước là người của Hành Vân sơn trang, bọn họ đi giữa đường thì hơn một nửa ngựa chết, chuyện xảy ra đột nhiên nên dừng lại ở đó”

“Hành Vân sơn trang?” Đối với giang hồ, cô chỉ biết sơ sơ, chỉ có những nhân vật và môn phái trong nguyên tác mới biết, còn về phần khác, cô chỉ là một tờ giấy trắng, chả biết gì.

Đình Tam nói “Con trai được đương triều hoàng đế sủng ái nhất là Thất vương Chu Tử Văn, Hành Vân sơn trang là sản nghiệp của hắn. Từ xưa đến nay, giang hồ và triều đình giống như nước sông không phạm nước giếng, nhưng Thất vương này lại cố tình làm khác, có mối quan hệ thân mật với người trong giang hồ, người trong giang hồ cũng kiêng kỵ triều đình nên bình thường đều nể mặt Hành Vân sơn trang một chút, không dễ trêu vào”

Nghi Lâm mở quạt ra, quạt mấy cái rồi nói “Nếu đã vậy, chúng ta vẫn nên đi đường vòng” Cô chỉ có ba tháng thông khí, dĩ nhiên không muốn trêu chọc phiền toái. Hành Vân sơn trang này vừa nghe đã biết là ngọn nguồn của mối họa, phải tránh xa mới là thượng sách.

Đình Nhất gật đầu đồng ý “Thiếu chủ nói đúng, Hành Vân sơn trang này có thể tránh thì nên tránh”

Đã thương lượng tốt, bốn người quyết định đi đường vòng để tới Hà Nam, dù sao thời gian vẫn còn dài, đến Lạc Dương cũng không mất bao nhiêu thời gian. Chẳng qua bọn họ vừa chuyển đầu ngựa thì nghe tiếng ngựa chạy tới rất nhanh, hiển nhiên là đi tới phía bọn họ, ba anh em họ Đình lập tức phân ra, vây quanh bảo vệ xe ngựa, chuẩn bị đón địch. Bị không khí khẩn trương này ảnh hưởng, Nghi Lâm cũng lấy mê dược do cô đặc chế ra, nếu lát nữa đánh nhau thì ném mê dược cho bọn họ hôn mê, đỡ tổn sức.

Một lát sau, người cưỡi ngựa tới gần, Nghi Lâm đóng chặt cửa xe, không để ý bên ngoài, chỉ nghe có người cất cao giọng nói “Ta là quản sự của Hành Vân sơn trang, Mộc Trí, gặp qua ba vị hảo hán” Người kia hắn là người trẻ tuổi.

“Thì ra là Mộc tiên sinh của Hành Vân sơn trang, nghe danh đã lâu” Đình Nhất thản nhiên đáp lễ, trầm giọng nói “Không biết Mộc tiên sinh có gì chỉ giáo?” Không hề nói đến tên tuổi của mình, cũng không nói tới từ đầu. Sự ngạo mạn vô lễ này khiến Nghi Lâm ở

trong xe cũng phải câm nín, bình thường Đinh Nhất nói chuyện rất nghiêm túc, nhưng bây giờ lại thấy có mấy phần khí thế.

Mộc Trí kia trả lời “Chủ nhân nhà ta đột nhiên phát bệnh, nơi này cách thị trấn khá xa, khó tìm được thầy thuốc, nhưng bệnh tình lại không thể chậm trễ, không biết trong các vị có ai biết y thuật không?” Hấn cũng không có cách khác, nếu không sao cần phải đi tìm người lạ để hỏi.

Đinh Nhất trả lời “Huynh đệ chúng ta đều là mãng phu, xin lỗi”

Mộc Trí lộ vẻ thất vọng, nghĩ tới tình trạng, cảm thấy căng thẳng, ôm quyền nói với Đinh Nhất “Nếu đã vậy, không dám quấy rầy các vị, cáo từ”

“Bệnh trạng chủ nhân nhà người thế nào?” Ngay lúc Mộc Trí tính quay ngựa lại thì nghe một âm thanh dễ nghe truyền từ trong xe ngựa ra. Hấn tò mò nhìn sang thì chỉ thấy cửa xe ngựa đóng chặt, nhìn không thấy bên trong, lại không dám bỏ qua tia hy vọng này, trả lời “Một canh giờ trước chủ nhân nhà ta đột nhiên đau bụng, nôn mửa không ngừng, môi chuyển tím, à, nếu người khác đụng vào, cho dù rất nhẹ cũng đau đớn vô cùng, rất quý dị” Nếu không phải nguyên nhân này, bọn họ không dám chậm trễ nơi này.

Nghi Lâm ở trong xe ngựa nghe câu trả lời kia, không thể phán đoán người kia bị bệnh gì, nghĩ một lát truyền âm với Đinh Nhị “Đinh Nhị thúc, con muốn đi nhìn một cái” Công phu truyền âm này là Đông Phương Triệt dạy trước khi cô rời Hắc Mộc Nhai, có điều cô học chưa đủ tinh, nên chỉ có thể truyền âm với người ở gần, vượt qua khoảng cách một thước thì chỉ là đồ bỏ.

Đinh Nhị nhỏ giọng xác nhận, âm thanh hấn không lớn nhưng ai cũng nghe rõ. Đinh Nhất Đinh Tam nghe hấn nói đã đoán được tâm tư người ngồi trong xe, tuy có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không tính ngăn cản. Trước khi rời Hắc Mộc Nhai, giáo chủ đã từng

dặn, lúc ra ngoài bọn họ chỉ cần bảo vệ sự an toàn của tiểu thư là được, cái khác không cần quản.

Thật ra Nghi Lâm không tính nhúng tay vào làm gì, cô sao không biết đây là phiền toái? Có điều nhị sư phụ từng nói không được thấy chết mà không cứu, cô là thầy thuốc, nghe cách hành sự của Mộc Trí kia cũng thấy hẳn không phải người xấu, nếu mặc kệ mà bỏ đi, trong lòng cô sẽ khó chịu.

Mộc Trí biết người ngồi trong xe biết y thuật, vô cùng vui vẻ, lễ phép dẫn bọn họ đi.

Đợi tới chỗ đóng quân của Hành Vân sơn trang, Mộc Trí xuống ngựa đợi người trong xe ngựa kia xuống, tuy hẳn rất lo, hận không thể đem người trong xe ngựa trói lại đem tới xem bệnh cho gia chủ, nhưng hẳn biết đạo lý làm quá sẽ không nên việc, người trong xe nhất định không đơn giản, chỉ nhìn đám tùy tùng là biết. Ứng xử với người này chỉ có thể lấy lễ làm chính, nếu không sẽ có tác dụng ngược lại.

Nghi Lâm chỉnh sửa áo quần trong xe xong mới mở cửa xe, Đinh Nhất kính cẩn vươn tay, Nghi Lâm lắc đầu cười với hắn, truyền âm “Đinh Nhất thúc khách khí, khinh công của con không tồi” Nói xong lập tức nhảy xuống xe ngựa.

Lúc thấy bộ dạng người trong xe xong, Mộc Trí đột nhiên cảm thấy thiếu không khí, hô hấp không được. Dung mạo người này chỉ dùng xinh đẹp như hoa thì không đủ, bộ dạng nhìn rất đẹp, trong [Kinh Thi] có câu: “Có phải quân tử, như thiết như tha, như mai như ma. Sắt hề hân hề, hách hề huyền hề” [1], nam tử như vậy rất ít.

[1] Ý khen dung mạo của một chàng trai còn xinh đẹp hơn cô gái. Bởi vì Nghi Lâm vốn là gái đẹp mà giả trai nên Mộc Trí mới nghĩ vậy.

Đúng thế, nam tử. Dáng người cao ngất, phong thái hiên ngang, còn có hầu kẻ không thể làm giả được, người xinh đẹp hơn cả mỹ nữ tuyệt sắc lại là một người con trai.

Mộc Trí đột nhiên than thở, nếu là nữ tử, không biết bao nhiêu nam tử ái mộ, nhất định là một họa thủy.

Đạo cụ và trang phục giả nam của Nghi Lâm đều từ Đông Phương Triệt mà ra, hắn vốn muốn cho mang da người bên ngoài, nhưng khi Nghi Lâm biết đó là da người thì không chịu mang vào, dịch dung có thể nhưng mỗi ngày phải bôi thuốc hai canh giờ.... Rất dày vò, lại không tốt với làn da, Nghi Lâm không vui, cô tình nguyện mang mạng che mặt, nhưng Đông Phương Triệt không chịu, mang mạng che mặt không chắc chắn, cuối cùng đành tìm một bộ giáp mềm cho cô mang, bộ giáp mềm này không chỉ đao kiếm không xuyên mà còn che được thân thể nữ tử, nhìn qua không khác gì nam tử, nói thẳng là dáng người cứng ngắc.

Hầu kết là do một loại đan dược đặc thù, ăn vào cổ của nữ tử sẽ có hầu kết, âm thanh cũng trầm hơn. Một viên thuốc có thể kéo dài bảy ngày, sau bảy ngày không uống thuốc thì hầu kết sẽ biến mất, không có tác dụng phụ, rất thần kỳ.

Về thân cao, đây là nguyên lý tăng cao bên trong, là do Nghi Lâm tự nghĩ ra, từ 1m62 cao tới 1m7, mặc dù không cao nhưng cũng không thấp.

“Tại hạ là Mộc Trí, không biết tôn hạ xưng hô thế nào?” Mộc Trí là người gặp không ít trường hợp, mặc dù cảm thán bộ dạng yêu nghiệt của nam nhân này, nhưng phản ứng không chậm, dù sao gia chủ còn nhờ người ta cứu.

Nghi Lâm nói “Tại hạ họ Hàn, tên một chữ Tiêu. Mộc tiên sinh, nghe danh đã lâu” Thật ra cô không biết tại sao Đinh Nhất lại gọi Mộc Trí là tiên sinh, cô không hiểu nên chỉ gọi theo.

Mộc Trí đáp lễ “Thì ra là Hàn thiếu hiệp, nghe danh đã lâu, thứ lỗi cho tại hạ thất lễ, an nguy của gia chủ quan trọng hơn, Hàn thiếu hiệp có thể ra tay giúp đỡ...” Hắn chưa nói hết thì Nghi Lâm đã gật đầu nói “Nên vậy, mời Mộc tiên sinh dẫn đường”

Chương 45: Bí dược Nam Cương

Bốn người Nghi Lâm đi theo Mộc Trí tới trước chiếc xe ngựa xa hoa, dọc đường nhận không ít ánh mắt tò mò, Mộc Trí nói “Chủ nhân nhà ta ở trong xe, mời Hàn thiếu hiệp đợi một chút” Nói xong tự mình kéo cửa xe, bên trong truyền ra mùi tanh tươi khó chịu. Có một cậu bé thanh tú nhảy xuống từ trong xe ngựa, thấy Mộc Trí thì vội vàng hành lễ, Mộc Trí hỏi tình huống của gia chủ thế nào, thư đồng nói “Gia chủ vừa ăn Tuyết Liên đan, vừa mới ngủ một lát” Lúc này một nam tử mặc đồ đen nhảy xuống, vừa nhìn đã biết hẳn là kẻ tàn nhẫn, khí chất lạnh lẽo, trên mặt có một đường sẹo dài, rất dọa người.

Mộc Trí giới thiệu đơn giản, đó là hộ vệ Diệp Phong của gia chủ, cái khác không nói, Nghi Lâm không chút hứng thú với người lạnh lùng kia, chỉ gật đầu xem như chào hỏi. Mộc Trí ôm quyền với Nghi Lâm nói “Hàn thiếu hiệp, không nên trì hoãn việc cứu người” Nghi Lâm gật đầu tỏ vẻ đồng ý, có điều mùi vị trong xe quá nồng, cô gái nhỏ bị bệnh sạch sẽ từ nhỏ, không muốn đi vào nhưng trên mặt lại lộ vẻ bình tĩnh, không bình tĩnh không được, tới lúc này không có đạo lý đổi ý, đành phải nín thở nhảy lên.

Không gian trong xe ngựa rất lớn, bốn năm người nằm cạnh nhau cũng không có vấn đề gì, gia chủ trong miệng Mộc Trí không lớn tuổi, chưa tới ba mươi, không có râu, khuôn mặt sưng vù như đầu heo, không nhìn ra được bộ dạng vốn có thế nào.

Mặc dù có nội lực chống đỡ, nhưng cô chưa luyện tập công phu bế khí (nín thở), Nghi Lâm nhịn được mười phút thì không còn chịu được, há miệng hít một ngụm khí mới tiếp tục nín thở. Cô không dám chậm trễ, trực tiếp bắt mạch kiểm tra bệnh tình, lúc này thư đồng kia bảo người này ăn Tuyết Liên đan rồi ngủ, viên thuốc kia

hắn là đồ tốt, nếu không khó mà giảm sự đau đớn của người trúng độc dưới tình huống này.

Lật mí mắt, xem lưôi, lại hỏi thư đồng mấy vấn đề, sau đó Nghi Lâm lấy ngón châm cắm vào ngón giữa của hắn, máu tươi chảy ra, theo sau máu tươi là một con sâu nhỏ màu trắng, nhìn nó cực kỳ kinh tởm. Anh em nhà họ Đinh biết tiểu thư nhà mình sợ sâu, Đinh Nhất giờ tay chém xuống, con sâu kia lập tức xuống gặp Diêm Vương báo tên.

Nghi Lâm nhảy khỏi xe ngựa, sắc mặt không tốt, đi tới một khoảng cách mới ngừng lại, từ lúc Mộc Trí và Diệp Phong thấy con sâu màu trắng kia lập tức thay đổi sắc mặt, thấy tiểu tử họ Hàn đứng lại, Mộc Trí vội vàng hỏi “Hàn thiếu hiệp, chủ nhân nhà ta trúng bệnh gì?” Nghi Lâm hít thở thật sâu, cố nén cảm giác ghê tởm xuống, trong lòng hồi hận vô cùng, không biết tự dung lại đi làm thánh mẫu. Nghe câu hỏi của Mộc Trí, thản nhiên nói “Chủ nhân ông trúng độc”

Mộc Trí sớm đoán được chủ nhân trúng độc, không quá kinh ngạc, tiếp tục hỏi “Hàn thiếu hiệp có biết gia chủ trúng độc gì không? Cách cứu trị thế nào?” Nghi Lâm không trả lời mà hỏi ngược “Nghe nói không ít ngựa của quý trang chết?” Mộc Trí nói “Đúng vậy, những con ngựa kia đều chết rất đột ngột...” Giống như nghĩ tới cái gì, tỉnh ngộ nói “Hay là ngựa cũng trúng độc?” Nghi Lâm mở quạt trong tay, quạt mấy cái nói “Người cho người chú ý chuồng ngựa, thấy đám sâu này thì giết lập tức, xác ngựa cũng không cần giữ, mau thiêu cháy, nếu không sẽ trở thành ôn dịch”

Ôn dịch? Sắc mặt Mộc Trí thay đổi, đây là chuyện lớn, cho dù thế nào cũng không thể chậm trễ. Diệp Phong không nói gì, lập tức xoay người đi xử lý xác ngựa, mà Mộc Trí thì ở lại hỏi tình trạng chủ nhân nhà mình.

“Hàn thiếu hiệp, không biết chủ nhân nhà ta trúng độc gì?”

Nghi Lâm thấy khuôn mặt lo lắng của hắn, an ủi “Người đừng lo lắng, chủ nhân người tạm thời không có gì, người mau nhớ lại, trong vòng mười ngày nay phủ người có gặp chuyện gì đặc biệt không?”

Mộc Trí nhớ lại “Năm ngày trước chúng ta có tranh chấp với một đám người, nhưng chỉ dùng miệng, không ra tay, những người đó... Không phải người Trung Nguyên”

Nghi Lâm suy nghĩ nói “Vậy thì đúng rồi, người đưa tay ra ta bắt mạch”

Mộc Trí cũng hiểu đại khái trong lòng, ở tình huống khác, hắn sẽ không đưa tay cho người khác bắt mạch, nhưng bây giờ không có lựa chọn khác, huống chi đây là nơi đóng quân của Hành Vân sơn trang, người đông thế mạnh, không sợ bốn người này làm chuyện xấu, vì vậy thân nhiên đưa tay phải qua. Nghi Lâm im lặng bắt mạch, từ tay phải sang tay trái, sau đó phe phẩy quạt, im lặng không nói, giống như đang nghĩ gì đó.

Một nén nhang trôi qua, bên kia đã sáng rực ánh lửa, hắn là đang đốt xác ngựa, Mộc Trí thấy tiểu tử họ Hàn không nói mà im lặng, trong lòng không yên, mình trúng độc sao?

“Mộc tiên sinh, ta có một tin tốt và một tin xấu, ông muốn nghe tin nào trước?”

Mộc Trí cười khờ “Hàn thiếu hiệp đừng chọc tại hạ nữa, có chuyện gì cứ nói thẳng”

Nghi Lâm nhíu mày nói “Vậy nói tin xấu trước, lúc nãy tại hạ bắt mạch Mộc tiên sinh, rất đáng tiếc, Mộc tiên sinh cũng trúng độc, bây giờ chưa phát tác, nhưng theo ta thấy, trong vòng mười ngày là cực hạn” Dứt lời nhìn khuôn mặt đoạn chính trẻ tuổi của Mộc Trí, cười như không cười, giống như muốn xem phản ứng của hắn, Mộc Trí nở nụ cười thân nhiên, ôm quyền làm đại lễ, thành khẩn nói “Tứ

Phi xin thiếu hiệp vươn tay giúp đỡ” ‘Tử Phi’ là tên tự của hắn, người trên giang hồ đều biết quản sự của Hành Vân sơn trang là Mộc Trí, người biết tên tự cực hiếm, bây giờ hắn chủ động xưng ‘Tử Phi’, có thể cho thấy thành ý của mình.

Đương nhiên, người chả biết gì về giang hồ như Nghi Lâm không hiểu cái này, cô có thể đoán được ‘Tử Phi’ là tên tự của hắn, nhưng không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ cười nói “Mộc tiên sinh không sợ sao?” Mộc Trí nói “Sợ, có điều tại hạ tin tưởng khả năng của Hàn thiếu hiệp” Nghi Lâm vui vẻ nói “Nếu ta nói ta bất lực thì sao?” Mộc Trí chau khổ nói “Hàn thiếu hiệp đừng đùa tại hạ, nếu người không thể cứu thì bây giờ đã không ở đây cười chọc tại hạ” Nghi Lâm đã có quyết định trong lòng, người nằm trong xe ngựa kia hẳn là Thất vương Chu Tư Văn, dưới loại tình huống này, hắn phải điệu thấp mới phải, nhưng Mộc Trí này không những nói danh tính, còn nói gia chủ mình trúng độc, gia chủ gia chủ, không phải nói cho người khác đó là thất vương gia, con trai mà đương kim hoàng thượng sủng ái nhất sao?

Cái này có chút khó hiểu, nghĩ một lát, cô hỏi thẳng “Mộc tiên sinh gọi người trong xe là gia chủ, vậy... người đó là Thất vương gia sao?” Mộc Trí nghe xong thì mở to mắt, vẻ mặt khó tin, Nghi Lâm bị biểu tình này của hắn làm mơ hồ, Đinh Nhất ở bên giải thích “Thiếu chủ, gia chủ mà Mộc tiên sinh gọi là trang chủ của Hành Vân sơn trang, tên là Hạ Tử Thanh” Nghi Lâm mơ hồ, Mộc Trí thu hồi biểu tình kinh ngạc, dở khóc dở cười giải thích “Tuy Hành Vân sơn trang là sản nghiệp của Thất vương gia, nhưng vẫn luôn giao cho chủ nhân nhà ta xử lý, tại hạ không giấu thân phận của gia chủ là vì người Hành Vân sơn trang luôn làm việc rõ ràng, lấy đức thu phục người, Hàn thiếu hiệp hẳn là ít quan tâm giang hồ nên không biết chuyện này”

Nghi Lâm cười mỉa hai tiếng, mặt hồng, dọa người.

Sau đó cô không thèm giả vờ thâm trầm, nói thẳng “Mấy ngày trước các người tranh chấp với người Nam Cương, về phần trúng độc, đó là loại bí dược của Nam Cương, Hạ trang chủ trúng độc nhiều nhất, nên phát tác sớm nhất, đám ngựa chết kia cũng trúng độc, ngựa không chết còn lại không trúng độc, Mộc tiên sinh đã trúng độc, những người khác, mời Mộc tiên sinh gọi lại, ta phải bắt mạch mới rõ được” Cô vừa nói xong thì thấy thư đồng bên cạnh Hạ Tử Thanh kích động chạy tới, thở gấp nói “Tiên sinh... Trang chủ tỉnh... Vô cùng đau đớn...”

Mộc Trí thay đổi sắc mặt, khẩn trương nhìn Nghi Lâm, Nghi Lâm không nói gì, đi nhanh về phía xe ngựa.

Bên trong vẫn là mùi tanh tươi khó chịu, Hạ Tử Thanh thống khổ vặn vẹo người, khuôn mặt sưng lên cũng trở nên đáng sợ. Nghi Lâm nhíu mày, đưa một viên thuốc màu hồng nhạt cho Mộc Trí, bảo hắn nuốt cho Hạ Tử Thanh ăn. Một lát sau, Hạ Tử Thanh bình tĩnh lại, tiếp tục mê man. Mộc Trí rất vui mừng, vài canh giờ trôi qua, cho dù gia chủ ăn Tuyết Liên đan cũng phải đau một hồi mới an tĩnh lại, nhưng sau khi ăn viên thuốc hồng nhạt này lại có thể bớt đau, trong lòng càng coi trọng Hàn Tiêu.

Nghi Lâm nói “Đan dược này chỉ có thể áp chế độc tính tạm thời, nếu muốn giải dược còn cần rất nhiều dược liệu, vẫn nên vào trấn thôi”

Mộc Trí không so đo, đồng ý ngay.

Trở lại xe ngựa của mình, Nghi Lâm vừa nằm xuống, Đinh Nhất đã lên tiếng “Thiếu chủ, người thấy việc này thế nào?” Nghi Lâm cười khẽ “Đinh Nhất thúc vẫn thấy từ ‘Nam Cương’ này rất mẫn cảm ha?” Đinh Nhất nói “Đúng vậy” Nghi Lâm nói “Đoàn người Hành Vân sơn trang trúng cùng loại độc mà Đồng Mộ Niên trúng trước kia, có điều mạnh hơn không ít, chuyện này hẳn không đơn giản, chúng ta xem trước, đợi vào thành, tìm cách báo tin về cho sư

phụ, hẳn luôn có hứng thú với Nam Cương mà” Đinh Nhất nói “Nếu chuyện này không đơn giản, thiếu chủ nên lấy an toàn của mình làm trọng” Nghi Lâm cười nói “Yên tâm, con mang không ít đồ tốt trên người, có thể bảo vệ mình” Nghe cô nói vậy, Đinh Nhất không nói gì nữa.

Xe ngựa đi một hồi, trong lúc đó Mộc Trí có thỉnh thoảng tới nói chuyện với anh em họ Đinh mấy câu, nhưng cũng biết không nên hỏi về lai lịch của những người này, Nghi Lâm nhắm mắt dưỡng thần trong xe, đột nhiên nghe tiếng tranh chấp ở trước, lại nghe tiếng xin lỗi và vó ngựa của Mộc Trí, Đinh Tam nói “Thiếu chủ, phía trước gặp sáu người điên, rất khó chơi, họ đang làm ồn với người Hành Vân sơn trang”

“Sáu người điên?” Nghi Lâm tò mò nhìn ra ngoài, người ở xa nên không thấy rõ nhưng lại mơ hồ nghe được bốn chữ ‘Đào Cốc Lục Tiên’... A... Không xui xẻo vậy chứ?

Chương 46: Giải độc

Từ lúc xuyên qua, vận khí của cô gái nhỏ luôn rất thảm. Đinh Nhất đi nghe ngóng tin tức trở về, Nghi Lâm tò mò nghe Đinh Nhất kể lại “Tại sao Đào Cốc Lục Tiên kia lại muốn cướp xe ngựa của Hạ Tử Thanh?” Đinh Nhất vui vẻ khi thấy người gặp họa nói “Trong sáu người bọn họ có một người bị trọng thương, cướp ngựa là để cho người bị thương kia dùng” Nghi Lâm nhớ lại kịch tình, bỗng nhiên tỉnh ngộ, người bị thương kia hẳn là do bị vợ của Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc đâm một kiếm, nơi này cũng rất gần Hà Nam, hang ổ của Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ ở Hà Nam, Đào Cốc Lục Tiên muốn tìm hắn để trị thương cho huynh đệ của mình.

Thì ra kịch tình không dùng lại... Nghi Lâm cảm thấy buồn bã...

“Đinh Nhất thúc, con muốn đi xem mấy người kia”

Đình Nhị nghe xong thì khuyên can “Vạn lần không thể, thiếu chủ, tuy mấy người kia điên điên khùng khùng, nhưng võ công của họ không tồi, cho dù là người của Hành Vân sơn trang cũng khó mà bắt bọn họ”

Cô đương nhiên biết võ công của Đào Cốc Lục Tiên không tồi, người yếu nhất trong bọn họ cũng có thể xé cô ra mấy mảnh, nghĩ lại cũng rất đáng sợ, cô không tính làm thánh mẫu xen vào chuyện người khác, nhưng nếu có năng lực khiến bi kịch không xảy ra thì vẫn nên ra tay, nếu không, cô thấy không an tâm.

Nghi Lâm đã quyết định, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, ba anh em họ Đình cũng rất bất đắc dĩ, Nghi Lâm buồn cười nhìn họ nói “Con không phải kẻ ngốc, cũng không phải đóa hoa yếu đuối gì, dù con không có năng lực thì cũng có ba vị thúc thúc” Nói xong mỉm cười ngọt ngào, dùng Lăng Ba Vi Bộ đi trước, ba anh em họ Đình nhìn nhau cười khổ, nghĩ: Mặc dù thiếu chủ không phải hoa hòe gì nhưng mà quý hơn cả hoa đấy! Nghĩ xong cũng không dám ở lại, chỉ để mình Đình Tam trông coi xe ngựa, hai người còn lại đi theo.

Tới gần, Nghi Lâm thấy rõ tình trạng phía trước, hơn ba người Hành Vân sơn trang cũng không dùng nhiều địch ít, chỉ phái bốn người ra đấu với bốn người trong ‘Đào Cốc Lục Tiên’, thực lực hiện tại ngang nhau, về phần hai anh em còn lại của Đào gia đang đứng ở đó không xa, trong đó có một người nằm mê man không biết, điều khiến Nghi Lâm dở khóc dở cười là sáu người này đúng là kẻ dở hơi, đánh nhau thì thôi đi miệng mồm còn không ngừng mắng chửi.

Nghi Lâm nhìn mấy người đang đánh nhau, nghĩ chuyện nên giải quyết sớm mới tốt, vì vậy dùng Lăng Ba Vi Bộ, mũi chân điểm nhẹ, nháy mắt xuất hiện giữa mấy người đấu nhau, mọi người không biết cô dùng công pháp gì bởi vì không thấy rõ thân hình, cố gắng lắm mới thấy được tàn ảnh mơ hồ, cùng lúc đó, Đào Cốc Tứ Tiên đã bị cô điểm huyệt không thể nhúc nhích, ngay cả người đang

chăm sóc huynh đệ trong thương của mình cũng bị điểm huyết không tha.

Chỉ một lát đã xử lý xong, mọi người ở Hành Vân sơn trang kinh sợ, công phu khinh công này không chỉ là tuyệt đỉnh không thôi đâu!

“Mộc tiên sinh, mặc dù mấy người này làm việc quái đản, nhưng chưa tới tội chết, không bằng đưa họ qua núi nhỏ kia dạy dỗ một chút là được” Nghi Lâm nhìn Mộc Trí đang mờ mịt nói.

Mộc Trí a một tiếng, hoàn hồn, đồng ý nói “Hàn thiếu hiệp thâm tàng bất lộ, tại hạ bội phúc, mấy người này quả thật không đáng tội chết, cứ làm theo ý thiếu hiệp” Nói xong cho người đem năm người bị điểm huyết không thể nhúc nhích, ngay cả miệng cũng không thể nói đưa ra sau núi nhỏ, về phần người đang bị trọng thương hôn mê, Nghi Lâm đưa cho Đinh Nhị một viên thuốc, bảo hắn nuốt cho người đó ăn, nói có thể trị thương. Mộc Trí ở bên nhìn, trong lòng càng coi trọng Hàn Tiêu mấy phần, người này không kiêu mà uy, là một nhân vật có lai lịch.

Nghiệp thành là nơi giao nhau giữa Sơn Tây, Hà Bắc và Hà Nam, sau này đổi tên là An Dương.

Hành Vân sơn trang có một biệt viện tại Nghiệp thành, bốn người Nghi Lâm được Mộc Trí an bài ở trong sân nhỏ tên ‘Liên’, sân này lớn lại vô cùng thanh nhã, khiến Nghi Lâm nhớ lại viện nhỏ đã ở tại thành Lâm Châu lúc mới quen Đông Phương Triệt và Đồng Bách Hùng, mới đó đã qua tám năm rồi.

Lúc đó bản thân không biết được Đông Phương tiêu tặc lại chiếm nhiều tinh lực và thời gian của mình như thế, cho dù vậy hắn cũng không biết đủ, còn muốn trâu già gặm cỏ non, càng nghĩ càng khó tin, không biết nên cảm thán hắn không biết xấu hổ hay cảm thán mình mị lực ngời ngời.

Trong Liên viện có một hàng người dài, đợi tới lúc bắt mạch cho người cuối cùng, Nghi Lâm mới nói với Mộc Trí “Trong trang có 21 người trúng độc, chỉ có 12 người không phát hiện được bệnh trạng”

Mộc Trí nghe xong cũng không sợ hãi gì, hắn đã sớm chuẩn bị trong lòng, không bị kinh sợ. Có điều, nhìn Nghi Lâm nói “Hàn thiếu hiệp cần dược liệu gì cứ ghi ra, Tử Phi sẽ cho người tìm tới”

Nghi Lâm nói “Dược liệu không khó tìm, ta đã viết ra, làm phiền Mộc tiên sinh đi tìm, độc của Hạ trang chủ chỉ có thể áp chế trong ba canh giờ” Nói xong đưa cho Đinh Nhất một viên thuốc đã chuẩn bị trước, Mộc Trí biết thời gian khẩn cấp, xin lỗi một tiếng rồi rời khỏi.

Nghi Lâm lợi dụng thời gian này tắm rửa thay đồ, đợi tới lúc dùng nội lực hong khô tóc, nhờ Đinh Nhị thúc giúp đỡ một chút thì Mộc Trí chạy về, nhìn nửa phòng chứa dược liệu, khóe miệng Nghi Lâm co rút, thuốc giải cần gì phải dùng nhiều như vậy? Một người một chén nhỏ đã đủ. Nhưng mà cô không nói gì thêm, dùng một nén nhang thời gian phối giải dược cho Hạ Tử Thanh, sau đó dặn Mộc Trí cho người nấu thuốc, dặn hắn phải dùng lửa nhỏ để nấu, ba chén hầm thành một chén, sau đó đưa hắn một bình nhỏ màu xanh lục nói “Uống thuốc xong thì uống cái này vào, một lần hai viên, cứ cách hai canh giờ dùng một lần, nếu có hiện tượng nôn mửa hay kích động thì đó là giai đoạn giải độc tốt nhất, trong hai ngày này không được cho hắn ăn cơm, chỉ có thể uống nước” Mộc Trí nhớ kỹ trong lòng, không cho người khác đụng tay vào, tự mình đi nấu thuốc, Hạ Tử Thanh ở trong ‘Trúc viện’ bên cạnh.

Bí dược Nam Cương có một điểm đặc thù, đó là trước và sau khi phát tác sẽ có triệu chứng rõ ràng. Trước khi phát tác là thời kỳ ủ bệnh, mặc dù nghe rất dọa người nhưng giải dược không quá phức tạp, chỉ cần dùng dược liệu bình thường, đương nhiên, phương thuốc không tầm thường, rất ít người biết; về phần sau khi phát tác,

vậy thì rất phiền phức, không chỉ giải được phức tạp mà còn phải kết hợp với việc châm cứu trị liệu, bình sứ Nghi Lâm đưa cho Mộc Trí là đồ tốt, mười hai viên thuốc hơn vạn lượng bạc, đương nhiên, cô không phải là người coi tiền như rác, tiền thuốc nhất định phải bắt người ở Hành Vân sơn trang giao ra.

Tiếp theo là phối thuốc cho người đang ủ bệnh, Nghi Lâm bảo Đinh Nhất giao cho người trong Hành Vân sơn trang tự nấu thuốc, dặn dò vài điều cần chú ý xong thì phủi mũng về phòng, ngồi xe ngựa cả ngày rất mệt, cô gái nhỏ chỉ ăn mấy thứ là ngủ ngay.

Đinh Nhất thừa dịp cô gái nhỏ ngủ, viết một bức thư kể rõ mọi thứ, bảo Đinh Tam đưa tới phân đàn, nói bọn họ gửi về tổng đàn trong thời gian ngắn nhất.

Hai ngày sau, Nghi Lâm bắt mạch cho người ở Hành Vân sơn trang một lần, kết quả khiến cả hai vừa lòng, độc giải xong, về phần Hạ trang chủ xui xẻo kia... Nghi Lâm nói với Mộc Trí “Từ hôm nay ta sẽ thi châm cho Hạ trang chủ ba ngày, ba ngày sẽ hết hoàn toàn”

Mộc Trí vui vẻ cảm ơn Nghi Lâm, Nghi Lâm chỉ cười nhẹ nói “Mộc tiên sinh không cần cảm ơn ta, ta là thầy thuốc, đó là bổn phận của ta, chỉ cần Mộc tiên sinh không quên tiền thuốc của tại hạ là được” Lời nói mang theo chút trêu chọc nhưng Mộc Trí cho rằng cô không muốn Hành Vân sơn trang thiếu nhân tình mới lấy tiền làm có, vừa cảm động lại vừa tán thưởng, mỉm cười nói “Yên tâm, tuyệt đối không thiếu tiền chẩn bệnh của Hàn thiếu hiệp”

Chạng vạng hôm đó, Nghi Lâm đi tới Trúc viên châm cứu giải độc cho Hạ Tử Thanh, mặt của Hạ Tử Thanh không còn sưng vù, sắc mặt tái nhợt dựa vào giường, khuôn mặt tuấn dật, ngũ quan có góc cạnh rõ ràng, không mất đi sự mạnh mẽ, tóm lại có mùi vị đàn ông hơn Đông Phương tiểu tặc.

Quái? Sao lại so Đông Phương tiểu tặc với người này chứ? Thần kinh! Nghi Lâm oán thầm, trên mặt lộ vẻ lạnh nhạt tùy hứng.

Hạ Tử Thanh đã tỉnh hai ngày, bên tai đều là lời khen của Mộc Trí ‘Hàn thiếu hiệp như thế này, Hàn thiếu hiệp như thế kia...’, vốn hắn còn nghĩ Mộc Trí khen quá mức, hôm nay nhìn thấy thì ngừng thở, trái tim lại nhảy dựng lên. Hắn không biết mình ra làm sao, chỉ biết thiếu niên trước mắt là một thứ gì đó rất chói mắt, khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Một khoảng thời gian sau, Hạ Tử Thanh mới hoàn hồn. Mộc Trí giới thiệu cả hai cho nhau, Nghi Lâm ôm quyền nói “Hạ trang chủ, rất vui khi được gặp, tại hạ là Hàn Tiêu”

Ngay cả âm thanh cũng dễ nghe như vậy... Hạ Tử Thanh kinh ngạc nghĩ, cho tới khi Mộc Trí đẩy hắn mới vội về hoàn hồn, ngượng ngùng nói “Hàn... Thiếu hiệp... Cảm ơn vì đã cứu mạng”

Nghi Lâm mỉm cười nói “Tại hạ là thầy thuốc, cứu người là việc cần làm”

Tâm tính cũng không tồi... Hạ Tử Thanh bị Mộc Trí đẩy lần nữa, hoàn hồn, xấu hổ nói “Thiếu hiệp còn trẻ tuổi mà đã như vậy, khiến người khác kính nể”

Nghi Lâm buồn bực trong lòng, nhưng nghĩ tới Hạ trang chủ bị bệnh nhiều ngày nên đầu óc không thanh tỉnh, phản ứng chậm chạp, nghĩ vậy cũng không để ý, trực tiếp cho Mộc Trí đỡ Hạ Tử Thanh ngồi dậy, cởi áo lót trắng, Hạ Tử Thanh cảm thấy xấu hổ, thân thể cứng ngắc, cúi đầu không dám nhìn người, tim nhảy mạnh, Mộc Trí cho rằng tinh thần và phản ứng của trang chủ chậm chạp vì bệnh nặng mới khỏi nên không nghĩ tới phương diện kia.

Dựa theo trình tự đâm vào các huyệt vị thích hợp, trong lúc đó Mộc Trí cũng hỏi vài tin tức liên quan tới bí dược Nam Cương, Nghi Lâm trả lời những câu hỏi của hắn, loại bí dược này tên là ‘Mệnh Mang’, rất khó luyện... Hạ Tử Thanh him lặng nghe thiếu niên nói

chuyện, cảm thấy âm thanh rất dễ nghe, lại khiến người khác cảm thấy thoải mái, càng nghe tim càng bình thản, khóe miệng nâng lên một độ cao.

Nếu Hạ Tử Thanh là người hiện đại, vậy hẳn sẽ biết tình huống này có tên là: Vừa gặp đã yêu.

Đợi tới lúc trở về, Nghi Lâm thấy đói bụng, cười tủm tỉm với Đinh Nhị “Đinh Nhị thúc, con muốn ăn gà con” Đinh Nhị giao hòm thuốc cho Đinh Tam, mỉm cười “Thiếu chủ muốn ăn thì tôi đi làm ngay” Nói xong chạy về phía phòng bếp nhỏ. Lúc này Đinh Nhất đang đứng canh ở cửa phòng Nghi Lâm, Nghi Lâm bất đắc dĩ nói “Đinh Nhất thúc thật là, con không ở, thúc cần gì phải canh giữ nơi này?” Nói xong thì đẩy cửa đi vào, có điều cô vừa bước vào đã biết chuyện gì, không phải Đinh Nhất tấn trách mà trong phòng có đại thần!!!

Chương 47: Đông Phương vô sỉ

Thật ra, cô luôn suy nghĩ một điều: Đông Phương Triệt coi trọng cô chỗ nào?

Ngoài xinh đẹp ra thì chỉ có chút y thuật, có chút thông minh và hiểu mình nên làm thế nào cho tốt ra thì ưu điểm ít đến mức muốn khóc, không phải cô coi thường mình mà sự thật là vậy, dĩ nhiên, ở trong một phạm vi nào đó cô sẽ không thừa nhận mình thua người phụ nữ khác, phụ nữ có chất lượng tốt gì đó cô hẳn cũng lọt top, nhưng những chất lượng đó đối với người đàn ông như Đông Phương Triệt chả là gì cả.

Trước tiên, nói về vẻ ngoài, Đông Phương Triệt võ thân cao cường, địa vị cao, bộ dạng anh tuấn, mị lực vô cùng, có thể nói là Vương Lão Ngũ [1] hàng đầu, chất lượng cực tốt, có ưu thế hơn cô rất nhiều; lại nói tiếp, người này từng sống trong sự hắc ám của cuộc đời, đi từ tầng chót để tạo ra trời đất rộng lớn cho mình, để có thành

tự hôm nay, hẳn chắc chắn gặp không ít phụ nữ, những người phụ nữ yêu hẳn chắc chắn cũng không ít, Nghi Lâm nghĩ thế nào cũng không rõ, chỉ đành lấy lý do Đông Phương tiểu tặc thấy cô mới mê nên mới vậy, đợi một thời gian rồi sẽ phai nhạt thôi.

[1] Chỉ đàn ông có đủ năm tiêu chí:

Đầu tiên là có tiền, có sự nghiệp hoặc thừa kế tài sản giàu có của gia đình.

Thứ hai là đẹp trai, độc thân.

Thứ ba là có bằng cao học hoặc học đại học/cao học ở nước ngoài. Nói ngắn gọn là học thức cao.

Thứ tư là có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh. Tóm gọn là giỏi giang.

Cuối cùng là khiêm tốn và ít thị phi.

Tóm lại, ý chỉ những anh chồng trong mộng của mấy cô em gái khá trẻ tuổi và 'con rể vàng' trong mắt bố mẹ mà tìm kiếm mười vạn người mới có một người ấy =)))

Tám năm ở chung với nhau rất quý giá, nhưng nói cho cùng, thời gian đúng là có thể đo được tình yêu, nhưng nó có một giới hạn nhất định, qua giới hạn này thì tình yêu chả là gì cả. Kiếp trước, Nghi Lâm bị tình yêu làm tổn thương rất sâu, cô vẫn cảm thấy đàn ông không đáng tin, đàn ông chất lượng tốt lại càng khó tin, cho nên tình yêu gì đó ấy mà, tránh được thì nên tránh.

Lúc này, Đông Phương tiểu tặc ngồi ngay ngắn trong phòng, động tác uống trà rất tao nhã, thấy cô không động, nhú mày nói "Đứng đấy làm gì? Còn không vào đây?" Giọng điệu thoải mái cùng với sự trêu đùa thân thiết. Nghi Lâm sững sốt, sờ vành tay, đóng cửa lại rồi đi qua gọi một tiếng sư phụ. Đông Phương Triệt cầm tay cô kéo tới trước người, nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, thấy không bị thương gì mới mở miệng nói "Không biết nên nói vận khí

của muội tốt hay không tốt, mới tách khỏi ta mấy ngày đã chọc phải phiền toái. Muội đó, thật sự khiến người khác phải quan tâm” Lời nói này có sự yêu thương của người lớn dành cho trẻ con, cũng có sự đau lòng của người đàn ông dành cho phụ nữ, Nghi Lâm nghĩ một lát rồi nói “Con là thầy thuốc, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu, lại nói lúc cứu người con cũng hỏi rõ ràng, thanh danh của Hành Vân sơn trang này trên giang hồ không tồi, không có xung đột lợi ích hay ân oán gì với Nhật Nguyệt thần giáo”

Đông Phương Triệt nghe cô nói vậy, lại nhìn khuôn mặt thản nhiên của cô, lòng hấn thấy ngứa ngáy, nhịn không được kéo cô vào lòng, thấy cô giãy dụa, hấn đặt cằm lên vai cô, dịu dàng nói “Để ta ôm một lát” Khung xương của cô nhỏ, thân thể mềm mại, cảm giác lúc ôm không tồi, hơn nữa trên người cô còn có mùi thuốc hỗn loạn, mùi vị rất đặc biệt, mùi hương này đã theo từng năm mà xâm nhập vào trong xương máu của hấn rồi.

Thật ra Nghi Lâm không bài xích cái ôm của hấn, từ nhỏ tới lớn, số lần hấn ôm cô rất nhiều, cho dù sau này cô trở thành cô gái, mỗi lần tỉnh dậy đều được hấn ôm vào lòng, không thể nói thích hay gì đó, nhưng được một người đàn ông ôm, đúng là rất ấm áp. Nghĩ tới tám năm năm tháng, cô không từ chối nữa, dù sao ôm cũng đã ôm rồi, cho dù cô không cho ôm hấn cũng không buông tay.

Người đàn ông này thật sự rất cố chấp và tùy hứng.

“Lâm Nhi, cách xa nhau mấy ngày nay, muội có nhớ ta không?” Âm thanh buồn bã của hấn truyền vào tai cô, Nghi Lâm cảm thấy vấn đề này không dễ trả lời, nếu nói không nhớ hấn sẽ chọc tức hấn, như vậy mình sẽ không có đồ tốt mà ăn. Nhưng nếu nói nhớ sẽ khiến hấn hiểu nhầm, rối rắm một hồi, cô thông minh nói “Chỉ mới năm ngày thôi, sự phụ coi thường con quá, con không phải là đứa nhỏ chưa lớn”

Đông Phương Triệt cọ cổ cô, bất đắc dĩ nói “Không có lương tâm, mỗi ngày ta đều nhớ muội, vậy mà muội không nhớ ta”

Nghi Lâm cảm thấy lạnh người, cười mỉa nói “Con đã lớn, phải biết độc lập”

Đông Phương Triệt nói “Nha đầu ngốc, độc lập cái gì mà độc lập, có ta che chở cho muội không tốt sao?”

Nghi Lâm cười, thản nhiên nói “Nếu con không đủ độc lập, tương lai người ghét con thì con sẽ thế nào?”

Đông Phương Triệt mạnh mẽ xoay cô lại, để cô đối diện hẳn, thấy khuôn mặt thản nhiên của cô, giống như không vui không buồn, nhíu mày nói “Muội không tin ta” Nghi Lâm nhin không hét lên: Anh hai, lời này nói cũng như không à! Nhưng cô biết không thể nói thẳng như vậy, đành cầm lấy tay hắn, nhìn hắn dịu dàng nói “Đây không phải là vấn đề tin hay không tin, Đông Phương, năm nay muội đã mười tám tuổi, trừ tuổi trẻ ra, tiền quyền gì cũng không có, nếu huynh không thích ta sẽ có rất nhiều người để huynh chọn, thân phận và địa vị của huynh rất cao, muốn cái gì mà không được? Còn muội, mất đi tâm của mình thì cả đời này chẳng còn gì nữa, tiền bạc lần này lớn quá, gan muội rất nhỏ, cho nên muội không dám cược”

Đông Phương Triệt nheo mắt lại, dịu giọng nói “Muội không tin ta, cần gì phải tìm lý do để nói cho có lẽ?”

Nghi Lâm mặc dù sống nhiều năm, cũng trải qua một lần có tình cảm phức tạp nhưng chỉ số tình cảm rất thấp, biết không thể giở trò nên đành nói thật “Muội không tin huynh, nhưng không nghi ngờ điều huynh nói lúc này, mà là không tin huynh sau này, bây giờ huynh thích muội cho nên đối xử với muội rất tốt, lúc nào cũng nhân nhượng cho muội, nhưng nếu mấy năm nữa huynh ghét muội thì sao? Hoặc có người khác xuất hiện khiến thay lòng thì sao? Đông Phương, huynh rất vĩ đại, người thích huynh rất nhiều, muội không

muốn sống một cuộc sống tranh giành, phải đề phòng người phụ nữ khác mọi lúc mọi nơi, cuộc sống như vậy rất mệt mỏi, lâu dần huynh sẽ ghét muội”

“Nói tới nói lui, không phải muội không tin ta mà không muốn chấp nhận ta, nếu muội có tình cảm với ta thì cần gì để ý những chuyện này?”

Nghi Lâm nháy mắt, cười nhạt “Huynh không cần đùa muội, cũng đừng kích muội, đừng quên lời hẹn ước ba năm của chúng ta, tuy rằng huynh thường nói chuyện không giữ lời, nhưng muội hy vọng lần này huynh không nuốt lời”

Đông Phương Triệt tức giận trừng mắt nhìn cô, thật sự muốn bỏ đầu nha đầu này ra xem trong đầu có cái gì! Nếu là phụ nữ khác, không nói yêu thương nhưng nhớ, nhưng hẳn cũng bối rối một chút, giải thích một phen, nha đầu này thì ngược lại, làm như không có chuyện gì, không tim không phổi rồi còn dám nói lại hẹn ba năm kia với hẳn!

Tốt, tốt lắm!

Nói đến mức nào đó thì nên dừng, Nghi Lâm không muốn làm không khí của hai người căng cứng, chui ra khỏi lòng hẳn, làm nũng “Sư phụ --- người bảo cho con xuống núi du lịch ba tháng, không được đổi ý!” Xem như cho hẳn một bậc thang để đi xuống.

Mặc dù cô thấy chuyện lúc này chả là gì, chỉ là chuyện vô nghĩa nhưng Đông Phương Triệt lại không cho như thế. Lại nói hẳn là người tâm cao khí ngạo, thấy sắc mặt cô thay đổi nhanh như vậy, cảm thấy rất khó chịu, ta tức giận mà muội còn dám nói chuyện du lịch ba tháng kia với ta? Chẳng lẽ lời của ta không đáng tin như vậy? Còn sư phụ, sư phụ cái gì? Muốn phân rõ giới hạn ái muội của chúng ta sao? Đông Phương Triệt càng nghĩ càng khó chịu, thấy khuôn mặt cười ngây thơ của cô, nhất tới ôm lấy cô, không cho cô cơ hội phản kháng, cúi đầu hôn lên môi cô, hôn một cách điên cuồng,

dây dưa lưỡi của cô, xâm nhập vào từng chỗ trong khoang miệng của cô, tay cũng không yên mà sờ lên ngực cô, chơi đùa vố về nó.

Sự phản kháng của cô bị hấn giữ lại, nhưng sau một hồi điên cuồng cũng trở nên triền miên dịu dàng, lúc hấn thả cô ra thì cô đã tức đến mức mặt đỏ bừng, nước mắt chảy xuống, Đông Phương Triệt lau vết máu trên miệng, bất đắc dĩ nói “Sao lại tàn nhẫn như vậy? Cắn rất đau đấy!” Nghi Lâm khóc lên, tay đánh lên người hấn, bởi vì tức giận nên quên nội lực của mình không tầm thường, lúc đánh người chỉ dùng sức người nên Đông Phương Triệt không thấy đau đớn gì, hấn vừa chiếm được đồ ngon nên tâm trạng rất tốt, cho cô đánh người, không có ý tứ giữ lại, thậm chí chỉ mỉm cười yếu ớt, không có ý kiểm điểm gì.

Đợi cô đánh một hồi, Đông Phương Triệt dùng ống tay áo lau nước mắt nước mũi của cô, Nghi Lâm muốn đẩy hấn ra nhưng không có sức, Đông Phương Triệt nói “Mặc dù ta chiếm tiện nghi của muội, nhưng muội cũng cắn ta, trong thời gian ngắn ta đừng hòng ăn được gì, lúc này muội đánh ta lâu như vậy, đừng giận nữa, ngoan”

“Đông Phương Triệt!”

“Tốt lắm, là lỗi của ta, nhưng lời của muội khiến ta đau lòng, mặc dù ta không phải người tốt nhưng yêu muội thật lòng, muội nghi ngờ tình cảm của ta, sao ta không giận? Lâm Nhi, mặc dù người chia ra ba bảy loại, nhưng tâm không nên chia như vậy, muội đồng ý lời hẹn ba năm với ta, cũng đã cho ta cơ hội, nhưng muội cứ phủ nhận ta như vậy, giữa chúng ta có cái gì là công bằng?”

Nghi Lâm mở to mắt nhìn hấn, hoàn toàn không biết người này sao mặt dày như vậy, rõ ràng hấn không đúng, còn già mồm đổi trắng thay đen!! Nhưng cố tình lời hấn nói lại đúng, khiến cô không thể phản bác lại cái gì, cứ cảm thấy mình rất nghẹn khuất, nhưng lại không thể phát tiết!

Tâm trạng của Đông Phương Triệt lúc này rất tốt, thấy cô trừng mắt nhìn mình, nhéo mũi cô, cười nói “Ta đã đồng ý cho muội ba tháng đi du lịch thì sẽ không đổi ý, có điều chuyện của Hành Vân sơn trang không đơn giản, ta không yên lòng cho nên mới muốn đi theo muội, bảo vệ cho muội!”

“Ta không cần người bảo vệ, ta có võ công!” Nghi Lâm từ chối lập tức, Đông Phương Triệt thấy cô trẻ con, sẵn giọng “Không được tùy hứng, mặc dù võ công của muội không thấp nhưng tâm kế không cao, làm không tốt còn đếm tiền cho người bán mình” Nghi Lâm không phục tránh hấn, chu miệng nói “Ta không phải kẻ ngốc, lại còn có các thúc thúc nhà họ Đinh, cho dù không dựa vào võ công thì ta vẫn còn một đồng độc dược, ai có thể hại ta?”

Đông Phương Triệt đá kích cô “Ta vừa bắt nạt ai?”

Nghi Lâm cực kỳ tức giận, oán hận nói “Nếu không phải người, sao ta có thể bị bắt nạt?”

Đông Phương Triệt rất thích những lời này của cô, dịu dàng nói “Trong lòng muội, ta có sự khác biệt phải không?”

Nghi Lâm tức giận a một tiếng, dậm chân, buồn bực nói “Ít bôi vàng lên mặt mình, đồ đáng ghét!” Nói xong đi vào trong phòng ngủ, nằm sấp lên giường hờn dỗi, Đông Phương Triệt lúc này rất vui vẻ, vốn cười ha ha nhưng đầu lưỡi bị nha đầu nào đó cắn rất đau, đành cười nhạt.

Chương 48: Đông Phương bất đắc dĩ

Cho tới khi Đinh Nhị bảo đã làm gà xong, tâm trạng của Nghi Lâm mới tốt hơn một chút, nghĩ tới đầu lưỡi của Đông Phương tiểu tặc, cô càng vui vẻ ăn trước mặt hất, thấy cô trẻ con như vậy, Đông Phương Triệt cười khổ, bất đắc dĩ nói “Muội chỉ biết ăn hiếp ta!” Nghi Lâm liếc hấn với ánh mắt khinh bỉ, nói tiếng người thì chết à?

Sáng sớm hôm sau, Mộc Trí tới Liên Viện, thật ra hẳn không có chuyện gì, chỉ muốn tìm hiểu Hàn Tiêu này, người này có y thuật cao minh, võ công không tồi, nếu có thể thu cho mình dùng thì sẽ trở thành trợ lực lớn cho Hành Vân sơn trang. Có điều hẳn không nghĩ tới, hôm nay Liên Viện xuất hiện thêm một người, dung mạo của người này không tầm thường, ngọc thụ lâm phong, cỡ khoảng ba mươi tuổi, khí chất nội liễm, tuy hẳn chỉ ngồi nhưng lại mang theo hơi thở của người đứng tại địa vị cao.

Người này không đơn giản. Mộc Trí nghĩ vậy.

Từ đêm qua Nghi Lâm đã cãi nhau với Đông Phương Triệt, đương nhiên không nói chuyện với hẳn, ngay cả khi ngủ cũng không để ý hẳn, Đông Phương Triệt biết cô đang tức giận, không thèm để ý, tóm lại hẳn chiếm đồ tốt, tâm trạng không tồi. Mộc Trí tới làm Nghi Lâm có chút khó chịu, thân nhiên giới thiệu hai người với nhau, về thân phận của Đông Phương Triệt, cô nói “Vị này là trưởng bối của ta, mới đến hôm qua, không kịp báo cho Mộc tiên sinh, xin thứ lỗi” Dù sao bọn họ đang ở trong biệt viện của Hành Vân sơn trang, đột nhiên xuất hiện một người sống, cũng phải giải thích cho chủ nhà.

Tâm tư Mộc Trí dao động, đương nhiên biết ý tứ của câu ‘Mới đến hôm qua’ là gì, mặc dù người có võ công trong giang hồ trèo vào nhà người khác rất khó coi, nhưng cũng có thể chấp nhận, có điều hộ vệ trong trang...cũng nên huấn luyện lại, rất loi lỏi. Hẳn nghĩ trong lòng như vậy nhưng ngoài mặt lại làm bộ khiêm tốn, ôm quyền nói “Tại hạ là Mộc Trí của Hành Vân sơn trang, rất vui khi gặp tiền bối” Tuy Hàn Tiêu nói đây là trưởng bối của hẳn, nhưng không đề cập tới thân phận của hẳn, hẳn không biết người trước mắt có phải họ Hàn hay không nên chỉ đành gọi tiền bối. Huống chi hẳn cũng mới quen Hàn Tiêu, dùng lễ trên dưới cũng được, dù sao hẳn vẫn còn trẻ, chỉ mới hai mươi sáu tuổi.

Đông Phương Triệt nghe Nghi Lâm giới thiệu mình là trưởng bối của cô, trong lòng khó chịu vô cùng, hẳn muốn bắt cô làm vợ, cô lại dùng từ ‘trưởng bối’ để hình dung hẳn, đây không phải mắng hẳn trâu già gặm cỏ non, không biết luân lý đạo đức hay sao?

Đương nhiên, luân lý đạo đức gì đó không thể đặt lên mối quan hệ của hai người, cho dù có thì sao, chỉ cần hẳn muốn, cô nhất định là của hẳn.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Đông Phương Triệt tốt hơn một chút, khách khí đáp lễ với Mộc Trí “Nghe danh Mộc tiên sinh của Hành Vân sơn trang biết rõ thiên văn, cái gì cũng biết, hôm nay được gặp là vận may của tại hạ” Hẳn đem lời khen chụp lên đầu Mộc Trí khiến Mộc Trí choáng váng, hẳn không biết mình trở thành người tài giỏi như vậy bao giờ, ý của người này có phải nói hẳn là Gia Cát Lượng tái thế không vậy?

Mộc Trí đỏ mặt, khiêm tốn nói “Văn bối chỉ biết chút thiên văn, biết chút chuyện vật ở giang hồ, tiền bối khen trật rồi”

Đông Phương Triệt nói “Đại danh của Mộc tiên sinh như sấm bên tai tại hạ, tiên sinh có tài thất vương mới chú trọng, nếu không có tiên sinh, sao Hành Vân sơn trang có thành tựu hôm nay?”

Mộc Trí cười mỉa hai tiếng, tuy rằng khen hẳn nhưng lời khen này không được tự nhiên, mặc dù da mặt hẳn dày nhưng chưa vô sỉ tới mức này, trưởng bối này của Hàn Tiêu rất biết khen người, khen tới mức người khác phải sợ, hẳn không muốn ở đây chút nào nữa, ngay cả việc thất vương chú ý cũng có thể nói ra, nếu nói thêm chút nữa, chỉ sợ hẳn ăn không vào. Vội vàng ôm quyền nói “Tại hạ nhớ còn có chuyện chưa làm xong, xin tiền bối thứ tội” Nói xong không đợi Đông Phương Triệt nói gì, rời khỏi Liên Viện với chút sợ hãi.

Nghi Lâm im lặng nhìn Đông Phương Triệt, sao hẳn có thể nhàm chán như vậy? Cô đã sớm hỏi Đinh Nhất tại sao mọi người đều gọi Mộc Trí là ‘Tiên sinh’, Đinh Nhất trả lời Mộc Trí này được

người gọi là ‘Thuận Phong Nhĩ của Giang hồ’, chuyện gì ở trong giang hồ cũng biết, hơn nữa cũng tính toán rất đúng, một mình hẳn có thể bằng mười người tính tiền thu chi, cho nên trên giang hồ mới cho hẳn mặt mũi như vậy, coi như là mặt mũi của Hành Vân sơn trang, gọi hẳn là ‘Tiên sinh’, chuyện là vậy chứ không như Đông Phương Triệt nói ‘Biết thiên văn, cái gì cũng biết’ gì gì đó, về phần thành tựu của Hành Vân sơn trang, tuy có công lao nhưng không lớn như thế, người có công lớn nhất là Thất vương và Hạ Tử Thanh.

Thật ra không phải Đông Phương Triệt nhầm chán mà hẳn không vừa mắt Mộc Trí kia. Cặp mắt gian tà kia của tên đó cứ thỉnh thoảng là nhìn người của hẳn, rất đáng giận, nếu không phải không muốn chọc phiền toái, hẳn đã móc mắt chó của tên đó rồi. Nhưng mà ít ra cũng tự mình hiểu lấy, hừ.

Đông Phương Triệt đứng lên từ ghế, ôm Nghi Lâm vào ngực, Nghi Lâm không đẩy hẳn, tùy ý hẳn. Đông Phương Triệt nói bên tai cô “Nha đầu ngốc, còn giận sao?” Nghi Lâm bĩu môi không nói gì, thật ra cô không giận nhiều như thế, dù sao cô đã cắn lưỡi hẳn rất mạnh, lúc này ăn không thấy hẳn ăn gì, chỉ có thể ngồi uống trà lạnh. Đông Phương Triệt vỗ lưng cô, ủy khuất nói “Muội không biết lúc ta nhận được thư của Đinh Nhất thì lo lắng cho muội bao nhiêu đâu? Thấy muội có quan hệ với Hành Vân sơn trang, ta lo lắng rất nhiều, vội vàng cưới ngựa một ngày hai đêm từ Hắc Mộc Nhai, không dừng không nghỉ, không ăn không uống, tới hôm qua mới có chút buồn ngủ, tới hôm nay cũng không ăn cơm, cho dù muội không thích ta cũng không nên chọc giận ta bằng những lời đó”

Một ngày hai đêm, vậy hẳn hơn ba mươi mấy giờ... Nghi Lâm nghe xong, không cảm động là giả, nhưng mà...”Ta chọc giận người chỗ nào? Là người không thích nghe lời nói thật, nếu không phải người động tay chân thì ta cắn người làm gì?” Đông Phương Triệt thấy cô không chịu ăn mệt, còn nói ‘sự thật’ gì đó, lập tức giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, nếu là người phụ nữ khác, nhất định đã

cảm động đến mức lấy thân báo đáp, cô thì ngược lại, một chút khí thế cũng không giảm, rất đáng giận!

Nghi Lâm dịch ra một chút, ngẩng đầu thấy sắc mặt hắn không tốt, biết tên nhãi này tức giận, có chút bất đắc dĩ, thầm than một tiếng oan nghiệt, tức giận kéo tay hắn “Ngồi xuống đây, để ta xem đầu lưỡi của ngươi!”

Đông Phương Triệt bĩu môi, bất mãn nói “Trước kia muội luôn dịu dàng với ta, sao bây giờ dữ vậy?”

Nghi Lâm cảm thấy người này không biết hai chữ xấu hổ là thế nào, liếc hắn nói “Trước kia ngươi không có tâm tư này với ta, nếu ta không dữ một chút, chỉ sợ bị ngươi ăn tươi nuốt sống rồi!”

Đông Phương Triệt câm nín, cũng cảm thấy cô lúc này rất đáng yêu chân thật, chọc cô “Nếu muội vẫn ngoan ngoãn làm bổn phận của con rồi, ta sẽ không để ý muội, Lâm Nhi, là muội câu dẫn ta trước, a... Nhẹ tay một chút” Nghi Lâm lạnh lùng buông đầu lưỡi của hắn, xoay người đi vào trong cầm bình sứ màu lam, bảo hắn há mồm le lưỡi ra, Đông Phương Triệt thông minh vươn đầu lưỡi, Nghi Lâm rắc thuốc bột lên, Đông Phương Triệt thở dài nhẹ nhõm khi thấy mùi bạc hà lan tỏa khắp khoang miệng, muốn mở miệng nói gì thì bị Nghi Lâm thản nhiên cản lại “Trong một canh giờ không được phép mở miệng nói chuyện” Vì vậy Đông Phương Triệt chỉ có thể trở thành kẻ câm tạm thời.

Lúc này Nghi Lâm không muốn thấy hắn, cầm hòm thuốc nói “Ta đi trừ độc cho Hạ Tử Thanh” Sau đó ngênh ngang mà đi, không quan tâm Đông Phương Triệt giương mắt nhìn, cô tức giận vô cùng, lúc này chỉ muốn đổ thuốc độc vào miệng hắn, tên đáng ghét! Mẹ nó, nói bà đây câu dẫn chú em trước sao? Sao không đi chết đi? Càng nghĩ càng giận, đến Trúc Viên cũng không cười với Hạ Tử Thanh, Hạ Tử Thanh đã nghe việc trong viện của Hàn Tiêu có thêm một người đàn ông, bảo là trưởng bối trong nhà, nhưng không biết

thật hay giả. Có điều hẳn vừa thấy Nghi Lâm đã rất khẩn trương, không nói nhiều được. Nghi Lâm hỏi cảm giác thân thể của hẳn hôm nay thế nào, Hạ Tử Thanh chậm rãi nói tốt hơn nhiều, thật ra hẳn muốn hỏi người trong viện của Hàn Tiêu là ai, nhưng lời tới miệng lại bị đôi mắt đen láy kia chặn lại.

Nghi Lâm cảm thấy tính cách của Hạ Tử Thanh có chút trong trẻo lạnh lùng, không thích nói chuyện, nên cô hỏi mấy vấn đề cần thiết xong, không nói gì thêm, bảo thư đồng cởi áo hẳn, bắt đầu thi châm như hôm qua, hôm nay Mộc Trí không ở đây nên không khí trong phòng yên tĩnh lại, Hạ Tử Thanh thấy như vậy không tốt, nhưng hẳn bây giờ giống như con nhím, không thể mở miệng nói chuyện, đành sốt ruột trong lòng, mà chính hẳn cũng không biết bản thân đang sốt ruột cái gì.

“Hàn thiếu hiệp, đây là bộ sách mà trang chủ thích xem, ngài có muốn xem qua không?” Người nói chuyện là thư đồng mà Nghi Lâm gặp trong xe ngựa của Hạ Tử Thanh hôm đó, Nghi Lâm biết tên hẳn là Mộc Cận, nghe nói là thuộc hạ của Mộc Trí, hầu hạ Hạ Tử Thanh từ bé.

Mộc Cận để cho cô xem sách... Làm khó người sao? Mặc dù cô học trung y, biết viết chữ bằng bút lông, nhưng xem sách cổ...Lấy mạng cô luôn đi! Không có dấu ngắt câu, câu văn ngắn gọn, đọc sách lại cần suy nghĩ, cô không thích, dù sao cô không chuyên về tiếng Trung, hơn nữa đóng sách trước mắt... Nếu là tiểu thuyết gì đó còn tạm được, nhưng mấy thứ này thì quên đi cho rồi. Vì vậy khéo léo từ chối “Không cần đâu, người lấy bàn cờ tướng tới đây cho ta, ta chơi một chút là được”

Mộc Cận gật đầu vâng, nhanh chóng đi lấy bàn cờ tướng và quân cờ đến, Nghi Lâm dành thời gian đợi rút châm trên bàn cờ, thật ra cô không giỏi chơi cờ, chỉ biết một chút bên ngoài, nói chơi nhưng chỉ nghịch nghịch mấy con, cuối cùng tự mình chơi cờ năm quân,

Mộc Cận tò mò đứng cạnh nhìn, Nghi Lâm thấy tuổi hấn khoảng mười bốn mười lăm tuổi, đứng ở bên không làm gì, dù sao đều nhàm chán, vì vậy bảo hấn ngồi xuống chơi cờ năm quân với mình, về phần cờ vây... xin đừng dọa người khác được không?

Ngoài đưa ngốc ra thì ai cũng có thể học chơi cờ năm quân này, Mộc Trí nhanh chóng hiểu rõ, chơi với Nghi Lâm rất vui vẻ, không lâu sau, Mộc Trí cũng tới, lúc đầu thấy hai người chơi thì có chút khinh thường, nhưng sau thấy hai người chơi rất vui vẻ, nhin không được sán vào chơi, vì vậy Nghi Lâm lùi về sau, bảo có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Hạ Tử Thanh đối mặt với tường nên chỉ có thể nghe, không thể nhìn, hấn cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Thỉnh thoảng Hàn Tiêu còn cười sang sảng khiến lòng hấn cũng bay lên bay xuống theo. Hấn cảm nhận sự khác thường của mình mơ hồ, nhưng không bình thường thế nào thì không dám nghĩ lại, cứ cảm thấy nếu nghĩ kỹ sẽ khiến hấn vạn kiếp bất phục.

Chương 49: Giang hồ và triều đình

Lúc trở lại Liên viện, Đông Phương Triệt cầm hòm thuốc trên tay cô, bất mãn nói “Sao lâu vậy?” Nghi Lâm thản nhiên nói “Thi châm và rút châm đều sẽ lâu như thế” Đông Phương Triệt bĩu môi, trong lòng của hấn rất khó chịu, Hạ Tử Thanh là đàn ông, thi châm tức là sẽ cởi quần áo, nghĩ tới việc Nghi Lâm thấy người đàn ông khác ở trần, hấn khó chịu vô cùng. Trước kia đi xem Đồng Mộ Niên, hấn nhin, dù sao Đồng Bách Hùng cũng là đại ca kết nghĩa của hấn, nhưng Hạ Tử Thanh thì không phải. Đương nhiên, không thể nói trước mặt nha đầu, nếu không sẽ cãi nhau, đợi sau này trở về rồi tìm cách dạy dỗ Hành Vân sơn trang một chút.

Từ đó chúng ta có thể hiểu ý tứ của câu ‘Hong nhan họa thủy’.

Đầu lưỡi của Đông Phương Triệt tốt hơn nhiều, nhưng chỉ có thể ăn cháo vào điểm tâm mềm, Nghi Lâm tuyệt đối không đồng tình hẳn, ngược lại còn vui vẻ khi hẳn gặp họa, nếu không cho hẳn chịu chút ủy khuất thì sẽ tìm chuyện mà phá cho coi.

Lúc hai người đang ngủ trưa trong phòng, Đinh Nhất đến gõ cửa, Nghi Lâm ngủ rất say, Đông Phương Triệt thấy tướng ngủ của cô rất đáng yêu, giống như con mèo nhỏ đang nằm trong lòng hẳn, hôn lên mặt cô một cái mới chịu đi xuống giường, mở cửa phòng ngủ. Đinh Nhất ở bên ngoài bấm bái “Giáo chủ, Mộc Trí tới nói trong trang có người trúng độc, nhờ tiểu thư giúp đỡ” Đuôi lông mày Đông Phương Triệt nhếch lên, hỏi “Có biết ai trúng độc không?” Đinh Nhất trả lời “Là Diệp Phong, thị vệ bên người của Hạ Tử Thanh, tạm thời không rõ nguyên nhân trúng độc, nhưng đã cho Đinh Nhị đi hỏi thăm” Đông Phương Triệt nghĩ một lát, thản nhiên nói “Nói với Mộc Trí, đợi lát tiểu thư sẽ đi ra, bảo hẳn đợi”

Lúc về phòng thì thấy Nghi Lâm đã tỉnh, cô xoa mắt hỏi có chuyện gì, Đông Phương Triệt rất thích hành động đáng yêu này của cô, dịu dàng nói “Thị vệ bên người Hạ Tử Thanh trúng độc, Mộc Trí tới mời mọi người giải độc” Nghi Lâm nháy mắt mấy cái, nhớ tới thị vệ bên người Hạ Tử Thanh là người đàn ông lạnh lùng tên Diệp Phong, tò mò hỏi “Người Nam Cương đuổi tới đây rồi?” Đông Phương Triệt vén tóc cô ra sau, vui vẻ nói “Không rõ, mọi người muốn cứu?” Nghi Lâm tức giận lườm hẳn “Ta là thầy thuốc, người nói thử xem?” Đông Phương Triệt cười một tiếng, bất đắc dĩ nói “Mọi thiện lương như vậy khiến người khác vừa yêu vừa hận” Nghi Lâm làm mặt quý với hẳn, khinh thường nói “Nếu ta không lương thiện, sao người có thể ngủ trên giường ta chín năm? Chỉ sợ lúc đó ngay cả một giây cũng không dám nằm!” Đông Phương Triệt không phản bác vì biết cô nói đúng sự thật.

Trong phòng khách Trúc Viên, Nghi Lâm nhíu mày cẩn thận hỏi, căn phòng im ắng, không ai lên tiếng phá vỡ, chuyện sống còn

phải thật cẩn thận. Một lúc sau, cô gái nhỏ mới thở dài nói “Độc này có chút phiền phức, ta sẽ cố hết sức, còn sống hay không phải tùy vào hần” Ý tứ là chuyện này không nắm chắc, Mộc Trí rung mình một cái, vội hỏi “Diệp Phong trúng độc gì?” Nghi Lâm nói “Ngươi nghe bí dược ‘Trọng Cách’ của Nam Cương chưa?” Hạ Tử Thanh ở cạnh xen mồm vào “Đó là Trọng Cách ‘Ở cạnh thì sống, cách xa đừng hòng sống’ sao?” Mắt Nghi Lâm sáng lên, vui vẻ nói “Hạ trang chủ biết nhiều thật, đúng là ‘Trọng Cách’ đó, độc này không khó giải, nhưng thuốc dẫn quan trọng lại mất tích hơn hai mươi năm trước, bởi vậy ta không dám chắc”

Hạ Tử Thanh không dám đối diện với cô, kích động chuyển tầm mắt, không cho tim đập nhanh, mạnh mẽ trấn định nói “Lúc trước tại hạ có nghe trưởng bối trong nhà nói qua, nghe đồn độc này rất bá đạo, người trúng độc phải chịu nỗi đau từ xương cốt ra ngoài mỗi ngày, nếu không giải được trong mười ngày thì phải chết”

Nghi Lâm gật đầu nói “Đúng thế, nơi trúng độc của Diệp thị vệ là...?” Mộc Trí trả lời “Mấy ngày trước Diệp thị vệ đi điều tra mấy người ở Nam Cương mà chúng tôi gặp, đi khoảng hai ngày, lúc về thì thế này” Nghi Lâm biết hần không nói hết, nhưng không hỏi rõ, chỉ nói “Tôi viết đơn thuốc trước, làm phiền Mộc tiên sinh đem những dược liệu này đưa đến Liên viện. Lúc này ta đã dùng thuốc áp chế độc trên người Diệp thị vệ, ít nhất hôm nay không cần phải lo cho mạng của hần”

Lúc trở lại Liên viện, Nghi Lâm nói chuyện này cho Đông Phương Triệt, Đông Phương Triệt tự mình giặt khăn lau mặt, lau tay cho cô rồi mới nói “Hành Vân sơn trang này có vấn đề, ngày mai chúng ta rời đây thôi” Nghi Lâm hiếu kỳ hỏi “Có vấn đề gì? Ngươi biết tin gì?” Lòng mày Đông Phương Triệt nhếch lên, cười nói “Không cần biết tin tức, nếu không có vấn đề thì đám người Nam Cương kia sẽ để ý Hành Vân sơn trang sao?” Lời này của hần có chút đạo lý, Nghi Lâm từ một suy ra ba nói “Nếu như vậy, Nhật

Nguyệt thần giáo cũng có vấn đề sao?” Dù sao Hường Vấn Thiên, Đồng Mộ Niên cũng từng trúng độc của Nam Cương.

Đông Phương Triệt xoa đầu cô, cười nói “Đầu óc của muội không chậm, nhưng Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta và Hành Vân sơn trang không giống nhau, một bên là ân oán giang hồ, một bên là tranh đấu của triều đình”

Đối với triều đình hiện tại, Nghi Lâm không biết cái gì, chỉ dựa vào tiểu thuyết và phim mà đoán “Không lẽ sắp chiến tranh?”

Đông Phương Triệt không trả lời, chỉ cười hỏi lại “Tại sao ta phải nói cho muội?” Nghi Lâm tức giận, tên đáng ghét này, như người ta tới chỗ hay rồi ngắt lại, thiếu đạo đức. Nhưng cô không cần phải biết chuyện này, dù sao giang hồ hay triều đình đều chả liên quan tới sợi lông gì của cô, vì vậy nhún vai nói “Không nói thì thôi, dù sao ta cũng không quan tâm” Đông Phương Triệt vốn dùng chuyện này để chiếm đồ ngon, ai dè nha đầu này lại không quan tâm, bất đắc dĩ nói “Muội không tò mò sao?” Nghi Lâm gật đầu nói “Đương nhiên có” Đông Phương Triệt hỏi “Vậy sao không hỏi?” Nghi Lâm cười tủm tỉm trả lời “Bởi vì nó không liên quan gì lớn tới ta, nếu người nói thì ta nghe, còn không thì chả có ảnh hưởng gì với ta, ta không tính vào giang hồ, cũng chẳng muốn vào triều làm quan, những điều này ta không quan tâm nhiều”

Lời này là thật, Đông Phương Triệt đột nhiên ý thức được, nha đầu đã lớn, không dễ bị dụ, điều này làm hấn thất vọng, mà cũng không hiểu hấn thất vọng cái quái gì.

Lúc này hấn không đùa cô mà nói thật “Ta có tin tức chuẩn xác, lão hoàng đế gặp nạn, bây giờ còn chưa lập thái tử, mấy đứa con bắt đầu không thành thật, Hành Vân sơn trang lệ thuộc Thất vương Chu Tư Vân, hấn là con trai ruột của hoàng hậu, cũng có danh vọng trong triều đình, còn được lão hoàng đế sủng ái, hấn là người có khả năng làm hoàng đế tiếp theo nhất. Có điều mấy người anh trai của

hắn không muốn vậy, luôn tìm cách kéo người em trai này xuống dưới, tuy bên ngoài Hành Vân sơn trang là một sơn trang trong giang hồ, nhưng chuyện bên trong rất phức tạp, nếu có thể diệt trừ được Hành Vân sơn trang có nghĩa là chặt đứt một cánh tay của thất vương”

Nghi Lâm nghe xong có chỗ hiểu có chỗ không, nghi ngờ hỏi “Vậy nó có liên quan gì tới Nam Cương?”

Đông Phương Triệt nói “Muội cũng biết ba mươi năm trước, Nam Cương vốn không thuộc về Đại Minh, phải không?” Thấy cô lắc đầu, Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, cười mắt “Sao kiến thức hạn hẹp như vậy?” Nghi Lâm lạnh lùng trừng hắn “Người có dạy ta sao?” Đông Phương Triệt nhớ tới nha đầu này đi theo mình từ năm chín tuổi, nhưng hắn lại không dạy cô cái gì, chỉ dạy một bộ kiếm pháp, trên mặt có chút ngượng ngùng, nói tiếp “Nam Nguyên có một nước nhỏ là Nam Khương, muội biết bí được Nam Cương đều từ hoàng thất nước này mà ra, ba mươi năm trước, Nam Khương bị Đại Minh chiếm đoạt, vẽ vào bản đồ của Đại Minh. Hầu hết hoàng tộc của Nam Khương đều bị giết, Lâm Nhi, nếu muội là người của Nam Khương, muội có tình nguyện làm vong nô [1] không?”

[1] Nô lệ do mất nước.

Nghi Lâm suy nghĩ một lát, nói “Ý của người là có hoàng tử thông đồng với người Nam Khương?”

Đông Phương Triệt nói “Trong Nam Cương có một tà giáo, tên là Bạch Liên giáo, phần lớn giáo chúng là người Nam Khương. Giáo chủ Bạch Liên giáo là người đàn bà góa chồng nhưng mang dòng máu hoàng thất Nam Khương, nghe nói là con út của Nam Hoàng. Người này luôn muốn phục quốc, nên bây giờ thừa dịp đục nước béo cò lúc các hoàng tử tranh đấu ngôi vị”

Nghi Lâm cảm thấy chuyện này không khác phim trên tivi, tình tiết cầu huyết nhưng lại thoải mái và khúc chiết, chán nản nói

“Người cũng hiểu rõ thật”

Đông Phương Triệt cười nói “Mặc dù ta không thích triều đình, nhưng không có nghĩa không quan tâm, mặc dù giang hồ và triều đình không phạm nhau, nhưng cũng không tách nhau, hoàng đế do ai làm đều liên quan đến giang hồ, điều này có chút phức tạp, nếu muội có hứng thú, ta sẽ bảo chú Trung giải thích cho muội”

Nghi Lâm xoa tay, lắc đầu nói “Ta không có hứng thú với chuyện này, nhưng chỉ sợ mai không đi được, Diệp Phong kia trúng độc khá phức tạp, ít nhất cũng phải ba ngày sau mới đi được”

Đông Phương Triệt kinh ngạc nói “Không lẽ muội có thể giải ‘Trọng Cách’ trong ba ngày?”

Nghi Lâm lắc đầu bảo không phải “Độc này ta không nắm chắc lắm, nhưng ba ngày là cực hạn, trong ba ngày không giải được thì Diệp Phong kia chỉ có thể đợi chết”

Đông Phương Triệt nghe cô nói không nắm chắc ‘Trọng Cách’, nhú mày nói “Vậy nơi này rất nguy hiểm, nếu muội và ta trúng độc, không phải rất xui xẻo sao?”

Nghi Lâm lườm hắc, mở hòm thuốc của mình, lấy bình lưu ly trong suốt dưới đáy bình, đổ ra hai viên thuốc xanh đậm, đưa hắc một viên nói “Đây là bảo bối trong hòm của ta, ăn viên này, ít nhất không bị bất kỳ độc nào xâm nhập trong một năm” Nói xong ăn một viên trước, sau đó mở cửa phòng, gọi anh em họ Đinh vào, đưa mỗi người một viên, anh em họ Đinh không nghĩ tới tiêu thư lại đưa thuốc tốt cho mình, cảm động quỳ dập đầu khiến Nghi Lâm mất tự nhiên.

Đợi anh em họ Đinh đi ra ngoài, Đông Phương Triệt nhìn cô cười như không nói “Bảo bối của nha đầu muội cũng không ít, không biết còn có đồ tốt gì mà ta không biết?”

Nghi Lâm bĩu môi nói “Về sau người nịnh ta nhiều vào, lúc đó người sẽ có lợi”

Đông Phương Triệt thấy đôi môi phẩn nộn nhỏ nhắn của cô, nhin không được hôn lên một cái, sau đó xoay người đi vào phòng ngủ trước khi cô bùng nổ, để Nghi Lâm buồn bực và tức giận ở đó.

Chương 50: Lạc Dương

Phải nói vận khí của Diệp Phong này không tồi, cuối cùng Nghi Lâm cũng cứu hấn từ Quý Môn Quan về, dĩ nhiên, hấn cũng trở thành con chuột bạch để cô gái nhỏ thí nghiệm, cô gái nhỏ đã nắm chắc phối phương giải dược của ‘Trọng Cách’ trong tay nên tâm trạng cũng rất vui.

Chạng vạng hôm nay, Nghi Lâm tìm Mộc Trí chào tạm biệt, nói ngày mai phải đi, nhân tiện đòi tiền, Mộc Trí nghe cô muốn đi, không muốn một chút nào, nhân tài đưa tới tận cửa như thế nào sao có thể buông tay? Hấn nhanh chóng đi tìm Hạ Tử Thanh thương lượng có nên ép vị thiếu hiệp tài tuấn này ở lại hay không. Hạ Tử Thanh nghe Hàn Tiêu phải đi, tâm trạng không vui cũng rất rối rắm, do dự rồi lại do dự, cuối cùng cũng bảo Mộc Trí chuẩn bị mười vạn lượng ngân phiếu đưa qua cho cô, Mộc Trí không hiểu, sốt ruột nói “Bây giờ là lúc chúng ta cần người tài như vậy, chúng ta cũng không rõ hành tung của đám người Nam Cương, mà độc của bọn họ cũng rất đáng sợ, nếu không có Hàn Tiêu, chỉ sợ khó mà đi thêm một bước” Hạ Tử Thanh xua tay nói “Mấy ngày nay, người đã tra ra thân phận của Hàn Tiêu chưa?”

Sắc mặt Mộc Trí không tốt, chậm rãi nói “Chưa tra được”

Hạ Tử Thanh thấy khó chịu trong lòng, nhưng vẫn giữ ý nguyện ban đầu “Lai lịch của người này không rõ, y thuật có một không hai, người như thế, chúng ta không thể giữ, cũng không giữ được. Nếu hấn muốn đi thì cứ tùy ý hấn, vui vẻ mà tiễn bước hấn, xem như

tương lai còn có người bạn, nếu ép buộc, chỉ sợ không vừa lòng nhau, có khi còn phản tác dụng. Tử Phi, có những việc không nên cưỡng cầu, nếu nói về y thuật, tuy Tử Chiêm không bằng hẳn nhưng cũng không kém, bây giờ Tử Chiêm đang trên đường tới đây, ít ngày nữa sẽ đến, ngại lo cái gì?”

Mộc Trí thấy Hạ Tử Thanh nói đúng, là bản thân gấp gáp, thở dài nói “Vậy thuận theo tự nhiên vậy” Nói xong, bất đắc dĩ đi ra ngoài, Hạ Tử Thanh đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng buồn bã, đối với Hàn Tiêu, hẳn không muốn tiếp tục tiếp cận, còn có rất nhiều chuyện lớn đợi hẳn, sao có thể vì tư tình cá nhân mà làm chậm bước chân của mình? Thở dài một tiếng, thầm nghĩ: Đi rồi cũng tốt, chỉ mong không gặp lại.

Nghi Lâm cầm mười vạn lượng ngân phiếu, trong lòng có chút bất mãn. Trừ đi tiền vốn của cô thì cũng chả được lời bao nhiêu, nhưng cô cũng ngại nói thêm, nói mấy câu tạm biệt rồi tiễn Mộc Trí đi.

Đông Phương Triệt thấy vẻ mặt bực mình khi cô cầm mười vạn lượng, kỳ quái hỏi “Sao vậy? Muội thấy ít?”

Nghi Lâm chu miệng nói “Chỉ riêng thuốc mà muội cho họ dùng thôi cũng đã hơn tám vạn hai, hơn nữa còn có tiền công thi châm, căn bản chẳng được lời bao nhiêu”

Đông Phương Triệt nghe xong thì câm nín, nhéo mũi cô nói “Tiểu nha đầu tham lam, cho dù chỉ kiếm được một ngàn lượng cũng đã là giá rất cao rồi, muội không biết mấy thầy thuốc khác được một lượng bạc đã rất tốt rồi sao? Lại nói tiền thuốc hơn tám vạn hai mà muội nói là ta bỏ ra, muội bất mãn cái gì?”

Nghi Lâm bĩu môi, không phản bác, cảm thấy tranh tới tranh lui cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lạc Dương là vùng sông nước quyến rũ xinh đẹp ở miền Nam. Nghi Lâm biết cố đô Lạc Dương phồn hoa, nhưng không ngờ khi

đến đó, các cửa hàng hai bên đường ngã tư, xe ngựa đi qua, dòng người như nêm, bên tai còn có tiếng ồn ào, ngẫu nhiên còn có tiếng ngựa kêu, âm ỹ nhưng khiến người khác cảm thấy vui vẻ.

Đông Phương Triệt thấy vẻ mặt khao khát của cô nhìn ra bên ngoài, bất đắc dĩ nói “Ngồi yên một chỗ, một lát nữa ta mang muối ra đi dạo chơi” Nghi Lâm thầm liếc hắt một cái, trong lòng khó chịu, nếu đã rời khỏi Hành Vân sơn trang, tên này cũng phải về Hắc Mộc Nhai mới phải, sao lại giống như keo dán trên lưng, muốn đá cũng đá không được, phiền muốn chết. Nếu cô đi một mình thì đã tự do tự tại, thích làm gì thì làm cái này, đã sớm nhảy xuống xe ngựa nhìn ngắm xung quanh rồi!

Đông Phương Triệt gật đầu nói, "Không sai, người khả còn nhớ rõ lâm châu kia chỗ biệt viện? Nơi này cùng nơi đó là cùng khi mua hàng."

Đông Phương Triệt không quan tâm cô nghĩ cái gì, võ công của hần gần đạt đến đại thành, nhưng vẫn lo lắng cho cô, ở Hắc Mộc Nhai cũng không thể luyện công, không bằng cùng cô đi du ngoạn một chút, nhân tiện luyện công cũng không sai.

Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn, Nghi Lâm chống tay Đông Phương Triệt nhảy xuống, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy tấm biển trước nhà viết hai chữ ‘Đồng phủ’ bằng vàng rất to, rất khí phái.

“Đây là...biệt viện của Đồng bá bá sao?”

Nghi Lâm tò mò nói “Tại sao người không mua biệt viện?” Hần là giáo chủ, còn nhiều tiền hơn cả Đồng Bách Hùng. Đông Phương Triệt trả lời “Đại ca mua nhà ở rất nhiều nơi, của hần là của ta, không cần phân biệt” Nghi Lâm không biết nên nói gì, nghĩ tới trong nguyên tác, lão Đồng bị tên này giết rất lưu loát, bây giờ lại nghe sự tin tưởng trong miệng hần, cứ cảm thấy khó tin thế này ấy.

Quản gia tòa nhà này họ Vương, tên Cường, là cái tên rất bình thường. Ông ta là một người đàn ông mập mạp hơn bốn mươi tuổi,

nhìn có vẻ trung hậu và thành thật. Tôi tớ trong nhà không ít, cỡ khoảng sáu mươi người, phần lớn đều đã lớn tuổi, đầu bạc hơn một nửa, khoảng năm mươi tuổi gì đó, điều này làm Nghi Lâm cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Đông Phương Triệt truyền âm giải thích, những người này đều là giáo chúng đã về già, người không có con cái, què lại ở đây, cho nên đến đây ở, tuy gọi là người làm nhưng ở không thua gì chủ nhân nơi này. Nghi Lâm nghe xong thì trừng to mắt, tỏ vẻ khó tin. Đông Phương Triệt gõ trán cô, tức giận nói “Nếu không phải vì như vậy, ai lại mua nhà ở khắp nơi, tiền nhiều nên không biết ném vào đâu sao?”

Nghi Lâm nhớ tới tòa nhà ở Lâm Châu, người làm trong đó cũng không nhỏ tuổi, trách không được Đồng Bách Hùng lại bỏ nhiều tiền mua nhà như vậy, thì ra có giáo chủ Đông Phương Triệt này duy trì ở sau lưng, đây là chuyện tốt, cô nghe xong cũng thấy vui vẻ, cười nói “Người có nhiều tiền như vậy, làm thế cũng tốt, ai nghĩ ra cách này, Đồng bá bá sao?” Đông Phương Triệt gật đầu nói “Đại ca làm người chân thật, trước kia đều cho một chút tiền rồi đuổi hoặc để những giáo chúng lớn tuổi ở trong vòng cấm đọi chết, sau đại ca thấy thế không ổn, nên nghĩ cách này, phần lớn tiền bạc của hắn đều bỏ ra tại chỗ này, sau ta thấy hắn sống quá thiếu thốn nên chia sẻ một phần lớn”

Nghi Lâm nghe rồi nghĩ, không hiểu sao cảm thấy buồn bã, Đông Phương Triệt hỏi cô sao thế, Nghi Lâm bĩu môi trả lời “Ta vẫn cảm thấy người không phải người có thể làm chuyện tốt” Lời này thật sự rất đáng giận, nhưng Đông Phương Triệt không hề tức giận, chỉ thản nhiên truyền âm nói “Nếu không phải đại ca muốn vậy, ta cũng không làm như thế, thế giới này vốn là nơi dừng chân của kẻ mạnh, những người yếu đuối, với ta mà nói, giết là tốt nhất” Giọng điệu rất lạnh lùng, Nghi Lâm nghe xong cảm thấy tim lạnh lẽo, Đông Phương Triệt hỏi “Những lời này của ta khiến muội khó chịu?” Nghi Lâm mím môi không nói gì, Đông Phương Triệt cũng

không hỏi lại, Vương Cường đã đứng trước sân, tên viện này là 'Phong Nhã', trong viện có nhiều cây cối, cũng được xem là tinh xảo.

Trong viện có một tòa nhà nhỏ hai tầng, anh em họ Đinh ở tại lầu một, Nghi Lâm với Đông Phương Triệt ở lầu hai. Cô gái nhỏ cảm thấy tâm trạng khó chịu vì cuộc nói chuyện với Đông Phương Triệt, ngăn người ngồi trên ghế, Đông Phương Triệt bảo anh em họ Đinh lui ra, đóng cửa rồi tới cạnh cô nói "Tại sao mất hứng?" Nghi Lâm lắc đầu bảo không có gì, Đông Phương Triệt lại nói "Lâm Nhi, muội rất lương thiện, hoàn toàn khác biệt với ta, nhưng muội có biết tại sao ta không ép buộc muội thay đổi tính cách mà vẫn yêu thương muội như trước không?" Vấn đề này cô đã nghĩ rất lâu nhưng không tìm được đáp án.

Đông Phương Triệt xoa đầu nhỏ của cô, dịu dàng nói "Thật ra, ta cũng không biết nguyên nhân, chỉ cảm thấy muội như thế rất đáng yêu, ta yêu muội nên không muốn che dấu gì trước mặt muội, hai người ở chung với nhau, nếu che dấu thì sẽ không thú vị, mặc dù ta tàn nhẫn nhưng trước người ta yêu, không hề có gì khác so người đàn ông khác"

Câu nói của hắn ngắn gọn bình thường nhưng lại khiến Nghi Lâm sợ sệt, không biết phải trả lời thế nào, trong lòng cũng có chút cảm động, nhưng cũng có chút đau nhói.

Đông Phương Triệt nhân cơ hội hôn cô một cái, dịu dàng nói "Đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi một lát rồi ta mang muội ra ngoài chơi"

Lúc đi tới trước cửa, Đông Phương Triệt muốn cho cô thay đồ nữ, nhưng phải dùng mạng che mặt che dung mạo, Nghi Lâm nghỉ ngơi một lát đã ném chuyện kia ra sau đầu, bĩu môi nói với Đông Phương Triệt "Ta không cần, mặc nam trang cũng rất tiện" Đông Phương Triệt dở thế nào cũng không được, cuối cùng đành tùy ý cô.

Một hàng năm người, kể cả anh em họ Đinh, đi trên đường rất đáng chú ý, khiến người ta chú ý nhất là Nghi Lâm, Đông Phương Triệt đứng bên cạnh cô cực kỳ khó chịu, đúng là họa thủy, không biết đã trêu chọc biết bao trái tim thiếu nam thiếu nữ.

Mà họa thủy nào đó lại không ngừng đi trên đường, cũng mua không ít đồ chơi, căn bản không biết mình làm mất trật tự giao thông, nhưng mắt thấy mặt Đông Phương tiểu tặc đen như đáy nồi, cả người tỏa ra sát khí, cô không muốn để ý cũng khó. Vừa vặn tới giờ ăn cơm trưa, thấy một quán ăn, Nghi Lâm dẫn đầu đi vào, bảo tiểu nhị cho mình một phòng riêng, xung quanh yên tĩnh một chút mới khiến sắc mặt Đông Phương Triệt tốt hơn.

Vừa gọi đồ ăn thì nghe tiếng huyên náo bên dưới, Nghi Lâm tò mò mở cửa sổ, nhìn xuống xem có chuyện gì thì thấy bên ngoài có đánh nhau, xung quanh có rất nhiều người vây quanh, Đông Phương Triệt kéo cô lại, trách mắng “Có cái gì hay mà xem?” Nghi Lâm làm mặt quý với hắn, lại nhìn một chút, không lâu sau thì thấy bốn người cưỡi ngựa đi tới, một nữ ba nam, cô gái xinh đẹp đáng yêu, chàng trai bên cạnh cũng rất đẹp trai, hai chàng trai đi sau thì không có gì đặc biệt, nhưng cô biết cô gái ấy, đó là Nhạc Linh San, đã gặp tại Lưu phủ ở Hồ Bắc năm trước.

Bốn người xuống ngựa, đi qua chỗ nhiều người tụ tập, một lát sau thì cô gái hô lên “Đại sư huynh!” Vì vậy Nghi Lâm mất bình tĩnh, lúc này Đông Phương Triệt cũng đi qua, cười nhạo “Trách không được thấy cô ta quen mắt, thì ra là con gái của lão Nhạc, người đang bị đánh kia hẳn là Lệnh Hồ Xung, hừ”

Nghi Lâm nghĩ trong lòng, hiệu ứng kịch tình thật mạnh mẽ, Lưu phủ đã có BUG lớn như thế mà vẫn có thể thuận lợi đi tiếp, cô gái nhỏ cảm thấy rối rắm trong lòng.

Chương 51: Phán nghịch

Edit: Dương Tử Nguyệt

Dựa theo nguyên tác, lúc này là lúc Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung gặp nhau.

Con người luôn sống trong mâu thuẫn, giống như Nghi Lâm, lúc trước thấy cứ theo kịch tình là tốt nhất, lúc đó cô là người có năng lực 'tiên tri', thay đổi được vận mệnh của người mình để ý. Nhưng bây giờ, cô đột nhiên phát hiện kịch tình đã cách cô rất xa, những gì cô biết trước chẳng liên quan gì tới cô mấy, phái Hằng Sơn có Đồng Mộ Niên trông coi, những chuyện cần chú ý cô cũng đã nói tới, cô tin Đồng Mộ Niên nên nếu kết quả kia vẫn xảy ra thì thuận theo ý trời thôi.

Dĩ nhiên, đây là ý nghĩ của năm trước.

Bây giờ, Nghi Lâm đột nhiên cảm thấy Tả Lãnh Thiện chết đi mới tốt, hắn chết thì có nhiều chuyện giải quyết rất dễ dàng, cho dù hắn không chết thì phế hết đám người có võ công cao cường ở phái Tung Sơn cũng không tồi. Còn có Nhạc Bất Quần kia, không phải hắn thích chơi đùa người khác sao? Vậy thì mình chơi đùa để knockout hắn cũng rất thú vị nhỉ? Vì sao phải đuổi giết mầm tai họa này á? Trong nguyên tác, sư phụ và sư bá đều chết dưới tay hắn, nếu đã biết thủ phạm, vậy cần gì phải ngu ngốc ngồi đợi hắn ra tay rồi mình đi trả thù?

Bị ngu à?

Cười nhạt một cái, nhìn bộ dạng ăn mày của Lệnh Hồ Xung dưới lầu, Nghi Lâm chợt nhận ra, bây giờ bắt đầu vẫn còn kịp, Lệnh Hồ Xung còn chưa bị sư phụ sư nương đồng môn nghi ngờ, cũng chưa đau khổ vì tiểu sư muội yêu người khác, [Tịch Tà Kiếm Pháp] cũng

chưa xuất hiện, bây giờ kịch tình chỉ mới tới cảnh đám cặn bã Hoa Sơn kia đi tìm giết Lâm Bình Chi mà thôi... Cái gì cũng chưa trễ...

Vì vậy cô gái nhỏ bắt đầu thông suốt, dựa vào kịch tình làm cái quái gì? Tự mình giải quyết mọi thứ là tốt nhất. Bây giờ cô có y thuật, biết chế độc, lại có núi dựa Đông Phương tiêu tặc này, trên người có bao nhiêu thứ tốt, không lợi dụng những tài nguyên này thì cô quá lãng phí rồi!

“Nghĩ cái gì mà chú tâm thế?” Nghi Lâm bị người vỗ trán, hoàn hồn lại rồi làm mặt quý với Đông Phương Triệt, cười túm tím nói “Lát nữa về rồi kể cho người” Thấy cô làm bộ thần bí, đuôi lông mày Đông Phương Triệt nhếch lên, nhưng không hỏi nhiều, tính kiên nhẫn của hắn không tồi.

Lúc trở về phòng, đóng cửa lại, Nghi Lâm yêu cầu nói chuyện nghiêm túc với Đông Phương Triệt, Đông Phương Triệt tùy ý ngồi lên ghế nghe cô kể, bộ dáng của hắn hoàn toàn không giống như kiểu nói chuyện lớn, Nghi Lâm có chút bất mãn nhưng không nói gì, chỉ thẳng thắn nói “Ta có một ý nghĩ, hy vọng người không ngăn cản”

Đông Phương Triệt cười nói “Lâm Nhi nghĩ gì thì cứ nói, đừng ngại”

Nghi Lâm nói “Ta muốn phế võ công của đám đệ tử phái Tung Sơn, Nhạc Bất Quần kia...cũng vậy” Cô cho rằng khi nghe chuyện đáng sợ này thì Đông Phương Triệt phải kinh ngạc một chút, nhưng hắn ngay cả mày cũng chẳng thềm nhú lại, chỉ thản nhiên nói “Nếu muội hy vọng như thế thì theo ý muội là được. Ngày mai ta sẽ cho người đi làm, có điều võ công của Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần kia không tầm thường, phải do ta ra tay mới được”

“Người...không hỏi nguyên nhân sao?”

“Ta yêu muội, đương nhiên sẽ sủng muội, đã sủng muội thì chỉ cần muội muốn, ta sẽ làm”

Nghi Lâm cứ cảm thấy mình lợi dụng hẳn vậy, nợ nhân tình quá lớn. Không hiểu tại sao, khí thế như núi của cô bỗng nhiên biến mất, chín năm qua, có lẽ, Đông Phương Triệt thiếu cô rất nhiều, ơn cứu mạng năm đó, việc giúp hẳn luyện công, làm quân cò để hẳn lên ngai vàng làm giáo chủ... Còn thêm một đống chuyện nhỏ linh tinh khác, hẳn nợ cô cũng không ít. Chuyện này phải tính cho rõ, không thể mơ hồ, nếu không, cứ như vậy mà làm, chỉ sợ cô sẽ nợ hẳn rất nhiều.

Nghi Lâm nghĩ một ít rồi nói ra, nhấn mạnh chỉ đối phó hai phái Tung Sơn và Hoa Sơn cũng là chuyện hẳn nên làm, không liên quan đến tình hình, là hẳn thiếu cô, xem như là trả nợ. Theo lý thuyết, bây giờ Đông Phương Triệt nên ngoan ngoãn phục tùng cô, cô nói thế, hẳn đương nhiên không phản bác, nhưng trên thực tế thì ngược lại hoàn toàn, hẳn đối tư thế ngồi, lưng thẳng tắp, khí thế cũng như điều gặp gió, rất có khí chất của người ngồi trên cao. Hẳn thân nhiên hỏi cô “Lâm Nhi cảm thấy ta là người tốt sao?”

Người dám mở miệng nói Đông Phương Triệt là người tốt thì chính là kẻ thiếu não. Cho nên cô thành thật lắc đầu, khẳng định nói không. Đông Phương Triệt lại hỏi “Ta là người biết báo ơn sao?”

Báo ơn á? Đông Phương Triệt? Đùa nhau đấy à, hẳn mà biết cái gì gọi là báo ơn thì cô đã không bị giam bên hẳn chín năm, tên này là người biết tư lợi. Những điều còn lại hẳn không cần nói, cô cũng hiểu được ý của hẳn, ý của hẳn chính là: Nếu không phải ta có ý với muội, tất cả những chuyện kia chỉ là phù du!!

Thấy sắc mặt cô không tốt, Đông Phương Triệt đứng lên, đi tới trước mặt cô nói “Muội muốn làm gì, ta đều duy trì muội vô điều kiện, đó là vì ta yêu muội, nhưng nếu muốn nói chuyện ai thiếu ai thì không cần thiết, Đông Phương Triệt ta làm việc tùy hứng, nếu mỗi người đều đến bàn chuyện này với ta thì ta đã không sống tới

hôm nay” Nói xong, hắn không nhìn cô mà xoay người đi vào phòng ngủ, rất rõ ràng, hắn tức giận.

Một đêm không ngủ, sáng hôm sau, sắc mặt Nghi Lâm tái nhợt, xanh xao, chỉ nhìn đã biết tối qua ngủ không tốt. Đông Phương Triệt ngủ chung giường với cô, đương nhiên biết cô không ngủ được, bây giờ lại dậy sớm như thế, tinh thần không tốt cũng đúng. Nhưng hắn chưa nguôi giận, bởi vậy không nhìn cô, chỉ phân phó Đinh Nhất chuẩn bị xe ngựa, đợi lát nữa ra ngoài, còn việc đi nơi nào thì không nói.

Ăn đồ ăn sáng xong, Đông Phương Triệt đi ra ngoài, chỉ để lại Đinh Nhị ở đây. Nghi Lâm khó chịu vô cùng, không quan tâm cô sao? Cũng tốt, ai thèm chứ! Thật ra, nói tới nói lui, chuyện hai người giận nhau là chuyện không thể tưởng, anh em họ Đinh cảm thấy chẳng có gì đáng ngại.

Cuộc đối thoại hôm qua làm Nghi Lâm cảm thấy khó chịu vô cùng. Cô rất khó chịu, lại thấy Đinh Nhị đứng giữ ngoài cửa, cơn giận càng lớn hơn, coi cô là tù nhân sao?

Cô gái nhỏ càng nghĩ càng giận, cuối cùng cũng bạo phát, vào phòng lấy thuốc mê, trực tiếp đánh ngã Đinh Nhị, tuy mấy ngày trước hắn ăn viên thuốc không trúng độc trong vòng của cô nhưng mê được không thuộc phạm vi thuốc độc, mặc dù bị ảnh hưởng nhưng vẫn có thể khiến hắn hôn mê trong vòng một canh giờ.

Cho tới khi Nghi Lâm dùng khinh công nhảy khỏi tường ‘Đồng phủ’, lòng cô loạn vô cùng, nhưng cô không hối hận, ngược lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, giống như đứa nhỏ trong thời kỳ phản nghịch, tuy biết hậu quả của việc này rất nghiêm trọng nhưng cô không thể nhịn được, có lẽ lúc bị bắt sẽ rất hối hận, nhưng lúc này cô không rảnh mà lo lắng chuyện này.

Cô tin tưởng, phái Hằng Sơn sẽ không vì chuyện cô trốn đi mà bị Đông Phương Triệt trút giận, hắn yêu cô nên nhất định sẽ biết

chuyện gì nên làm.

Có điều đi ra rồi, Nghi Lâm bắt đầu mờ mịt, cô không biết mình nên đi đâu. Đứng ở đầu ngõ suy nghĩ nên giải quyết Nhạc Bất Quần trước hay tới phái Tung Sơn hủy hang ổ của Tả Lãnh Thiện, trên người cô có không ít thuốc mê và thuốc độc, tất cả đều có công dụng rất tốt, nhất định sẽ giải quyết được đám người đó, nhưng có một vấn đề, cô gái nhỏ không biết đường, không biết nên tới phái Tung Sơn bằng đường nào, lúc chín tuổi cô có ra ngoài thật, nhưng có hai sư tỷ ở cạnh, lần trước thì có Đông Phương Triệt chú ý tất cả. Tính ra đây là lần đầu tiên cô đi một mình.

Nghi Lâm nghĩ một hồi, cảm thấy nên giải quyết Nhạc Bất Quần trước, dù sao bây giờ hẳn đang làm khách ở Kim Dao Vương gia, mà danh tiếng của Vương gia ở thành Lạc Dương không nhỏ, tùy tiện hỏi người trên đường sẽ tìm ra chỗ, cô không cần lên kế hoạch đặc biệt, chỉ cần có thuốc mê thì chẳng sợ ai nữa. Dĩ nhiên, còn có một vấn đề, nếu Đông Phương tiểu tặc trở về không thấy cô, cái này...rất đáng sợ....

Cô đang rối rắm thì thấy một đoàn người xuất hiện trước đường, người hai bên nhìn nhau ngẩn ra, Nghi Lâm thầm nghĩ, có lúc đi mò mò không thấy, có lúc chẳng làm gì cũng tìm ra, đang suy nghĩ đi tìm Nhạc Bất Quần thì hẳn đã tự dưng tới tận cửa. Đúng thế, đứng trước mặt cô là Nhạc Bất Quần, bên cạnh hẳn còn có người phụ nữ trung niên xinh đẹp, hẳn là Ninh Trung Tắc, sau lưng còn có Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San và nam chính tội nghiệp Lệnh Hồ Xung, còn những người khác... Theo thái độ của Nhạc Bất Quần, chắc là người của Kim Dao Vương gia, bọn họ xuất hiện lúc này đã nói tới một vấn đề: Giờ phút này, đi một lát sẽ gặp Nhậm Doanh Doanh.

Thật ra làm người tiên tri không phải không tốt, cũng mạnh hơn người không biết. Dựa theo hướng đi của kịch tình, lúc này bọn họ

cũng nên nghi ngờ Lệnh Hồ Xung có [Tịch Tà Kiếm Pháp], muốn tìm Lục Trúc Ông kia xem thật hay giả, mà Lục Trúc Ông còn gọi Nhậm Doanh Doanh là cô cô đấy! Ấy, không ngờ Bất Giới hòa thượng đem cầm phở đến cho Lệnh Hồ Xung thật... Đây là ý trời sao?

Đoàn người Nhạc Bất Quần thầm khen tướng mạo của thiếu niên đối diện, ngay cả Lệnh Hồ Xung khó chịu không vui cũng sáng mắt đánh giá một chút. Nhạc Linh San thì đỏ mặt xấu hổ, cứ nghĩ Tiểu Lâm Tử đã rất đẹp trai rồi, nhưng nếu so sánh với người trước mắt thì chẳng bằng.

“Xin lỗi, tại hạ chặn đường của các vị, mời” Nghi Lâm cười tao nhã, nói trước, nghiêng người nhường đường, khuôn mặt khiêm tốn khiến người khác có hảo cảm, dù sao người đẹp... Cho dù là nam hay nữ đều khiến người khác mềm lòng dễ dàng, đây là phúc lợi khi có diện mạo tốt, cho dù là cổ đại hay hiện đại, đạo lý này luôn đúng.

“Công tử khách sáo, tại hạ là Kim Dao Vương gia Vương Bá Phấn, không biết công tử tên gì?” Vương Bá Phấn này là cậu của Lâm Bình Chi, bốn mươi tuổi, khuôn mặt chữ điền, môi dày, thân hình cao lớn, Tuy Vương gia ở trong giang hồ nhưng cũng là đại gia tộc, ánh mắt không tồi, chỉ liếc mắt đã biết chàng trai trước mắt không đơn giản, không nói cái khác, chỉ riêng vài may quần áo trên người hắn, người thường không thể với nổi rồi, chứ không cần nói tới trâm cài ngọc bích trên đầu hắn, ngọc sáng chói mắt, vô giá, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Là kiểu gia tộc thế nào mới có thể nuôi được một vị công tử như thế này?

Mấy người Vương gia suy đoán trong lòng, hắn là công tử vương hầu, thật ra Vương gia đã có quan hệ với triều đình từ mười năm trước, nếu là công tử vương hầu thì phải kết giao.

“Người cũng xứng hỏi tên của thiếu chủ nhà ta sao?” Nghi Lâm chưa kịp trả lời đã nghe tiếng Đinh Nhất truyền đến, Nghi Lâm thay đổi sắc mặt, xoay người bỏ chạy, dùng Lăng Ba Vi Bộ biến mất trước mặt đám người, đi ra ngõ nhỏ, có điều cô vừa định chui vào dòng người đã bị một lực mạnh tóm trở về, bên tai vang lên tiếng trầm thấp “Muội lớn gan thật!”

Chương 52: Di chứng

Edit: Dương Tử Nguyệt

Trong Phong Nhã viện, Đinh Nhị xấu hổ quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, Đông Phương Triệt thản nhiên ngồi trên ghế chính, Đinh Nhất Đinh Tam chia nhau đứng hai bên, mặt không thay đổi nhưng trong lòng vô cùng lo lắng, tiểu thư thật là, không có chuyện gì thì trốn nhà đi làm gì? Biết rõ trốn không khỏi lòng bàn tay giáo chủ, bây giờ bị bắt trở lại thì nên làm gì đây? Dĩ nhiên, với anh em nhà mình, bọn họ không quá mức lo lắng, dù sao da dày thịt béo, không chết được.

Đinh Nhị thật sự rất bi kịch.

Nghi Lâm cúi đầu đứng cạnh Đinh Nhị, giống như khúc gỗ vậ. Từ lúc bị hấn bắt trở lại, đã chống đỡ một canh giờ, con số này khiến người khác rất xấu hổ, mất mặt muốn chết. Thấy Đinh Nhị đang quỳ ở cạnh, nói thật, cô gái nhỏ có chút không tự nhiên, cứ cảm thấy có lỗi với người ta, nếu không phải mình tự ý trốn đi, hấn đã không như thế.

Tiếng chén trà rỗng bị người dùng sức để lên bàn khiến Nghi Lâm run rẩy, có chút sợ, mấy người trong phòng không dám mở miệng trước, không khí tràn ngập áp suất thấp khiến người khác lo sợ.

“Biết sai chưa?” Giọng Đông Phương Triệt trầm thấp dễ nghe vang lên, tuy giọng nói mang vẻ không để ý nhưng vào tai bốn người còn lại rất đáng sợ. Nghi Lâm cảm thấy mình rất uất ức, kiêu ngạo lúc rời khỏi một canh giờ trước đã biến mất, con giận vốn vì chuyện hôm qua bỗng nhiên biến mất, bây giờ cô gái nhỏ cảm

thấy rất sợ hãi, lại nghĩ tới mấy năm mới kết bạn với Đông Phương Triệt, lúc đó cô cũng sợ hãi và e ngại hẳn như vậy đó.

Đình Nhị cũng rất thương Nghi Lâm, tuy có chút buồn bực vì hành vi của cô, nhưng lo lắng cô bị giáo chủ trách phạt, năm trước thân thể của cô bị tổn thương, chưa nuôi tốt, nếu bị thương thì không tốt. Bản thân theo giáo chủ nhiều năm rồi, mặc dù không có công lớn nhưng cũng có khổ lao, cho dù bị đánh bị phạt, nam tử hán đại trượng phu, sợ cái quái gì? Đình Nhị quyết định xong thì cẩn thận mở miệng nói “Xin giáo chủ trách phạt, là lỗi thuộc hạ không coi tiểu thư tốt, tiểu thư còn nhỏ nên ham chơi nên mới vậy”

“Đình Nhị thúc...” Nghi Lâm cảm động vô cùng, không nghĩ tới Đình Nhị vẫn còn nói giúp cô. Đình Nhị không dám ngẩng đầu nhìn cô, cũng không dám nói chuyện với cô, mấy năm nay đi theo giáo chủ, có một số việc, bọn họ chỉ nhìn đã hiểu.

Đông Phương Triệt híp mắt nhìn hai người trước mặt, khóe miệng nhếch lên, châm chọc nói “Nếu không phải nàng ỷ vào thuốc mê trên người thì sao có thể khiến người ngất đi? Nhỏ tuổi? Hừ, mười tám tuổi không còn nhỏ!”

Đình Nhị không dám nhiều lời, đành cúi thấp mình, thành khẩn nói “Xin giáo chủ trách phạt”

“Người muốn ta phạt người? Tốt, tốt lắm, đánh gãy gân tay gân chân của người, để người trở thành kẻ tàn phế!”

Ai cũng không nghĩ tới Đông Phương Triệt xử phạt tàn nhẫn như vậy, Đình Nhất Đình Tam và Nghi Lâm choáng váng, ngay cả Đình Nhị cũng không có phản ứng, lỗi của hắn cũng chưa tới mức tày trời mà? Ý của giáo chủ thế nào vậy? Không lẽ là cố ý nói cho tiểu thư nghe?

Đình Nhất và Đình Tam cũng nghĩ như Đình Nhị, ba anh em họ đi theo Đông Phương Triệt nhiều năm, cũng có lúc phạm phải sai lầm lớn, nhưng giáo chủ chưa bao giờ phạt bọn họ tàn nhẫn như

vậy, tuy lần này Đinh Nhị thất trách nhưng đã bắt tiêu thư về, phạt mười roi đã rất nặng. Cho nên bọn họ khẳng định, giáo chủ cố ý nói cho tiêu thư nghe.

Sắc mặt ba anh em họ Đinh mỗi người một kiểu, nhưng Nghi Lâm không chú ý tới việc này, cô chỉ nghĩ tới việc vì mình xúc động nhất thời mà Đinh Nhị phải trả giá lớn! Nhận thức này làm cô không thờ nổi, sợ hãi nhìn Đông Phương Triệt đang ngồi ở trước mặt, thấy hắt lạnh lòng nhìn mình, Nghi Lâm sợ hãi nói “Ngươi... Đừng...”

Cô chưa nói hết đã bị Đông Phương Triệt ngắt lời “Đừng cái gì? Hừ, đã có gan làm thì nên có gan thừa nhận kết quả, Lâm Nhi, muội mở to mắt mà nhìn Đinh Nhị bị muội hại thế nào”

“Ta không có ý chạy trốn!” Cô tức giận trừng mắt nhìn hắt, khuôn mặt lộ vẻ khó chịu cùng một chút khẩn cầu.

Đông Phương Triệt giống như chưa thấy cơn giận của cô, thản nhiên nói “Nếu không muốn chạy thì cầm hành lý làm gì? Cho mọi người là người ngu sao?”

“Đông Phương Triệt! Ngươi có nghe hiểu tiếng người không? Ngươi tức giận thì phạt ta là được! Đừng có trút lên người khác!”

“Sao? Bây giờ mới nhớ tới là ta sẽ trút lên người khác sao? Lúc muội ra khỏi Đồng phủ có nghĩ tới ta sẽ trút giận lên người khác không? Trút giận lên phái Hằng Sơn không? Không lẽ muội không để ý sống chết của bọn họ?” Cứ nghĩ tới cô sẽ rời khỏi mình, cơn giận trong lòng Đông Phương Triệt bùng lên, cảm thấy núi lửa gần như cắn nuốt lấy hắt, lần này hắt hạ nhãn tâm dạy dỗ cô, nếu không dạy thì sau này cô sẽ vô pháp vô thiên tới mức nào đây?

Nghi Lâm tức giận vô cùng, cảm thấy người trước mắt rất đáng sợ, đáng sợ vô cùng! Cái gì mà yêu, cái gì mà sủng cô chứ? Tất cả đều là chó má! Không hiểu sao ngực cô lại bị đánh mạnh vào, cực kỳ đau, chỉ hít thở thôi đã thấy tim rất đau, dần dần, cơn đau truyền khắp cơ thể, ý thức trở nên mơ hồ, bên tai là tiếng lo lắng của người

khác, rất âm ỹ nhưng không nghe rõ cái gì, chỉ cảm thấy ngực như bị kim đâm, đau đớn vô cùng, đau đớn đến tột đỉnh.

Cô biết đây là di chứng lưu lại năm trước...

Bây giờ Đông Phương Triệt hồi hận và lo lắng vô cùng, thấy sắc mặt của thầy thuốc, lòng hấn như bị đá đè, lạnh lùng nói “Thế nào?” Thầy thuốc lắc đầu thờ dài “Mạch đập nhẹ, như có như không, không có sức, khí huyết ứ trệ, bị thương rất nặng, cô gái nhỏ này còn trẻ sao thân thể lại thành như vậy? Nếu không dưỡng tốt thì tương lai...ai...”

“Tương lai sẽ thế nào?” Mắt phượng của Đông Phương Triệt nheo lại, khuôn mặt xanh mét.

Thầy thuốc giống như không có mắt, không nhìn mặt hấn, chỉ nói “Sống không tới ba mươi” Ông vừa nói xong thì một tiếng oanh vang lên, nửa vách tường đằng sau bị nội lực tạo ra một lỗ lớn, lúc này thầy thuốc mới nhìn ra không khí không đúng, trong lòng run sợ, cả người run lên, mà Đông Phương Triệt thì tản sát khí ra khắp nơi, tóc đen bay lên trong gió, xinh đẹp vô cùng, cũng đáng sợ vô cùng.

Đây là lần đầu Đinh Nhất thấy chủ nhân của mình tức giận như thế, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng hấn biết phải khiến cơn giận của chủ nhân áp xuống, thấy người trên giường nhú mày, mí mắt đùng đặng, giống như muốn tỉnh lại, Đinh Nhất cẩn thận nói “Giáo chủ, hình như tiểu thư sắp tỉnh” Hấn vừa nói xong đã bị một chưởng đánh ra ngoài, may lực không mạnh, dùng công lực của hấn còn có thể ổn định cơ thể, không tới mức bị đánh lên tường.

Không lẽ thần công của giáo chủ đã đại thành? Nếu không sao có uy lực như thế? Đinh Nhất có chút tự hào và vui vẻ, nhưng nghĩ tới người đang nằm trên giường, niềm vui biến mất, chỉ có thể thờ dài.

Đinh Nhất gọi Đinh Nhị và Đinh Tam đem thầy thuốc đang hôn mê đi ra ngoài, y thuật của người này có cao đến đâu cũng không

bằng tiểu thư nhà hấn, gọi thầy thuốc vì bất đắc dĩ, bây giờ tiểu thư tỉnh, có ông ta cũng vô cùng, chỉ là cái gì nên nói cái gì không nên nói, nên dạy ông ta một chút.

Nghi Lâm vừa mở mắt đã thấy Đông Phương tiểu tặc, con giận nổi lên, nhắm mắt xoay người ôm chần, Đông Phương Triệt thở dài một tiếng, giữ cô lại, không cho cô nhúc nhích, không để ý khuôn mặt lạnh nhạt của cô, dịu dàng nói “Muội để thuốc ở đâu? Uống thuốc rồi giận cũng không muộn” Thấy cô không mở miệng, Đông Phương Triệt nói tiếp “Lâm Nhi, Đinh Nhị vẫn còn rất tốt, ta không phạt hấn, lúc trước chỉ dọa muội, nếu ta thật sự muốn cắt gân tay gân chân của hấn, Đinh Nhất và Đinh Tam sẽ không ngồi yên, chỉ có muội, ngu ngốc tin lời ta thôi”

Nghe hấn nói thế, lòng Nghi Lâm dễ chịu hơn chút, nghi ngờ mở mắt “Thật sao?” Đông Phương Triệt sờ mặt cô, sáng giọng “Đinh Nhị theo ta nhiều năm như thế, ta sao chỉ vì chuyện này mà phết hấn? Mặc dù ta không phải là người tốt nhưng bọn họ luôn trung thành với ta, có nghĩa chủ nhân như ta đáng được họ tin phục, muội nghĩ lại tình hình lúc đó đi, không nói Đinh Nhất và Đinh Tam, Đinh Nhị có lộ vẻ sợ hãi gì không?”

Nghi Lâm nhú mày nghĩ, quả thật anh em họ Đinh không sợ hãi lo lắng, lúc ấy cô tức giận nên không chú ý đến chuyện này, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy mình rất ngốc.

“Ngoan — muội để thuốc ở đâu? Uống thuốc rồi nói cái khác được không?”

Nghi Lâm nghi ngờ hỏi “Sao người biết ta có thuốc?”

Đông Phương Triệt nói “Ta không biết, có điều lúc muội tỉnh lại, thần sắc tự nhiên, không lộ vẻ tò mò hay nghi ngờ, giống như đã biết mình bị bệnh, cho nên ta nghĩ muội nhất định có thuốc bên người, nếu không muội không xứng làm thầy thuốc”

Nghe hẳn thân nhiên nói, lại phân tích rõ ràng, người đàn ông này quả thật rất thông minh. Ngực Nghi Lâm vẫn còn đau, không thể tự mình đi lấy, thờ phào nói “Hòm thuốc của ta là hòm kếp, trong đó có bình lưu ly màu đỏ, ngươi lấy một viên thuốc cho ta” Đông Phương Triệt thấy cô cũng chịu uống thuốc, vui vẻ vô cùng, giống như một cơn gió, chỉ một lát sau hẳn đã cầm bình lưu ly màu đỏ về lại trước giữa, đổ một viên thuốc màu hồng nhạt dứt vào miệng cô.

Nghi Lâm uống thuốc rồi, lập tức cảm thấy tốt hơn, khuôn mặt xanh xao trở nên trắng nộn, Đông phương Triệt nằm cạnh cô, giúp cô xoa mấy huyết vị trên người, thấy cô tốt hơn, hẳn cũng yên lòng, không vội vã hỏi cô mà kiên nhẫn chờ đợi, cô nhất định sẽ nói cho hẳn biết.

“Năm đó ta uống thuốc độc... Lúc khó thở tức giận, sẽ đau đốn khó nhìn, đó là di chứng lúc đó lưu lại, đây là lần đầu ta uống thuốc vì di chứng này, ta không nghĩ tới lúc tức giận lại đau tới vậy”

Tim Đông Phương Triệt run rẩy, trầm giọng nói “Lúc đó muội nói, cho dù có di chứng cũng không nghiêm trọng”

Nghi Lâm nói “Nếu ta không giận thì chẳng nghiêm trọng gì”

Đông Phương Triệt thấy cô không để ý, mạnh mẽ kéo cô đối diện mình, lạnh lùng nói “Muội sống không quá ba mươi cũng tính không nghiêm trọng?”

Nghi Lâm mở to hai mắt, phản ứng lại, tức giận nói “Ai rửa ta như thế?”

Chương 53: Động lòng

Edut: Dương Tử Nguyệt

“Rửa muối?” Đông Phương Triệt nhíu mày, đứng dậy từ trên giường, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, hứng thú hỏi “Sao lại nói vậy? Không lẽ thầy thuốc kia là lang băm?”

Nhớ tới ông lão vừa mới bị nâng ra ngoài, thì ra là thầy thuốc, Nghi Lâm bĩu môi nói “Với y thuật của ta, sống tới năm mươi tuổi không phải là vấn đề gì, a, đau, người làm gì đấy?”

“Năm mươi tuổi?” Đông Phương Triệt giống như không thấy cô đang đau đớn, tay càng dùng sức nắm chặt bả vai cô, giờ khắc này, trong lòng hắn như có tảng đá ngàn cân nện vào, năm mươi tuổi trong miệng cô còn khiến hắn khó nhận hơn ba mươi tuổi trong miệng thầy thuốc kia. Có lẽ, từ sâu trong đáy lòng hắn, hắn cực kỳ tin tưởng y thuật của cô, luôn chắc chắn cô sẽ có cách khiến mình sống lâu trăm tuổi.

So sánh với hắn, giọng điệu của cô nhẹ hơn nhiều, tâm trạng cũng rất tốt, không nhanh không chậm nói “Năm nay ta mười tám tuổi, có thể sống thêm ba mươi hai năm, đương nhiên, nếu may mắn còn có thể sống tới năm mươi một, năm mươi hai tuổi”

Nghi Lâm nghĩ như vậy, kiếp trước cô hai mươi ba tuổi, đời nay xuyên qua lúc năm tuổi, $45+23=68$ tuổi, tuổi như vậy, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, với cô mà nói đã đủ rồi, không cần sống tới lúc đầu bạc trắng, miệng không còn răng, mặt đầy nếp nhăn mới là điều tốt.

Cô cảm thấy bình thường nhưng không có nghĩa người khác cũng như cô.

Đông Phương Triệt nhẹ giọng nói “Không có cách khác sao?”

Nghi Lâm cười, nhún vai nói “Đông Phương, có thể sống tới năm mươi tuổi, ta đã rất thỏa mãn”

Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Muội còn trẻ, sao lại xem nhẹ chuyện sống chết như vậy?”

Nghi Lâm tránh tay hắn, nằm lại lên giường, đắp chăn tốt, nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói “Đối với người nó là thạch tín, nhưng với ta lại là mật ngọt, suy nghĩ khác nhau mà thôi”

“Muội còn chưa trả lời vấn đề của ta, không còn cách khác sao?”

“Cách khác? Có, trên đỉnh Thiên Sơn có một loại hoa, tên là “Triêu Dương”, đóa hoa này nở lúc sáng sớm, héo rũ vào lúc mặt trời xuống núi, ba mươi năm nở hoa một lần, có thể kéo dài tuổi thọ, nó có ích với ta rất nhiều”

Nói tới đây, cô mở mắt lần nữa, cười nhạt “Đến bây giờ, chưa ai có thể lên đỉnh Thiên Sơn, cho dù may mắn lên được đó cũng chưa chắc có thể tìm được đóa hoa này, cho dù tìm được cũng không biết lúc nào hoa nở, cho nên, Đông Phương, đừng lãng phí thời gian trên người ta nữa, đợi tới lúc ta ba mươi tuổi thì sẽ trở thành một con ma ốm, mặc dù chúng ta hợp lại không tốt, nhưng có thể tách được, võ công của người sắp đại thành, mặc dù y thuật của ta tốt nhưng nó không có tác dụng gì cho người, nữ nhân trên thiên hạ rất nhiều, nữ nhân hiểu ý người cũng không khó tìm, chỉ cần người muốn, dựa vào thân phận địa vị của người, muốn dạng nữ nhân thế nào chẳng được? Ta chỉ là một vị khách đi qua cuộc đời người mà thôi, buông tha cho ta đi”

Cô vốn không tính nói với hắn những điều này, ít nhất là trước khi chấm dứt kịch tình, cô không muốn chủ động nói tới, tuy rằng phái Hằng Sơn đã được an bài, cũng đã tính tự mình tiêu diệt Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần, nhưng... chuyện gì cũng có vạn nhất, bây giờ tách khỏi Đông Phương Triệt, nó không có gì tốt cho cô, lúc trước chạy trốn... chẳng qua là do mình trẻ con tùy hứng, khác với lời nói mỗi người một ngã bây giờ của cô, nó hoàn toàn không cùng một khái niệm.

Nhưng hôm nay đã nói đến nay, vậy thì nói hết đi, chuyện tình cảm cứ giấu kín thật sự rất khó chịu, mà cô cũng không phải loại

người lạnh lùng gì, cho dù hẳn thiếu cô không ít, nhưng tính lại, đạo sinh tồn trên đời này là như vậy, người mạnh là vua, hẳn mạnh hơn cô, bắt cô, còn cô muốn sống thì phải nghe lời hẳn, cái gọi là ai thiếu ai, thật ra chẳng có nghĩa gì, nếu hẳn đổi cách khác để đối xử với cô cũng có thể đạt được kết quả tương tự, đương nhiên, cũng sẽ không có cục diện hôm nay, tình cảm khúc mắc rối loạn, không thể cắt đứt được. Nhân quả, nhân quả, phải có nguyên nhân mới có quả, có quả thì sinh ra tính người, cứ tuần hoàn như vậy, khái niệm đúng sai rất mơ hồ.

Giống như hẳn nói, nếu ai cũng nói chuyện ai thiếu ai với hẳn, vậy hẳn chết rất nhiều lần rồi.

Nghi Lâm không phải đũa ngọc, cũng không phải kẻ có thần kinh thô, chứ không như người khác, không biết chuyện lại chẳng biết quy củ, luôn muốn báo thù người khác, loại người như thế được phân ra ba loại: Một là người tham lam, hai là người trọng tình, ba là người thích để tâm vào chuyện vụn vặt.

Cô tự nhận mình không thuộc ba loại trên, cũng không có bất kỳ thù hận nào với Đông Phương Triệt, cô và hẳn, đã sớm không có giới hạn để phân rõ.

Đông Phương Triệt cười khẽ một tiếng, thân thể đề lên người cô, môi hai người gần như chạm vào nhau, chỉ cách 1mm.

“Ta là người, cũng có tình cảm, tim cũng sẽ đau, đau tới mức tận cùng cũng sẽ khóc, lúc khóc sẽ muốn dựa vào người khiến ta yêu tâm, đó là người ta yêu, Nghi Lâm, muội có thể không xem trọng tình cảm của ta dành cho muội, nhưng mà... Đừng giẫm lên nó”

“Ta... ưm...”

Nụ hôn này, điên cuồng, hỗn loạn, như gió mưa bão táp, lại giống như cơn mưa phùn nhẹ nhàng, đầu óc cô trống rỗng, tim bỗng dưng đau, cũng có chút buồn, lời nói của hẳn khiến cô áy náy, cái từ buồn cười như vậy lại dành cho hẳn.

Không biết hôn bao lâu, tay hắn cũng kịch liệt như nụ hôn của hắn, dùng nội lực đánh rách áo quần trên người cô, hai người hôn mãnh liệt, khiến cô mê loạn, còn hắn nóng cháy.

Môi hắn dần rời khỏi môi cô, trượt xuống cái cằm tinh xảo, hôn lên xương quai xanh của cô, nơi nào đi qua cũng để lại dấu vết, lúc đi ngang ngực, hô hấp của hắn dồn dập gần như làm đau cô, đầu lưỡi của hắn liếm lên nụ hoa đỏ sẫm, tay đặt ở chỗ còn lại chơi đùa, da thịt mềm mại của cô khiến hắn điên cuồng, một tay thì chơi đùa với nụ hoa nhỏ trên ngực cô, tay còn lại chậm chạp đi xuống, luồn vào giữa bắp đùi cô...

“Không cần!” Nghi Lâm tỉnh táo lại, tình huống trước mắt thật sự rất loạn, để cô ngắt đi!! Nghi Lâm ai thán trong lòng, vừa xấu hổ lại vừa giận dữ, không biết như thế nào!

Tay chân hắn đột ngột ngừng lại, thân thể Đông Phương Triệt áp lên người cô, không cho cô động đậy, bất đắc dĩ nói “Võ công ta chưa luyện thành, muội sợ cái gì?”

“Người đứng lên! Có biết nam nữ thụ thụ bất thân không?”

“Muội để ta ôm muội như vậy là được, ngoan, ta sẽ không động tay chân”

“Đã thế này người còn muốn gì nữa? Đứng lên cho ta!”

Đông Phương Triệt vô lại nói “Nếu không cho ta ôm, ta cột muội trên giường ba ngày ba đêm” Tay nhẹ nhàng nhéo lên mí mắt nhỏ của cô “Còn không mau mặc quần áo vào?”

“Đồ vô sỉ!”

Đông Phương Triệt nói “Ta chỉ muốn ôm muội một cái, dù sao cũng đã xảy ra, cái gì không nên nhìn cũng nhìn hết rồi, ngoan, nghe lời”

Nghe lời cái rắm! Nghi Lâm thật sự rất xấu hổ và vô cùng tức giận, cô không biết lúc này mình bị sao nữa, lúc hắn nói đến ‘Đừng giẫm lên nó’, cô có chút đau lòng, ánh mắt chua xót, lúc hắn hôn cô, cô lại không đẩy hắn ra, chỉ tại lúc đó, cô bị xúc động....

Đông Phương Triệt thấy cô bắt đầu tức giận, lo lắng cô vì giận dữ mà bệnh lại, như vậy sẽ rất tệ, không chọc cô, nhanh chóng đứng dậy, lấy chiếc chăn rơi trên mặt đất quấn lên người cô, còn mình thì ở ngoài chăn.

“Được rồi, đừng giận, là lỗi của ta, lúc này động tình, ta không có ý mạo phạm muội” Nhéo mũi cô một cái, Đông Phương Triệt chủ động lấy lòng.

Vẻ mặt hắn dịu dàng như vậy khiến cô không thể trút giận, cái này là chuyện gì đây? Nghi Lâm dùng chăn bịt kín đầu, trong lòng bắt đầu rối rắm.

Đông Phương Triệt không cản cô, dù sao cô còn nhỏ, chuyện này quả thật dọa chết cô, nhưng mà hắn cũng rất giận, nên không nhịn được... chẳng qua... thật sự rất mềm mại... đáng giá.

Đêm nay, cả hai người đều không nói chuyện với nhau.

Sáng sớm hôm sau, lúc mặt trời chưa lên, Nghi Lâm đã xốc chăn, thật ra, lúc cô làm ổ trong chăn cũng không nghĩ gì, chỉ ngủ, vừa tỉnh dậy đã là giờ này.

“Tỉnh?” Âm thanh khàn khàn của Đông Phương Triệt vang lên bên tai cô, Nghi Lâm liếc hắn, tức giận nói “Người đi ra ngoài, ta muốn mặc quần áo”

Đông Phương Triệt gật đầu, lúc mang giày rời đi thì hôn trộm lên mặt cô một cái, sau đó mới vui vẻ đi ra khỏi phòng ngủ. Nghi Lâm thở dài, nghiệt trái, nghiệt trái.

Quần áo hôm qua không thể mặc được, nhuyễn giáp cũng bị hắn dùng nội lực phá hủy, nam trang không thể mặc, cũng may hầu kết

hôm qua đã mất, vừa vặn có thể mặc nữ trang, thật ra mặc nam trang hay nữ trang đều như nhau, may là lần này cô mang theo hai ba bộ váy nữ.

Mặc quần áo xong, lúc đang chiến đấu hăng hái với mái tóc thì Đông Phương Triệt đi vào, thuận tay cầm lược từ tay cô, bất đắc dĩ nói “Lớn vậy còn không biết chải tóc” Từ lúc cô mười ba tuổi, ngày nào hấn cũng chải tóc cho cô, lúc mới bắt đầu, hấn làm không tốt, năm năm trôi qua, cũng quen tay, kỹ thuật của hấn đã mạnh hơn cô rất nhiều lần.

“Sớm tới tháng của muội, có cần mua ít bông không?”

“...”

“Lâm Nhi?”

“Ta có mang theo”

“Vậy ta an tâm”

“...”

Một lát sau, hấn đã búi cho cô được kiểu nguyệt kế, rất đẹp.

“Trâm cài tóc đâu?”

“Không đem”

“Vậy dùng trâm của ta trước”

Đông Phương Triệt rút cây trâm bạch ngọc trên đầu hấn xuống, đem nó nhập vào trong tóc búi củ cô, tuy là kiểu nam nhưng màu cây trâm này hơi nhạt, hình dáng đơn giản, không phân rõ kiểu nam hay nữ.

“Ta đã phái người đi Thiên Sơn tìm hoa Triều Tịch, nếu tìm được sẽ báo tin lại, lúc đó ta sẽ mang muội đến Thiên Sơn”

Nghi Lâm kinh ngạc nhìn hấn, Đông Phương Triệt cười với cô “Ta sẽ không để muội chết trước ta, cho dù không sinh con cũng không sao, với ta mà nói, có con hay không đều như nhau, ta đồng ý

đời này sẽ không có người phụ nữ nào khác ngoài muội, nên đừng nói chuyện phụ nữ với ta”

“Ngươi...”

“Mày của Lâm Nhi rất đẹp, muội rửa mặt xong thì để ta vẽ mày [1] cho muội được không?”

[1] Cái này mình đã từng chú thích rồi, nếu bạn đọc [Bút ký] thì đã biết rồi, bạn nào chưa đọc thì mình giải thích lại.

Thời cổ đại, đàn ông vẽ mày cho phụ nữ chỉ là hành động của một người đàn ông dành cho người phụ nữ mình yêu với lời hứa tình yêu bất diệt của mình dành cho người phụ nữ đó, hành động này thường dành cho cặp vợ chồng hơn là dành cho cặp đôi yêu nhau.

Thật ra, thời xưa muốn một người đàn ông vẽ mày cho người phụ nữ rất khó, Triệt ca có thể hạ mình làm những việc này, tình yêu của anh ấy dành cho Nghi Lâm thật sự rất là...mãnh liệt.

“Ta...”

“Ta không quen hẹn ước ba năm, cho dù ba năm sau muội từ chối ta, ta vẫn sẽ tìm hoa Triều Tịch cho muội” Dĩ nhiên, ba năm sau hẳn có cách khiến cô không thể từ chối hẳn.

Nghi Lâm ngậm miệng, cô không biết nói cái gì cho tốt, cứ cảm thấy mình có lỗi với hắn, cảm giác này rất tệ.

Ăn sáng xong, Đinh Nhất vào báo: Nhậm đại tiểu thư cùng Lệnh Hồ Xung của phái Hoa Sơn ở trong phòng một canh giờ, không biết làm gì cụ thể, lúc này mới có tin mới, nói sáng sớm Lệnh Hồ Xung lại vào phòng Nhậm đại tiểu thư.

Nghi Lâm tò mò hỏi “Nhậm đại tiểu thư đang ở Lạc Dương?” Thật ra cô càng muốn hỏi, vì sao các ngươi biết chuyện này? Cô không nghĩ tới ngay cả cạnh Nhậm đại tiểu thư cũng có thám tử, kịch tình đã sửa ra, trong nguyên tác, nếu Đông Phương Bất Bại có thủ đoạn này thì không bị Nhậm Ngã Hành thiết kế mà chết rồi.

Đông Phương Triệt gấp một miếng bánh đậu xanh bỏ vào đĩa của cô, thản nhiên giải thích “Năm này nàng ta cũng ở đây ba tháng” Sau đó nói với Đinh Nhất “Cho người tiếp tục nhìn là được, bên Nhạc Bất Quần cũng phải chú ý cẩn thận, báo lại mọi lúc”

Chương 54: Bắt đầu chuyển trời

Edit: Dương Tử Nguyệt

Trong Phong Nhã viện có một ao nhỏ, bên trong nuôi hơn mười loại cá, thời tiết hôm nay có chút âm trầm như muốn mưa, kỳ kinh nguyệt của Nghi Lâm đến rất đúng lúc, bởi vì là ngày đầu nên ra không nhiều. Đông Phương Triệt không cho cô xuống giường, cô gái nhỏ không muốn nằm trên giường, dựa vào cửa sổ nhìn ra ao cá nhỏ bên ngoài, Nghi Lâm hưng phấn nói “Đông Phương, ta muốn câu cá” Từ cái ngày ai muội đó trở về sau, cô không gọi hắn là sư phụ mà gọi hắn là Đông Phương.

Hai người đều hiểu ý tứ này, dù sao cũng đã như thế rồi, nếu gọi ‘sư phụ’ cũng có chút hơi...

“Câu cá?” Đuôi lông mày Đông Phương Triệt nhếch lên, cười nói “Nếu muội không sợ đám giun mềm mềm tòm tòm đó thì chẳng sao”

Con giun... A....

Nghi Lâm thay đổi ý nghĩ ngay lập tức, nói “Ta không câu cá”

Thấy cô nhát gan như vậy, Đông Phương cốc đầu cô một cái, bất đắc dĩ nói “Nếu như muội đấu với người khác, nhược điểm này sẽ hại muội”

Nghi Lâm bĩu môi nói “Trên người ta có một đống mê dược, chưa ngu tới mức đi đánh nhau với người khác đâu”

Tuy cô nói cũng có lý nhưng hắn sẽ không để người khác có cơ hội ra tay với cô, nhưng mà... cái bộ dạng lúc này của cô giống như người ta đánh nhau đều là kẻ ngốc khiến hắn rất muốn đánh cô mấy cái.

Chạng vạng, cơn mưa tích góp trong một ngày bắt đầu hạ xuống, đám chim nhỏ bên ngoài cũng đi tìm chỗ trú mưa, Đông Phương Triệt vẫn giống như trước, đứng ở cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, nửa canh giờ trôi qua như thế. Nghi Lâm đã quen với chuyện này, với lại cô không tính để ý cái trò thiếu não này của hắn, cho nên lúc hắn xem mưa, cô chán nản nghịch bàn cờ, tự mình chơi trò cờ năm quân.

Đông Phương Triệt đột nhiên xoay người gọi cô “Lâm Nhi”

“Hà?”

“Vì sao mọi người không hỏi ta?”

“Hỏi cái gì?”

“Tiểu nha đầu, đừng giả bộ ngu ngốc với ta” Hắn thản nhiên nói.

Nghi Lâm cười cười, cầm quân cờ trên tay, không ngừng đầu nói “Ai không có bí mật trong lòng, ta cũng có chuyện không muốn nói cho người biết”

Đông Phương Triệt nghe vậy thì đề nghị “Vậy chúng ta trao đổi bí mật nhé?”

Nghi Lâm liếc hắn xem thường, trực tiếp lắc đầu từ chối, Đông Phương Triệt hỏi vì sao, Nghi Lâm nói “Bí mật là bí mật, nói ra thì đâu còn là bí mật nữa?” Đông Phương Triệt nói “Chúng ta thổ lộ tình cảm để xúc tiến tình cảm không tốt sao?” Nghi Lâm ngáp một cái, thản nhiên nói “Chưa từng nghe thấy phụ nữ càng thần bí càng có mị lực sao?”

Đông Phương Triệt nghe xong thì câm nín, nhưng cũng không ép buộc cô, thấy cô cũng nói có lý, càng thêm yêu thích cô, cũng có chút lo được lo mất.

Năm ngày sau, Nghi Lâm cuối cùng cũng thoát khỏi những ngày nghỉ một lần trong tháng của mình, tâm trạng rất tốt, sáng sớm đã cầm kiếm để luyện Thương Hải, dáng người xa hoa, nhẹ nhàng dụ

người. Đông Phương Triệt nhìn cô từ cửa sổ, nghịch ngợm lấy cây trâm ngọc trên đầu ném qua bằng nội lực, cây trâm mang theo lực sát thương và tốc độ rất nhanh, Nghi Lâm rất ít khi đánh nhau, trước kia luyện kiếm cũng có đấu với ba anh em nhà họ Đinh, nhưng mà tình huống bất ngờ như vậy là lần đầu cô gặp nên cô hoảng hốt, mắt thấy cây trâm sắp bay đến, cô quên mất sử dụng ‘Lãng Ba Vi Bộ’, Đông Phương Triệt lắc đầu, vung tay áo lên, cây trâm ngọc giống như cây kiếm sắc bén trở lại trong tay hắn. Một cái vung tay này của hắn, động tác mạnh mẽ nhưng lại tự nhiên, sinh động như nước chảy mây trôi, độ chính xác rất chuẩn, có thể làm như vậy phải có nội lực rất thâm hậu, cũng mạnh tới mức khiến người khác phải sợ hãi.

Đông Phương Triệt bay từ lầu hai xuống, cốc trán cô, trách mắng “Bây giờ đã biết mọi yếu thế nào chưa?”

Nghi Lâm giống như chưa hoàn hồn từ chuyện lúc nãy, kinh ngạc chớp mắt mấy cái, không nói gì, Đông Phương Triệt thấy cô như vậy, lòng mềm mại, dịu dàng trấn an “Mọi chưa từng đấu với người ta, lúc nãy không biết đánh trả không phải là lỗi của mọi, sau này luyện tập một ít là được” Nghi Lâm không phải là người không biết tốt xấu, cử chỉ này của Đông Phương Triệt là để chỉ cho cô biết mình thiếu cái gì, để tránh cô mỗi ngày đều bảo mình giỏi võ công.

Ngoan ngoãn gật đầu nói “Vậy sau này người phải thường đấu với ta”

Đông Phương Triệt vén tóc rối của cô lui sau tai, thản nhiên nói “Đương nhiên” Mặc dù hắn tin tưởng mình có thể bảo vệ cô một đời, nhưng chuyện gì cũng không thể đoán trước được, chỉ có cô mạnh mẽ mới có thể không bị tổn thương gì quá lớn.

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua, bọn họ đã dừng ở Lạc Dương mười ngày, ngày nào Đinh Nhất cũng mang tin tức mới nhất tới, mấy ngày nay Lệnh Hồ Xung đều đến Lạc Trúc hạ, ở trong phòng

Nhậm tiểu thư hai canh giờ, không ai biết bọn họ làm gì trong phòng, chỉ nói ngày nào cũng có tiếng đàn truyền ra từ trong phòng, giống như hai người dạy và học đàn.

Võ công của Nhậm đại tiểu thư và Lục Trúc Ông không tồi, tới gần thì bọn họ sẽ phát hiện nên thám tử không dám tới gần.

Mà bên Nhạc Bất Quần lại không có gì đặc biệt, chỉ làm khách ở nhà họ Vương.

Nghi Lâm tò mò hỏi Đông Phương Triệt “Có phải Nhậm đại tiểu thư thích Lệnh Hồ Xung rồi không?” Đinh Nhất đứng tại chỗ kia, xem như chưa nghe cái gì, mà dù biết cũng không nói, biết điều lui ra. Đông Phương Triệt nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống, thản nhiên nói “Nếu nàng ta thật sự thích đồ đệ của phái Hoa Sơn sẽ khiến người khác chê cười” Nghi Lâm hỏi tại sao, Đông Phương Triệt lau miệng cho cô, nhẹ giọng nói “Lâm Nhi, muội có biết người trên giang hồ gọi Nhậm đại tiểu thư là gì không?” Nghi Lâm lập tức đáp “Đồng Mộ Niên nói với ta rồi, rất nhiều người gọi nàng ta là Thánh Cô, phải không?”

Đông Phương Triệt nghe cái tên Đồng Mộ Niên thì nhú mày, thấy sắc mặt tiêu nha đầu bình thường, hẳn cũng không nói gì, đành nói tiếp “Các giáo chúng khắp Nhật Nguyệt thần giáo, còn có rất nhiều giáo đồ bên ngoài, mặc dù những người này đều là giáo chúng, nhưng thật ra bọn họ đều bị Tam Thi Nã thần đan khống chế, ngày thường không có ai quản lý thì tự sinh tự diệt, hàng năm phải nhận thuốc giải một lần, lúc ta mới lên làm giáo chủ, cố ý ra oai phủ đầu bọn họ một chút, đưa thuốc giải tới muộn mấy ngày, những người này cũng không ngu, cầu ta không được thì chạy tới chỗ Nhậm Doanh Doanh xin, Nhậm Doanh Doanh là con gái duy nhất của Nhậm giáo chủ, ta nhìn nàng ta lớn lên, đương nhiên không thể đánh vào mặt nàng ta, coi như bán cho nàng ta một nhân

tình, để người trong giáo biết, mặc dù Đông Phương Bất Bại ta tàn nhẫn nhưng rất nhớ tình xưa”

Nghi Lâm ra vẻ buồn bã nói “Nếu những người này đến cầu ta, không phải thanh danh của ta sẽ lớn hơn nữa sao?”

Đông Phương Triệt cười ha hả, nhin không được hôn trán cô một cái nói “Muội là đồ đệ duy nhất của ta, ai cũng biết ta sùng ái muội vô cùng, danh hiệu ‘Thánh Cô’ này là do giáo chúng tự phong, không có ý nghĩa gì với thần giáo, mà muội.... Danh hiệu của muội còn cao hơn nàng ta rất nhiều” Nói tới đây, hần thở dài “Muội đến từ phái Hằng Sơn, thân phận rất miễn cảm, mà muội lại rất coi trọng phái Hằng Sơn, nếu thân phận bị lộ ra ngoài, phái Hằng Sơn có thể sống yên sao? Nếu không phải cố kỵ điều này, thanh danh của muội không kém ta chút nào đâu”

Nghi Lâm đương nhiên hiểu được đạo lý này, nếu không phải mấy năm nay có Đông Phương Triệt đè nặng, thân thể của cô đã sáng tỏ khắp giang hồ, điều này khiến cô cảm kích rất nhiều.

Có điều...”Nếu không ở Hắc Mộc Nhai, dựa vào y thuật của ta nhất định đã nổi hơn tên Bình Nhất Chỉ kia, chắc hẳn mọi người đều ca tụng công đức của ta, gọi ta là thần y”

Lời này của cô không giả, nếu cô là đệ tử phái Hằng Sơn, dựa vào y thuật của cô nhất định sẽ rất nổi tiếng, địa vị của phái Hằng Sơn cũng sẽ từ đó mà đi lên. Đáng tiếc...cô gặp phải hần, cho nên những điều đó đều trở thành mây bay, Đông Phương Triệt thấy cô chu miệng, biết điều không nói điều này, chỉ thúc giục cô ăn điểm tâm nhanh, tâm tư rất âm hiểm!

Về phần tại sao Nhậm Doanh Doanh vừa ý Lệnh Hồ Xung rất buồn cười....đã không quan trọng tới mức bàn lại, đáp án đã rất rõ.

Hai ngày nữa trôi qua, đêm nay, Đông Phương Triệt đột nhiên nói với Nghi Lâm, bảo cô chuẩn bị nhiều mê dược và độc dược, Nghi Lâm hỏi hần muốn làm gì, cũng có chút phòng bị, sợ hần đi

làm chuyện xấu. Đông Phương Triệt tức giận nói “Không phải muội muốn gây phiền toái cho phái Tung Sơn sao? Bình thường ta đã không có thời gian ở với muội, nếu phái những người khác đi thì không ổn, đành phải dùng thủ đoạn ngầm này”

Khóe miệng Nghi Lâm co rút, nghe chữ ‘ngầm’ trong miệng Đông Phương Bất Bại...thật sự khiến người khác xấu hổ mà ~

“Người cam đoan chỉ đối phó với phái Tung Sơn thôi nhé! Tuyệt đối không được làm hại người khác” Cô lo lắng yêu cầu.

Đông Phương Triệt khinh thường nói “Nếu không phải vì muội để ý phái Hằng Sơn, không muốn làm rối, ta cần gì phải làm mấy thủ đoạn tiểu nhân này?” Vì cô, hẳn có thể làm bất cứ chuyện gì. Cho dù là ma giáo cũng chú ý quy củ của giang hồ, mấy thứ như mê dược này đúng là không lên mặt bàn được.

Nghi Lâm biết hẳn vì mình, cảm thấy cảm động, nhịn không được dịu dàng nói “Làm vậy có thể khiến người khác giận không? Có mang tới phiền toái cho Nhật Nguyệt thần giáo không?” Dù sao cái loại kỹ xảo ti bỉ này, đối với chính đạo mà nói thì chỉ có ma giáo mới làm được. Nếu vì hành vi ích kỷ của cô mà làm phiền Nhật Nguyệt thần giáo...còn khiến hai bên đánh nhau... Nhớ tới cái cảnh quần hùng vây quanh Quang Minh đỉnh trong [Ý Thiên Đồ Long Ký]... Cái này.... Thật sự rất đáng sợ....

Biết nha đầu này bắt đầu mềm lòng, Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Yên tâm, ta sẽ để lại chút chứng cứ, chỉ thẳng về phía Bạch Liên giáo của Nam Cương”

Bạch Liên giáo? Tuy rằng chuyện này không có đạo đức, nhưng Bạch Liên giáo lại ở Nam Cương, chuyên dùng độc, chính đạo cũng không thể vì mấy người bị phế võ công của phái Tung Sơn mà chạy tới Nam Cương báo thù. Nghĩ tới đây, Nghi Lâm nói với Đông Phương Triệt “Vậy người đừng có giết người của phái Tung Sơn, chỉ

phế võ công của mười ba người là được, năm trước không phải người đã phế ba người sao? Còn mười cũng đừng giữ lại ai”

Đông Phương Triệt im lặng nhìn cô, rất muốn nói, với người tập võ mà nói, phế võ công còn không nhân từ bằng việc lấy mạng họ luôn, nhưng người của phái Tung Sơn không thể giết, nếu giết thì vấn đề rất nghiêm trọng, có khi ‘ăn trộm gà không được mà mất nắm gạo’, đắc tội cả hai bên, hẳn không sợ chính đạo và Bạch Liên giáo kia, nhưng nếu họ liên thủ lại thì Nhật Nguyệt thần giáo sẽ tổn thương rất lớn, hẳn là giáo chủ, phải tìm điều tốt ban cho giáo chúng chứ không phải đưa họ tới miệng của tử thần.

Đêm nay, có hai tên có chú ý rất thiếu đạo đức nói chuyện, giang hồ sắp chuyển trời rồi....

Chương 55: Đơn giản

Edit: Dương Tử Nguyệt

Nghi Lâm bỏ ra hai ngày để chuẩn bị mê dược, độc dược nhưng không chọn thuốc trí mạng. Đông Phương Triệt đem cái hồ chơi người này giao cho Đinh Nhất, bảo hắn tự mình về tổng đàn chọn thân tín làm việc bí mật. Bọn họ đánh lén, lại còn dùng thuốc để đánh lén, chuyện này không lên mặt bàn được, còn phải vu oan giáo họ, đương nhiên càng ít người biết càng tốt, vì vậy chỉ có thể chọn thân tín.

Công việc của Đinh Nhất giao cho Đinh Tam, Đinh Nhị chủ yếu phụ trách phần ăn, mặc, ở, đi lại của hai người này.

Hai ngày trôi qua, Đinh Tam đột nhiên đến nói, Nhạc Bất Quần của phái Hoa Sơn đã chào tạm biệt nhà họ Vương, ngày mai lên đường rời khỏi Lạc Dương.

Rốt cuộc nên xử lý tai họa ngầm Nhạc Bất Quần này như thế nào? Nghi Lâm suy nghĩ rất nhiều ngày, cô thấy giết người là tốt nhất, vĩnh viễn không xuất hiện nên sẽ chẳng có hậu hoạn. Nhưng bây giờ người ta còn chưa làm chuyện thiếu đạo đức, giết như vậy thì quá mức, nhưng nếu chỉ phế võ công... Nếu hấn chiếm được [Tịch Tà Kiếm Pháp] thì sao? Không phải rất sốt ruột sao? Cuối cùng cô gái nhỏ vẫn mềm lòng, quyết định đi tới Phúc Châu một chuyến, nên hủy [Tịch Tà Kiếm Pháp] mới tốt, như vậy không những có thể ngăn được nguyên nhân của bi kịch mà còn có thể cứu vớt được tình yêu đau khổ của Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San, xem như làm việc tốt tích đức.

Đông Phương Triệt hỏi Nghi Lâm nên ra tay với người phái Hoa Sơn lúc này, ở vấn đề này, hấn rất tôn trọng cô. Nghi Lâm nhớ rõ trong nguyên tác, phái Hoa Sơn dùng thuyền rời khỏi Lạc Dương, muốn đánh lén trên thuyền không tiện, mà nó cũng không quan trọng tới mức đuổi lên thuyền người khác, nghĩ một lát rồi mở miệng nói “Nếu ngày mai người phái Hoa Sơn phải đi, nhất định hôm nay nhà họ Vương sẽ mở tiệc tiễn đưa, ra tay đêm nay là tốt nhất, một nhóm người ở cùng với nhau, phóng thuốc mê cũng rất tiện” Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, bắt đắ dĩ nói “Nếu quyết định ra tay ở Lạc Dương, sao không nói sớm, đỡ lãng phí ở đây” Nghi Lâm nhúc đầu cười mỉa “Ta cũng mới nghĩ tới mà”

Đánh lén trong vòng nửa canh giờ, vô cùng thuận lợi, Đông Phương Triệt dùng thủ pháp đặc thù phế đi công lực mấy chục năm của Nhạc Bất Quần, mái tóc và chòm râu đem lập tức đổi thành màu hoa râm, trên mặt cũng xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, nhìn qua có vẻ già hơn hai mươi tuổi, có nội công và không có nội công có khác nhau lớn như vậy đấy! Nghi Lâm nhìn hiện trường ‘Thay đổi’ này mà quyết tâm, nhất định phải luyện nội công cho tốt, cho dù sống tới năm mươi tuổi vẫn phải giữ tuổi thanh xuân mới được!

Lúc gần đi, cô gái nhỏ còn để Đông Phương Triệt phế luôn võ công của nhị đệ tử Lao Đức Nặc của phái Hoa Sơn, gian tế ở phái Tung Sơn nhất định không được thứ gì tốt, không có võ công thì ngoan ngoãn tới già để chờ chết là tốt, ít làm chuyện ác đi.

Trở lại Phong Nha viện, Nghi Lâm khó tin nằm trên giường, chuyện khiến cô rối rắm mười mấy năm lại giải quyết đơn giản như vậy, nghĩ tới áp lực, nặng nề, rối rắm trong quá khứ... Sự thuận lợi của đêm nay như cười châm chọc cô trước kia rất ngốc, nhưng ngốc thì ngốc thôi, nếu không phải Đông Phương Triệt có ý với cô, chỉ dựa vào cô thôi sẽ rất khó khăn, đây là sự khác biệt giữa việc có núi dựa và không có núi dựa, trách không được người ta nói “Có cây đại thụ ở đằng sau sẽ đứng rất thẳng”, lời lẽ rất có lý.

Đông Phương Triệt vỗ tiểu nha đầu đang lăn qua lăn lại trên giường, buồn cười nói “Sao cao hứng như vậy?”

Nghi Lâm ngồi dậy, nụ cười biến mất, nghiêm túc nhìn hấn “Đông Phương, cảm ơn” Chuyện này đối với hấn chẳng qua là chuyện nhỏ, nhưng với cô là gánh nặng ngàn cân, đợi sau khi giải quyết chuyện phái Tung Sơn xong, lại hủy đi [Tịch Tà Kiếm Pháp], cô có thể thoải mái thật sự, từ này về sau, cô không còn là ‘Nhà tiên tri’, nếu sau này phái Hằng Sơn xảy ra chuyện gì, cô không cần tự trách mình, bởi vì chuyện có thể làm cô đều đã làm hết rồi.

Hết sức, coi như là trả lại ơn của phái Hằng Sơn.

Đông Phương Triệt sẽ không thả cô, cô biết điều đó, cô không phải đưa ngốc, hẹn ước ba năm cái gì chứ? Ở chung với nhau chín năm, nếu không biết cách làm người của Đông phương Triệt thì quá ngu rồi.

Phái Hằng Sơn, cô về không được.

Đông Phương Triệt đứng lên giường, nhìn cô, thản nhiên nói “Ta làm điều này không phải để muội cảm kích ta, muội biết ta muốn cái gì, Lâm Nhi, sau này đừng nói cảm ơn với ta, ta không thích”

Nghi Lâm bối rối cúi đầu, đột nhiên không dám nhìn thẳng hẳn, cứ cảm thấy ở trong đôi mắt phượng hẹp dài của hẳn sẽ khiến cô bại lộ rất cả, kể cả sự xấu xa nhỏ bé nhất.

Vì sao lại có loại cảm giác kỳ quặc này với Đông Phương tiểu tặc vậy????? Cô không cam lòng!!!

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe ngựa chậm chạp rời khỏi cửa thành, Đinh Nhị đánh xe, Đinh Tam cưỡi ngựa đi theo bên cạnh. Suốt dọc đường đi không hề nghe thấy chuyện liên quan tới phái Hoa Sơn và nhà họ Vương, xem ra tin tức đã bị phong tỏa. Nghi Lâm ở trên xe ngựa ăn mút hoa quả, thấy Đông Phương Triệt nhìn mình chằm chằm, khó hiểu nói “Ngươi nhìn ta làm gì? Muốn ăn mút hoa quả sao?” Đông Phương Triệt lắc đầu cười nhạt, thờ dãi “Sao ta có thể xem trọng nha đầu lừa đảo như muội nhỉ?” Giọng điệu mang theo sự chế nhạo bản thân. Nghi Lâm chu miệng không nói tiếp, chuyện này càng nói càng loạn, vẫn nên câm miệng đi thôi.

Ăn mút hoa quả xong lại mở hộp điểm tâm, Nghi Lâm chưa kịp bỏ miếng bánh vào miệng thì Đông Phương Triệt đã nhướn người đến há mồm ăn, đầu lưỡi còn ái muội liếm mảnh vụn lên đầu ngón tay cô, lại thêm khuôn mặt tuấn dật xinh đẹp của hẳn, thật sự rất câu người. Nghi Lâm cảm thấy sự tê dại từ đầu ngón tay bắt đầu lan ra khắp cơ thể một cách nhanh chóng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Ngươi, ngươi không có tay sao?” Cô hét àm lên, có lẽ ngay cả cô cũng không nhận thấy được khuôn mặt của mình đã lạng lẽ đỏ bừng lên, nhìn rất quyết rũ. Đông Phương Triệt nuốt miếng bánh, híp mắt nhìn cô, đột nhiên hai tay ôm lấy cô, cô chưa kịp phản kháng đã hôn lên môi cô, liếm, cắn, lưỡi quấn lưỡi... Nụ hôn này không dài, cũng là lần đầu tiên cô cam tâm tình nguyện, không chống đậy, còn chủ động triển miên.

Lúc nụ hôn chấm dứt, cô thở hồng hộc. Không nói nhiều cũng không ngẩng đầu nhìn hắn, cô rất loạn, nhưng không để lộ trên mặt, chỉ thản nhiên nói “Ta muốn ngủ một lát” Nói xong lập tức nhắm mắt ngủ, về phần cô nghĩ cái gì chỉ mình cô biết.

Trong xe ngựa trả một tập da thú, Đông Phương Triệt ôm lấy cô, ngửi mùi thuốc hỗn loạn trên người cô, cười một lát cũng nhắm mắt lại ngủ.

Từ Hà Nam đến Phúc Kiến có chút xa. Đông Phương Triệt không hiểu tại sao tiểu nha đầu này phải đến Phúc Kiến Phúc Châu, nhưng nếu cô muốn đi thì đi thôi, hắn đã đồng ý cho cô ba tháng du lịch, bây giờ chỉ mới hơn hai mươi ngày, thời gian còn rất dài.

Rời khỏi Hà Nam, một đường đến An Huy, Chiết Giang, ở Ninh Ba đi thuyền sẽ đến Phúc Châu nhanh hơn đi xe ngựa một ít, nhưng Đông Phương Triệt lại kiên trì đi đường bộ, Nghi Lâm hỏi hắn không biết bởi sao, Đông Phương Triệt híp mắt hỏi ngược “Không lẽ muội biết sao?” Nghi Lâm lắc đầu nói không, đời này, trước chín tuổi thì ở trên Hằng Sơn, sau chín tuổi lại sinh hoạt dưới mí mắt của hắn, biết mới lạ. Đương nhiên, ở kiếp trước, cô biết.

Đông phương Triệt cốc đầu cô hai cái, thở dài “Nha đầu gốc không hiểu lòng tốt của người khác” Không lẽ hắn suy nghĩ cho mình? Nghi Lâm nghi ngờ nhìn hắn, Đông Phương Triệt lại nhắm mắt không để ý cô, mặc kệ cô suy nghĩ miên man. Nếu không đi Ninh Bị, sẽ không đi qua Hàng Châu, nhưng sau khi ra khỏi An Huy, bọn họ vẫn đến Hàng Châu, Nghi Lâm nghĩ, có lẽ Đông Phương Triệt giống trong nguyên tác, nhất Nhậm Ngã Hành ở Hàng Châu, nếu không sẽ không lòng vòng như vậy mà trực tiếp đi Hoàng Sơn, tới Chiết Giang rồi đến Phúc Châu.

Tây Hồ nổi tiếng ở Hàng Châu nhất, cảnh sắc hiện đại và cổ đại khác nhau rất lớn, hồ nước càng trong trẻo, cảnh đẹp càng lịch sự tao nhã.

Nơi này cũng có một Đồng phủ, nhưng Đông Phương Triệt nói bọn họ chỉ ở đây một ngày, ở khách sạn là được.

Đêm khuya, Đông Phương Triệt nhẹ nhàng rút tay chân khỏi Nghi Lâm, xuống giường mang giày, đẩy cửa sổ dùng khinh công rời phòng, Nghi Lâm mở mắt, nhìn cửa sổ đang đóng chặt, đối thoại nhỏ của Đinh Nhị và Đinh Tam cũng nghe rõ, hình như hai người đang canh giữ ngoài cửa phòng mình, đã trễ thế này, hẳn là đi gặp Nhậm Ngã Hành ha? Nếu không cô không có cách giải thích khác.

Chương 56: Ái muội

Edit: Dương Tử Nguyệt

Đông Phương Triệt trở về vào bình minh, hẳn nhẹ nhàng chui vào trong chăn. Cẩn thận ôm lấy eo cô, thở nhẹ một cái, giống như có chút buồn bã. Nghi Lâm giật mình xoay người, tìm vị trí trong người hẳn ngủ lần nữa, có một số việc, hẳn không muốn cô biết thì giả vờ như không biết là được, còn sống chết của Nhậm Ngã Hành... Đông Phương Triệt không phải Đông Phương Bất Bại như trong nguyên tác, hẳn có ý của mình.

Chạng vạng hôm đó, bốn người nghỉ ngơi ở bên ngoài, bây giờ đã là tuần cuối cùng của tháng năm, lại ở phía Nam, thời tiết khô hạn, rất nóng nực. Đinh Nhị và Đinh Tam đi săn gà rừng thả hoang ở đây không xa, rửa sạch trong dòng suối nhỏ rồi bắt đầu nấu lửa, bỏ thêm ít gia vị mang theo rồi dùng nhánh cây đâm xuyên.

Nghi Lâm sợ rần rết nhất, lúc Đinh Nhị Đinh Tam bận rộn thì cô đưa ba bình sứ màu vàng cho Đông Phương Triệt, hẳn đã quen nhiệm vụ này, không nói nhiều, dùng khinh công rải thuốc bột xung quanh, đồng thuốc bột này dùng để chống rần rết, có nó, ngay cả muỗi không dám đến gần.

Ăn xong đồ nướng, Đinh Tam nói với Đông Phương Triệt “Giáo chủ, ngày mai sẽ tới, nhưng phải đi qua Tiên Hà Lĩnh, ngọn núi này gập ghềnh, lại ít người, chỉ sợ xe ngựa không qua được”

“Đinh tam thúc, Tiên Hà Lĩnh có thôn nhỏ nào sao?” Nghi Lâm mở miệng hỏi.

Đinh Tam trả lời “Có một trấn nhỏ, tên là Nhị Thập Bát Phô, nó cũng rất quan trọng trong việc giao thông của Mân Chiết, rất phồn hoa”

Nghi Lâm nghe vậy thì nhớ lại, trong nguyên tác, đại sư bá Đinh Tĩnh sư thái mất mạng ở đây. Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Sao mọi người biết thôn đó?” Nghi Lâm bình tĩnh nói “Nghe Đồng Mộ Niên nói qua” Sắc mặt Đông Phương Triệt khó coi hơn. Đinh Tam biết giáo chủ không thích Đồng hương chủ, nhanh chóng xen mồm nói sang chuyện khác, cung kính nói “Con đường ở thôn này có thể đi, có điều đi hơi xa một chút, nếu giáo chủ và tiểu thư không vội, thuộc hạ đề nghị không nên đi Tiên Hà Lĩnh, không chỉ do đường núi nguy hiểm, xe ngựa không qua được, phải đi bộ, mà ở đó có không ít rắn rết, chỉ sợ tiểu thư không muốn”

Cô thật sự...không muốn. Ngày thường Nghi Lâm ngồi xe ngựa rất thoải mái, muốn nằm thì nằm, muốn ngồi thì ngồi, cho dù có rắn rết gì đó, cô cũng không thấy. Nhưng nếu đi bộ... Thật sự khiêu chiến cực hạn của cô gái nhỏ, cô không sợ vất vả, nhưng rắn rết gì đó, không muốn gặp, cho dù gặp cũng không thể giãy đành đạch trên đường núi. Túi hương trên người chỉ có hiệu quả trong vòng năm thước, trình độ sợ rắn rết của Nghi Lâm đạt tới mức không thể tưởng tượng được, Đông Phương Triệt cũng không nói gì với nhược điểm này của cô, tiểu nha đầu này cũng là một cô nhóc kỳ ba, nếu người khác muốn chinh nàng, thật sự rất dễ.

Giáo chủ im lặng cảm thán, đối với nha đầu này, hẳn thật sự rất sung cô, bây giờ muốn thay đổi đã quá muộn, bản thân đành phải

che chở cho tốt.

Nếu Nghi Lâm biết suy nghĩ của hấn, nhất định sẽ liếc mắt, đó là tật xấu do cô mang từ kiếp trước đến, người liên quan cái lông gì?

Đông Phương Triệt hỏi đi đường vòng mất bao nhiêu ngày, Đinh Tam đã tính sẵn trong lòng, trả lời ba ngày. Ba ngày không ngắn, không thể trì hoãn lâu, Nghi Lâm không để Đông Phương Triệt nói gì, tự mình đánh nhịp với Đinh Nhị, đợi Đinh Tam xuống xe ngựa thì rời khỏi, Đông Phương Triệt cố đầu cô mấy cái nói “Muội càng ngày càng có gan làm loạn, ngay cả việc làm chủ ta cũng dám làm” Nghi Lâm xoay đầu bĩu môi nói “Ta sao dám làm chủ người? Chỉ là nghĩ tới tâm ý của người thôi” Đông Phương Triệt nghe xong rất vui mừng, cười nói “Vậy ý của Lâm Nhi là... Hai chúng ta có chung ý nghĩ sao?” Nghi Lâm nằm lên đệm, ngáp một cái, ủ rũ nói “Đông Phương, ta mệt” Nói xong liền nhắm mắt ngủ, hô hấp giống như giả ngủ. Đông Phương Triệt lắc đầu cười khỏ, nha đầu này ngày càng tinh quái.

Nửa đêm, Nghi Lâm đột nhiên đau bụng, ban đầu cô thấy không có gì lớn, chỉ cần nhăn mày nhăn nhịn là tốt, không nghĩ tới càng lúc càng đau, muốn nôn cũng không nôn được, đau tới mức đổ mồ hôi lạnh, cô cuộn mình lại. Đông Phương Triệt thấy có động tĩnh thì thức dậy, nhờ ánh sáng từ dạ minh châu thì thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, vội hỏi cô sao thế, Nghi Lâm bảo đau bụng, Đông Phương Triệt nhíu mày, vội vàng lấy hòm thuốc, trong hòm có rất nhiều bình hấn không biết làm thế nào, Nghi Lâm bảo hấn lấy thuốc từ bình màu tím.

Mặc dù uống thuốc nhưng không thể có hiệu quả lập tức, Đông Phương Triệt thấy cô đau đớn nên dùng tay xoa bụng cô, hấn vận nội lực nhẹ nhàng xoa nóng bụng. Cho đến một hồi lâu mới ổn, Đông Phương Triệt lúc này mới thở nhẹ, đuổi Đinh Nhị và Đinh Tam đang đứng bên ngoài đi ngủ.

Lúc trước vì đau nên Nghi Lâm cắn răng không há miệng, bây giờ thấy ổn hơn thì lầm bầm “Sau này ta không ăn thịt nữa” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Đông Phương Triệt thấy cô đáng thương hề hề, còn tính hỏi sao cô đau bụng thì nghe thấy cô oán giận, biết là lúc tối ăn nhiều đồ nướng, vừa giận vừa buồn cười, cô là loại người không thịt không vui, bây giờ lại nói không ăn thịt, chẳng qua vì trên người không tốt thôi, hấn không tin sau này nha đầu này không ăn thịt. Vì vậy cố ý chọc cô “Không ăn thịt thật sao?” Bây giờ Nghi Lâm vẫn còn có chút đau bụng, nghe hấn hỏi như vậy thì khó chịu nói “Không ăn!” Giọng của cô vốn mềm mại, lúc này lại hư hư thật thật, cho dù là kiểu khó chịu nhưng vẫn cảm thấy mềm mại, bàn tay vốn đang ở trên bụng cũng chậm rãi di chuyển, trực tiếp xoa lên bộ ngực mềm mại.

Nghi Lâm tức giận trừng hấn, đẩy hấn, đá hấn, Đông Phương Triệt dễ dàng giữ lấy cô, tay vẫn càn rỡ chơi đùa như trước, ôm cô nằm xuống, dịu dàng nói “Ngủ đi”

“Bỏ tay ra”

“Muốn ta điếm huyết ngữ của muội sao?”

“..”

“Ngoan”

Lúc mới bắt đầu, Nghi Lâm tức giận không ngủ được, cái tay di chuyển bậy bạ trên ngực cô rất đáng ghét. Nhưng một hồi sau, thân thể của cô vốn không tốt, lại ép buộc lâu như vậy, tinh thần không tốt, bất tri bất giác ngủ ngay. Lúc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, vừa tỉnh đã thấy Đông Phương Triệt ngồi bên cạnh, nhớ lại mấy hôm trước, tức giận quay người, kéo chăn lên che đầu lại.

Đông Phương Triệt thấy cô như vậy, trong lòng rất thoải mái, dùng sức kéo chăn xuống, tự mình kéo cô dậy, dịu dàng nói “Muội làm gì thế? Sao không đứng dậy? Bụng còn đau không?”

Nghi Lâm mất hứng trùng hấn, Đông Phương Triệt biết cô vẫn còn giận chuyện bản thân ‘Cháy nhà đi hôi của’, kéo cô từ gối mềm lên, khuôn mặt dịu dàng “Chuyện hôm qua là lỗi của ta, ta xin lỗi, mọi người đừng giận được không?” Dù sao hấn cũng đã chiếm tiện nghi của cô, nói mấy câu dỗ dành cũng chả sao, Đông Phương Triệt rất vui vẻ. Nghi Lâm bực mình khó chịu, nhưng cũng biết, giận thì giận vậy thôi, tên này mặt rất dày, hấn có thể chủ động xin lỗi đã tốt rồi, nếu muốn đánh hấn, ca này khó.

“Đợi ta luyện công tốt, nhất định đạp chết ngươi! Đạp chết ngươi!”

Đông Phương Triệt gật đầu “Năm trước mọi người cũng nói như vậy, ngoan, ta đợi mọi người đạp chết ta, bây giờ đi rửa mặt thôi, ăn xong chúng ta đi tiếp”

Cô gái nhỏ bỗng dung cảm thấy không có lực, Nghi Lâm nghĩ, muốn đạp chết hấn quả rất khó.

Cơm trưa là điểm tâm và ít cháo rau dại, Đông Phương Triệt và Đinh Nhị Đinh Tam ăn cá nướng... Nghi Lâm nhíu mày nhìn mấy cọng rau dại trong bát cháo, lại nhìn cá nướng thơm tho bên kia... Bỗng nhiên không có hứng ăn.

“Đinh Nhị thúc, con muốn ăn cá nướng”

Đông Phương Triệt nhíu mày nói “Không phải mọi người nói sẽ không ăn thịt nữa sao?”

“Ai nói? Không thể nào!!!” Nghi Lâm nhíu mày không thừa nhận.

Đông Phương Triệt nhíu mày, dở khóc dở cười, không làm khó cô, chỉ nói “Y thuật mọi người cao hơn ta, bệnh này cần phải điều dưỡng mới được, mọi người, tạm thời ăn chay mấy tháng, điều trị tốt rồi tính tiếp”

Nghi Lâm chu miệng nói “Mấy tháng là sao? Ba ngày là đủ rồi!”

Đông Phương Triệt không cãi lại, dù sao hẳn mới là người quyết định.

Sáu bảy ngày trôi qua, Nghi Lâm ngay cả miếng thịt mỡ cũng chưa bỏ vào bụng, Đông Phương Triệt quản rất nghiêm, hạ lệnh với Đinh Nhị Đinh Tam làm Nghi Lâm giận vô cùng. Bây giờ bọn họ vào Mân Địa, người nơi này phần lớn dùng Phương Ngôn, rất ít người nói giọng Quan Thoại, bốn người bọn họ chỉ có mình Nghi Lâm trở thành 'kẻ điếc', nghe gì cũng không hiểu.

Hôm nay, mấy người vào thành tìm chỗ nghỉ trọ, cũng giống như trước kia, Đông Phương Triệt ném một đồng tiền bao sân. Nhìn cháo trên bàn, Nghi Lâm buồn bực "Đông Phương, người có thấy gần đây ta thay đổi gì không?"

"Thay đổi?" Đông Phương Triệt nhíu mày "Ừm, hình như hơi gần chút, xem ra còn chưa dưỡng tốt, đợi lát nữa ta bảo Đinh Nhị đi mua ít tổ yến về, bồi bổ cho muội"

Khóe miệng Nghi Lâm co giật, dùng đũa đâm miếng cà rốt trước mắt, oán giận nói "Bảy tám ngày nay ta ăn toàn rau, không gầy mới lạ, không phải nuôi thỏ, người không thấy tai ta dài hơn rồi sao?"

Đông Phương Triệt nghe xong thì câm nín, có chút đau lòng, bất đắc dĩ nói "Tràng vị của muội không tốt, chịu khó ăn chay một tháng, chỉ có lợi không có hại"

Nghi Lâm phản bác "Ta mới là thầy thuốc!"

Đông Phương Triệt nói "Muội thế này có tính là 'Biết vẫn phạm sai' không? Muội đó, sao trẻ con vậy? Nếu lại bệnh thì đừng khóc nhè, ta sẽ không nhẹ tay đâu"

"Người muốn đánh nhau với ta sao?"

"Có gì không thể?"

".."

“Ngoan, lại ăn mấy ngày nữa, nếu sau này bệnh ta sẽ không đánh muội”

“...”

Chương 57: Tiến triển

Edit: Dương Tử Nguyệt

Nghi Lâm ăn chay nửa tháng, ngày thứ hai lúc đến Phúc Châu mới được ăn một viên thịt nhỏ, thật sự rất bi thảm! Đông Phương Triệt nói, muội ăn chay nửa tháng, đột nhiên ăn thịt sẽ không tốt, cho nên phải tiến hành theo chất lượng, mỗi ngày ăn một viên lại một viên, đợi đủ nửa tháng thì ăn lại bình thường như trước.

Cách nói này cũng có chút đạo lý, nhưng mỗi ngày ăn một viên thịt... Nghi Lâm cảm thấy tên này đang đùa giỡn mình, tức giận đến mức ngứa rưng, lại không thể xem lòng tốt của người ta thành lòng lang dạ thú, đành nhịn, có người quan tâm đến thân thể của mình là chuyện tốt.

Theo nguyên tác, [Tịch Tà Kiếm Pháp] được giấu ở nhà cũ của nhà họ Lâm, vị trí cụ thể là trên nóc nhà Phật đường, ở 'Đồng phủ' tại Phúc Châu mấy ngày, Nghi Lâm cho Đinh Tam đi hỏi tin tức về nhà cũ của Phúc Uy tiêu cục, mặc dù không biết cô tính làm gì nhưng Đông Phương Triệt sủng cô, tùy ý cô làm việc. Chạng vạng hôm đó Đinh Tam mang tin tức trở về, nói là đã biết vị trí cụ thể.

Nghi Lâm nghĩ, đi trộm đồ vào ban đêm sẽ tiện hơn ban ngày, vì vậy thừa dịp ban đêm kéo Đông Phương Triệt theo, sau đó bảo Đinh Nhị Đinh Tam dẫn đường, bốn người im lặng trèo tường vào một viện nhỏ.

Nhà này không lớn, nhưng tường nhà rất cao, trộm thường không vào được, trong nhà không có người trông coi, việc này khiến Nghi Lâm trộm đồ dễ dàng hơn. Chia Đinh Nhị Đinh Tam tìm kiếm khắp Phật đường, một lát sau Đinh Tam bảo đã tìm ra, Nghi Lâm vui vẻ kéo tay Đông Phương Triệt chạy qua, phòng tối như mực, chỉ

có lửa trong tay Đinh Tam tản ra ít ánh sang, Đông Phương Triệt lấy dạ mình châu trong lòng ra, Phật đường nho nhỏ lập tức sang lên.

Đinh Nhị Đinh Tam biết điều đi ra Phật đường đóng cửa lại, Nghi Lâm nhìn chăm chăm tượng Phật tổ Đạt Ma ở trên tường, tay trái trong bức vẽ để sau lưng, giống như đang cầm cái gì đó, ngón trỏ của tay phải chỉ lên nóc nhà, theo hướng ngón tay, Nghi Lâm đẩy Đông Phương một chút, bảo hấn đi lên xem có cái gì, Đông Phương Triệt nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, không nói gì, dùng khinh công tuyệt diệu, một lát sau, hấn trở lại bên cạnh cô, trong tay trái là một chiếc áo cà sa màu nhạt.

Là nó! Nghi Lâm hung phấn, Đông Phương Triệt hí mắt mở áo cà sa ra, lúc nhìn thấy thứ viết trên đó... Hấn mất bình tĩnh.

Cô gái nhỏ đã nghĩ ra được lý do thoái thác rất tốt, cười tùm tùm nói “Lúc trước nhị sư phụ ta có thuận miệng nói vị trí giấu [Tịch Tà Kiếm Pháp] ở nhà họ Lâm, lúc đó ta còn nhỏ, không hiểu nó nghĩa là gì, sau này Đồng Mộ Niên nói với ta rất nhiều, năm trước ra ngoài nghe rất nhiều người nhắc đến [Tịch Tà Kiếm Pháp] của nhà họ Lâm, thời gian trước ta đột nhiên nhớ, rất ngạc nhiên, muốn xem nhị sư phụ có nói thật không, không nghĩ tới là thật! Có phải trên này viết võ công cao thâm không?” Nói xong làm bộ hưng thú cầm lấy, Đông Phương Triệt tránh cô, Nghi Lâm làm bộ tức giận nói “Người làm cái gì? Nó là do ta tìm thấy, xem một chút cũng không được sao?”

Tâm trạng Đông Phương Triệt lúc này rất phức tạp, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích “Trên áo cà sa này không viết [Tịch Tà Kiếm Phổ] gì đó, nó viết Quỳ Hoa Bảo Điển, muội không thể nhìn võ công trên này, nhìn cũng nhìn không được, ta là vì tốt cho muội, nghe lời”

Nghi Lâm ra vẻ nghi ngờ, bĩu môi không nói gì, nhìn có chút không cam lòng, Đông Phương Triệt vốn có chút nghi ngờ cô về việc [Tịch Tà Kiếm Pháp], thấy cô hư vậy mới tin hoàn toàn, dù sao ngoài

cái vị ‘Nhị sư phụ’ trong truyền thuyết của cô ra, không ai có thể nói cho cô chuyện này. Để áo cà sa vào trong tay áo, nhéo chóp mũi cô, đồ dành “Nơi này không thể ở lâu, chúng ta về trước rồi nói, được không?”

Nghi Lâm bĩu môi, không cam lòng cũng phải gật đầu, Đông Phương Triệt xoa đầu nhỏ của cô, cầm tay cô ra khỏi Phật đường, im lặng trở về Đồng phủ nơi thành Tây.

Vào phòng, đuổi Đinh Nhị Đinh Tam về nghỉ ngơi, Đông Phương Triệt lập tức mở áo cà sa ra, xem nhanh một lần, Nghi Lâm nằm trên giường nhìn hẩn, nửa canh giờ sau, Đông Phương Triệt ném áo cà sa xuống đất, có chút ghét bỏ, Nghi Lâm bất mãn nhảy xuống giường tính cầm xem thì Đông Phương Triệt kéo cô lên đùi mình, sắc mặt không tốt, Nghi Lâm nhỏ giọng hỏi hẩn chuyện gì, có phải võ công trên áo cà sa có vấn đề không, Đông Phương Triệt tức giận nói “Không có vấn đề, nhưng người viết này đúng là kỳ tài, nghĩ kỹ cũng khiến người ta bội phục”

“Nếu làm người bội phục thì sao còn ném nó?”

Đông Phương Triệt nói “Ta ghét người người thông minh hơn ta, Lâm Viễn Đồ này vốn là đệ tử của Hồng Diệp thiền sư của Thiếu Lâm tự, pháp danh là Độ Nguyên, mấy trăm năm trước Quỳ Hoa Bảo Điển rơi vào tay của Hồng Diệp thiền sư, lão hòa thượng kia bỏ cả đời nghiên cứu học nó, sau có hai tên vô sĩ ở phái Hoa Sơn đến Thiếu Lâm tự, không biết dùng thủ đoạn ti bỉ nào cướp được bản chính, hai người này chia ra thành hai, một người một nửa, nhưng lúc trở lại phái Hoa Sơn thì phát hiện trước sau khác nhau... Độ Nguyên vâng mệnh sư phụ đến phái Hoa Sơn khuyên hai người không nên tu luyện công pháp này, tránh việc nhập vào ma đạo, không nghĩ đến hẩn lại nổi lên lòng tham, viết lại hai phần bị tách ra, im lặng giấu trong áo cà sa, đáng tiếc hai người kia là kẻ ngu, ngu tới mức không ai bằng, không chỉ thế, còn kém một người ngoài... Lâm

Viễn Đồ này cũng buồn cười, viết lại mấy cái này trên áo cà sa, không sợ hậu nhân cười nhạo sao?”

Nghe hắn nói ‘Ghét người thông minh hơn ta’, mặt Nghi Lâm chút nữa là vắn vẹo, bình tĩnh tâm trạng, vội vàng làm bộ khinh thường nói “Tâm cơ của Lâm Viễn Đồ này rất đáng sợ, không biết xấu hổ!”

Đông Phương Triệt cười lạnh nói “Thế nhân nói Nhật Nguyệt Thần Giáo ta là ma giáo tà nịnh, nhưng không biết chính đạo càng vô sỉ xấu xa”

Nghi Lâm hợp thời phản bác “Phái Hằng Sơn chúng ta là người tốt!”

Đông Phương Triệt thấy cô trừng mình, giống như phản bác lời cô thì cô sẽ liều mạng, rất đáng yêu. Dùng sức bẻ cô lên, dịu dàng nói “Đúng, phái Hằng Sơn là người tốt, Lâm Nhi cũng là quân tử”

Nghi Lâm làm mặt quý với hắn, chỉ vào áo cà sa nói “Vậy nó sao giờ? Ta không thể luyện sao? Thật ra có thể cải tiến nó mà, của ngươi là sửa lại sao?”

Tay Đông Phương Triệt vung lên không trung, áo cà sa trở lại trong tay hắn, hắn không trả lời Nghi Lâm mà dùng lực trong tay, áo cà sa trở thành tro bụi.... Không phải là vải rách mà là tro bụi.... Nghi Lâm trừng mắt, nội lực phải mạnh chừng nào mới có thể như vậy? Đông Phương Triệt vỗ tay, nhẹ giọng nói “Mặc dù người này thông minh hơn ta một ít, nhưng vận khí của hắn không tốt, không gặp Lâm Nhi, cho nên công pháp tâm đắc của hắn cũng vô ích, vậy này giữ lại cũng là tai họa, hủy đi là tốt nhất”

“Sao người lại phá hủy? Ta khó lắm mới tìm được, vốn trông cậy nó đập chết ngươi mà!” Nghi Lâm bày tỏ bất mãn mãnh liệt, Đông Phương Triệt cầm khuôn mặt nhỏ của cô cười nói “Nha đầu ngốc, muốn đập chết ta rất dễ, đợi sau này ta luyện công đại thành, muội muốn bắt nạt ta thế nào cũng được” Nói xong còn thổi khí bên tai cô,

Nghi Lâm xấu hổ tránh khỏi người hấn, tức giận nói “Người đọi đó, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, phong thủy luân chuyên, sẽ có ngày ta mạnh lên!”

Đáp lại lời cô là tiếng cười bừa bãi của Đông Phương Triệt...

[Tịch Tà Kiếm Phô] đã over, nhiệm vụ ở Lai Phúc cũng đã xong, về tai họa ngầm Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi sẽ không xuất hiện, nghe Đinh Tam nói bây giờ hái Thanh Thành đang ở tiêu cục Phúc Uy ở Phúc Châu, Du Thương Hải không phải là người tốt gì, căn cứ nguyên tắc của hấn, Nghi Lâm lại đưa cho Đinh Nhị Đinh Tam ba bình mê dược, bảo hai người đi phế võ công của Thương Hải. Đông Phương Triệt khó hiểu, phái Thanh Thành là môn phái nhỏ không đáng chú ý, căn bản không cùng một tầng với phái Hằng Sơn, hoàn toàn không cần để vào mắt.

Nghi Lâm lườm hấn với vẻ trẻ con không thể dạy, nói với hấn “Người hủy bí tịch của nhà họ Lâm, giúp người ta báo cừu thì có gì sai?”

Đông Phương Triệt cầm nín triệt để, hình như gần đây hấn dung túng cô rất nhiều, gan càng ngày càng lớn.

Lúc Đinh Nhị Đinh Tam trở về, nói không chỉ phế võ công của Du Thương Hải và một ít đệ tử của hấn, lúc ấy Cao Mộc Phong cũng ở tiêu cục Phúc Uy, cho nên tiện tay phế võ công của người này, Nghi Lâm nghe xong rất vui mừng, khen hai người không ngừng, làm việc rất tốt. Đông Phương Triệt bật cười liên tục, nếu không phải mình bắt nạt thì nha đầu này hấn đã làm một nữ hiệp rồi.

Lúc rời khỏi Phúc Châu, chuyện chương môn phái Thanh Thành bị phế truyền ra ngoài, đọi đến Chiết Giang thì nghe được tin Nhạc Bất Quần và nhị đệ tử của phái Hoa Sơn cũng bị phế võ công, đến Hà Nam thì giang hồ đã sôi trào, đường lớn ngõ nhỏ đều nói đến chuyện này, Nghi Lâm không tính tham gia chuyện này, nếu chuyện phái Tung Sơn mà thành thì sóng lớn sẽ ập tới ha~

Cô gái nhỏ có chút bất an trong lòng, nói thẳng ra là sợ hãi, cô không biết mình sợ cái gì, chỉ cảm thấy không bình tĩnh. Đông Phương Triệt thì ngược lại, vô cùng hứng thú, nghe tin tức giang hồ mỗi ngày một khác của Đinh Tam, cảm thấy chuyện chưa đủ hay, bảo Đinh Tam tìm thời cơ thúc giục một chút, đem chuyện phái Tung Sơn làm luôn.

Chạng vạng hôm nay, bốn người nghỉ tạm tại trấn nhỏ, mặc dù trấn này không lớn nhưng rất phồn hoa, dù sao có phái Tung Sơn và Thiếu Lâm tự ở đây, sao có thể không phồn hoa?

Lát sau Đinh Nhất cũng đến nói chuyện mật trong phòng Đông Phương Triệt một lát, gần đây Nghi Lâm có chút sợ, không tính nghe mấy chuyện này, lúc bọn họ nói chuyện thì cô ra ngoài ngắm trăng, căn nhà này tuy không xa hoa nhưng sân cũng sạch sẽ, có hoa cỏ.

Ban đêm, lúc đi ngủ, Đông Phương Triệt nói ới Nghi Lâm, sắp tới là lễ mừng sáu mươi của Tả Lãnh Thiện, đệ tử phái Tung Sơn trở về hết, là thời cơ tốt để ra tay. Nghi Lâm kinh ngạc nói “Trách không được nhiều người ở đây như vậy, ta còn nghĩ, cho dù nó phồn hoa cũng chưa tới mức này, thì ra những người này đến chúc mừng lễ đại thọ của Tả Lãnh Thiện”

Đông Phương Triệt nói “Từ nay về sau sẽ rất náo nhiệt, chúng ta lẫn vào dòng người đến chúc thọ, tới lúc đó không vừa mắt ai, ta phẩy người đó giúp muội được không?”

Đây....là cách nói cực kỳ mạnh mẽ, khóe miệng Nghi Lâm co giật, thấy vẻ mặt hung phấn của hắn, nhin không được nhắc nhở “Đừng làm tổn thương người vô tội, người đừng nhân lúc người cháy nhà mà đi hôi của, hay tính xưng bá võ lâm gì đó, nếu không ta sẽ đau lòng”

Đông Phương Triệt thu vẻ hưng phấn của mình, giận dữ nói “Bây giờ ta chỉ lo cho thân thể của muội, những thứ khác ta không

quan tâm, tạm thời ta chưa nghĩ đến việc xưng bá võ lâm, đợi đến lúc tìm được hoa Triều Tịch trị cho muội rồi nói sau”

Chương 58: Phái Tung Sơn

Edit: Dương Tử Nguyệt

Ngày đại thọ sáu mươi của Tả Lãnh Thiện, trấn nhỏ rất náo nhiệt, nhiều người giang hồ kết tốp ba tốp năm hoặc thành nhóm đi lên núi, Nghi Lâm và Đông Phương Triệt, Đinh Tam xen lẫn trong trong đám người này, Đinh Nhị ở lại trông coi hành lý.

Bọn họ muốn đánh lén giá họa nên Đông Phương Triệt cố ý dán râu giả lên mặt, không còn thấy bộ dạng tuấn dật vốn có của hắn; Nghi Lâm mang theo mạng che mặt, quanh người có rất nhiều cô gái như cô, không đáng chú ý; về phần Đinh Tam, hắn vốn có râu quai nón, vì để ngụy trang, hôm nay cố ý cạo râu, nhìn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Ba người đi vào trong đám người, nhìn rất bình thường.

Cả đường núi được quét dọn sạch sẽ, mỗi nơi nghỉ đều có một vài đệ tử phái Tung Sơn mang nước trà điểm tâm đến đón khách, chuẩn bị rất chu đáo. Đi vào một đoạn đường, một nhóm bốn đệ tử phái Tung Sơn chia nhau đi đón khách, làm việc tốt, nói chuyện có lễ, hoặc đi trước dẫn đường, hoặc nhỏ giọng giới thiệu cảnh trí xung quanh, hoặc trả lời vấn đề những người này, ngay ngắn trật tử, vừa đàng hoàng lại không vô lễ, có phong thái của môn phái lớn.

Phái Tung Sơn là môn phái đứng đầu Ngũ Nhạc kiếm phái, đại thọ sáu mươi của Tả Lãnh Thiện, nghĩ lại, bốn phái còn lại chắc chắn sẽ đến chúc thọ, không biết lần này ai đại diện phái Hằng Sơn đến đây.

Dọc đường núi gấp khúc, đường đi khó khăn nhưng cảnh trí lại đẹp hợp lòng người. Càng đi về phía trước, hai mắt không tự chủ mà dừng lại, trước mắt hiện ra một cánh cửa, gió thổi nhẹ nhàng, mây mù ập tới. Đệ tử dẫn đường đằng trước cao giọng nói “Nơi này là Triều Thiên Môn, đằng trước là Thiên Viện, là chỗ chúc thọ hôm nay, mời các vị đi theo ta” Nói xong đi về phía Tây Bắc.

Đi thêm một đoạn đường, trước mắt rộng lớn, chỉ thấy đỉnh núi cao chót vót, nơi này có rất nhiều tụ tập trước. Cách đây không xa có một tòa tháp cổ, trước cổ tháp là hai tấm bia đá, trên đó viết: Tuấn Cực Thiên Viện.

Đỉnh Tam nhỏ giọng giảng giải bên tai “Nơi này là đỉnh của Tung Sơn, trước kia gọi là ‘Nga Cực’. Tuấn Cực thiên viện vốn là ngôi chùa Phật giáo, sau này trở thành nơi ở của chưông môn phái Tung Sơn”

Nhìn ngôi chùa chiền kia, không quá lớn, hôm nay tập trung nhiều hơn ngàn người, nếu mở tiệc tại Tuấn Cực thiên viện, chỉ sợ ngồi không đủ, cho nên mới đem bàn ra nơi này, miễn cưỡng lắm mới ngồi đủ.

Đám Nghi Lâm trong mắt mọi người chẳng là nhân vật lớn gì, nên không có người có chức vụ cao trong phái Tung Sơn tới đón, chỉ có các đệ tử bình thường đến đưa trà điểm tâm lên cho họ, sau đó thì rời đi.

Nghi Lâm nhìn xung quanh, muốn tìm vị trí của phái Hằng Sơn, Đông Phương Triệt kéo tay cô, truyền âm nói “Bàn đầu bên tay trái, là sư phụ muội đến” Ánh mắt Nghi Lâm lập tức nhìn sang, quả nhiên thấy bóng người quen thuộc ở bàn thứ nhất, bên cạnh là Nghi Mẫn, Nghi Chất và sáu bảy vị sư tử, còn có một cô gái mặc đồ màu xanh ngồi bên trong, cỡ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dạng thanh tú, đây...là Tần Quyên sao?

Cô đã lâu không gặp Tần Quyên, lúc trước khi rời khỏi phái Hằng Sơn, Tần Quyên chỉ mới bảy tám tuổi, đây hẳn là thiếu nữ

mười tám thay đổi lớn, cô không dám khẳng định, Đông Phương Triệt giống như hiểu cô, truyền âm nói “Ta nghe sư tỷ muội gọi nàng ta là Tần Quyên”

Quả nhiên là Tần Quyên! Tâm trạng Nghi Lâm có chút phức tạp, còn tại sao phức tạp thì cô chả rõ.

Người đến chúc thọ Tả Lãnh Thiện rất nhiều, một lát sau lại thấy rất nhiều người từ dưới núi lên, một lát sau thì nghe người nói “Người của phái Hoa Sơn đến...” Nghi Lâm chuyển tâm mắt sang, đúng là người phái Hoa Sơn đến, người đứng đầu có khuôn mặt chữ nhật, mày kiếm môi mỏng, cũng xem như đẹp trai, đó là Lệnh Hồ Xung! Sau hắn là đám người Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi, người của phái Tung Sơn không nhiều, chỉ có năm người đến.

“Nhìn nữa ta sẽ hôn muội” Nghi Lâm thích thú nhìn bọn họ, không biết cô nghĩ gì, đột nhiên bên tai cô truyền đến giọng nói nhỏ, giọng nói trầm thấp, từ tính êm tai. Nghi Lâm quay đầu trừng hắn một cái, tức giận truyền âm nói “Người có thể đứng đắn chút không?” Râu của Đông Phương Triệt gần như che nửa mặt hắn, khiến người khác không thể nhìn rõ biểu tình của hắn, chỉ nghe hắn nói lại “Hôm qua, lúc ở trên giường mới không đứng đắn” Nghi Lâm nghe vậy thì tức giận vô cùng, mày liễu nhíu mày.

Đêm qua cô nằm trên giường thương lượng với hắn nên làm chuyện gì vào hôm nay, tên hư hỏng này bắt đầu chiếm tiện nghi của cô, rất vô sỉ.

Đông Phương Triệt nhéo tay cô mấy cái, cười ái muội nhưng không nói gì chọc cô giận, ngược lại nghiêm mặt nói “Lâm Nhi không biết người đến chúc thọ Tả Lãnh Thiện rất nhiều sao?”

Trong lời của hắn còn có ý tứ, hình như là chỉ dẫn gì đó Nghi Lâm lập tức đoán chính, hiếu kỳ hỏi “Không lẽ hôm nay còn có chuyện khác nữa sao?”

Đông Phương Triệt cười lạnh một tiếng, truyền âm nói “Ngũ Nhạc kiếm phái cùng tiến cùng lùi, Nhạc Bất Quần của phái Hoa Sơn bị người phế võ công vô có, điều này với Ngũ Nhạc mà nói là khiêu khích rõ ràng, phái Tung Sơn đứng đầu Ngũ Nhạc kiếm phái, Tả Lãnh Thiện luôn có ý xác nhập năm phái lại.... Nếu Lâm Nhi là Tả Lãnh Thiện thì sẽ làm chuyện gì?”

“Ý của ngươi là Nhạc Bất Quần bị phế võ công, vừa vặn có có cho Tả Lãnh Thiện nhập năm phái lại?” Nghi Lâm suy nghĩ một lát rồi nói.

Đông Phương Triệt nhéo cô mấy cái, khen nói “Quả nhiên thông minh, trẻ nhỏ dễ dạy”

Nghi Lâm nhìn hấn xem thường, hấn đã nói đến đây, nếu cô nghĩ không ra thì cô chính là kẻ ngốc. Có điều hôm nay Tả Lãnh Thiện nhất định rất bi kịch, xác nhập năm phái sao? Mơ đến kiếp sau đi.

Không lâu sau, một nam trung niên mặc áo màu vàng đi ra từ Tuấn Cực thiền viện, phía sau hấn là hai mươi đệ tử, nhìn rất khí thế. Mặc dù Nghi Lâm chưa gặp Tả Lãnh Thiện nhưng cũng đoán được nam tử cao gầy chưa đến bốn mươi kia chính là hấn. Hôm nay là đại thọ sáu mươi của hấn, nhìn qua không thấy già, lại có mấy phần tiên phong cốt đạo.

Đông Phương Triệt từ lúc thấy Tả Lãnh Thiện xuất hiện, ánh mắt hơi nheo lại Nghi Lâm cảm nhận được tay hấn cầm tay mình hơi mạnh, không biết đang hung phấn cái gì. Cô muốn rút tay ra lại bị hấn dùng sức cầm chặt lại, Đông Phương Triệt truyền âm nói “Võ công người này không tầm thường, cao hơn Nhạc Bất Quần không ít, nếu không phải vì muội, ta muốn đánh với hấn một trận”

Hấn rất hiếm khi khen võ công người khác, Nghi Lâm nghe được lời đó, biết bản sự của Tả Lãnh Thiện rất cao, mặc dù làm chuyện không khác cầm thú nhưng hấn đủ tư cách để có dã tâm, thật ra,

chiếu theo quy củ của giang hồ, kẻ mạnh là vua, muốn hại một nhà không phải là chuyện gì quá đáng, nhưng sai ở chỗ cô gái nhỏ là người phái Hằng Sơn, lại có tình cảm sâu đậm với phái Hằng Sơn, bởi vậy, cho dù Tả Lãnh Thiện có sửa lại nguyên tác thì hẳn vẫn phải làm vật hi sinh... Giống như Tần Quyên, mặc dù thay thế phân diễn của 'Nghị Lâm' nhưng vẫn có đạo lý yêu đơn phương nhất định, lúc mới bắt đầu, cô đã chú ý Tần Quyên thay đổi biểu tình khi thấy Lệnh Hồ Xung, ban đầu là kích động, vui vẻ, sau lại ả đạm, bất đắc dĩ...

Chuyện đời khó nói trước, nhưng, rất nhiều chuyện lại không thể thoát khỏi gông xiềng vận mệnh, thế giới này, Nghị Lâm thấy rất mâu thuẫn, phức tạp nhưng cũng đơn giản.

Không biết tại sao, cô đột nhiên không muốn ở lại đây, tâm trạng có chút phiền muộn, ngực khó thở đau đớn, giống như điềm báo của bệnh tình, rất không bình thường, theo suy đoán của cô, chỉ cần không chịu kích thích quá độ sẽ không phát bệnh. Truyền âm nói với Đông Phương Triệt đau ngực, Đông Phương Triệt thấy cô nhú mày, vội vàng truyền âm cho Đinh Tam, bảo hắn báo Đinh Nhất ra tay. Tả Lãnh Thiện đáng thương, hao tâm phí sức với ngày hôm nay, cực kỳ hang hái, nhưng ngay cả một câu cảm nghĩ cũng chưa nói được đã bị người tính kế, trước khi té xỉu, sự tuyệt vọng ngập khắp lòng lão.

Đợi mọi người ngất hết, Đông Phương Triệt dặn Đinh Nhất hai câu, trực tiếp ôm Nghị Lâm trở về, tay kéo mạng che mặt của cô, Đông Phương Triệt nói "Có mang theo thuốc không?" Sắc mặt Nghị Lâm tái nhợt, lắc đầu bảo không, Đông Phương Triệt nhú mày nói "Sau này phải mang thuốc theo bên người, cũng để bên người ta một ít, phòng ngừa vạn nhất"

Nghị Lâm cười cười, hít sâu mấy cái, cố gắng áp chế cảm giác buồn bực trong ngực, thấy hắn lo lắng đứng bên cạnh, trong lòng

ấm áp, nhẹ giọng nói “Ta không phát bệnh thật, đừng lo, có thể là do đỉnh núi cao, thiếu dưỡng khí nên khiến tim đập nhanh”

“Thiếu dưỡng khí là sao?”

“Là không khí loãng, hô hấp không tốt”

Chương 59: Nhậm Doanh Doanh

Edit: Dương Tử Nguyệt

Trở lại Hắc Mộc Nhai đã bảy tám ngày, Nghi Lâm đảo loạn sự bình tĩnh của giang hồ, gây họa cho N người, sau khi liên lụy đến Bạch Liên giáo ở Nam Cương xong, cô phải mông không thềm quan tâm chuyện bên ngoài. Phái Tung Sơn bị hủy, Nhạc Bất Quần, La Đức Nặc bị phế võ công, ngay cả Dư Thương Hải và phái Thanh Thành cũng xuống dốc, chuyện có thể làm cô đều đã làm, nếu như trường bối phái Hằng Sơn không thể bảo toàn từ trên xuống dưới được, vậy là ý trời, không thể cưỡng cầu.

Ngày ấy từ trên đỉnh Tung Sơn xuống, cảm giác khó thở của Nghi Lâm cũng dần biến mất, nghĩ đến độ cao của đỉnh núi Tung Sơn với mặt nước biển cách nhau khá cao, thân thể cô không đủ dẻo dai kiên cường, vì vậy thiếu dưỡng khí. Nhận thức này khiến cô gái nhỏ rối rắm vô cùng, cung điện trên đỉnh Hắc Mộc Nhai đã xây xong, qua một thời gian nữa có thể đến ở, nếu vì thiếu dưỡng khí mà không lên ở được, thật sự khiến người khác không cam lòng. Từ lúc trở về Hắc Mộc Nhai, cô chui đầu vào trong phòng thuốc, muốn điều chế thuốc để giảm bớt sự thiếu hụt trong cơ thể.

Từ khi Đông Phương Triệt biết cô không thể ở chỗ cao, sàu một đoạn thời gian, nguyên nhân là vì Triệu Tịch kia sinh trưởng ở trên đỉnh Thiên Sơn, mà đỉnh Thiên Sơn lại cao hơn đỉnh núi Tung Sơn, dựa theo tình huống của nha đầu này, chỉ sợ có tìm được hoa Triệu

Tịch cũng không thể lên núi ngắt hoa với mình, mà hoa Triều Tịch lại ‘hướng khai tịch lạc’, nếu cô không ở với mình, hẳn không dám khẳng định sau khi ngắt hoa xong, có thể giao cho cô trước khi nó bị héo rũ không. Dù sao chuyện xấu có rất nhiều, việc gì cũng phải đề phòng. Phiền nhất là dù có hoa trong tay cũng chưa chắc có thể hàm thành thuốc trước khi nó mất dược tính, cái này cần nhiều thời gian.

Cho nên đối với việc Nghi Lâm chúi đầu vào trong phòng thuốc, hẳn cũng vui vẻ rất nhiều, mỗi ngày đều đốc xúc không ngừng, hận không thể vào trong phòng thuốc ở. Dù sao, so với việc cô có thể sống lâu thêm mấy năm, việc cả ngày ở trong phòng thuốc chả là gì.

Bây giờ Nghi Lâm vẫn ở thiên điện của điện Lương Nghi, cô không tính chuyển về, rất phiền, đợi sau khi cung điện trên đỉnh núi trang hoàn tốt, cô điều chế được thuốc ức chế bệnh này thì chuyển lên đó ở, rất thanh tĩnh.

Lúc ăn cơm chiều, chú Trung đột nhiên đến nói Nhậm đại tiểu thư đã về, còn mang theo một chàng trai bị thương nặng về. Đuôi lông mày Nghi Lâm nâng lên, chàng trai kia không phải là Lệnh Hồ Xung chứ? Phản ứng của Đông Phương Triệt rất bình thản, giống như đã biết chuyện này, chỉ nói đã biết rồi cho chú Trung đi xuống.

“Nhậm đại tiểu thư mang Lệnh Hồ Xung về sao?” Nghi Lâm khẩn cấp hỏi.

Đông Phương Triệt thấy cô gấp gáp, có chút mất hứng nhưng vẫn trả lời “Là hẳn”

Nghi Lâm hiếu kỳ nói “Người biết từ sớm, sao không ngăn lại? Nhậm đại tiểu thư mang Lệnh Hồ Xung về làm gì? Nàng ta không biết quy củ của tông đàn sao? Còn có, ta không thích ăn rau chân vịt, đừng gấp cho ta” Nói xong lập tức đem rau chân vịt trong bát gấp ra đĩa. Đông Phương Triệt ngăn lại, uy nghiêm nói “Không được kiêng ăn” Nghi Lâm chu miệng, vẻ mặt mất hứng, Đông Phương Triệt thấy vậy, tâm trạng tốt hơn, xoa đầu cô, dỗ “Ngoan, ta đã hỏi Dương

trưởng lão, hẳn nói ăn những thứ này có thể bổ huyết, có lợi cho ngũ tạng, huyết mạch thông, nhuận tràng tốt, tư âm bình can, trợ tiêu hóa, là đồ ăn tốt”

“Nhưng ta không muốn ăn” Nghi Lâm không hề thích rau chân vịt, có thể không ăn thì không ăn. Đông Phương Triệt nghiêm mặt nói “Nếu muội không nghe lời, từ sau ăn cơm chay đi”

“Không cần ác như vậy chứ?” Nghi Lâm trở mắt nhìn chăm chăm, tên này cũng quá ti bỉ, Đông Phương Triệt thản nhiên nói “Ăn hay không tùy muội” Nghi Lâm tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, lúc mới sống lại, áp lực tâm lý lớn, phái Hằng Sơn lại không có món thịt, cho nên mấy năm đó tuy gian khổ nhưng đã quen không ăn thịt. Sau này đi theo Đông Phương Triệt, lúc nào ăn cơm cũng có thịt, ăn nhiều năm như thế, đột nhiên không cho ăn, đó không phải là giày vò sao?

Trước việc ăn rau chân vịt và sau này không thể ăn thịt, kẻ ngốc cũng biết chọn cái gì, Nghi Lâm thỏa hiệp rất nhanh, rất biết điều, ăn rau chân vịt rất nhanh, gần như không nhai mà nuốt luôn, Đông Phương Triệt nhìn mà dở khóc dở cười, người biết đều rõ là tốt cho cô, người không biết còn tưởng cô ăn thuốc độc.

“Ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta!” Nghi Lâm uống một chén nước cháo, không cảm nhận được mùi rau chân vịt mới mở miệng nói.

Đông Phương Triệt lau nước cháo còn dính trên miệng cô, thản nhiên nói “Nàng ta mang Lệnh Hồ Xung về thật, tuy nói quy củ trong giáo không cho mang người lạ vào tổng đàn, nhất là đệ tử chính đạo, nhưng Nhậm đại tiểu thư bây giờ không thể quan tâm những quy củ chết đó, người trong lòng sắp chết, sợ ngay cả điện Diêm La nàng ta cũng dám xông vào chứ giáo chủ luôn sủng ái nàng ta như ta? Tự cao tự đại cũng là chuyện thường”

“Tại sao ngươi không ngăn lại?”

“Vì sao phải cản? Đại đệ tử của phái Hoa Sơn và yêu nữ ma giáo liên lụy không rõ, trò hay như thế sao không xem?”

Khóe miệng Nghi Lâm co rút, tên này cũng quá mức rồi, cô bĩu môi nói “Không phải người nhìn nàng lớn lên sao?” Đông Phương Triệt cười lạnh “Nàng ta đã hãm sâu, ta cần gì phải làm kẻ ác chia rẽ đôi tình nhân số khổ? Tuy ta nhìn Nhậm đại tiểu thư lớn lên, nhưng ta cũng là kẻ thù giết cha nàng ta, nếu không phải nhìn tình cảm cũ, ta sao có thể nàng ta sống vui vẻ như vậy?”

Nghe hắn nói bốn chữ ‘kẻ thù giết cha’, Nghi Lâm ngăn người “Nhậm Ngã Hành chết thật rồi sao?”

Con người hẹp dãi của Đông Phương Triệt nhìn cô không chớp mắt, cười nói “Trước lúc phát độc, muội đã nói ta nhanh giết Nhậm Ngã Hành, không phải sao? Sao? Quên rồi?”

“Ta...”

Cô chưa nói gì đã bị hắn ngắt lời “Việc này dừng ngang đây, sau này đừng nói nữa” Cứ nghĩ đến chuyện từng suýt mất cô, hắn hận không thể đem nha đầu này đánh mấy roi, tim đau muốn chết, cái ký ức này thật sự không tốt. Nghi Lâm bĩu môi “Vậy Nhậm đại tiểu thư mang Lệnh Hồ Xung về đây làm gì?” Đông Phương Triệt giống như đang trả thù, gấp mấy đũa rau chân vịt vào trong chén cô, nhìn cô cắn răng ăn xuống xong mới trả lời “Lệnh Hồ Xung sắp chết, mang hắn về là vì tìm muội cứu giúp”

“Tìm ta?”

“Bình Nhất Chỉ trị không hết, khó thở công tâm gần chết, y thuật của muội rất tốt, trong giáo ai cũng biết, trên đời này, thần y mà nàng ta có thể nghĩ đến, hắn chỉ có mình muội”

Điều này ngoài sức tưởng tượng, nhưng nghĩ lại, hình như cũng có lý. Có điều Nhậm đại tiểu thư và cô không quen nhau, lúc trước nàng ta không vừa mắt mình, sau này biết nhiều nhưng chưa từng

nhìn mặt nhau, dĩ nhiên, trong đó cũng có liên quan với việc Nhậm đại tiêu thư ít khi về tổng đàn.

“VẬY ta trị hay không trị đây?” Nghi Lâm hỏi.

Đông Phương Triệt liếc mắt nhìn cô một cái, thản nhiên nói “Ta không cho muội trị, muội sẽ không trị sao?”

“Nhị sư phụ ta nói không thể thấy chết không cứu, ta từng thề độc”

Mặt Đông Phương Triệt âm trầm “Muội chưa từng nói với ta muội từng thề độc như vậy”

Nghi Lâm biết, người Nhật Nguyệt Thần giáo rất coi trọng lời thề độc, hoặc nói đúng hơn là tin tưởng nó, nên họ không dễ dàng thề độc. Thấy sắc mặt Đông Phương Triệt không tốt, Nghi Lâm lập tức nói “Đây là quy định của sư môn, ta không có cách khác, nếu không năm đó cần gì phải khẳng khẳng một mực trị thương cho người mà không nghĩ cách chạy trốn? Ta không phải là đứa ngốc” Đông Phương Triệt im lặng một hồi lâu, nhưng không thể nói gì, dù sao cô cũng đã thề rồi, có điều với hắn mà nói, nó chẳng có nghĩa gì. Nghi Lâm định hỏi động thái của giang hồ hiện tại thì thấy chú Trung đi tới, vẻ mặt khó xử nói Nhậm đại tiêu thư cầu kiến giáo chủ.

Nghi Lâm lợi dụng Đông Phương Triệt đi gặp Nhậm Doanh Doanh bỏ đống rau chân vịt trong chén về đĩa, sau đó gọi anh em nhà họ Đinh mang xuống hết, xem như hủy thi diệt tích. Lát sau Đông Phương Triệt trở về, thản nhiên nói “Nhậm đại tiêu thư cần y” Nghi Lâm mất hứng “Nàng cần y thì tìm người làm gì? Muốn xin cũng phải tới xin ta” Đông Phương Triệt buồn cười nói “Muội là người của ta, nếu muốn tìm muội cứu người, đương nhiên phải chào hỏi ta trước, nếu không còn ra thể thống gì?”

Thể thống? Hừ, làm như cô không biết chắc rõ ràng là Nhậm Doanh Doanh không muốn thấy cô nên trực tiếp đi tìm Đông Phương Triệt. Cô chu miệng nói “Đợi ta nghỉ một lát rồi tính tiếp”

Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, cắn lên miệng cô một cái, sủng nịch nói “Tùy muội”

Hắn nói như vậy, cô lại không dám trì hoãn lâu, cứ cảm thấy có chút ngại ngùng.

“Người đi lấy hòm thuốc của ta lại đây, ta đi nhìn một chút, để muộn hẳn chết thì Nhậm Doanh Doanh tiễn ta chết mất”

Đông Phương Triệt không thích cô nói tới chữ ‘chết’, nhíu mày nói “Cái gì mà chết hay không, ta không thích” Hắn nói hợp tình hợp lý khiến Nghi Lâm dở khóc dở cười, trong lòng ấm áp, liếc nhìn hắn một cái, dịu dàng nói “Biết”

Nhạc Bất Quần mất võ công nên không trực xuất Lệnh Hồ Xung khỏi phái Hoa Sơn, nếu không ngày ấy hẳn không thể đại diện phái Hoa Sơn lên đỉnh núi Tung Sơn, nói vậy, Nhậm Doanh Doanh gặp Lệnh Hồ Xung bằng cách nào? Thật sự khiến người khác mơ màng, kịch bản cứ chạy theo hướng cầu huyết sao?

Đội Nghi Lâm và Đông Phương Triệt đến trước chính điện, tiếng đàn từ bên trong truyền ra, lòng mày Nghi Lâm nâng lên, bài này hẳn là [Thanh Tâm Phổ Thiện Rửa] trong truyền thuyết.

Cùng Đông Phương Triệt đi vào đại sảnh, dĩ nhiên cố ý để lộ tiếng bước chân, tiếng đàn gần như ngừng lại cùng lúc, Nghi Lâm thấy rõ tình huống trước mắt, Nhậm Doanh Doanh vội vàng đi đến, nước mắt còn đọng trên khuôn mặt như đóa phù dung của nàng ta, thật sự xinh đẹp đến mức động lòng người.

Nghi Lâm nghĩ, Nhậm Doanh Doanh muốn thông qua Đông Phương Triệt tìm cô không phải là không hạ mặt mũi được mà lo lắng chuyện lúc trước, sợ cô không trị liệu người của nàng ta. Cô gái này hãm sâu rồi. Mặc dù cô không thích Nhậm Doanh Doanh nhưng hai người không có tranh chấp gì, cả lời nói khó nghe cũng chưa từng nói. Nói có cừ oán, hình như có chút vô căn cứ.

Nghĩ đến đó, trong lòng cô gái nhỏ vui vẻ, nữ nhân cần gì phải khó xử nhau? Người ta liều lĩnh vì tình yêu, bản thân lại vui sướng khi người khác gặp họa rất không phúc hậu, vì vậy không nói lòng vòng “Ta đã biết chuyện, ta sẽ cố gắng hết sức, còn chuyện khác nói sau”

Nhậm Doanh Doanh tính hạ mặt mũi nói mấy lời tốt, ngay cả chuyện quỳ xuống cầu xin cũng có, bây giờ nghe Nghi Lâm nói thế, có chút kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy cảm động, xấu hổ, sau đó cảm kích gật đầu, ừ một tiếng, nói “Chân khí trong cơ thể hấn hỗn độn, lại bị trọng thương, cô... Xin cô giúp đỡ nhiều hơn”

Nhậm đại tiểu thư lại có thể nói chữ ‘Xin’ với cô, quá sâu rồi. Nghi Lâm cười, dùng sức thoát khỏi tay Đông Phương Triệt đi nhanh đến cảng ở tiền điện, xem mạch tượng của người sắp chết kia.

Chương 60: Cứu trị

Edit: Dương Tử Nguyệt

Mạch tượng của Lệnh Hồ Xung rất loạn, các loại chân khí tán loạn khắp nơi, trên bụng lại có vết thương nặng và sâu, điều phiền toán nhất là hấn trúng độc, giống độc mà Hướng Vấn Thiên trúng năm đó, đây là bí dược ‘Thương Mạn’ của Nam Cương, nam chính thảm hại có thể đáng thương đến mức này mà còn sống cũng là kỳ tích rồi.

“Vết thương này bị như thế nào?” Nghi Lâm không quay đầu hỏi, tay cẩn thận xem xét vết thương, thật ra cô chỉ muốn nghe chuyện bát quái, cô rất hiếu kỳ.

Nhậm Doanh Doanh bây giờ loạn vô cùng, sao có thể nghĩ cô gái nhỏ trước mắt đang lòng vòng, nghe cô hỏi thì lập tức trả lời “Là bị

người khác đánh lén, Hương ca vì bảo vệ đồng môn nên ứng chiến một mình, lúc ta đến hấn đã như vậy rồi”

“Đồng môn hấn đâu?”

“Chạy rồi” Nhậm Doanh Doanh cứng ngắc trả lời, hiển nhiên là rất giận. Nghi Lâm đứng lên, xoay người nói với nàng ta “Hấn bị thương rất nặng, có thể sống sót hay không tùy vào tạo hóa của hấn, ta sẽ cố gắng hết sức, độc trên vết thương không dễ giải được”

“Độc?”

“Ừ, là bí dược ‘Thương Mạn’ của Nam Cương, nếu trúng độc không thì tốt rồi, nhưng chân khí trong người hấn rất loạn, vết thương lại vào trong lục phủ ngũ tạng, lại chữa trị chậm nên chỉ có thể xem tạo hóa của hấn”

Sắc mặt Nhậm Doanh Doanh trắng bệch, môi mím chặt, hai mắt đăm lẹ, nhìn rất đáng thương, nàng ta đau lòng nhìn Lệnh Hồ Xung đang hôn mê, lại nhìn Nghi Lâm, cuối cùng quỳ xuống nức nở nói “Cầu cô cứu Hương ca, nếu cứu được hấn, tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho cô”

Lời này khiến Nghi Lâm im lặng một hồi, Nhậm Doanh Doanh này hãm sâu quá rồi, người kiêu ngạo như nàng ta, đừng nói quỳ xuống, ngay cả nói câu cầu xin cũng khó. Lại nhìn Đông Phương Triệt đang xem kịch một bên, nháy mắt bảo hấn ra cứu giúp, Đông Phương Triệt chỉ lấy tay để lên môi, ý bảo giúp đỡ phải có ‘thù lao’, Nghi Lâm tức tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng hấn một cái, lại thản nhiên nói với Nhậm Doanh Doanh “Người đừng nói lời này với ta, đợi ta chữa khỏi cho hấn rồi nói, bây giờ ta muốn cứu người, người đến đây giúp ta”

Nhậm Doanh Doanh nghe vậy thì đứng lên lập tức, Nghi Lâm bảo ba anh em họ Đinh mang Lệnh Hồ Xung vào phòng nhỏ đằng sau, lấy viên thuốc màu lam nhạt trong hòm thuốc đưa cho Nhậm

Doanh Doanh, ý bảo nàng ta đút cho Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh không do dự mà đem thuốc bỏ vào miệng Lệnh Hồ Xung.

Nghi Lâm lại viết phương thuốc đưa cho Đinh Nhất, bảo hắn đi lấy thuốc như trên, sau đó nói với Nhậm Doanh Doanh “Một lát ta thi châm cho hắn, ngươi cởi áo khoác hắn ra rồi rửa sạch vết thương và vết bẩn trên người hắn, đây là thuốc trị thương, bôi lên vết thương của hắn, thuốc thì đút hắn uống vào, lát sau ta sẽ đến” Nói xong thì đi ngay lập tức, trừng mắt đem Đông Phương Triệt rời khỏi đó.

Đông Phương Triệt không có chút tức giận vì bị cô trừng, ngược lại còn rất vui vẻ, cười thản nhiên đi theo ra ngoài. Dùng khinh công đuổi theo cô, cầm lấy bả vai cô, cười nói “Sao tính tình lại tệ như thế? Ai chọc muội giận?”

Muốn nói tức cái gì thì đúng là không có, có điều lười quan tâm tên vô lại này, dĩ nhiên, cũng có thể hiểu cô gái nhỏ đang bày tình tình, mượn cơ hội làm nũng, tuy rằng cô không có ý thức về điều này.

Nhìn hắn với ánh mắt xem thường, thản nhiên nói “Ta phải về làm giải dược của Thương Mạn”

Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, tức giận nói “Muội muốn cứu Lệnh Hồ Xung kia?”

“Đương nhiên là cứu, có điều ta không chắc chắn, ta không giống Nhậm đại tiêu thư, Lệnh Hồ Xung có sống qua vụ này không chỉ có thể nhìn tạo hóa của hắn, ta chưa từng gặp tình huống như vậy, sư phụ cũng chưa dạy qua, nên ta phải cẩn thận suy nghĩ”

Đông Phương Triệt đổi hòm thuốc từ tay trái sang tay phải, cầm lấy tay cô, nhẹ giọng nói “Vậy nhìn tạo hóa của hắn là được, muội gấp gáp như thế khiến ta không vui”

“Ngươi ghen?”

“Ghen thì sao?”

“...”

“Lâm Nhi, đợi lát nữa, ngoài việc thi châm ra thì đừng đụng vào Lệnh Hồ Xung, nếu không muội đụng ở đâu, ta cắt thịt của hấn ở đấy”

“Ngươi nói gì thế?”

“Tin hay không tùy muội, có làm hay không tùy ta”

“...”

Giờ khắc này, Nghi Lâm đột nhiên hiểu được, sự chiếm hữu của Đông Phương Triệt rất bá đạo, cực kỳ bá đạo, bá đạo tới mức khiến người khác e sợ. Loại cảm giác này không ổn, nhìn nam nhân trước mắt, nếu có một ngày cô đột nhiên thích người khác, hấn sẽ đối xử với mình thế nào? Chỉ nghĩ thôi cũng đã rùng mình rồi, một cỗ hoảng sợ không tên đột nhiên đánh úp lại, ngay cả thở cũng khó khăn.

Đông Phương Triệt biết mình dọa cô, nhưng hấn không tính an ủi. Thái độ của hấn đã rất rõ ràng, mà cô thì lại không rõ ràng, rất mê mang. Nếu hấn đã hãm vào, dĩ nhiên không thể buông tha cô, đời này cô phải dây dưa với hấn, không có con đường hay sự lựa chọn khác cho cô.

Đây là một loại thức tỉnh, nhắc nhở cô, hấn rất hẹp hòi, tâm tư của hấn cũng rất nhỏ, nếu có vật chướng ngại, hấn sẽ không thèm suy nghĩ mà hủy diệt thứ đó.

Mặt Nghi Lâm trắng bệch, thở sâu một cái rồi tức giận nói “Đi nhanh, nếu Lệnh Hồ Xung chết, Nhậm đại tiểu thư sẽ điên đấy!” Nói xong tính bỏ tay hấn ra thì hấn dụi dàng nói “Ta muốn cầm, nghe lời!”

Không nghe thì có thể làm gì? Nghi Lâm cố gắng không trợn mắt, đành thỏa hiệp trong uất ức.

Chủ yếu là khí tràng của giáo chủ rất mạnh mẽ, cô gái nhỏ có chút sợ hãi. Người điên cuồng luôn khiến người khác sợ.

Đến thiên điện, Nghi Lâm chui vào phòng thuốc, đợi lúc trở ra cũng đã gần một canh giờ. Đông Phương Triệt bảo chú Trung đi làm mấy việc, thấy cô ra thì ngừng nói chuyện, cười hỏi “Đã phối thuốc xong rồi?” Nghi Lâm gật đầu nói đã phối tốt “Ta muốn đi tiên điện, người đi không?” Cô hỏi. Đông Phương Triệt cười, cầm hòm thuốc trên tay cô, sủng nịch nói “Đương nhiên là đi với muội”

Nhổ châm trên người Lệnh Hồ Xung, bảo Nhậm Doanh Doanh mặc quần áo cho hắn, Nghi Lâm mở miệng nói “Việc có thể làm ta đã làm, nếu sáng mai hắn chưa tỉnh thì khỏi cứu, nếu hắn tỉnh thì người phái người đến thiên điện gọi ta” Dừng một lát, bổ sung “Chân khí trên người hắn hỗn độn, nếu hắn chưa tỉnh lại, ta không thể giúp được, nếu đụng vào thì hắn sẽ chết”

Nhậm Doanh Doanh nghe xong, sợ hãi, Nghi Lâm cảm thấy cô gái này rất đáng thương, nhưng quan hệ của cô và Nhậm Doanh Doanh không tốt, lại không nói chuyện với Lệnh Hồ Xung, dĩ nhiên không có nhiều đồng tình với hai người. Cô là thầy thuốc, không phải thánh mẫu.

Lúc trở lại thiên điện, trời đã khuya, thân thể Nghi Lâm không tốt, lại tốn nhiều công sức cứu trị Lệnh Hồ Xung, cô không thềm rửa mặt mà nằm úp ngủ trên giường. Đông Phương Triệt đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, tự mình lau mặt cho cô, lại bảo Đinh Nhị đi đổi bồn nước, lau chân cho cô, sau đó mới buông màn, tự mình đi vào phòng tắm rửa. Hắn vừa rời khỏi, Nghi Lâm lập tức mở mắt, trên mặt là sự phức tạp khó hiểu...

Sáng sớm hôm sau, lúc trời tờ mờ sáng đã có người đến gõ cửa, Nghi Lâm hay ngủ nướng nên tiếng đập cửa không gọi cô dậy được,

Đông Phương Triệt đứng dậy mở cửa, Đinh Tam ở ngoài bấm báo Lệnh Hồ Xung đã tỉnh, Nhậm đại tiểu thư mời tiểu thư sang. Đông Phương Triệt nghe xong thì nhíu mày, thản nhiên nói “Lâm Nhi chưa dậy, bảo nàng ta đợi” Mặc dù giọng hần nhỏ nhưng lại có khí thế uy nghiêm, Đinh Tam không dám phản bác, vội vàng xác nhận, trong lòng có chút kinh hãi, âm thầm quyết định, sau này để cho đại ca nhị ca làm chuyện gõ cửa, mình vẫn lùi về sau thì tốt.

Trở lại giường, vốn định ôm cô gái nhỏ vào lòng ngủ thì thấy Nghi Lâm dụi mắt hỏi “Lệnh Hồ Xung tỉnh rồi?” Đông Phương Triệt ừ một tiếng, ôm thất lưng cô nói “Trời còn sớm, muội ngủ lát rồi dậy” Nghi Lâm lắc đầu đẩy hán ra, kết quả đẩy không được, sáng giọng nói “Nếu Lệnh Hồ Xung tỉnh thì phải trị lập tức, nếu không hán hôn mê lại thì sẽ chết”

“Chết thì chết, muội sợ gì?” Đông Phương Triệt không để tâm nói. Nghi Lâm oán hận kéo tay hán ra, tức giận nói “Ta là thầy thuốc! Thầy thuốc! Thầy thuốc! Ca bệnh như Lệnh Hồ Xung là lần đầu gặp, cơ hội tốt thế sao có thể bỏ qua? Nếu trị được hán tức là y thuật của ta đã có bước tiến triển” Đông Phương Triệt thoải mái giữ tay cô, ôm cô hôn hai cái mới nói “Muội hôn ta một cái, ta sẽ thả muội đi” Nghi Lâm im lặng trừng hán “Chưa thấy ai vô sỉ như ngươi” Đông Phương Triệt cười nói “Ngoan, không phải chưa hôn qua” Nghi Lâm liếc mắt xem thường, da mặt người này dày vô cùng, nhưng tính tình lại thất thường, cô rất bất đắc dĩ, nhưng nghĩ tới sự ương bướng của hán, cuối cùng cũng hôn lên mặt hán cái, Đông Phương Triệt không hài lòng, cứng rắn hôn lên miệng cô, đầu lưỡi quần đầu lưỡi, hôn sướt rồi mới thả cô ra.

Nghi Lâm xoa đôi môi có chút đau, nhưng không có cách khác. Đông Phương Triệt thả mỡm hôn tai, xương quai xanh của cô xong mới thả cô xuống giường.

Lúc đến tiền điện, Nhậm Doanh Doanh đang cẩn thận lau mặt cho Lệnh Hồ Xung, biểu tình rất dịu dàng. Thấy Nghi Lâm và Đông Phương Triệt đến thì vội vàng qua nói “Ngươi đến xem một chút, vết thương của Hường ca không tốt”

Nghi Lâm a một tiếng, không nhanh không chậm đến xem miệng vết thương, giải thích “Thời gian trúng độc của hắc quá dài, miệng vết thương lại không xử lý tốt, chỗ này bị thối rữa là bình thường, đợi lát nữa ta đưa ngươi hai bình thuốc bột, ngươi dùng dao cắt miếng thịt thối này, bôi thuốc lên là không có chuyện gì” Cô nói rất nhẹ nhàng nhưng Nhậm Doanh Doanh nghe xong thì đau lòng vô cùng, có điều cô ta cũng không nói gì, im lặng lắng nghe.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung rất ủ rũ, tuy rằng tỉnh nhưng mắt lại thấy mơ hồ, cái gì cũng không thấy rõ, hắc có thể nghe được âm thanh của Doanh Doanh, và một giọng nữ dễ nghe lạ hoắc, hắc chỉ cảm thấy dễ nghe, lại nghĩ đến mạng mình sắp mất, ho mấy cái, khó khăn nói “Doanh Doanh...”

“Hường ca!”

Nghi Lâm thức thời rời khỏi vị trí, Nhậm đại tiểu thư lập tức tới cạnh giường, lo lắng nói “Hường ca, muội ở đây! Huynh đừng lo, muội sẽ nghĩ cách cứu huynh!”

Chương 61: Tình yêu

Edit: Dương Tử Nguyệt

Chữa thương cho Lệnh Hồ Xung rất phiền toái, hao tổn tinh thần vô cùng, lúc rút châm xong, sắc mặt Nghi Lâm trắng bệch như tờ giấy trắng. Đông Phương Triệt nhíu mày ôm lấy cơ thể đang lung lay của cô. Nhậm Doanh Doanh chỉ lo hỏi Lệnh Hồ Xung thế nào, ngay cả câu cảm ơn cũng không có, điều này khiến Đông Phương

Triệt rất tức giận, nếu không phải bận tâm thân thể của Nghi Lâm thì đã sớm đá Lệnh Hồ Xung khỏi tổng đàn rồi.

Nghi Lâm không nói nhiều, chỉ nói “Mai tiếp tục” Sau đó bảo Đông Phương Triệt đỡ mình rời đi.

“Muội không cần như thế” Đợi đến điện Lưỡng Nghi, Đông Phương Triệt ôm cô, trách cứ nói. Nghi Lâm nói “Thật ra, ta cũng không sao, chẳng qua lúc thi châm cho Lệnh Hồ Xung có rút nội lực vào nên mới mệt như thế, nghỉ một đêm là ổn”

“Nếu ta không cho muội trị...” Hắn chưa kịp nói hết đã thấy cô trợn mắt, tức giận nói “Người đừng gây phiền toái cho ta, ta còn đợi xem kịch hay, không biết Lệnh Hồ Xung sẽ chọn Nhậm đại tiểu thư hay phái Hoa Sơn đây” Nghe cô nói, Đông Phương Triệt không nói gì, rõ ràng cứu người là chuyện tốt, sang miệng cô lại thành mục đích đáng đánh đòn như vậy? Nhưng mà... Cặp đôi Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung thật sự đáng mong chờ, tình yêu khổ sở của thiếu hiệp chính đạo và yêu nữ ma giáo... cũng có ý tứ đấy!

Thật ra Nghi Lâm cũng được xem là đệ tử chính đạo, giáo chủ là boss của ma giáo, nếu tính toán thật thì cặp đôi bọn họ còn khiến nhân sĩ chính đạo hận hơn cặp Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh nhiều. Chẳng qua Nghi Lâm từ nhỏ lớn lên ở cạnh hắn, cái danh hiệu đệ tử chính đạo kia... cũng chỉ là mây bay... Cho nên giáo chủ đại nhân căn bản không đem trường hợp của mình để cùng một bậc với Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung.

Cúi người cắn mũi nhỏ của cô, Đông Phương Triệt nói “Lâm Nhi cảm thấy Lệnh Hồ Xung sẽ chọn thế nào?” Nghi Lâm mở to mắt, đảo tròn mắt, tinh quái nói “Con đường tình của Nhậm đại tiểu thư..rất khó đi!” Nhạc Bất Quần không có võ công, Tịch Tà Kiếm Pháp cũng bị hủy, nếu Lệnh Hồ Xung khôi phục nội lực, vậy hắn có thể lấy được vị trí chương môn phái Hoa Sơn, lại xem tình cảm của hắn dành cho sư phụ và đồng môn.... Nhậm Doanh Doanh là yêu

nữ ma giáo hang thật giá thật, con đường tình của nàng ta nhất định rất khó đi. Quan trọng nhất, Lệnh Hồ Xung còn yêu tiểu sư muội Nhạc Linh San kia, nói hấn thảm kịch cũng không phải là nói oan.

Nhậm đại tiểu thư đáng thương.

Đông Phương Triệt nhíu mày, cười nói “Vừa vặn giang hồ lúc này chưa đủ loạn, nếu đưa chuyện hai người này ra ngoài...”

Cái này thật sự vô đạo đức, Nghi Lâm tức giận nói “Chúng ta không cần nhúng tay vào chuyện của Nhậm đại tiểu thư và Lệnh Hồ Xung, thuận theo tự nhiên là được, xem bọn họ có thể kiên trì bao lâu rồi nói tiếp, mỗi người đều có con đường phải chọn, nếu đã chọn thì không có đường trở về, thế này mới gọi là xem kịch, hiểu chưa?”

Đông Phương Triệt cười khẽ, gật đầu đồng ý, chỉ cần cô vui vẻ là được.

Gần đây giang hồ có rất nhiều chuyện, Ngũ Nhạc kiếm phái chỉ còn là danh nghĩa, trụ cột Nhạc Bất Quần của phái Hoa Sơn chỉ còn danh vọng, cao thủ phái Tung Sơn gần như thành phế nhân hết, ngay cả phái Thanh Thành có chút tiềm lực cũng suy sút, thay đổi này rất bất ngờ, khiến các phái sợ hãi, không biết lúc nào là đến phiên mình. Mạnh mỗi bây giờ đều chỉ thẳng vào Bạch Liên giáo của Nam Cương... Cái này... phiền phức.

Thời gian Bạch Liên giáo xuất hiện ngắn ngủi, không quá hai mươi năm, nhưng giáo chúng rất đông, là phái đứng đầu của Nam Cương, nghe đồn giáo chủ là con mồ côi của Nam Hoàng, mặc dù không chuẩn nhưng Bạch Liên giáo cũng có bối cách phức tạp. Huống chi Bạch Liên giáo tọa lạc ở chỗ nhiều độc vật, ở nơi man di, không chỉ cách xa Trung Nguyên mà còn rất guy hiểm, người thường không dám tùy ý đi vào đó, tuy chúng có bảo mọi chuyện liên quan đến Bạch Liên giáo nhưng dù sao bây giờ chỉ có phái Tung Sơn, phái Hoa Sơn, phái Thanh Thành chịu tổn hại, với lại cũng

không có người chết, vì vài phế nhân mà gây chiến, chỉ cần người có não đều biết chọn cái gì.

Tuy giang hồ nói đạo nghĩa, nhưng bản chất thật của nó là kẻ mạnh làm va, choa nên dù giang hồ có rung chuyển, tranh cãi ầm ĩ không ngừng nhưng không có hành động thực tế nào, trong Ngũ Nhạc kiếm phái, chỉ có mình phái Hằng Sơn ngu ngốc nguyện ý ra người, phái Hành Sơn và phái Thành Sơn chỉ an ủi một phen xong thì chẳng có động tĩnh nào. Lúc nghe tin tức này, Nghi Lâm cảm thấy đau xót, không biết đạo lý bo bo giữ mình sao?

Chim đầu đàn chết, cô khó khăn lắm mới giải quyết được tai họa ngầm của phái Hằng Sơn, bây giờ họ lại đi đến hòng sung, tiện đà tạo thành bi kịch gì đó thì cũng chịu rồi.

Cô gái nhỏ cực kỳ lo lắng chuyện này. Đông Phương Triệt an ủi nói có Đồng Mộ Niên nhìn, sẽ không xảy ra chuyện lớn. Nghi Lâm nghĩ thấy cũng phải, tuy rằng phái Hằng Sơn thành thực, nhưng không ngu tới mức đi làm tổn thương bản thân, tự mình đi đến Nam Cương báo thù, dù sao cũng là người có não mà.

Ba ngày sau, thương thế của Lệnh Hồ Xung đã ổn định, thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm. Nhậm Doanh Doanh rất kích động, cũng thấy cảm kích Nghi Lâm, chuyện khó chịu ngày niên thiếu cũng ném ra sau đầu. Mấy ngày nay, tất cả độc tố trong cơ thể Lệnh Hồ Xung đã lấy hết, vết thương trên người hắn cũng tốt hơn, Nghi Lâm bắt đầu để ý kinh mạch của hắn, nguyên lý này không khác gì việc điều trị kinh mạch cho Đông Phương Triệt hồi mới luyện Quỷ Hoa Bảo Điện, chẳng qua của Lệnh Hồ Xung có chút rườm rà.

Từ lúc Lệnh Hồ Xung thanh tìh, Đông Phương Triệt đều bắt cô bịt kín mắt của hắn, Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung chỉ nghĩ hắn phòng ngừa người ngoài gây bất lợi với người trong giáo, chỉ có người của điện Lương Nghi biết, giáo chủ không muốn tên nhóc

phái Hoa Sơn thấy mỹ mạo của tiểu thư, ở điểm này, giáo chủ của bọn họ kiên trì vô cùng, bọn họ đã quá quen rồi.

Nửa tháng sau, kinh mạch của Lệnh Hồ Xung tốt hơn rất nhiều, chỉ cần mỗi ngày có người bỏ ra nửa canh giờ rót chân khí vào, sau đó hần dựa vào phương pháp mà Nghi Lâm bày để luân chuyển kinh mạch là ổn, hoàn toàn không cần thi châm tiếp. Lệnh Hồ Xung nghe tin này thì rất vui vẻ, tuy hai mắt bị bịt nhưng vẫn lưu loát đứng dậy dập đầu ba cái cảm ơn, tuy Doanh Doanh nói người chữa thương cho hần là một cô nương hơn mười tuổi, nhưng ơn cứu mạng lớn như trời, dập đầu mấy cái thì có sao?

Nghi Lâm thản nhiên nhận mấy cái dập đầu, sau dặn dò mấy câu rồi giao bình sứ màu hồng nhạt cho Nhậm Doanh Doanh, mỗi ngày chỉ uống một viên, một tháng là tốt. Nhậm Doanh Doanh vô cùng cảm kích Nghi Lâm, vì nam nhân này, Nhậm đại tiểu thư đã mất đi sự kiêu ngạo năm xưa của mình, bây giờ nàng giống như cô gái nhỏ đang trải qua mối tình đầu, yếu ớt nhưng lại rất kiên cường. Kịch tình đã thay đổi, không biết sau này Lệnh Hồ Xung có vì nàng ta mà rời khỏi phái Hoa Sơn không, chỉ mong đường tình của Nhậm đại tiểu thư không quá gấp khúc.

Nửa tháng lại trôi qua, Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung rời tổng đàn, trước khi đi, Đông Phương Triệt và Nhậm Doanh Doanh ở thư phòng nói chuyện bí mật, Nghi Lâm không hỏi nội dung, lúc Nhậm Doanh Doanh tạm biệt Nghi Lâm, có chút phiền muộn nói “Lần này đi, sau này sẽ không trở về, Đông Phương thúc thúc là người tốt, cô đừng phụ thúc ấy”

Cô ta nói như vậy, Nghi Lâm đã đoán được nội dung hai người bàn với nhau, nghĩ đến Đông Phương Triệt phân tích tình cảnh và địa vị xấu hổ của cô ta và Lệnh Hồ Xung đó là vấn đề thật sự, Nhậm Doanh Doanh là cô gái thông minh, khẳng định đã nghĩ rồi, cuối cùng cũng phải lựa chọn, cô ta nói sau này không về Hắc Mộc

Nhai... Cái này có nghĩa là một lòng đi bên cạnh Lệnh Hồ Xung, kiên quyết lựa chọn tình yêu?

Cô gái ngốc.

Về phần không cần phụ Đông Phương Triệt... Nghi Lâm im lặng nhìn trời, năng lực thừa nhận của cô gái này thật sự rất mạnh, ngay cả sư đồ luyện cũng có thể nhẹ nhàng chấp nhận, nghĩ đến cô gái này ngay cả chính tà cũng không để vào mắt chứ nói gì sư đồ luyện nho nhỏ? Bởi vậy Nhậm Doanh Doanh sẽ không buông tay Lệnh Hồ Xung, điều này khiến người khác bội phục, lúc trước cô còn muốn xem kịch, muốn xem từng bước thay đổi của hai người, nhưng bây giờ... Cô gái nhỏ cảm thấy nếu có thể cô nguyện tác hợp hai người, nếu tương lai Lệnh Hồ Xung phụ lòng Nhậm Doanh Doanh, hẳn chính là tra nam thật sự.

Ngày hè cũng bắt đầu qua đi, mùa thu gần đến.

Cung điện trên đỉnh Hắc Mộc Nhai cũng xây xong, có thể vào ở nhưng Nghi Lâm chưa chế thuốc thiếu dưỡng khí được, những thứ thuốc có trước mắt lại không thể dùng được, hiệu quả chỉ có một canh giờ, mấy ngày trước vì chuyện của Lệnh Hồ Xung, nên bây giờ mới có thời gian nghiên cứu tiếp. Nếu cô còn chưa chế ra thuốc có hiệu quả mạnh mẽ thì cung điện trên đỉnh Hắc Mộc Nhai sẽ làm đồ trang trí ngày đó.

Giữa trưa hôm sau, Nghi Lâm đi ra từ phòng thuốc thì thấy Đông Phương Triệt đi ra vội vàng, thấy nha đầu đi ra khỏi phòng thuốc, Đông Phương Triệt nói với cô “Sứ giả Bạch Liên giáo đến, ta ra ngoài một lát, muội đi không?” Nghi Lâm vừa nghe ba chữ ‘Bạch Liên giáo’, nghĩ chuyện thiếu đạo đức của mình bị người ta phát hiện, có chút chột dạ, Đông Phương Triệt thấy biểu tình của cô đã biết cô nghĩ gì, giải thích “Lần này Bạch Liên giáo phái người đến không phải vì biết chuyện đó, lần này là do Dương hương chủ mời đến”

“Dương hương chủ?”

Đông Phương Triệt nhìn cô “Còn nhớ Dương Liên Đình không? Nếu không phải muội phản đối, lúc này hẳn đã ở gần Hằng Sơn”

“...”

“Ta đã sớm nói với muội, Dương Liên Đình là nhân tài, mặc dù võ công không tốt, nhưng tâm tư tinh tế, làm việc chu đáo, mạnh hơn Đồng Mộ Niên rất nhiều”

Mí mắt Nghi Lâm co giật, Dương Liên Đình... Đột nhiên nhớ lại thời điểm năm trước, hình như có ai nói Đông Phương Triệt phái Dương Liên Đình đi Nam Cương, sau đó cô quên chuyện này, không nghĩ tới Dương Liên Đình cũng có bản lĩnh, có thể khuyến khích người Bạch Liên giáo đến đây, không biết tên này có bị người thu mua chưa...

Tóm lại, cô không tin tưởng Dương Liên Đình.

Chương 62: Dục vọng

Edit: Dương Tử Nguyệt

Nghi Lâm mang mặt che mắt rời công khai rời khỏi điện Lưỡng Nghi với Đông Phương Triệt, đi đến Nhật Nguyệt thần điện.

Trên đường đi, cô hỏi hẳn “Vì sao Dương Liên Đình lại mời người Bạch Liên giáo đến đây?”

Đông Phương Triệt trả lời “Nếu có chuyện lớn, nhìn khắp giang hồ, có thể liên kết với Nhật Nguyệt thần giáo chỉ có Bạch Liên giáo thích hợp” Có thể liên hợp với ma giáo thì chỉ có tà ma ngoại đạo mà thôi.

Nghi Lâm không bình tĩnh, dùng chân nói “Người đã nói với ta sẽ không mưu đồ võ lâm”

Đông Phương Triệt xoa đầu cô, cười nói “Ta đã nói rồi, chuyện quan trọng nhất bây giờ là thân thể của muội, có điều Dương Liên Đình rời tổng đàn một năm, nhưng không liên hệ với tổng đàn, ta cho rằng hấn chết rồi, không nghĩ đến hôm nay lại trở về”

Những lời này của hấn để lộ hai tin tức: Thứ nhất, Đông Phương có dã tâm, hấn muốn xưng bá võ lâm, nhưng vì tình huống thân thể của cô nên đành bỏ dở; Thứ hai, trong thời gian Dương Liên Đình không liên hệ tổng đàn, nhất định đã có vấn đề.

“Dương Liên Đình này vẫn còn đáng tin sao?” Cô hỏi.

Đôi mắt hẹp dài của Đông Phương Triệt híp lại, cười khế “Đứa ngốc, trên đời này, ngoài muội ra, ta không tin ai cả” Lời này là truyền âm, chỉ có mình cô nghe được.

Trời lúc này chỉ một màu lam, ánh mặt trời ấm áp, không khác gì ngày hôm qua, ngày hôm trước, ngày hôm kia, nhưng Nghi Lâm lại thấy hôm nay rất thư thái, bầu trời rất xinh đẹp. Nghi Lâm nghĩ, Đông Phương Triệt này...rất mâu thuẫn, đáng thương, khiến người ta vừa yêu vừa hận. Thật ra, đời này hấn không tòi, không nói đến vấn đề thâm ảo như yêu và không yêu kia, ít nhất, hấn yêu cô, sủng cô, bảo vệ cô, xem cô là trên hết, quan trọng nhất, hấn sẽ không bỏ qua cho cô, nếu đã thế, thuận theo tự nhiên, thừa nhận hấn cũng được.

Lúc này, cô đã khơi thông.

Phòng khách Nhật Nguyệt thần điện, Nghi Lâm đứng thẳng sau Đông Phương Triệt, cúi đầu nhìn mấy người bên dưới. Nói thật, cô không nhớ rõ Dương Liên Đình có bộ dạng thế nào, dù sao lúc trước cũng chỉ nhìn thoáng qua, nhưng có cảm giác hấn gây hơn rất nhiều, cũng tiêu tụy hơn. Ngoài hấn ra, còn có năm người mặt trường bào màu trắng, hấn là sứ giả mà Bạch Liên giáo cử đến.

Trong năm người này có một ông lão khoảng sáu bảy mươi tuổi, cả người là một màu trắng, dáng người ục ịch, mắt xanh, tinh thần chấn hưng, khiến người khác phải dò xét.

Bốn người con lại cũng khá trẻ, khoảng hai mươi tuổi, diện mạo thanh tú, dáng người cao ngất, nếu ở hiện đại có thể làm người mẫu. Hiển nhiên, trong năm người này, ông lão kia là người đứng đầu.

Dương Liên Đình làm lễ trước, sau đó nói mấy câu, lúc này Đông Phương Triệt mới cho hắn đứng lên.

“Giáo chủ, thuộc hạ không làm nhục sứ mệnh, vị này là tả sứ Hoắc Vạn Trù của Bạch Liên giáo” Hắn chỉ vào ông lão kia giới thiệu, lại chỉ vào từng người trong bốn người kia giới thiệu một phen, nói là đồ đệ của Hoắc Vạn Trù, Nghi Lâm không nhớ tên, mà cô cũng không tính nhớ, dù sao cũng không giao tiếp. Đông Phương Triệt thản nhiên khen Dương Liên Đình mấy câu, sau đó nói chuyện với Hoắc Vạn Trù mấy câu, nhưng không nói đến chuyện chính, chỉ nói những chuyện vô nghĩa, thỉnh thoảng Dương Liên Đình còn nịnh hót mấy câu, tóm lại cô không tin câu nào của hắn hết, cái gì mà lúc mới đến Nam Cương gần như hết, lại được hữu sứ của Bạch Liên giáo cứu giúp... Hữu sứ dễ gặp vậy sao? Hắn là rau cải trắng ở khắp nơi đấy à? Người trong Bạch Liên giáo là thánh mẫu Bạch Liên Hoa sao?[1] Thấy người lạ sẽ cứu sao?

[1] Ở đây tác giả chơi chữ, Bạch Liên là hoa sen, tên giáo là ‘Hoa sen’, còn Bạch Liên hoa ở đây cũng là hoa sen, nhưng mà chỉ những người giả vờ thánh mẫu, đáng thương gì đó. Tóm lại hai từ Bạch Liên cùng từ cùng âm nhưng khác nghĩa. Một bên là đóa hoa sen, một bên là thánh mẫu, nhưng dùng cách chơi chữ để châm biếm Bạch Liên giáo và Dương Liên Đình.

Nghi Lâm đem suy nghĩ của mình truyền âm cho Đông Phương Triệt, Đông Phương Triệt truyền âm trả lời “Hắn nói thì chúng ta nghe, tin hay không tính sau”

Đội Dương Liên Đình nói xong, Đông Phương Triệt để hẳn chiêu đãi sứ giả Bạch Liên giáo, ngày mai lại nói chuyện khác. Dương Liên Đình vui vẻ đồng ý, đây là một vinh dự của hương chủ nho nho nhỏ hẳn. Trở lại phòng ngủ ở điện Lương Nghi, Nghi Lâm lấy mạn che mặt xuống, tò mò nhìn Đông Phương Triệt “Huynh thấy hẳn nói thật không?”

Đông Phương Triệt vừa đổ chén trà đưa cho cô, vừa nhú mày thản nhiên nói “Lúc ở Nhật Nguyệt thần điện, muội nói không tin hẳn mà, sao giờ lại không xác định?”

Nghi Lâm giải thích nói “Nếu ta là Dương Liên Đình, nói dối nhất định sẽ bị người khác phát hiện, hẳn nói rất giả nhưng lại khiến người khác thấy hẳn nói thật, có điều người đi với hẳn đều đã chết, bây giờ không có đối chứng”

Đông Phương Triệt thấy bộ dạng bất đắc dĩ của cô, mắt to chớp động, lại toát ra vẻ quyến rũ phong tình lơ đãng, khiến người khác sáng mắt. Nhịn không được ôm cô lên đùi, nhéo mũi cô nói “Cô bé ngốc, không phải quá để ý chuyện khác sẽ dễ lộ sao? Những lời của Dương Liên Đình đều đầy lỗ hổng, cho dù ai nghe cũng biết là nói dối. Nhưng ẩn đề là, trên đời có rất nhiều người nói mình thông minh, rõ ràng nói dối, lại tự cho thông minh cân nhắc một phen, sau đó biến lời nói dối thành ngôn ngữ chân thật nhất”

Nghi Lâm nghĩ một lát rồi nói “Ý huynh là Dương Liên Đình có đặc điểm đó, nên mới cố ý chỉ nói tốt bên ngoài, hẳn cho huynh là người thông minh, sẽ cẩn thận suy nghĩ một phen, sau đó sẽ như muội, nửa tin nửa ngờ lời của hẳn, cuối cùng sẽ tin tưởng?”

Đông Phương Triệt cười ha ha, khen ngợi “Muội càng ngày càng thông minh” Nghi Lâm lườm hẳn một cái, nói “Huynh càng muốn nói muội là kẻ tự cho là thông minh thì đúng hơn” Đông Phương Triệt dịu dàng nói “Muội đó, cay độc không buông người” Nghi Lâm liếc mắt, nói về vấn đề chính “Dương Liên Đình không đáng

tin, phải không?” Dù sao trên đời không có gì là tuyệt đối, lẽ như Dương Liên Đình nói thật thì sao?

Đông Phương Triệt hôn trán cô, sùng nịch nói “Lâm Nhi nói không thể tin thì không tin”

Hôm sau, Nghi Lâm tiếp tục vùi đầu vào trong phòng thuốc, về việc Bạch Liên giáo và Dương Liên Đình, trước mắt cứ nhìn đã. Bốn năm ngày trôi qua, Đồng Bách Hùng đến đây tìm, Nghi Lâm thích ngồi uống trà với hắn, năm nay Đồng Bách Hùng đã hơn bảy mươi tuổi, cả người là màu trắng, so với lúc mới gặp thì già hơn một chút, nhưng tinh thần vẫn mạnh mẽ như cũ.

Đồng Bách Hùng đặt chén trà lên bàn, tức giận nói “Không biết Đông Phương huynh đệ nghĩ gì mà để cho đám người Bạch Liên giáo ở đây, nếu không phải lúc trước có nha đầu nguoi thì Mộ Niên nhà ta đã sớm chết rồi!”

Toàn bộ Nhật Nguyệt thần giáo chỉ có hắn mới dám bất mãn với giáo chủ như thế, Nghi Lâm buồn cười, trấn an nói “Đồng bá bá, chuyện năm đó chưa chắc do Bạch Liên giáo làm, chúng ta không có chứng cứ, hơn nữa...” Cô cố ý kéo dài giọng, ra vẻ thần bí tới sát hắn, nhỏ giọng nói “Lẽ như người Bạch Liên giáo có ý tốt mới đến thì sao?”

Đồng Bách Hùng nghe vậy thì ngẩn người, mở to mắt nói “Tiểu nha đầu, nguoi biết chuyện gì phải không? Ma nói với bá bá nào” Bộ dạng lấy lòng và tò mò khiến Nghi Lâm cười ha hả, Đồng Bách Hùng này càng sống càng đáng yêu.

“Phật viết: Không thể nói, yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện bá bá đoán”

Đồng Bách Hùng tức giận nói “Ngay cả nguoi cũng học được cách giả ngu để lừa nguoi!”

Nghi Lâm uống miếng trà, cúi đầu không nói, Đồng Bách Hùng bất đắc dĩ nhưng không ép buộc, dù sao có lời cam đoan của cô cũng khiến hắn an tâm, nếu không phải nghĩ đến chuyện Mộ Niên suýt chết thì hắn không rối rắm như vậy.

Tiền Đồng Bách Hùng đi, Nghi Lâm trở về phòng ngủ, vùi đầu trong phòng thuốc lâu như vậy, thân thể muốn bải công rồi. Điều khiến cô buồn bực là không viên thuốc nào tốt cả, rất đả kích. Lúc Đông Phương Triệt về đã là chạng vạng, vào phòng ngủ thì thấy ánh sáng dịu dàng của dạ minh châu tán ra chiếu sáng nha đầu đang nằm ngủ say trên chăn gấm, ngay cả giày cũng không cởi.

Lắc đầu cười nhỏ, vừa định đến cởi giày cho cô thì thấy cô mở mắt, nhìn hắn mê mang, trên mặt mang theo biểu tình mê mang lúc mới dậy, rất đáng yêu. Lòng Đông Phương Triệt đột nhiên mềm mại, lúc cô chưa hoàn hồn đã hôn lên môi cô, kịch liệt nhưng không mất dịu dàng, mạnh mẽ nhưng triền miên, lưỡi của hắn đi vào miệng cô, bắt cô đáp lại, tay hắn chơi đùa trên người cô, từ cổ đến xương quai xanh rồi đến hông nhỏ, ái muội tình cảm, khiến cô bị lạc trong sự dẫn dụ.

Lúc hai tay hắn trượt từ ngực xuống đùi, cô run rẩy muốn đẩy hắn ra, Đông Phương Triệt rời môi cô, đôi mắt phượng hẹp dài lóe ra tia ẩn nhẫn và khát vọng, giọng nói khan khan như tiếng nhạc lá lướt, mê người lại sa đọa.

“Ngoan, để ta sờ một lát ~” Nghi Lâm chưa bao giờ nghe âm thanh sống động như vậy, vừa dễ nghe lại khiến người ta say mê, ý chí của cô bắt đầu tán loạn, tay chống đỡ cũng dần mất sức, trở nên mềm mại vô lực.

Đông Phương Triệt vui vẻ, không cho cô cơ hội từ chối, lập tức dùng nội lực đánh rách áo quần của cô, thân thể xích lõa xuất hiện trước mắt hắn, hô hấp Đông Phương Triệt càng dồn dập, thân thể

hắn đang kêu gào, phấn chấn, mỗi chỗ trong thần kinh đều khát vọng đến đau đớn, giờ khắc này, không ai có thể ngăn cản được hắn.

Nghi Lâm lại bị hắn hôn đến mức lạc đường, giống như con thuyền nhỏ trên biển, dập dềnh đi theo sóng biển, trên người không có sức lực...

“Không được!” Lúc tay hắn mạnh mẽ đâm vào cơ thể cô, lý trí trở về, cô mở miệng, âm thanh mềm mại không sức lực, giống như con mèo nhỏ bị bệnh, nhẹ nhàng rên rỉ.

“Không được?” Hắn vô tình lặp lại lời của cô nhưng động tác không dừng lại.

“Huynh...” Cô cắn môi, giọng nói có chút run rẩy “Huynh không thể...như thế...”

Hắn không nói lại, chỉ ngậm nụ hoa trước ngực cô.

“A~~~~” Cô không ức chế mà run lên, tay bắt lấy áo hắn, cố chấp ní non “Đông Phương ~~~ Không cần ~~~~”

Hắn dùng đầu lưỡi liếm trên đóa anh đào “Nhưng thân thể của muội nói cho ta biết, muội muốn ta làm vậy với muội”

“Nhưng mà...Nhưng mà...” “Nhưng mà cái gì? Cô không biết, giống như cái gì cũng không nhớ, ngay cả sức cũng không có. Thân thể mềm oặt, đầu óc cũng không nghĩ được gì....”

Chương 63: Yêu

Edit: Dương Tử Nguyệt

Trái tim đập rất nhanh có cái gì đó bắt đầu chảy theo dòng máu của cô, chuyển đến khắp cơ thể...

“Lâm Nhi ~~~ Lâm Nhi ~~~” Tay hắn vuốt ve đùi cô, âm thanh nói chuyện càng khàn khàn lả lướt, nhiệt độ lòng bàn tay nóng cháy

vuốt lên da thịt cô, có cái gì đó từ trong lòng nhảy ra, cô cảm nhận được ngón tay hắn đang đâm mạnh liệt vào trong nơi bí ẩn.

Cô sợ hãi kêu ra tiếng, hắn đột nhiên hôn môi cô, ngón tay thăm dò trong cơ thể cô.

Đôi mắt đen của cô im lặng nhìn hắn, giống như động vật nhỏ bị dọa sợ, vừa vô tội lại yếu ớt.

Lòng hắn mềm nhũn, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt cô, một cánh tay vuốt lưng cô “Đừng sợ, đừng sợ” Cho dù rất khó chịu nhưng hắn vẫn nhẫn, kiên nhẫn an ủi, dỗ dành cô.

Cô không sợ hãi, mà là... Mà là không biết dung túng hắn vậy có đúng không. Thật ra, với tình huống này, cô không thể lùi bước, từng bước từng bước đến bây giờ, nếu không phải do cô phóng túng, hắn không thể bước đến bước này. Từ hai ngày trước, khi hắn luyện xong võ công, cô đã nghĩ tới tình trạng hôm nay

Nghi Lâm không muốn chấp nhận, nhưng tim không lừa người được, đây là nghiệt duyên.

“A~~ Đông Phương ~~~ Triệt ~~~” Cô muốn mở miệng kêu tên hắn, nhưng lại giống như tiếng rên rỉ, ní non vậy. Nó giống như móng mèo nhỏ đang gãi vào lòng hắn.

Hắn rút ngón tay ra.

Hư không bỗng nhiên đến làm cô chấn động, đôi mắt hơi ẩm ướt, nhìn hắn mê ly, vẻ mặt này rất mê người.

Hắn mạnh mẽ mở hai chân của cô ra, vật nóng bỏng xâm nhập vào hoa huyết của cô, xâm chiếm sự ngây ngô của cô. Động tác của hắn liền mạch lưu loát, lúc cô nghĩ mình có lẽ mình sẽ có cơ hội từ chối, ngừng vọng tưởng của cô. Đông Phương Triệt không phải đũa ngọc, dù thương tiếc cô, nhưng tuyệt đối không buông tha đồ ăn ngon trước miệng, hắn muốn cô, chỉ nghĩ thôi, cơ thể đã đau rồi.

“A~~~~” Cô kêu lên, nước mắt tràn ra hốc mắt, sắc mặt trắng bệch.

Hắn chịu đựng sự đau trướng của vật nóng, không dám động, cúi đầu hôn lên nước mắt cô, nhẹ nhàng vuốt lưng cô “Không có việc gì, không có việc gì....”

“Đau ~~~~” Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nỉ non.

Cô biết là sẽ đau, nhưng biết là một chuyện, cảm nhận được lại là chuyện khác.

“Sẽ không, sẽ không đau nữa” Hắn khàn khàn nói.

Cô mở mắt ra, nhìn hắn với vẻ mặt đáng thương, cảm nhận được hắn giật mình, cô lập tức kêu lên “Đau ~~~ Đứng động ~~~~”

“Không động, không động” Hắn cắn răng nhin xuống, cúi đầu hôn lên môi cô, bàn tay vuốt ve bụng cô, chậm rãi trấn an cô.

Khi cảm nhận được cô thả lỏng dần, hắn mới chậm chạp động thân.

Cô rên lên một tiếng, không kháng cự như trước, hai tay lại ôm lấy thắt lưng của hắn.

Vật nóng của hắn cuối cùng cũng ra vào, giữ lấy cô rất lâu.

Nghi Lâm bị xóc nảy mà tỉnh, lúc cô mơ màng mở mắt, đầu óc có chút mờ mịt. Lúc thấy rõ Đông Phương Triệt đang ở trên người mình, cảm giác tê dại bắt đầu bao lấy cơ thể. Tiếng thở nhẹ yêu kiều, trước lúc thanh tỉnh hoàn toàn, cô gái nhỏ đã bị mang vào vực sâu của tình dục, bị lạc mình....

Đông Phương Triệt ra vào nhanh chóng, sau đó phóng thích bản thân, hắn mệt mỏi nằm lên người cô, tay bắt đầu vuốt ve thắt lưng của cô, Nghi Lâm đẩy hắn, nhỏ giọng nói “Nặng muốn chết, đứng lên” Đông Phương Triệt ngẩng đầu, trán đụng trán, mũi cọ lên chop mũi cô, thỏa mãn nói “Tiểu nha đầu, cuối cùng muội cũng là của ta”

Nói xong, hấn sợ cô không thoát, nghiêng người trượt xuống dưới. Vật nóng của hấn vẫn còn ở trong cô, hấn vừa động, nơi chặt chẽ đã tách ra, cô ưm một tiếng, nhẹ nhàng rên rỉ.

“Thật mẫn cảm” Hấn cười, nói nhỏ bên tai cô. Nghi Lâm tức giận trừng hấn, lại không biết biểu tình của mình mê người đến mức nào, mắt to ngập nước, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn vừa mới được thỏa mãn nên đỏ bừng quấy rĩ, Đông Phương Triệt ôm chặt cô, cười ha ha ở cổ cô.

“Huynh cười cái gì?”

“Lâm Nhi ~~~ Lâm Nhi ~~~ Cuối cùng muội đã là của ta” Giọng nói của hấn có chút bướng bỉnh và ngây thơ của đứa trẻ, làm lòng cô mềm mại, trước khi hạ quyết định, cô luôn tự làm khó mình, chỉ khi nào quyết định rồi, cô gái nhỏ sẽ đi một con đường đã chọn, tuyệt đối không quay đầu. Nghi Lâm cảm thấy, nếu hai người đã xảy ra chuyện này, vậy phải nói rõ một chút, miễn cho sau này lại giận đối nhau.

“Đông Phương, ta có chuyện muốn nói”

Đông Phương Triệt rất hiểu cô, nghe giọng của cô, hấn biết cô muốn nói gì. Hôn lên môi cô, dịu dàng nói “Trừ muội ra, ta sẽ không có người phụ nữ khác, Lâm Nhi, muội nên học cách tin tưởng ta”

Nghi Lâm không nói gì, liếc hấn nói “Ta không chỉ có một yêu cầu đó”

Đông Phương Triệt cười ha ha, làm động tác chăm chú lắng nghe. Bản tính của Nghi Lâm vốn rất quật cường, nếu đã nói đến vấn đề ‘hấn chỉ có một mình cô’, như vậy nhất định sẽ bị trách móc, cô có chút không cam lòng, nhớ đến lời bộc bạch ở trong phim tại kiếp trước, mắt to đảo một cái, cô gái nhỏ tính cầu huyết một chút, sáng giọng nói “Vậy huynh nghe cho kỹ, từ giờ trở đi, huynh chỉ được đối xử tốt với muội, phải sủng muội, không được gạt muội, chuyện gì đã đồng ý với muội thì phải làm cho được, tất cả những

lời nói với muội phải là thật lòng. Không được gạt muội, mắng muội, phải quan tâm muội, lúc người khác bắt nạt muội thì phải đi ra giúp muội trước, lúc muội vui vẻ huynh phải vui vẻ với muội, lúc muội không vui thì huynh phải dỗ muội vui vẻ, phải luôn thấy muội xinh đẹp nhất, trong mơ cũng chỉ được mơ thấy muội, trong lòng cũng chỉ có mình muội”

Nghe cô gái nhỏ nói một tràng dài đằng đẵng, Đông Phương Triệt run sợ nửa ngày, có chút không phản ứng.

Nghi Lâm đẩy hẳn nói “Huynh tỏ vẻ chút đi, đồng ý hay không?”

Đông Phương Triệt cười khở liên tục “Không biết muội lại bá đạo như vậy”

Nghi Lâm nói “Huynh không đồng ý?”

Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, bất đắc dĩ nói “Cho dù muội muốn mạng của ta, ta cũng sẽ cho muội”

Mấy ngày nay, không chỉ trên giang hồ bất ổn mà ở triều đình cũng vậy. Lão hoàng đế bị bệnh nguy kịch, không có thuốc giải, đã dán bố cáo ở kinh thành, tìm kiếm thần y trong thiên hạ, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh của hoàng đế, sẽ được thưởng vạn lượng hoàng kim, phong thêm chức quan. Đây chính là cơ hội lên trời tốt, nhưng danh tiếng ‘thần y’ được mua chuộc thì nhiều, còn ‘thần y’ chân chính lại ít vô cùng, chỉ cần là thần y thật sự, tính cách đều rất quái dị, lánh đời không ra mặt, cực kỳ khó tìm.

Dĩ nhiên, Nghi Lâm ngay cả chuyện giang hồ còn chẳng quan tâm chứ nói gì triều đình. Đông Phương Triệt chỉ ngẫu nhiên nói với cô vài câu, sau đó cũng không nói gì. TỪ lúc hai người đâm tâng mông giữa nhau xong, quan hệ tiến triển rất nhanh, càng ngày càng khăng khít thân mật. Đông Phương Triệt sủng cô tới mức không có hạn cuối, chỉ cần người trong giáo có óc đều có thể nhìn ra được manh mối.

Dựa theo ý tứ của Đông Phương Triệt, hấn hận không thể cho mọi người trên thiên hạ biết đồ đệ của mình đã trở thành người yêu rồi, cho nên mấy ngày nay hấn vô tình cố ý bắt đầu thả tin tức ra ngoài, người có thể tồn tại trong tổng đàn đều thành tinh, tuy nói chuyện su đồ luyện có chút không ổn nhưng với ma giáo... Thật ra cũng chẳng có gì quá mức, người ta là giáo chủ, bọn họ là thuộc hạ, ai dám quản hấn? Muốn chết sao?

Ban đầu Đồng Bách Hùng không tin chuyện này, nhưng tới lúc thấy cả hai thừa nhận, vị trưởng lão hơn bảy mươi tuổi này... không thể bình tĩnh, hoặc nói thẳng là sốc luôn. Trách không được Đông Phương huynh đệ không vừa mắt Mộ Niên, thì ra là vậy, thì ra là vậy...

Đông Phương Triệt nói “Huynh trưởng, tình cảm của ta và Lâm Nhi rất sâu đậm, dứt khoát cả đời. Huống chi Lâm Nhi vốn không phải đồ đệ của ta, người khác không biết, huynh trưởng còn không biết sao?”

Đồng Bách Hùng mở to mắt, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, sững sốt một lúc, cười nói “Sau này đối xử với nha đầu tốt vào, con bé còn nhỏ, đừng bắt nạt nó”

Nghi Lâm rất cảm động, Đồng Bách Hùng có thể nói ra những lời này, không uổng giao tình nhiều năm của hai người.

Hai ngày sau, Đồng Mộ Niên truyền tin từ Hằng Sơn về, nói là người Hành Vân sơn trang bao vây phái Hằng Sơn, bảo bọn họ giao đệ tử Nghi Lâm ra.

Tin tức này rất bất ngờ, Nghi Lâm căn bản không kịp phản ứng. Đông Phương Triệt cũng nhíu mày, lúc trước, khi Nghi Lâm tiếp xúc Hành Vân sơn trang, là giả nam, lại dùng tên giả Hàn Tiêu, cho dù người Hành Vân sơn trang biết cô là nữ, nhưng không thể biết mối quan hệ sâu xa của cô với phái Hằng Sơn. Từ điểm này mà suy ra, bọn họ chỉ tìm Nghi Lâm của phái Hằng Sơn chứ không phải Hàn

Tiêu. Nghĩ kỹ điều này, Nghi Lâm vừa nghi ngờ, cô chỉ là đệ tử trên danh nghĩa của phái Hằng Sơn, đã hơn mười năm chưa ở phái Hằng Sơn, làm sao Hành Vân sơn trang biết nhân vật nhỏ như cô chứ?

Đông Phương Triệt phái người đi tìm hiểu, tin tức trở về nói hình như liên quan đến Trường Sinh môn.

Trường Sinh môn...

Nghi Lâm kinh ngạc “Không lẽ là nhị sư phụ của ta?”

Đông Phương Triệt ôm cô vào lòng, nhú mày nói “Gần đây triều đình bất ổn, Hành Vân sơn trang là thế lực của Thất vương, xem ra bọn họ tìm muội là vì bệnh của lão hoàng đế, mà nhị sư phụ kia của muội cũng có chút quan hệ với triều đình”

Giải thích này rất hợp lý, Nghi Lâm rối rắm nói “Không lẽ nhị sư phụ không biết muội đã rời phái Hằng Sơn sao? Hơn nữa, nếu những người đó biết nhị sư phụ muội, căn bản không cần tìm muội, y thuật của nhị sư phụ cao minh hơn muội nhiều, nếu hấn trị không được thì ta càng không thể”

Đông Phương Triệt nói “Việc này có chút kỳ quái, ta cho người đi điều tra cẩn thận, muội đừng lo”

“Hành Vân sơn trang bắt phái Hằng Sơn giao muội ra, nếu không giao, có làm khó xử phái Hằng Sơn không?” Nghi Lâm lo lắng việc này nhất.

Đông Phương Triệt an ủi “Sẽ không, phái Hằng Sơn là danh môn trên giang hồ, lại lệ thuộc vào cửa Phật, tuy Hành Vân sơn trang cường thế nhưng cũng không dám tùy ý làm bậy, bọn họ làm vậy là để ép muội xuất hiện”

Thật ra Nghi Lâm cũng nghĩ thế, có Đông Phương Triệt khẳng định, cô an tâm, bảo người đưa tin cho Đồng Mộ Niên, bảo hấn cẩn thận chút, không cần bại lộ hành tung của mình. Nếu có làm khó phái Hằng Sơn thì phải đưa tin trở về.

“Đúng rồi, huynh đem tên tả sứ của Bạch Liên giáo kia ném đâu rồi? Sao mấy ngày nay không nghe tin gì?”

Đông Phương Triệt ôm cô lên giường, đè cô xuống người, nhẹ giọng nói “Bọn họ đi rồi”

“Đi rồi?” Nghi Lâm rất kinh ngạc, cô căn bản không biết chuyện này.

Đông Phương Triệt hôn môi, hôn cổ cô, mơ hồ nói “Mưu đồ của bọn họ quá lớn, ta lại lấy thân thể muội làm trọng, cho nên từ chối rồi”

Nghi Lâm đè nén tiếng rên lại, tò mò hỏi “Bọn họ mưu đồ gì... Ừ....”

Tay Đông Phương Triệt chui vào trong quần lót của cô, thở gấp nói “Thiên hạ”

Chương 64: Quyết định

Edit: Dương Tử Nguyệt

Nghi Lâm không quan tâm chuyện Bạch Liên giáo, nhưng rất lo lắng cho phái Hằng Sơn. Cô không biết mục đích của Hành Vân sơn trang, đối mặt với điều không biết, luôn làm người ta sợ hãi, không thể không lo lắng.

Đông Phương Triệt nhíu mày, ôm lấy Nghi Lâm bừng tỉnh khỏi giấc ngủ mơ, chaaaj rãi vỗ lưng cô, nhẹ giọng trấn an. Nghi Lâm tái mặt, ôm chặt lấy lưng hắn, giống như chỉ có ôm như vậy bản thân mới có sinh lực. Từ lúc sống lại trên đời này, điều có thể khiến cô để ý là mơ, những giấc mơ liên quan đến kiếp trước. Thật ra cô không có nhiều thời gian nghĩ về kiếp trước, nó như giấc mộng phù dung, trí nhớ cũng đã phai nhạt, giấc mộng hôm nay khiến người khác đau lòng, nhưng cũng chỉ là đau lòng mà thôi.

“Đừng lo, phái Hằng Sơn không có chuyện gì, ngày mai ta sẽ phái người đi diệt Hành Vân sơn trang” Hắn cho rằng cô nằm mơ về phái Hằng Sơn nên mới kinh hoàng như thế. Tâm trạng của Nghi Lâm tốt hơn rất nhiều, nghe lời hắn nói thì có chút dờ khóc dờ cười, cọ mặt lên áo trắng của hắn, không chút khách khí lau nước mắt nước mũi rồi mới ngẩng đầu lườm hắn nói “Diệt cái gì mà diệt? Người đứng sau Hành Vân sơn trang là Vương gia của triều đình, nếu huynh diệt Hành Vân sơn trang tức là cho họ có cớ đi làm phiên phái Hằng Sơn rồi!” Cuối cùng cô còn than thở ‘Ngu ngốc!’

Đông Phương Triệt không nói gì, hắn sống lâu như vậy nhưng chưa có ai dám nói mình ngốc, nếu là người khác đã sớm bị hắn bằm vằm trăm mảnh, nhưng cố tình lại là nha đầu này... Với chuyện này, Đông Phương Triệt chỉ có thể cười khổ hai tiếng, cúi đầu hôn lên

môi cô, không cho cô cơ hội từ chối, tay lưu loát trượt vào trong áo cô, xoa hai lòng mềm mại tinh tế....

Ngủ cho đến khi mặt trời lên cao, Nghi Lâm mới mệt mỏi tỉnh dậy, Đông Phương Triệt dựa người vào ghế nghe tin tức mới nhất, nghe được động tĩnh thì lập tức đứng dậy, cười tủm tỉm xốc sa trướng lên, cúi người nói nhỏ bên tai Nghi Lâm “Tối qua có chút kịch liệt, bây giờ mọi người thấy thế nào?”

Thấy Nghi Lâm im lặng không nói gì, cúi đầu nhìn gương mặt xinh đẹp gần như gang tấc, trên mặt cô lộ vẻ phẫn hận và ngọt ngào, dĩ nhiên cũng có không cam lòng. Đột nhiên, cô nâng mày lên, hai tay vòng lên cổ Đông Phương Triệt, ngựa đầu hôn môi hắn, chân từ trong chăn gấm đi ra, giống như có như không cọ xát lên bụng dưới của hắn, thân thể Đông Phương Triệt cứng đờ, hô hấp khó khăn, bên dưới sưng lên khó chịu, đúng lúc này, cảm nhận được sự thay đổi của thân thể hắn, Nghi Lâm sáng mắt, môi từ từ rời khỏi hắn, mỉm cười quyến rũ với Đông Phương Triệt, hôn lên mắt hắn, thừa dịp hắn đang ngây người thì lập tức đá hắn lên giường, sau đó thuận tay bọc hắn lại bằng chăn gấm, rồi dương cằm hừ một tiếng, không nói gì đã quay người đi vào phòng trong, trong đó đã chuẩn bị nước ấm từ sớm.

Đông Phương Triệt nằm trên giường, thở phì phò, lát sau cười to, nha đầu này...

Lúc Nghi Lâm đi ra khỏi phòng tắm đã qua một thời gian dài, Đông Phương Triệt dùng nội lực sấy tóc cho cô, hai người ngồi trước bàn trang điểm, cô ngồi, hắn đứng sau cô, giúp cô chải vuốt những sợi tóc dài, nhìn khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp trong kính lưu ly, Đông Phương Triệt ôm cô từ đằng sau, thương lượng nói “Nếu không...Tìm vài nha hoàn đến hầu hạ mọi người nhé?” Trong viện chỉ toàn là nam nhân, dù sao cũng không tiện.

Nghi Lâm nhíu mày, nghe được hai chữ ‘Nha hoàn’, việc đầu tiên nghĩ đến là những nha đầu làm ấm giường trong [Hồng Lâu Mộng], tâm trạng lập tức xấu đi, mím môi không nói gì, mặt tối lại, trong lòng vừa ê ẩm vừa khó chịu, hốc mắt lập tức ẩm ướt, nước mắt cũng chảy xuống như mưa. Đông Phương Triệt tròn mắt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, thấy cô khóc, lòng hấn rất khó chịu, lo lắng ôm lấy cô, luôn iệng hỏi sao thế, có phải không thoải mái không.

Nghi Lâm chỉ khóc, khóc một lát rồi lại thấy khó chịu, tại sao cô phải khóc? Vì vậy dùng tay lau nước mắt, oán hận nói “Nếu người dám đụng vào nữ nhân khác, ta sẽ khiến người thành thái giám...” nói rất nhiều, nói đến mức Đông Phương Triệt tỉnh ngộ, cảm thấy mình rất oan uổng, hấn chỉ muốn tìm người hầu hạ cô, đều là vì tốt cho cô, sao lại nhảy sang cục diện rối rắm này vậy?

Tuy trong lòng có chút mất hứng, nhưng thấy bộ dáng đáng thương của cô, lòng cũng mềm lại, không dám ngăn cản cô đấm đá, chỉ ôm cô nói sao có thể đánh ác như vậy, sau đó thề độc bảy tám lời, cam đoan cả đời chỉ có mình cô, nha đầu trong lòng mới chịu im lặng.

Nghi Lâm biết bản thân rất ngốc, nhưng không có cách nào, nếu hấn muốn cô thì phải thủ thân như ngọc, hấn là của cô, cũng chỉ là của cô, nếu có lòng ngoài, giết, nếu có người dám mơ ước hấn, cũng giết luôn.

Đây là dục vọng độc chiếm, tính độc chiếm của cô gái nhỏ từ trước đã rất mạnh, nếu không phải tính cách này, tình yêu đầu lần trước đã không khắc sâu như thế. Cái gọi là nhân quả, có nguyên nhân mới có quả, từ khi Đông Phương Triệt quen cô, hình như đã định ra hậu quả như vậy rồi.

“Ta mặc kệ, nếu sau này huynh chạm vào người phụ nữ khác, ta sẽ tìm mười tên trai lơ, huynh chạm hai người ta tìm hai mươi trai

lo, hơn nữa không tính huynh ở trong đó” Cô ngẩng cao đầu, nói năng rất khí phách, biểu tình nghiêm túc vô cùng.

Đông Phương Triệt lập tức đen mặt, đôi mắt thâm trầm, giận đến mức hận không thể bóp chết cô, nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, sau đó khuyen nhủ mình, nhịn một chút, đừng đánh cô... Một lát sau, mới mở hai mắt, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp “Nếu sau này để ta nghe đến những lời này, ta sẽ không bỏ qua cho muội”

Nghi Lâm hừ một tiếng, không tỏ thái độ, thấy mặt của hắn âm trầm đáng sợ thì mềm lại, vươn tay ôm cổ hắn, nhón chân hôn hắn một cái, cười tủm tỉm, làm nũng nói “Toàn thân ta rất đau, huynh xoa lưng cho ta được không?”

Thấy cô mỉm cười như hoa, hắn cũng không nhẫn tâm nổi, trực tiếp ôm cô ngồi xuống, nhẹ nhàng mát xa cho cô.

Nhìn Nghi Lâm lại ngủ say, Đông Phương Triệt ngồi bên giường, nhìn cô cẩn thận, bỗng dung có chút sợ sệt. Bắt đầu từ lúc nào mà ngay cả cái nhú mày hắn cũng không muốn nó xuất hiện trên mặt cô? Hắn cực kỳ yêu nụ cười của cô, nếu cô mất hứng, tâm trạng của hắn cũng phiền muộn bất an, đây không phải là hiện tượng tốt, hắn biết, không thể kìm lại được nữa, mỗi ngày hắn đều yêu cô hơn hôm trước, đã lún sâu vào trong vũng bùn, không thể quay đầu được, cũng không có đường ra....

Về vấn đề nha hoàn, Nghi Lâm cuối cùng cũng đồng ý, chọn bốn nha đầu bộ dạng bình thường để bên người, không có cách nào, nha đầu xinh đẹp khiến người khác không an lòng, nhìn đã lo lắng, tuy rằng cô tự tin về dung mạo của mình sẽ không thua ai, nhưng không thể bắt mình ngày nào cũng phải đề phòng như phòng cướp. Nghi Lâm ban thưởng tên cho bốn nha hoàn, Cầm Kỳ Thi Họa, mỗi người một chữ, thêm chữ ‘Thị’ ở trước, cũng có chút dễ nghe.

Hành Vân sơn trang đã vây khốn phái Hằng Sơn hơn nửa tháng, tình thế càng ngày càng ác liệt, giang hồ đã sớm huyên náo ồn ào về

chuyện này, cũng may trước mắt hai bên chưa rat ay. Nhân việc này, các thế lực khắp nơi đều đến khuyên giải, giúp đỡ, giúp vui gì đó với phái Hằng Sơn, nghĩ đến, trong vòng mười ngày sẽ có kết quả.

Trong phòng ngủ, nghe tin tức Đông Phương Triệt mang đến, Nghi Lâm nhíu mày, kinh dị nói “Huynh nói bệnh tình nguy kịch của lão hoàng đế có ẩn tình khác sao? Không phải sinh bệnh mà trúng độc?” Tim của cô nhảy loạn, không biết là kích động hay kinh sợ, tình tiết vốn chỉ nên xuất hiện trên tivi đã phát sinh ở đời thật, thật sự rất khó tin. Đông Phương Triệt cho là dọa tới cô, vội vàng trấn an cô, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói “Đừng sợ, Hành Vân sơn trang muốn tìm muội như vậy, hẳn là vì chuyện này, nếu muội không muốn ra tay cứu người cũng đừng lo, chuyện phái Hằng Sơn cứ giao cho tay xử lý là được”

Nghi Lâm liếc mắt nhìn hẳn, trong lòng ngọt ngào, nhưng lại giả tức giận nói “Nếu người Hành Vân sơn trang biết ta, nhất định có liên quan đến nhị sư phụ, một khi đã thế, sao ta có thể thấy chết không cứu? Huống chi, bây giờ thái tử còn chưa lập, trước kia huynh đã từng nói, con của lão hoàng đế không ai là người hiền, nếu giờ hoàng đế chết, thiên hạ sẽ loạn, nhưng phái Hằng Sơn lại rất thiện lương! Huống chi Hành Vân sơn trang và phái Hằng Sơn chỉ giảng co, hai bên chưa có động tĩnh, hiển nhiên đã thương lượng tốt, bọn họ không làm khó xử phái Hằng Sơn, ta không so đo với họ, dọn dẹp một chút, sáng mai chúng ta lên đường”

Đông Phương Triệt nghe cô nói đến mấy chữ ‘thiện lương’, lập tức câm nín, mặc dù cô không giết người nhưng bản sự ép buộc người không thua bất kỳ ai, phế võ công nhiều như thế còn không bằng giết chết họ thì hơn! Nhưng hẳn không tính rồi rắm vấn đề này, cô nói thế nào thì hẳn nghe lời thế đấy là được, hẳn yêu bộ dạng tự tin lên mặt này của cô vô cùng.

Nghi Lâm giả nam như lần xuất hành trước, ăn thuốc có thể xuất hiện hầu kết, Đông Phương Triệt lại tìm một bộ giáp mềm trong kho như trước cho cô, trong khoảnh khắc, từ một mỹ nữ xinh đẹp trở thành một công tử cao quý như hoa. Nghi Lâm không tính về phái Hằng Sơn gặp đồng môn, lần trước coi như đã xa nhau, nếu về sau luôn ở ma giáo thì không thể có quan hệ với phái Hằng Sơn nữa.

Cho nên lần này cô vẫn dùng thân phận ‘Hàn Tiêu’ như cũ, dù sao ‘Hàn Tiêu’ cũng là ân nhân của Hành Vân sơn trang, làm việc cũng tiện hơn.

Chương 65: Gặp lại Mộc Trí

Edit: Dương Tử Nguyệt

Trời âm u, gió lạnh gào thét mãnh liệt, bầu trời như muốn tuyết rơi. Cho dù nằm trong xe ngựa ấm áp dễ chịu, nhưng Nghi Lâm vẫn cảm thấy lạnh lẽo, nhìn không được xoa hai tay, nắm chặt áo choàng da cừu trên người, thân thể hướng gần vào lò than. Lại quay đầu nhìn người nào đó đang phát ra khí lạnh, thở dài bất đắc dĩ, dịu dàng nói “Đừng giận, việc gặp hoa Triều Tịch vốn dĩ rất khó, ta cũng không chết sớm như thế, huynh đừng như vậy nữa”

Đông Phương Triệt hận cái chữ ‘chết’ này nhất, trừng mắt, giận dữ mắng “Câm miệng!”

Nghi Lâm bĩu môi, dịu dàng đi qua, thân thiết cầm tay hắn, cười tủm tỉm làm nũng “Lạnh quá, huynh sờ tay muội xem có lạnh không?” Nói xong đem hai bàn tay để lên mặt hắn, lãnh lẽo thấu xương, Đông Phương Triệt lập tức ôm chặt cô, sau đó nhét hai tay cô vào trong áo mình, trách móc “Sao không nói sớm? Lạnh như vậy, lò sưởi tay đâu? Mấy nha đầu kia hầu hạ kiểu gì thế?” Nói xong, cứ

như muốn tìm người tính số, Nghi Lâm vội vàng cản hẳn lại, sáng giọng “Là ta không muốn cầm mấy thứ đó, rất vương”

Đông Phương Triệt thấy cô như thế, cũng không nhẫn tâm mắng cô, đành tự mình hờn dỗi.

Nghi Lâm dựa đầu vào vai hẳn, híp mắt như con mèo nhỏ, khuôn mặt nhỏ xinh xắn khiến người yêu thích không thôi, Đông Phương Triệt mềm lòng, Nghi Lâm thừa dịp hẳn tốt hơn, thuận miệng nói “Gọi người phái đi về thôi, đợi chuyện phái Hằng Sơn chấm dứt, chúng ta tự mình đi tìm cũng được. Nếu không, cho dù họ tìm được cũng không biết làm gì, chỉ tăng thêm thương vong” Cao thủ nhất lưu cũng chưa chắc leo lên được đỉnh núi Thiên Sơn, tuy nói nhân tài trong Nhật Nguyệt thần giáo rất nhiều, nhưng cao thủ nhất lưu không thể phái đi tùy tiện, gần đây giang hồ và triều đình không ít sóng gió, hoa Triều Tịch cũng không phải là vật cấp bách gì, vẫn nên giải quyết những chuyện trước mắt là tốt nhất.

Hiển nhiên, Đông Phương Triệt không đồng ý, hẳn nhú mày nói “Muội đừng quản chuyện này” Nghi Lâm bất đắc dĩ, cũng không kiên trì, cô không phải thánh mẫu đến mức vì chuyện này mà tranh cãi với hẳn, dù sao hẳn cũng muốn tốt cho cô, điều nên nói cô cũng nói rồi.

Đối với Đông Phương Triệt mà nói, nếu so sánh việc tìm kiếm hoa Triều Tịch và chuyện phái Hằng Sơn, Hành Vân sơn trang, Nam Cương, triều đình gì đó thì chúng chẳng vào mắt hẳn, bọn họ muốn làm gì thì tùy ý, nếu không phải cố kỵ tiểu nha đầu thì hẳn không tính tham gia chuyện vặt vãnh này trước khi tìm được hoa Triều Tịch.

Cách phái Hằng Sơn khoảng hai mươi dặm có một trấn nhỏ, gọi là Vân trấn, trong trấn có không đến trăm hộ, bên trong cũng chỉ có một khách điếm, gọi là khách điếm Vân Lai, khách điếm này không lớn nhưng lại sạch sẽ thoải mái. Mười mấy người vào đây ở. Còn

mấy ngày nữa là tháng chạp, cũng gần cuối năm, mọi người đều về nhà, người ở trọ rất ít, Đông Phương Triệt để Đình Nhất đi bao trọn hậu viện, ở rất thanh tĩnh.

Lần này người phụ trách vây khốn phái Hằng Sơn của Hành Vân sơn trang là đại quản sự Mộc Trí, cũng là người quen, là ân nhân cứu mạng của Mộc Trí, Nghi Lâm cảm thấy rất sáng khoái, thời gian của lão hoàng đế không nhiều, lúc này Mộc Trí thấy ‘Hàn Tiêu’ nhất định sẽ hưng phấn hơn rất nhiều!

“Việc này có tính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi không?” Nghi Lâm đuổi Đình Nhất Đình Nhị đi mời Mộc Trí xong, nâng cằm nói với Đông Phương Triệt. Đông Phương Triệt cười một tiếng, gõ đầu cô, dội nước lạnh nói “Muội cho là ai cũng có thể chữa bệnh cho hoàng đế sao Nếu bọn họ đã muốn tìm đệ tử ‘Nghi Lâm’ của phái Hằng Sơn thì đã nói rõ vấn đề, về phần ‘Hàn Tiêu’ đột nhiên xuất hiện... Ai biết đây có phải là người có dụng tâm kín đáo không?”

Tuy hắn nói rất có lý nhưng Nghi Lâm vẫn chu miệng, không phục nói “Ta ngọc thụ lâm phong như thế, lại vô hại hiền lành, vừa nhìn đã biết là người tốt”

Đông Phương Triệt thích nhìn bộ dạng này của cô nhất, cũng không nói gì, chỉ kiên nhẫn dỗ cô ăn những thứ cô ghét, hắn rất thích hình thức ở chung hiện tại của cả hai, nếu không phải thân thể của cô không tốt thì mọi thứ đều rất tốt.

Lúc Mộc Trí đến đã là đêm khuya. Lúc vừa thấy Đình Nhất Đình Nhị đến, tâm trạng của hắn ngón ngang, cả đoạn đường đi hắn nghĩ rất nhiều, Hàn Tiêu đột nhiên xuất hiện cũng không phải ‘đúng dịp’, thiếu niên thần bí này.... Hình như mỗi lần xuất hiện đều rất đúng dịp, một lần có thể dùng trùng hợp để giải thích, nhưng lần thứ hai cũng phải nghĩ đến ‘dụng tâm kín đáo’.

Gần đây giang hồ rất ồn ào, nghĩ đến Hành Vân sơn trang bọn họ vây khốn phái Hằng Sơn, dù chưa đánh nhau nhưng vẫn khiến không ít hào khách giang hồ đến góp vui, Hàn Tiêu tìm mình nhất định có mục đích không đơn giản. Nhưng... Không thể phủ nhận, sự xuất hiện đột nhiên của hắn có thể làm thay đổi cục diện hiện tại, cho dù thế nào, cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ bất lợi với Thất vương.

Phòng trong khách điểm Vân Lai rất mộc mạc, trong phòng chỉ có một giường, một bàn và một cái ghế dài bốn chân. Mộc Trí thông dong đi vào phòng, người đầu tiên hắn thấy là thiếu niên cực kỳ xinh đẹp trong trí nhớ, mấy tháng không gặp, không biết có phải ảo giác không nhưng thiếu niên này có thêm một chút mị hoặc, có hiệu quả đánh sâu vào tâm mắt.

Mộc Trí sững sốt một lát, sau đó mỉm cười xa cách nhưng lại có chút vui sướng, Nghi Lâm cũng đứng lên chào Mộc Trí, cô gái nhỏ không giỏi việc lòng vòng với người khác, mà hiển nhiên Mộc Trí cũng không tính nói chuyện nhà với cô, chỉ nói mấy câu đơn giản rồi nói “Thứ cho tại hạ mao muội, Hàn thiếu hiệp tìm tại hạ lúc này hắn liên quan đến phái Hằng Sơn?”

Nghi Lâm cười, gạt đầu nói “Đúng là không gạt được Mộc tiên sinh”

Mộc Trí nói “Không biết thiếu hiệp có quan hệ thế nào với đệ tử Nghi Lâm của phái Hằng Sơn?”

Nghi Lâm kinh ngạc nhú mày “Mộc tiên sinh có cơ gì mà nói vậy?”

Mộc Trí bình thản đáp “Lúc trước tại hạ đã cho người điều tra về quan hệ của phái Hằng Sơn rõ ràng, thân phận của Hàn thiếu hiệp bí ẩn, mà đệ tử Nghi Lâm của phái Hằng Sơn cũng rất bí ẩn, tại hạ không nghĩ ra điều khác”

Nghi Lâm im lặng một lát, người này đúng là khiến người khác không còn cách khác. Nhưng cô đã sớm quyết định nói mình là bạn tri kỷ của 'Nghi Lâm', cho nên không phản bác, chỉ gật đầu nói "VẬY TẠI HẠ CŨNG KHÔNG DẤU NỮA, TẠI HẠ VÀ NHA ĐẦU NGHI LÂM LÀ BẠN TỐT, LẦN NÀY TẠI HẠ CHỊU SỰ ỦY THÁC CỦA NÀNG ĐẾN GIẢI QUYẾT CHUYỆN PHÁI HẰNG SƠN" Nói xong, lấy một miếng ngọc dương chi mượt mà xinh đẹp từ trong lòng ra, giải thích nói "Đây là tín vật, là vật tùy thân bên người của Nghi Lâm, Mộc tiên sinh có thể đưa cho ba vị sư thái của phái Hằng Sơn xem xét"

Mộc Trí không cầm, ngược lại đứng lên, trịnh trọng nói "Hàn thiếu hiệp có ơn cứu mạng với tại hạ, là ân nhân của Hành Vân sơn trang, xem việc này thì thôi, nhưng chuyện này rất quan trọng, tại hạ phải xin chỉ thị của trang chủ, xin Hàn thiếu hiệp thứ lỗi" Nói xong, không đợi cô tỏ vẻ đã xoay người đi ra khỏi phòng, để lại Nghi Lâm ngồi ngốc đó không rõ chuyện gì.

Đông Phương Triệt từ phòng bên đi qua, Nghi Lâm đem mảnh ngọc bội bỏ vào trong ngực, bất đắc dĩ nói "Hắn tin ta quá, ít nhất cũng phải cầm miếng ngọc đó xem xét một chút chứ?"

Đông Phương Triệt ôm cô vào lòng, thản nhiên nói "Muội đã dám lấy nó ra giao cho hắn, vậy nó chính là đồ thật, cũng như vậy, không bằng chiếm chút hảo cảm của muội càng thực tế hơn, Mộc Trí này nổi danh gian xảo, hắn khôn khéo hơn muội nhiều"

Nghi Lâm chu miệng, phản bác "Hắn thông minh như vậy sao không biết ta là nữ giả nam?" Đông Phương Triệt câm nín, không tranh cãi với cô.

Trưa hôm sau, Nghi Lâm đang nói chuyện phiếm với Đông Phương Triệt thì nghe Đinh Nhất gõ cửa nói "Thiếu chủ, Mộc tiên sinh đến chơi"

Tiền Mộc Trí đi, Nghi Lâm đứng trước bụi hoa ở cửa sổ, tâm trạng có chút tối tăm. Đông Phương Triệt đứng cạnh cô, thay cô

chính áo khoác da cừu, từ từ nói “Việc Mộc Trí nói không quá phận, đối với bọn họ mà nói, thân phận của muội khó thể phân biệt, lấy phái Hằng Sơn ra áp chế đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu vào tay ta, ta không chỉ lấy phái Hằng Sơn ra áp chế không, phải biết quan hệ của muội và phái Hằng Sơn cũng chỉ có muội tự quyết định, không có ai chứng minh nó là thật hay giả, nói cách khác, nếu muội có ác ý, cho dù người phái Hằng Sơn bị xử tử cũng không tạo ra tổn thất gì cho muội. Hành Vân sơn trang có thể tin tưởng muội như thế đã là ngoài dự kiến của ta” Âm thanh của hắn dễ nghe, giọng điệu chậm chạp trực tực rõ ràng, khiến người khác tin phục, nhưng Nghi Lâm vẫn tức giận, quay đầu trừng hắn, tuy hắn nói đúng, nhưng yêu cầu của Hành Vân sơn trang cũng không quá phận, nhưng mà... rất khó chịu.

Chương 66: Ra đi

Edit: Dương Tử Nguyệt

Chạng vạng, tuyết bắt đầu rơi ở Vân trấn, đợt tuyết này không lớn nhưng rất nhiều, đây là trận tuyết đầu năm nên vẫn khiến cho mọi người ồn ào náo nhiệt, Nghi Lâm ôm lò sưởi đứng ngửa đầu nơi hành lang nhìn trời, cảm và cổ tạo ra một độ cong xinh đẹp, dĩ nhiên, nếu xem nhẹ cái hầu kết không nên xuất hiện nơi cổ thì rất tốt.

Đông Phương Triệt đi ra từ trong phòng, đứng sóng vai với cô, nơi này là sân phòng độc lập duy nhất trong hách điểm, chỉ có hắn và cô, ngày thường, nếu không có chuyện thì Đinh Nhất sẽ không đến đây làm bóng đèn, một lát sau, Đông Phương Triệt trầm giọng nói “Lâm Nhi đang nghĩ gì?”

Còn có chuyện gì khiến cô sốt ruột nữa? Nhưng bầu không khí bây giờ rất tốt, cô không muốn nói chuyện phái Hằng Sơn, nếu

không Đông Phương Triệt sẽ tức giận, hẳn không thích phái Hằng Sơn, nguyên nhân chính là vì cô luôn để ý đến phái Hằng Sơn. Nghi Lâm nghĩ một lát, nghiêng đầu nói "Ta đang nghĩ, nếu sang năm mới mà chúng ta không về kịp thì sao giờ? Nhiều người đợi đón giáo thừa với giáo chủ huynh đó, đây là cơ hội một năm một lần" Âm thanh của cô mềm mại, nói chuyện lại mang theo chút chế nhạo khó kiềm chế, mâu thuẫn kết hợp, nghe vào tai rất vui vẻ, tâm trạng Đông Phương Triệt tốt hơn, nhẹ nhàng nhéo mũi cô nói "Vậy muội nói nên làm gì đây?"

Muốn cô làm nũng sao?

Nghi Lâm âm thầm quệt miệng, trả lời "Chuyện này rất đơn giản, đến lúc đó huynh về là được, còn ta ở đây một mình cô đơn thôi" Nói xong bắt đầu tự kỷ, nhìn rất đáng thương.

Khóe miệng Đông Phương Triệt co rút, không biết nên nói gì, tâm trạng có xu thế trượt xuống, hẳn coi như hiểu được, nha đầu này chính là con sói điển hình, cho dù đối xử tốt với cô cũng không bằng một đám ni cô của phái Hằng Sơn!

Được rồi, giáo chủ đại nhân đang ghen.

Nghi Lâm thấy Đông Phương Triệt mất hứng, cười trộm trong lòng, nhưng sợ chọc người này tức thật, như vậy mất nhiều hơn được, vì vậy lập tức bổ cứu, đầu tiên là cầm tay hắn, sau đó lấy lòng "Chuyện lần này của phái Hằng Sơn là do ta mà ra, Đông Phương, sau này huynh ở cạnh ta làm bạn, với ta mà nói, huynh mới là quan trọng nhất, xong chuyện lần này, ta sẽ không quan tâm đến chuyện phái Hằng Sơn nữa, nên huynh đừng giận nữa nhé!" Chuyện gì cũng phải cho đối phương biết lập trường của mình là tốt nhất.

Đông Phương Triệt hừ hừ, không nói mình sẽ không giận, chỉ hỏi "Ta thật sự rất quan trọng với muội sao? Còn quan trọng hơn phái Hằng Sơn?"

Nghi Lâm nghĩ một lát, không xác định nói “Nếu không... ta thề độc nhé?”

Mắt phượng của Đông Phương Triệt nhú lại “Muội dám?”

Nghi Lâm không nói lời vô nghĩa, nhắc tay thề độc, có điều cô chỉ mới bắt đầu đã bị Đông Phương Triệt dùng tay che miệng lại, bên tai là tiếng răn dạy đầy ảo não của hắn “Ồ nháo!”

Cô tội nghiệp tránh tay hắn lên án “Ta chỉ muốn làm huynh vui vẻ”

Đông Phương Triệt không biết nói cái gì, có điều trong lòng có chút mùi vị không phải, không có cảm thụ cụ thể, chua ngọt đắng bùi giống như có lại giống như không, đột nhiên, những vấn đề ai quan trọng hơn ai bỗng dưng không còn quan trọng, Đông Phương Triệt nghĩ, đã biết thì cần gì phải tức giận nữa? Đòi này, nha đầu trong lòng hắn không có con đường thứ hai.

Lo sợ cái gì?

Sáng sớm hôm sau, Mộc Trí đến khách điểm, trang chủ Hạ Tử Thanh của Hành Vân sơn trang cũng ở đó, theo lời giải thích của Mộc Trí là người này đến muộn hơn Nghi Lâm một ngày, rất khéo.

Nghi Lâm bị Đông Phương Triệt cưỡng ép kéo từ trong ổ chăn ấm áp ra, đêm qua lao động tay chân quá mức, vừa ngủ không lâu đã bị ép rời giường, tâm trạng rất tệ, cô gái này có tính gắt ngủ, nhất vào vào mùa đông, lúc này càng khó nói, nhìn cái gì cũng không thích, cho nên lúc thấy đoàn người Mộc Trí cũng không cho bọn họ sắc mặt hòa nhã, chỉ thản nhiên chào đón, sau đó leo lên xe ngựa ngủ bù, Đông Phương Triệt đi theo sát phía sau, hắn không tính nói chuyện với đám người tự xưng là nhân sĩ chính đạo.

Đình Nhất là người khéo đưa đẩy, thấy chủ nhân mình không chú ý người ta mà bỏ đi, vội vàng giải thích “Hạ trang chủ và Mộc tiên sinh thứ lỗi, tâm trạng vào mỗi sáng sớm của thiếu chủ nhà

chúng ta không tốt, nhất là mùa đông, nếu chỗ nào thất lễ thì xin bao dung hơn” Dù sao Nghi Lâm cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi, có chút tính cách trẻ con cũng là chuyện thường, huống chi hẳn lại nói thật.

Đám người Hạ Tử Thanh nghe xong lời giải thích của Đinh Nhất thì tốt hơn, nhất là Hạ Tử Thanh, trái tim thủy tinh vừa nát lại bắt đầu được tu sửa, cười nói “Không có chuyện gì, là chúng ta đến sớm, làm phiền Hàn thiếu hiệp”

Mộc Trí cũng hợp thời nói với Đinh Nhất mấy câu, nhìn thời gian không còn sớm, lên ngựa bắt đầu đi, trong đoàn người, ngoài Nghi Lâm và Đông Phương Triệt dùng xe ngựa ra thì những người khác đều cưỡng ngựa, kể cả bốn thị tỳ của Nghi Lâm, so với hai người trong xe ngựa thì có khí thế hơn.

Lần này Hành Vân sơn trang phái không ít người vây khốn phái Hằng Sơn, căn cứ theo ước định của Nghi Lâm và Mộc Trí, hôm nay rút về một nửa nhân số, à một nửa này đi theo đội ngũ về kinh. Nằm vào trong xe ngựa, bạn nhỏ Nghi Lâm bắt đầu có chút khó chịu, thỉnh thoảng than thở mấy tiếng, Đông Phương Triệt không để ý cô, thản nhiên dựa vào vách xe “Huynh nói xem, rốt cuộc là phái Hằng Sơn và Hành Vân sơn trang có chuyện gì bên trong?” Rốt cục cô cũng mở miệng hỏi.

Lúc trước cô không thèm để ý chuyện này, nhưng bây giờ lại rãnh một chút, đầu óc bắt đầu rối rắm. Cô không nghĩ ra vì sao phái Hằng Sơn bị người vây khốn mà vẫn im lặng? Tại sao Hành Vân sơn trang vây khốn người khác lại không có chút hành động? Hôm đó cô có hỏi Mộc Trí, nhưng miệng của người ta rất nghiêm, không nói ra một tiếng gió, cô vốn không tính rối rắm chuyện này, dù sao bản chất của việc xuất hiện này của cô, không chỉ vì phái Hằng Sơn gặp nạn mà nguyên nhân của chuyện này là cô, cho dù phái Hằng Sơn có

liên hợp với Hành Vân sơn trang hay không cô cũng phải ra mặt giải quyết.

Nhưng nếu không thềm đề ý... trong lại lại càng chú ý, bây giờ ngồi trong xe ngựa, nhìn không được bắt đầu nghĩ chuyện này.

Đông Phương Triệt vỗ đầu cô, thản nhiên nói “Muốn biết sao?”

“Ừm, rất muốn” Cô khó khăn nói, rước mắt xuất hiện một tờ giấy nhỏ, bên trên viết không ít chữ, là kiểu chữ khai rất xinh đẹp. Nghi Lâm cẩn thận nhìn tờ giấy, nhìn xong thì tâm trạng càng rối rắm.

Thật ra trên giấy không viết gì nhiều, chỉ viết nội dung hiệp nghị mà ba vị sư thái của phái Hằng Sơn và Hành Vân sơn trang đã bàn với nhau, giữa những hàng chữ có những từ như đại nghĩa, thương sinh gì đó khiến người khác rất khó chịu.

Trên lý trí, cô có thể hiểu chuyện này, dù sao phái Hằng Sơn là chính phái trên giang hồ, lại là ni cô xuất gia, Hành Vân sơn trang lại là thương sinh mảnh lối trên thiên hạ, với phẩm tính của ba vị sư thái phái Hằng Sơn thì chắc chắn sẽ đồng ý, có điều....

Trong lòng không thoải mái.

Chương 67: Người đàn ông ghen tuông

Edit: Dương Tử Nguyệt

Đông Phương Triệt thấy tâm trạng Nghi Lâm không tốt, nghĩ, ai bảo muội xem trọng phái Hằng Sơn làm chi, đáng đời!

Được rồi, có đôi khi giáo chủ đại nhân cũng có tính tình.

Giữa trưa, mọi người nghỉ ngơi ở trạm dịch, Nghi Lâm và Đông Phương Triệt không xuống ngựa, Nghi Lâm không có hứng thú và

sợ lạnh, Đông Phương Triệt không tính xuống gặp đám nhân sĩ nhàm chán, hai người ăn cơm ở trên xe ngựa.

Cơm canh đều dùng nguyên liệu mang theo nấu, Đinh Nhị tự mình xuống bếp, mùi vị rất thơm, ngay cả Mộc Trí cũng chảy nước miếng ròn ròn, lại so sánh đồ ăn của bản thân và Nghi Lâm, hẳn cảm giác bọn họ đang ăn thức ăn của heo!! Đinh Nhất là người thông minh, nghĩ đến lần này đến kinh thành còn cần người ta giúp đỡ, cũng nên làm chút gì đó, vì vậy bảo Đinh Nhị nấu cơm nhiều một chút, coi như tặng chút nhân tình.

Có câu nói, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, không phải sao?

Tâm trạng của Hạ Tử Thanh rối rắm hơn người nào đó trong xe ngựa, một thời gian dài mới gặp lại, Hạ trang chủ ngạc nhiên phát hiện mình để ý thiếu niên kia còn sâu hơn trước! Hiện tượng này không tốt, không được, kiên quyết không được! Nhưng mà không phải hẳn muốn thế nào thì nó như vậy! Trong lòng bảo không thèm để ý, không thèm để ý, không thèm để ý! Nhưng ánh mắt lại luôn nhìn qua cánh cửa sổ nơi xe ngựa, không tự giác mà chờ đợi, hy vọng thiếu niên phong hoa tuyết đại kia xuất hiện trước mắt mình.

Đương nhiên, sự thật nói cho chúng ta biết, càng hy vọng càng thất vọng!

Hạ trang chủ rất thất vọng, hẳn cố gắng khống chế phiền muộn đó ở trong thế giới của mình hẳn, không để người ngoài phát hiện. Nhưng biểu hiện đó lại không gạt được Mộc Trí, hẳn im lặng quan sát Hạ Tử Thanh, nghiền ngẫm ý nghĩa của Hạ Tử Thanh cũng tìm kiếm mọi cách phủ định suy nghĩ của mình.

Cuối cùng, hẳn buông tha, ở trong thời gian ngắn ngủi ở chung, Hạ trang chủ đã ngấm trộm cửa sổ xe ngựa lần thứ mười ba... Mộc Trí cũng phiền muộn, rối rắm, bất cứ chuyện gì dính vào một chữ 'tình' cũng từ chuyện đơn giản trở thành chuyện phức tạp, huống

chi Hạ Tử Thanh lại thích một chàng trai!! Hấn cũng ý thức được, có lẽ lần này Hạ Tử Thanh thật lòng.

Điều này khiến người khác khó lòng chấp nhận được...

Mọi người chỉ nghỉ một canh giờ, sau đó tiếp tục lên đường.

Trong xe ngựa, Nghi Lâm nằm ở trên nệm mềm, buồn bã khó chịu, nội dung trong tờ giấy làm tổn thương tâm can mẫn cảm của cô gái nhỏ, thật ra cô hiểu được, biết nội dung hay không cũng không quan trọng, nhưng lại cảm thấy khó chịu vô cùng. Có lẽ chuyện các sư phụ cô đồng ý lời thỉnh cầu của Hành Vân sơn trang cũng là vì muốn tìm cô, nhưng... Được rồi, bạn học Nghi Lâm cũng có quyền lợi lòng dạ hẹp hòi.

“Đông Phương ~~~” Cô gái nhỏ hy vọng có ai đó có thể trấn an tâm can bị thương của mình, vì vậy bắt đầu chuyển mắt vào giáo chủ đại nhân đang đọc sách từ sáng đến giờ.

Giáo chủ đại nhân liếc cô với ánh mắt phong tình vạn chủng “Chuyện gì?”

Đây là hai chữ rất bình thường, không có ý nghĩa gì, nhưng Nghi Lâm cảm thấy rất chói tai, vì vậy cô gái nhỏ tức giận, cũng tìm được nơi phát cảm xúc buồn bực cả ngày, cô gái nhỏ ngồi dậy từ nệm mềm, tức giận nói “Huynh không quan tâm ta!”

Đông Phương giáo chủ không sợ hãi, đặt sách sang một bên, hừ một tiếng “Lâm Nhi muốn tính sổ với ta sao?”

“Tính, tính sổ gì” Không hiểu tại sao thấy hấn bình tĩnh như vậy, Nghi Lâm thấy có chút chột dạ, tuy rằng cô không biết mình chột dạ cái quái gì.

“Ta là ai?” Đông Phương giáo chủ ném vấn đề ra. Nghi Lâm ngây ngốc nhìn hấn, nhú mày nói “Huynh là Đông Phương Triệt”

“Còn gì nữa?” Hấn chậm rãi thẳng lưng, tay ôm lấy cô, khoảng cách của hai người cách không quá năm thước, hấn ngồi đối diện với

cô, mắt phượng híp lại, hình như trong mắt hấn có chút tức giận, cho dù góc thì Nghi Lâm cũng biết người này tức giận.

“Đông, Đông Phương... Huynh, huynh sao thế?” Nghi Lâm thấy hấn tức giận lập tức quên lửa giận của mình, bắt đầu chân chó.

Đông Phương không trả lời vấn đề của cô, chỉ hỏi “Ta là ai?”

“Ách... Giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo”

“Còn gì nữa?”

“Đông Phương Bất Bại”

“Còn gì nữa?”

Có để yên cho cô không!!!

Đương hiên, câu này Nghi Lâm chỉ dám gào trong lòng chứ không nói ra miệng, bởi vì hơi thở trên người Đông Phương Triệt làm cô sợ, trong nháy mắt, cô gái nhỏ có chút ủy khuất, từ khi hai người thân mật, hấn bắt đầu đối xử vậy với cô, tại sao hấn không đem mình đặt trong tay, ngậm trong miệng mà sủng chứ?

Tổng kết: Cô gái nhỏ bị nuôi thành yếu ớt rồi!

Ủy khuất, hỗn loạn, phản uất và sợ hãi lẫn lộn một chỗ, cuối cùng cô gái nhỏ tức giận nói “Huynh là nam nhân của ta!”

Lời vừa nói ra, trong xe im lặng vô cùng, một lát sau, Đông Phương giáo chủ bắt đầu phát tiết như gió mưa bão bùng, hấn hôn môi cô, dùng sức cắn môi cô, đầu lưỡi mạnh mẽ mở hàm răng của cô, công khai tiến vào khoang miệng của cô, dây dưa đầu lưỡi của cô. Nụ hôn này vừa hỗn loạn lại có chút trả thù tức giận, rõ ràng nhấn nhủ sự bất mãn và tình ý của hấn, Nghi Lâm sợ một lát thì bắt đầu thả lỏng cơ thể cứng ngắc của mình, cánh tay ôm lấy cổ hấn, ngoan ngoãn đáp lại hấn, trấn an hấn, cô không hiểu tại sao hấn tức giận, nhưng giây phút này, cô muốn trấn an hấn.

Nếu không cô sẽ xui xẻo...

Nụ hôn kịch liệt trở nên bình thản, Đông Phương Triệt bắt đầu liếm môi cô, tay hắn di chuyển từ trên cổ cô xuống, thành thạo xoa bóp hai lồng ngực mềm mại của cô, thân thể Nghi Lâm vốn mẫn cảm, cô ưm một tiếng, đây chính là xuân dược tốt nhất, một lát sau, quần áo của cô hỗn độn, lộ ra cái yếm màu hồng nhạt bên trong, cứ như vậy chắc chắn không phải đùa, Nghi Lâm không quên bọn họ còn trong xe ngựa, bên ngoài còn có hai ba trăm người, cô vội vàng đẩy hắn ra, ngăn cản động tác tiếp theo của hắn, Đông Phương Triệt bất mãn rời môi cô, trong mắt có chút lên án cô không hiểu phong tình, Nghi Lâm mím môi, tức giận đẩy hắn “Bên ngoài còn có người đấy!”

“A” Đông Phương Triệt vùi đầu vào ngực cô, cười khẽ, dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô, khàn khà nói “Đáng tiếc, tối nay mới có thể thỏa mãn muội, bảo bối nhỏ ~”

Này, này, này...

Người này giỏi đổi trắng thay đen thật! Nghi Lâm lập tức khó chịu “Đứng lên, huynh rất nặng!” Cô đẩy hắn, Đông Phương Triệt không kiên trì, xoay người nằm một bên, tay vẫn ôm lấy cô.

“Lúc này... huynh tức giận?”

Đông Phương Triệt hừ hừ, không trả lời, biểu tình trên mặt giống như nói: Muội nói vô nghĩa thật!

Nghi Lâm nhú mày nhìn hắn, khó hiểu hỏi “Tại sao tức giận?”

Ngón tay thon dài của Đông Phương Triệt trượt qua xương quai xanh của cô, thản nhiên trả lời “Muội nói ta không quan tâm muội”

“A...?” Chột dạ chuyển ánh mắt.

“Nhưng muội lại vì phái Hằng Sơn và người khác mà giận ta, không để ý ta”

“Khụ...” Tay không tự chủ mà sờ vành tai.

“Không chỉ thế, còn vô tình trêu hoa gheo nguyệt”

“A?” Trợn mắt há mồm... Một lát sau cô gái nhỏ hoàn hồn, bất mãn phản bác “Ta, ta, ta trêu hoa gheo nguyệt thế nào? Bây giờ ta là nam nhân!!!”

Đông Phương Triệt cười lạnh “Bất nam bất nữ càng câu người”

Chương 68: Phức tạp

Edit: Dương Tử Nguyệt

Chạng vạng, đoàn người dừng lại nghỉ ngơi lại một thôn nhỏ, ba canh giờ sau tiếp tục đi tiếp, Nghi Lâm oán hận không thôi, Đông Phương Triệt nhéo mũi cô, bình thản nói “Hạ Tử Thanh muốn cho muội thoải mái nhưng lão hoàng đế đợi không kịp rồi” Nghi Lâm bĩu môi, hừ một tiếng, tiện đà nằm vào lòng Đông Phương giáo chủ, cuối cùng cũng thư thái.

Có điều rất buồn chán, nhất là cái kiểu không phân biệt được ngày đêm này, cho dù bây giờ thân thể Nghi Lâm rất mảnh mai, nhưng không thể yêu cầu nghỉ ngơi một ngày, Đông Phương Triệt trực tiếp không nhìn sự ủy khuất của cô gái nhỏ, chỉ có ăn khổ mới nhớ lâu, phải dạy đứa nhỏ như vậy, cũng cho cô nhớ mà không xen vào chuyện người khác nữa.

Chuyện khác chính là chuyện của phái Hằng Sơn!

Sáu ngày sau, kinh thành đã gần ngay trước mắt.

Ngoài xe ngựa, Hạ Tử Thanh cưỡi ngựa đến trước cửa xe nói “Hàn thiếp hiệp, đã đến kinh thành, mời thiếu hiệp đến bửu trang nghỉ tạm, đợi tại hạ bẩm lại với Thất vương xong sẽ mời thiếu hiệp vào cung bắt mạch cho Thánh thượng” Nghi Lâm đẩy cửa xe, ngẩng đầu nhìn hẳn tao nhã, hơi gật đầu “Hạ trang chủ khách khí, tại hạ nghe theo sắp xếp là được” Nói xong lại đóng cửa xe lại, không cho

hắn thêm cơ hội nhìn cô, không có cách gì, trời rất lạnh đó ~~~ Tuy Hạ Tử Thanh có chút thất vọng nhưng vẫn kiên nhẫn dặn dò Mộc Trí một hồi, bảo hắn chiêu đãi nhóm người Nghi Lâm thật tốt.

Hành Vân sơn trang ở ngoại ô kinh thành, là trang viên lớn nhất. Xe ngựa đi vào viện, Mộc Trí an bài mấy người Nghi Lâm ở trong một viện tinh mỹ, nơi này gọi là Tứ Quý, trước viện có hơn mười loại cây mai vàn, lúc này bắt đầu nở hoa, trên nền tuyết trắng có một ít đóa hoa roi, càng nhìn càng thấy diễm lệ chói mắt. Sau viện là một hồ, hồ trong xanh, lá sen xanh nhạt nhưng lại đầy cảm giác sức sống, màu sắc xinh đẹp rực rỡ vô cùng.

“Hồ sen này phải mất ba năm mới xây xong, hoa nở hết bốn mùa trong năm” Mộc Trí một bên giới thiệu tận tình.

Nghi Lâm cười nhạt, tán thưởng từ tận đáy lòng “Thật tuyệt vời, lợi hại, lợi hại!” Trách không được gọi là Tứ Quý [1], thì ra là thế! Cho dù ở hiện địa cũng khó mà làm hoa sen nở bốn mùa trong năm, chò dù dùng nhà ấ đi chẳng nữa cũng khó lòng mà làm được, trí tuệ của người cô thật biến thái.

[1] Nghĩa là Bốn Mùa.

Viện đã được dọn dẹp sạch sẽ, bên trong đã sớm đốt than, bởi vì thân phận của Đông Phương Triệt bây giờ là trưởng bối của Hàn Tiêu nên Mộc Trí mới đem vị ‘Hàn đại hiệp’ này an trí tại phòng chính, mà Nghi Lâm lại ở trong sương phòng phía Đông, về phần ba anh em họ Đinh và bốn nha hoàn, hắn không phụ trách, dù sao phòng trong viện cũng rất nhiều, muốn ở thế nào thì tùy.

Để lại mấy nha hoàn hầu hạ trong viện, Mộc Trí biết điều rời khỏi, dù sao cũng đã chạy đi mấy ngày đêm, cũng phải cho khách quý nghỉ ngơi.

Mộc Trí vừa rời khỏi, Nghi Lâm tự giác chạy đến phòng Đông Phương Triệt, toàn bộ sân đều có than lò, cô gái nhỏ sợ lạnh nên chỉ chạy vào chỗ ấ, đây là phản ứng bản năng của con người.

Tùy ý đi hai vòng trong phòng, lại nhìn trang trí xa hoa của viện, Nghi Lâm quyết miệng chặc chặc hai tiếng “Phòng của huynh còn thoải mái hơn phòng ta, hai phòng thông nhau, lại có bể tắm, thật xa xỉ” Đông Phương giáo chủ không nói gì “Phòng này kém xa phòng ở điện Lương Nghi, sao không thấy muội cũng chặc chặc như vậy?”

Nghi Lâm cười hì hì, chột lưng Đông Phương Triệt, cầm dựa lên vai hắn, tay ôm lấy cổ hắn, gất giọng “Ai nha, điện Lương Nghi là của ta, nơi này là của người khác, sao có thể so sánh?”

Diễn hình kiểu đồ ăn nhà người khác thơm hơn nhà mình của trẻ con!

Đông Phương Triệt buồn cười ôm vật nhỏ trên lưng mình vào lòng, néo mũi cô, sủng nịch nói “Cô bé ngốc”

“Đông Phương ~~~~”

“Hử?”

“Ta muốn đi dạo kinh thành”

“Dạo sao?” Đuôi lông mày của giáo chủ nhếch lên, cười nhạt “Tạm thời không được”

“Tại sao?”

“Trước khi giải quyết hết vấn đề phiên toái, muội khó mà đi dạo được” Giọng điệu của Đông Phương Triệt nghe thế nào cũng có chút ý tứ vui vẻ khi người khác gặp họa, Nghi Lâm nhú mày “Huynh nói Hạ Tử Thanh giam lỏng chúng ta? Hắn dám?” Giáo chủ bình tĩnh hỏi “Tại sao không dám?” Cô gái nhỏ không thèm nghĩ mà nói “Bọn họ còn phải nhờ ta chữa bệnh cho hoàng đế!” Đông Phương Triệt cười ha ha, châm chọc “Đừng quên, phái Hằng Sơn mà muội luôn nhớ nhưng đang ở trong tay bọn họ, hướng chi...” Cố ý kéo dài giọng, lạnh lùng nói “Hiện tại phái Hằng Sơn lại cùng phe với bọn họ, dám ni cô này ngu thật, có khi sau này chết cũng không biết tại sao mình chết”

Lời này nghe qua thì chói tai, Nghi Lâm không thích, nhưng... Không thể không thừa nhận Đông Phương Triệt nói rất có lý, tuy lời nói khó nghe nhưng là sự thật, thật ra cô cũng có chung ý nghĩ với hắn.

Trong nhất thời, cô gái nhỏ không nói gì, có chút buồn bực.

“Giận sao?” Thấy tiểu nha đầu không nói gì, lòng giáo chủ đại nhân mềm lại.

Nghi Lâm nằm trong lòng hắn bấu môi, buồn bã nói “Không giận, có điều tâm trạng có chút phức tạp” Cuộc sống kiếp trước của cô rất hài hòa, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là gặp lưu manh hoặc cãi nhau âm ỹ với người khác, hoặc bị người ta nói bậy gì đó, nhưng không hề có chút chuyện phức tạp nào, sau khi sống lại, tuy gặp đại boss Đông Phương Bất Bại, nhưng hoàn cảnh trưởng thành cũng rất hài hòa, Đông Phương Triệt chăm sóc cô không tồi, thật ra, chuyện phái Hằng Sơn cũng không phức tạp, còn có thể hiểu, nhưng nếu có liên lụy đến triều đình, hoàng đế gì đó, cô cảm thấy rất khó chịu, lại có chút mệt mỏi với phái Hằng Sơn.

Cô gái nhỏ nghĩ, sự thật chính là sự thật, thân phận bây giờ của cô không hợp để liên lụy với phái Hằng Sơn.

Giáo chủ đại nhân thấy Nghi Lâm buồn bã không vui, lại có chút ảo não, con người sáng lên nói “Cô bé ngốc, không phải muốn đi chơi sao? Thời gian lúc này còn sớm, muội đổi một bộ quần áo, ta mang muội...” Hắn đột ngột ngừng nói, Nghi Lâm ngửa đầu thì thấy hắn nhíu mày, ánh mắt sắc bén, vội hỏi “Sao thế?”

Đông Phương Triệt vỗ đầu cô, lúc cúi đầu nhìn vào mắt cô thì ánh mắt sắc bén của hắn đã trở nên dịu dàng “Không có chuyện gì, ta vốn định dùng khinh công mang muội ra ngoài, nhưng bây giờ chỉ sợ không được”

“Tại sao?” Cô gái nhỏ lập tức hỏi, tay nắm chặt vạt áo hần, rất khấn trương và vô thố, cô như thể làm hần không vui, trong lòng càng thêm ghét Hành Vân sơn trang.

Đông Phương Triệt nặng nề nói “Bởi vì...” Hần ngẩng đầu, không nói gì, ngược lại cúi xuống hôn lên môi cô, lại cắn một cái, sau đó hôn rất sâu, Nghi Lâm rất muốn biết nguyên nhân, muốn đẩy hần ra, tiếc rằng lúc này giáo chủ đang phát điên, đẩy thế nào cũng không đẩy được, kết quả... Quần áo hỗn độn, hô hấp khó khăn, nhiệt độ trong phòng nóng lên, tiếng rên ái muội bắt đầu vang lên trong phòng...

Nghi Lâm không muốn nói gì, cực kỳ không muốn nói, đỡ lấy thất lưng mệt mỏi, tròng mắt nằm bên sườn, nhìn giống như con mèo thỏa mãn, muốn nói nhưng lại không biết nói gì, phiền muộn khó chịu, tính khí cũng tệ hơn.

Đông Phương Triệt cười tủm tỉm kéo cô vào trong lòng, chậm rãi nói “Dù sao cũng không ra được, đương nhiên phải làm chuyện tốt cho tinh thần và thể xác, Lâm Nhi cũng đừng nghĩ nhiều”

“Ta, ta, huynh, huynh, không phải huynh tức giận sao? Ta còn tưởng có chuyện gì lớn, sao huynh có thể như vậy?” Cô gái nhỏ giận đến mức nói năng lộn xộn.

Đông Phương Triệt nghiêm túc nói “Chúng ta bị người vây quanh, sao ta không giận? Nếu không phải vì muội, ta có thể bị đâm sâu bọ này vây khốn sao? Muội cũng biết, nếu ta mất hứng sẽ tìm chút chuyện làm để cho hả giận, giết người thì muội sẽ giận ta, cho nên ta chỉ có thể làm thế với muội... Khụ, tóm lại, ta đều vì muội” Nói xong còn ra vẻ như hần chịu ủy khuất.

Chương 69: Thất vương

Edit: Dương Tử Nguyệt

Chạng vạng, Hạ Tử Thanh đến Tứ Quý, không giải thích về chuyện bị gim lỏng, cũng không nói bên ngoài có rất nhiều cao thủ mai phục, chỉ nói chuyện sáng sớm mai vào cung, bảo cô chuẩn bị sẵn sàng, còn nói những chuyện cần chú ý, nói rất nhiều, cũng cần trọng nhắc nhiều lần. Nghi Lâm cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng người ta lại cười dịu dàng với mình, lại ở trên địa bàn của hắn, cô không thể đuổi hắn được

Đại khái biết mình ở lâu, Hạ Tử Thanh đứng dậy cáo từ, lúc đi có chút lưu luyến, cuối cùng Mộc Trí thấy không nổi, mạnh mẽ chặt đứt đối thoại, khiến Hạ Tử Thanh phải đi

Nghi Lâm chảy mồ hôi, cô không phải đứa ngốc, biểu hiện thân thiết của Hạ Tử Thanh lộ ra quá rõ ràng, với bộ dạng lúc này, chỉ có kẻ mù mới không biết hắn có ý khác với mình. Không nghĩ tới vị trang chủ này lại là đoạn tụ, không phải đã có vợ sao? Tuy rằng đã chết nhưng cũng có mấy tiểu thiếp, ngay cả con gái cũng có thể đi mua nước mắm rồi.

“A, cảm giác thế nào?”

Lời nói mát này phát ra từ miệng giáo chủ, Nghi Lâm tức giận trừng mắt nhìn người đang làm ‘vật trang trí’ “Huynh cũng không ra giúp ta”

Giáo chủ đại nhân dựa vào ghế sau, hừ một tiếng “Lâm Nhi của ta được người thích như vậy, ta vui mừng còn không kịp, sao có thể gây trở ngại muội?”

Nghe lời nói đầy mùi chua, Nghi Lâm vừa bực mình vừa buồn cười, đi đến nâng mặt hắn lên, vô lại nói “Ta chỉ một mình huynh thích đã đủ, mỹ nhân như vậy, có thể tìm được nam nhân chất lượng tốt như huynh trên đời sao?” Nói xong còn hôn lên má hắn một cái, cười hì hì.

Giáo chủ đại nhân vốn khó chịu cũng vì câu này mà tốt hơn, tình yêu với cô càng nhiều hơn một chút.

Tờ mờ sáng hôm sau, Nghi Lâm bị Đông Phương Triệt dựng dậy, cô gái nhỏ cực kỳ khó chịu khi phải rời giường. Ăn sáng xong, đổi quần áo, đi ra với Hạ Tử Thanh và Mộc Trí, do cô phải vào cung nên Hạ Tử Thanh bảo ngoài ‘Hàn thiếu hiệp’ ra, ai cũng không thể đi theo, Nghi Lâm không muốn, nhưng Đông Phương Triệt tỏ vẻ hiệu, để Nghi Lâm vào cung một mình, ngay cả câu an ủi lẫn dặn dò cũng không nói làm cô gái nhỏ khó chịu vô cùng.

Tâm trạng Nghi Lâm rất tệ, vừa ngồi vào xe đã muốn ngủ bù, nhưng Hạ trang chủ khó lắm mới có cơ hội ngồi chung với ‘người tình trong mộng’, sao có thể bỏ qua? Vì vậy Nghi Lâm bất đắc dĩ, cũng khó chịu mà vui vẻ chào đón người chung xe – Hạ trang chủ.

Tâm trạng của Hạ trang chủ rất tốt, biểu tình hàm súc, cười nhẹ hỏi “Tối qua Hàn thiếu hiệp ngủ ngon không?”

Nghi Lâm miễn cưỡng liếc nhìn hắn nói “A, rất tốt!”

Hạ trang chủ bởi vì sự quyến rũ của người kia mà tim đập nhanh, bắt đầu hỏi “Hàn thiếu hiệp ăn dùng có quen không?”

Cô gái nhỏ có lệ nói “Ừ, tốt”

“Đây là lần đầu Hàn thiếu hiệp vào kinh?”

“A, đúng”

“Vậy đợi long thể bệ hạ tốt hơn, tại hạ sẽ cùng thiếu hiệp đi dạo trong thành”

Khuôn mặt của đối phương rất chân thành, ánh mắt tha thiết, cô gái nhỏ cảm thấy từ chối cũng không tốt, nên hàm hồ nói “A, cảm ơn” Không đồng ý cũng không phản đối, nhưng mà vào tai Hạ Tử Thanh lại trở thành đồng ý.

Câu chuyện tiếp theo xoay quanh ở đề tài kinh thành, cơ bản là Hạ Tử Thanh nói, Nghi Lâm nghe, nghe giống như nghe ru, cô gái nhỏ suýt nữa ngủ gật, cũng may xe ngựa cũng ngừng lại, Nghi Lâm tưởng đã đến hoàng cung, nghĩ thì ra hoàng cung không xa, lại nghe Hạ Tử Thanh nói “Thì ra là thất điện hạ đến, tạ hạ xuống xe trước, Hàn thiếu hiệp đợi trên xe một lát”

Hạ Tử Thanh xuống xe, Nghi Lâm xóc màn che lên nhìn ra ngoài, thì ra xe ngựa còn chưa vào thành, cô cứ tưởng xe ngựa này có hiệu quả cách âm tốt, thì ra vẫn còn ở ngoài thành nên chưa nghe thấy tiếng người, đúng là ngốc muốn chết.

Cách xe ngựa khoảng ba mươi bước thì có hai mươi mấy con ngựa đứng đợi, người trên ngựa đều xuống cầm dây cương, Nghi Lâm thấy Hạ Tử Thanh và Mộc Trí đang hành lễ với một nam tử, buổi sáng có sương, khoảng cách lại hơi xa nên Nghi Lâm không thấy rõ bộ dạng của người đó, nhưng khí chất không tầm thường, chiều cao khoảng 178cm, khí vũ hiên ngang, khó phải nói, người này chính là Thất vương Chu Tư Văn trong truyền thuyết.

Chỉ thấy Hạ Tử Thanh nói gì với Chu Tư Văn, mặt vị vương gia kia nhìn về xe ngựa, Nghi Lâm sợ đến mức thả màn xuống, thở một cái, đó là vương gia cổ đại đó!!!

Tâm trạng rất phức tạp....

Hạ Tử Thanh cảm thấy nhiều như vậy nam nhân nhìn chằm chằm ‘Hàn Tiêu’ xem bộ dáng thực chói mắt, vội vàng dắt Nghi Lâm tay áo, nhiệt tình hướng nàng giới thiệu nói, “Mau tới bái kiến thất điện hạ.”

Một lát sau, có người đi đến gần xe ngựa, Hạ Tử Thanh đẩy cửa xe, nhắc màn xe, mỉm cười với Nghi Lâm “Hàn thiếu hiệp, nhanh xuống xe đến gặp điện hạ”

Nghi Lâm ngoan ngoãn nhảy xuống xe, cô vừa xuất hiện thì bốn phía chỉ có tiếng hít không khí, không có tiếng thở, cô gái nhỏ rất

đẹp, giả nam cũng là cực phẩm, người không biết còn tưởng vị này là nam tướng nữ, hơn nữa là tướng đại mỹ nữ! Tuy mỹ nữ ít nhưng không phải không có, trong hoàng cung có rất nhiều, nhưng mỹ nam thì ít, nhất là loại mỹ thiếu niên cực phẩm, cực kỳ hiếm!

Cho nên lúc Nghi La vừa xuất hiện, những người thấy cô đều hút không khí, nếu bây giờ cô mặc nữ trang, hiệu quả sẽ không tốt như vậy, phương diện nam nữ không bình đẳng cũng được thể hiện rất rõ ràng.

Lúc Nghi Lâm xuống xe đã muốn nhìn diện mạo của Thất vương Chu Tư Văn, nói thế nào nhỉ, nếu không có hàm ria mét kia nhất định sẽ rất đẹp, nhưng râu dày nên mất đi chất lượng mỹ nam, nguyên nhân: khụ khụ, cô gái nhỏ ghét nhất nam nhân có râu, rất chói mắt.

“Gặp qua thất điện hạ” Nghi Lâm ôm quyền hành lễ, nhưng không quỳ xuống, cô gái nhỏ không thích, dưới đất đầy tuyết, nếu quỳ thì quần áo sẽ ẩm ướt. Dĩ nhiên, nếu trong phòng, cô gái nhỏ sẽ xem xét thời thế.

Ánh mắt đầu tiên của Chu Tư Văn khi thấy cô là: kinh diễm, ngạc nhiên, sau ngạc nhiên là nghi ngờ, Hàn Tiêu này nhỏ tuổi như vậy, có thể cứu được phụ hoàng sao? Không đáng tin chút nào. Mặc dù thất vương nghi ngờ trong lòng nhưng trên mặt lại nở nụ cười thân thiết, giả vờ đỡ Nghi Lâm, ấm áp nói “Hàn thiếu hiệp miễn lễ, nghe Tử Thanh hay khen thiếu hiệp, hôm nay vừa gặp đã thấy không bình thường”

Nghi Lâm nghe ra đây là lời khách sáo, cô khiêm tốn xua tay nói quá khen, trong lòng lại thấy không đúng, lời dễ nghe ai cũng nói được, nhưng nếu mình không cứu được lão hoàng đế, chỉ sợ hắn sẽ thay đổi sắc mặt cho coi.

Tuy rằng nghi ngờ ‘Hàn Tiêu’, nhưng Chu Tư Văn không có sự lựa chọn, bây giờ chỉ có thể cứu ngựa chết thành ngựa sống, nếu

không hoàng đế bang hà, đối tượng không hay sẽ là hấn và mẫu phi của mình, bởi vì mọi chuyện xảy ra rất đột nhiên, buổi sáng lão hoàng đế còn bình thường, buổi chiều liền hôn mê, nên Thất vương bị động, các thế lực lại muốn bức cung, bây giờ, điều tốt nhất là phải cứu cha hấn khỏi nguy hiểm, như vậy mọi thứ sẽ trở về quỹ đạo vốn có, cũng may, mẫu phi hấn nắm mọi quyền hành trong cung trong tay, bệnh tình của lão hoàng đế cũng gạt được những người khác, nếu không đã rất phiền toái.

Chương 70: Chấm dứt

Edit: Dương Tử Nguyệt

Chỉ nói vài câu đơn giản, Thất vương sai tôi tớ đằng sau đưa cho Hạ Tử Thanh một bọc màu xám, Hạ Tử Thanh nghiêng đầu giải thích với Nghi Lâm “Đây là trang phục của thái giám, chúng ta vẫn nên giả làm thái giám rồi vào cung, tránh tai mắt người khác”

A, cô gái nhỏ không nói gì, giả thái giám ào cung cũng chả sao, nhưng mà... Sao không đưa nó cho cô trước khi xuất môn? Với thân phận đặc thù của Hạ Tử Thanh, việc lấy đồ thái giám trước rất dễ dàng! Dĩ nhiên, việc này chỉ là chuyện cho, cô cũng không nói gì, chỉ phối hợp vào trong xe, đóng cửa cẩn thận, sau đó mới bắt đầu chậm rãi thay quần áo. May than trong xe ngựa vẫn còn, nội lực của cô gái nhỏ cũng có thể cung ứng thêm nhiệt lượng cho bản thân, nếu không, với thể chất như rác của cô gái nhỏ, bị cảm cúm đã quá nhẹ rồi.

Đông Phương đáng ghét!!!

Giáo chủ đáng thương, bởi vì không tỏ vẻ quan tâm lúc cô gái nhỏ rời đi, nên chỉ nằm thôi cũng trúng đạn.

Lúc xuất hiện trước mặt mọi người, thiếu niên tuấn mỹ bất phàm vì thay đổi trang phục trở thành thái giám nhỏ xinh đẹp yêu mị, bộ áo thái giám màu lam ở trên người cô như được dính ánh sáng chói lóa, Hạ Tử Thanh nghĩ, không có ai có thể mặc bộ trang phục đơn giản lại không có trang sức mà đẹp như cô

Dĩ nhiên, đây không phải là đề thấp người khác mà thật sự rất chói mắt.

Lúc Nghi Lâm đi ra mới phát hiện Hạ Tử Thanh cũng thay bộ đồ thái giám như mình, nơi này chỉ có một chiếc xe ngựa, nên hẳn nhất định thay đồ bên ngoài, như vậy, lòng cô cũng thoải mái, dù sao cô cũng thay đồ trong xe ngựa ấm áp.

Lúc này, Thất vương đưa một lệnh bài màu bạc, dịu dàng giảng giải, nói đơn giản, lệnh bài này là 'giấy thông hành, chứng minh thư' để ra vào hoàng cung, đối với thái giám mà nói, có ý nghĩa rất quan trọng, nếu không có thứ này thì mọi thứ là mây bay, đồng thời cũng giao một tờ giấy chung với lệnh bài, trên giấy viết mấy chữ 'XX ra cung khi nào và vì sao ra cung', Hạ Tử Thanh nói lúc vào cung thì đưa nó cho thị vệ thủ thành, đợi thị vệ xác minh xong mới được vào.

Nghi Lâm cho rằng có Thất vương thì việc mình vào cung rất đơn giản, không ngờ Chu Tư Văn lại cẩn thận như thế, bởi vậy, có thể thấy được đứa con được hoàng đế sủng ái trong truyền thuyết cũng là người rất nghiêm cẩn chu toàn, không để lại điểm yếu nào.

Dặn những chuyện cần dặn xong, Thất vương mang theo tùy tùng rời khỏi, Hạ Tử Thanh nói Thất vương sẽ ở trong cung đón bọn họ, Nghi Lâm hiểu được, đây là thủ đoạn mà Chu Tư Văn bảo toàn cho bản thân, nếu lúc đó xảy ra chuyện gì cũng không ai bắt hấn ra ngoài.

Hai người vào xe ngựa ngồi lần nữa, Hạ Tử Thanh bắt đầu dặn dò cô lát nữa tiến cung thì thế nào, Nghi Lâm không ngại phiền, hẳn nói, cô nghe, coi như giết thời gian.

Một lát sau thì đến cửa cung, Hạ Tử Thanh và Nghi Lâm xuống xe, hai người cúi đầu thuận lợi vào cung, nghĩ đến Thất vương an bài, nếu không thể vào cung thì quá tệ rồi, lại nhớ đến lúc hai người vào cung, có không ít thái giám bị hỏi một số vấn đề, còn bị kiểm tra người, cô và Hạ Tử Thanh lại không bị người đối đãi như vậy, chỉ cần giao tờ giấy là được thả người.

Hoàng cung bây giờ là Tử Cấm Thành sau này, kiếp trước Nghi Lâm đi thăm không ít nơi, tuy nói không nhớ rõ đường đi nhưng cũng không đến mức xa lạ.

Thất vương an bài rất thỏa đáng, vừa vào cung đã có người ra đón, Nghi Lâm bảo trì im lặng, cúi đầu đi theo, dọc đường không thấy ai, mục đích cuối cùng là đến điện Bảo Hòa, Thất vương tự mình đón hai người vào tiền sảnh.

Nơi này rất im lặng, vô cùng im lặng, còn có hơi thở chết chóc quanh quẩn nơi này. Nội tâm Nghi Lâm có chút không yên, cũng có chút bất an và khẩn trương, cho đến khi vào trong phòng ngủ với Thất vương, tay bắt mạch cho hoàng đế, sự lo lắng cuống cuồng của cô cũng chậm rãi bình ổn xuống, may mắn, còn có thể cứu

Thất vương và Hạ Tử Thanh him lặng và khẩn trương nhìn ‘Hàn Tiêu’, thứ nhất là ngừa người này làm chuyện xấu, thứ hai là lo lắng bệnh tình của hoàng đế, ‘Hàn Tiêu’ là hy vọng duy nhất trước mắt của bọn họ.

Nghi Lâm cẩn thận kiểm tra cơ thể của hoàng đế một lát, im lặng, lại là bí dược Nam Cương, Nam Cương này quá kiêu ngạo rồi! Nhìn ông lão tiều tụy và gầy yếu trước mắt, cô gái nhỏ bất đắc dĩ kết luận, ông lão cho dù có thể tỉnh lại cũng sống không quá hai năm, cô nói kết luận cho Thất vương, biểu tình của Thất vương cũng rất phức tạp, giống như vui lại giống như buồn, nhưng rõ ràng là tức giận vô cùng, dù sao hoàng đế của một nước lớn lại bị một tiêu tộc hạ độc, nó là sự châm chọc cũng như khiêu khích thẳng mặt!

Thất vương thu lại tâm tư hỗn độn và cảm xúc mênh mông, sau đó hỏi “Có thể giải độc của phụ hoàng ta sao?”

Nói đến, cô gái nhỏ cũng có duyên với bí dược Nam Cương, đối với việc giải độc này, ban đầu còn mới lạ, cứng tay phải đi theo từng bước một, bây giờ có thể dùng mấy chữ ‘Tay quá quen việc’ để hình dung việc giải độc của cô gái nhỏ bây giờ, cô không nói nhiều, thẳng thắn nói: Có thể.

Sau đó là một chuỗi dược vật cần thiết, đầu óc bắt đầu chuyên, nghĩ đến trong cung có không ít thuốc hiếm nên viết thêm mấy chữ ‘Hoa Triều Tịch’ vào loạt thuốc cần thiết, thật ra cô không ôm hi vọng lớn, nhưng kết quả lại khiến cô ngạc nhiên và vui vẻ không ít, gần hai canh giờ sau, Thất vương cho người mang hết dược liệu mà cô muốn vào, bao gồm đóa hoa Triều Tịch nhỏ bằng một lòng bàn tay, bị đóng trụ trong cục băng, Nghi Lâm cẩn thận nhìn, lại đối chiếu với việc miêu tả trong sách, cuối cùng đưa ra kết luận, đây chính là hoa Triều Tịch, còn là đóa Triều Tịch được dùng thủ pháp đóng băng đặc thù làm lạnh, nếu như cách đóng băng thông thường thì đóa hoa này đã sớm héo.

Nghi Lâm cố nén kích động, bình tĩnh khen “Phương pháp này rất hiếm thấy”

Lúc này Thất vương có việc nhờ người nên tương đối dễ gần, hẳn không chút giấu diếm nói “Đây là bạn thân phụ hoàng tặng cho, phụ hoàng rất quý trọng nó, nếu không phải đứng giữa ranh giới sống chết, bản vương không dám tự mình lấy nó ra”

Tâm tư Nghi Lâm linh hoạt, có chút nghi ngờ.

Hoàng đế trúng độc tên ‘La Sát’, độc cũng khủng bố như tên, nên việc trị liệu không dễ dàng, bởi vì trên đời này chưa có giải dược của loại độc này, nên Thất vương chỉ có thể dùng dược liệu quý hiếm đến trì hoãn tính lan tràn của độc trong cơ thể hoàng đế, nhưng

không thể giải độc, muốn giải độc thì phải dựa vào thuật châm cứu của Trường Sinh Môn.

Lúc thi châm kỳ nhất bị người quấy rầy, nhưng Nghi Lâm hiểu, nếu muốn một mình giải độc cho hoàng đế thì Thất vương sẽ không đồng ý, nên cũng không đề ý chuyện này, chỉ dặn dò, lúc mình thi châm thì không được có chút động tĩnh, nếu không mạng của hoàng đế khó giữ được.

Không phải cô nói quá gì, đây là chuyện thật. Thất vương cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, lập tức đi ra ngoài, đến cung điện của mẫu phi mình thương lượng một chút, cuối cùng, vị quý phi có tâm tư kín đáo bảo con bà chỉ cần nhìn hoàng đế chữa bệnh là được, chuyện khác đã có mẹ ruột và ông ngoại đại tướng quân xử lý, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì.

Đợi lúc Thất vương xuất hiện trước mặt Nghi Lâm lần nữa đã qua gần hai canh giờ, trong lúc đó, Nghi Lâm đã chế thuốc trị hoãn dược tính tiện thể xử lý hoa Triều Tịch, thừa dịp mọi người không chú ý, trộm giấu vào trong vạt áo, đợi sau khi rời hoàng cung lại chế thuốc, chứ ăn thể này cũng không có hiệu quả hoàn toàn.

Với người không biết y thuật, bí thuật châm cứu của Trường Sinh Môn giống như châm cứu bình thường. Mặc dù nghe nói Thất vương và Hạ Tử Thanh biết chút y thuật, nhưng cẩn thận cũng tốt hơn, cho nên lúc cô thi châm cũng có dùng thủ thuật che mắt, chỉ cần không phải cao thủ thì không thể thấy có gì không đúng.

Lần thi châm này mất ba canh giờ, dùng toàn bộ 303 cây ngân châm thiết huyền, đó là một quá trình vô cùng phiền phức và tốn công sức, lúc châm cây cuối cùng vào cơ thể hoàng đế, Nghi Lâm lão đảo suýt nữa ngã sấp xuống, may có Hạ Tử Thanh đứng gần đỡ lấy cô.

Ôm cơ thể mềm mại ấm áp vào, mùi hương thoang thoảng phả vào mặt khiến Hạ Tử Thanh rung động, rất muốn ôm hấn như thế,

vĩnh viễn không buông tay.

Dĩ nhiên, đó là chuyện không có khả năng, một lát sau, Nghi Lâm tránh tay hẳn, thản nhiên nói cảm ơn, sau đó đợi một giờ sau rút châm.

Lúc đem cây châm cuối cùng nhỏ xuống, Nghi Lâm thở phào, chân mạch một lát, vui vẻ nói “Trong vòng một canh giờ, hoàng thượng sẽ tỉnh lại”

Thất vương Chu Tư Văn kích động nói “Độc của phụ hoàng ta đã giải hết?”

Nghi Lâm lắc đầu nói “Còn một phần độc dư, tại hạ còn phải thi châm cho hoàng thượng mấy ngày” Nói xong dặn người đi lấy thuốc, lại chuẩn bị một ít cháo, đợi hoàng đế tỉnh, uống cháo xong rồi cho uống thuốc.

Bởi vì còn phải thi châm nên mấy ngày nay Nghi Lâm không thể rời hoàng cung, Thất vương an bài ô ở thiên điện cũng cho người hầu hạ cẩn thận. Nói hầu hạ nhưng thật ra là giám thị, Nghi Lâm lo đẽnh, đến sườn điện thì phái người đi chuẩn bị đồ ăn, từ sáng giờ chưa ăn được gì, bây giờ cũng đã khoảng bốn năm canh giờ cô chưa có gì vào bụng rất giày vò!

Ăn ngon xong thì đi ngủ, trước khi ngủ cô dặn dò người khác, bảo mình cần nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho việc thi châm ngày mai, lý do rất tốt nên đến lúc hoàng đế tỉnh lại, Thất vương gia không cho người đến làm phiền cô.

Nghi Lâm bị người khác bóp mũi, khó thở mà tỉnh, cô có tát thuốc quanh giường, người thường khó mà đến gần cô, ngoài người nào đó.

Bất đắc dĩ mở mắt, tức giận lấy tay đang bóp mũi mình ra “Không phải huynh mặc kệ ta sao?” Giọng điệu này có mười phần thuốc sung và oán khí. Bốn phía một màu đen, không có đèn, Đông

Phương Triệt buông màn, xác định không có chỗ hở xog mới lấy dạ minh châu trong lòng ra, cả giương sáng rực trong nháy mắt.

“Cô bé ngốc” Đông Phương Triệt xoa đầu cô “Muội là tâm can của ta, không có muội thì ta sống thế nào?”

Hắn rất ít khi nói mấy lời buồn nôn này, Nghi Lâm nghe xong thì đỏ mặt, nữ nhân mà, ai không thích nghe lời ngon tiếng ngọt của người mình yêu?

“Cao thủ trong cung nhiều như mây, nếu ta vào cung với muội, khó bảo toàn không bị người phát hiện thân phận, người trên đời có thể biết thân phận ta không ít, huống chi ta còn phải an bài chuyện thật tốt, thân phận của muội rất đặc thù, những người đó không tra được lai lịch của muội, có khả năng sẽ giết người diệt khẩu”

Nghi Lâm nghĩ cũng phải, cảm thấy hắn nói rất có lý, nên không để ý chuyện này. Nghĩ đến vận may hôn nay, cô gái nhỏ vui vẻ nói chuyện hoa Triêu Tịch, Đông Phương Triệt nghe xong cũng vô cùng vui vẻ, ôm cô, cắn cô mấy cái, để lại một đống nước miếng trên mặt cô. Cho tới bây giờ, việc hắn chú ý nhất là thân thể của cô, bây giờ thân thể của cô sắp tốt, sự bất mãn với việc cô gái nhỏ tham gia vào chuyện của người khác cũng tốt hơn, cũng ít ghét phái Hằng Sơn một chút.

“Đúng rồi, không phải huynh nói cao thủ trong cung nhiều như mây sao? Huynh vào bằng cách nào?” Nghi Lâm tò mò hỏi.

Đông Phương Triệt kiêu ngạo nói “Chỉ bằng đám xuân vật đó sao?”

Cô hết chỗ nói rồi, người nói nơi này có nhiều cao thủ là hắn, bây giờ hắn lại nói đống cao thủ đó là xuân vật, người này khiến người khác không biết nói gì cho tốt.

“Lâm Nhi, đây là việc nhỏ, không phải muốn ta hộ pháp sao? Bây giờ còn sớm, muội ăn trước đi, tránh đêm dài lắm mộng”

Nghi Lâm tính thời gian, cảm thấy bây giờ cũng có thể uống thuốc, vì vậy không nói gì, lấy viên thuốc được chế từ hoa Triều Tịch từ sáng ra, nuốt vào bụng, lúc chế thuốc chưa qua công đoạn chuẩn bị tỉ mỉ nên dược hiệu cũng không giảm.

Đông Phương Triệt cẩn thận nghe động tĩnh bốn phía, bảo đảm không có người dám quấy rầy bảo bối nhà mình, cũng may lúc này trời đã tối muộn, vận khí không tồi, cho đến khi Nghi Lâm điều chỉnh cơ thể xong, không có kẻ ngốc nào đến quấy rầy.

“Sao rồi?” Đông Phương Triệt gấp gấp hỏi.

Nghi Lâm đưa cổ tay mình qua, giảo hoạt nói “Tự huynh nhìn thì biết”

Đông Phương Triệt biết một chút y thuật, võ công cũng tốt nên việc bắt mạch cũng tốt hơn thầy thuốc thường một chút, hắn đặt tay lên cổ tay Nghi Lâm, sắc mặt vui vẻ vô cùng, cao hứng ôm tiểu nha đầu vào lòng, nếu lúc này Nghi Lâm đẩy hắn ra có lẽ sẽ thấy nơi khoe mắt của giáo chủ đại nhân có một chút ước mắt, đối với Đông Phương Triệt mà nói, không có gì quan trọng hơn sự khỏe mạnh và an bình của cô, giờ khắc này, tâm trạng của giáo chủ không ai có thể hiểu, sự vui vẻ này rất mạnh mẽ.

Sáng sớm hôm sau, Nghi Lâm ăn sáng xong thì đi thi châm cho hoàng đế, về phần Đông Phương Triệt, cô rất yên tâm, bốn phía của giường đã tắt thuốc, lúc gần đi cô có dặn cung nữ ngoài điện không được vào trong phòng ngủ, nếu không bị độc chết thì cô không chịu trách nhiệm.

Cung nhân trong điện này, chỉ sợ đều là người của Thất vương, nên cô nói rất thẳng thắn, cảnh cáo cũng đã cảnh cáo, nếu giả ngu thì không còn cách khác.

Thật ra, thuốc tắt quanh giường không phải thuốc độc mà là thuốc mê, nhưng không thể không dọa người.

Lúc vào tâm cung hoàng đế đã thấy Thất vương Chu Tư Văn và Hạ Tử Thanh đứng đợi, thấy cô đến, sự vui sướng trên mặt hai người càng rõ ràng, lý do rất đơn giản, hoàng đế khôi phục rất tốt, ngoài việc thân thể có chút suy yếu ra, thì ý thức vẫn thanh tỉnh.

Kiếp trước cô gái nhỏ sinh trưởng dưới cờ hồng, nên đối với hoàng đế chỉ có sự tò mò chứ không quá e ngại. Ông lão hôm qua nhắm chặt mắt, khuôn mặt tiêu tụy, bây giờ đôi mắt đục ngầu đầy sắc bén kia tăng thêm không ít khí thế cho ông ta, đây là một ông lão khó chơi, Nghi Lâm đưa ra kết luận

Thấy hoàng đế thì phải quỳ lạy, trình tự này hôm qua có thể giảm lược, nhưng hôm nay cô không thể lừa dối qua cửa được. Nghi Lâm đành phải dập đầu, coi như là kính lão vậy. Thấy một hồi lâu không có chỉ thị, kiên nhẫn của Nghi Lâm có hạn, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đôi mắt đục ngầu đầy sắc bén, trong nháy mắt, cô gái nhỏ cảm thấy lạnh buốt, thân thể run rẩy theo bản năng, cô không biết vì sao mình lại như thế, cô không có tư tưởng vương quyền, lại không có kính sợ hoàng đế như người cô, nhưng bản năng lại sợ vô cùng.

“Phụ hoàng, việc quan trọng bây giờ là giải độc” Cuối cùng là Chu Tư Văn có chút lương tâm, hợp thời mở miệng cầu tình, tuy rằng hắn cũng rất ngạc nhiên vì sao cha hắn lại làm khó xử ‘ân nhân cứu mạng’.

Cuối cùng lão hoàng đế cũng thu hồi ánh mắt, thản nhiên ừ một tiếng, tỏ vẻ cứ làm theo trình tự. Nghi Lâm quyết miệng, chậm rãi đứng lên, Hạ Tử Thanh lo lắng nhìn cô, nhưng bây giờ hắn không thể lên tiếng. Nghi Lâm gật đầu với hắn, ý bảo mình không sao.

Phương thức châm cứu lấy độc dư không giống với châm cứu giải độc hôm qua, chỉ dùng 101 ngân châm, chấm dứt trong hai canh giờ, thân thể của lão hoàng đế bây giờ rất yếu, hơn nữa tuổi cũng

lớn, đã sớm mê man bất tỉnh, Nghi Lâm phối thuốc lần nữa, sau đó cho người đi nấu, đợi hoàng đế tỉnh lại thì cho hẳn uống.

Thấy không có chuyện gì, Nghi Lâm trở về thiên điện, bảo muốn nghiên cứu phương thuốc, không cho người quấy rầy, nên lúc ăn cơm cũng chỉ có người đem cơm đến trước cửa, cô tự mình bung vào, sau đó phóng túng nói chuyện với Đông Phương Triệt, thời gian mấy ngày trôi qua trong chớp mắt.

Nghi Lâm thương lượng với Đông Phương Triệt, không nói khi nào độc của hoàng đế sẽ hết, như vậy sẽ tiện cho việc hai người trốn đi, cũng tránh không ít phiền toái. Hôm nay là ngày cuối thi châm, hôm qua lão hoàng đế đã có thể vào triều nghe báo cáo, Thất vương và Hạ Tử Thanh càng thêm cảm kích Nghi Lâm.

Đợi nhổ cây châm cuối xuống, Nghi Lâm tính im lặng rời khỏi như mấy ngày trước, sau đó trốn đi với Đông Phương Triệt, nhưng lão hoàng đế lại gọi cô lại, bảo đám người Thất vương đi ra, chỉ để mình cô.

Nghi Lâm khẩn trương nhưng không lo lắng, cả người cô đầy độc dược, võ công cũng không tồi, một ông lão đang bị bệnh có thể làm gì cô?

“Người trẻ tuổi như thế mà thân y thuật không tồi, không sai” Âm thanh của lão hoàng đế âm trầm, thân thể yếu nên hơi thở rất nặng.

Nghi Lâm khiêm tốn cúi người hành lễ “Thảo dân không dám nhận”

Lão hoàng đế trực tiếp không nhìn sự khiêm tốn của cô, thản nhiên nói “Nếu như Trường Sinh Môn chỉ còn mình ngươi, sau này đi theo bên người trẫm, trẫm sẽ không ủy khuất ngươi, chắc chắn cho ngươi một đời không lo”

¥%#... *...

Nghi Lâm hôn độn trong gió, đây là tình huống gì vậy?

“Sư phụ ngươi qua đời ba năm trước, đi cũng rất an ổn”

¥ % & * ...

Cảm xúc đau thương chạm vào trái tim cô gái nhỏ, vứt bỏ suy nghĩ hôn độn, Nghi Lâm khó khăn mở miệng “Ta, sư phụ ta... sao có thể?”

“Hắn là huynh đệ cùng mẹ với trẫm” Lão hoàng đế hôn hên nói “Năm đó, bệnh tình của hắn rất nguy kịch, mạng không dài, lại có chút đê tâm với phái Hằng Sơn nên mới thu ngươi làm đồ đệ, đây là tạo hóa của ngươi” Thở dài một tiếng “Trước khi chết, hắn mới nói cho trẫm việc thu ngươi làm đồ đệ, ngươi mất tích nhiều năm, nếu lần này không phải phái Hằng Sơn gặp họa, chỉ sợ ngươi cả đời không xuất hiện, coi nhưng vẫn còn lương tâm” Dừng một lát, lại nói “Ngân châm trong tay ngươi là quà sinh nhật mà trẫm tặng cho sư phụ ngươi, hắn đã giao cho ngươi thì bảo quản cho tốt”

... ..

... ..

Lúc Nghi Lâm đi ra khỏi tầm điện của hoàng đế, sắc mặt trắng như tờ giấy, Thất vương và Hạ Tử Thanh vừa tò mò vừa lo lắng, Nghi Lâm không nhìn hai người, lập tức đi về sườn điện.

Đông Phương Triệt cảm nhận được sự khác thường của tiểu nha đầu, hắn ôm Nghi Lâm vào lòng, cô mê mang đem chuyện lão hoàng đế nói cho hắn, ánh mắt Đông Phương Triệt lóe lên tia sát khí rồi biến mất.

“Đông Phương, ta muốn về Hắc Mộc Nhai” Nghi Lâm cúi đầu nói, cô bang hoàng không biết làm sao, lại nhớ đến lúc gặp sư phụ, nhớ đến ông lão dạy hết những gì ông có cho mình, đau lòng nhất định phải có. Cô không biết nhiều chuyện của sư phụ, ngay cả tính

danh sự phụ cũng không nguyện nói, nên bây giờ không cần phải tra cái chết của ông, người đã chết thì cứ như vậy thôi.

Tuy rằng đau lòng nhưng đầu óc Nghi Lâm rất thanh tỉnh, cô biết việc lão hoàng đế giữ mình lại không chỉ đơn thuần là việc sự phụ phó thác, Trường Sinh Môn là môn phái tự do, sự phụ không có khả năng để cô làm người của triều đình.

Cho nên lý do duy nhất là y thuật của cô có dự hoặc lớn với lão hoàng đế.

Đông Phương Triệt đã sớm nhìn thấu, người này thông minh đến mức biến thái, chỉ nghe cô kể một chút đã biết mọi chuyện, thấy đầu óc nha đầu không bị mê muội, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, lão hoàng đế kia cũng quá mơ mộng, a, cũng nên dạy dỗ một chút.

Ý thức lãnh địa của giáo chủ đại nhân rất mạnh, lòng độc chiếm cũng rất mạnh, cho nên đối với kẻ có ý tưởng cướp đi người yêu của mình thì phải trả giá không nhỏ

Bọn họ trở về Hắc Mộc Nhai trước giao thừa ba ngày. Dọc đường đi, tuy không thuận lợi, gặp mấy lần đuổi giết nhưng có công lao của mê dược mạnh mẽ của cô gái nhỏ, không tính là quá khó khăn.

Tâm trạng Nghi Lâm không tốt, càng chú ý chuyện bên ngoài, đối tượng chú ý của cô gái nhỏ là phái Hằng Sơn, Hành Vân sơn trang, triều đình, Nam Cương...

Bởi vì sắp đến giao thừa, Đông Phương Triệt bận hơn so với năm trước, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, tâm trạng của cô gái nhỏ càng tệ hơn

Đông Mộ Niên cũng về Hắc Mộc Nhai, nhưng vì có nhiệm vụ nên không đến gặp Nghi Lâm.

Ngày hôm nay là ba mươi, Hắc Mộc Nhai náo nhiệt như năm trước. Chạng vạng, Đông Phương Triệt ép Nghi Lâm thay bộ váy đỏ

thâm, giống như tiên nữ, Nghi Laa cũng không đành lòng làm hấn thất vọng nên tùy ý hấn.

Ra khỏi điện Lương Nghi, Đông Phương Triệt bịt kín hai mắt Nghi Lâm, Nghi Lâm tò mò hỏi “Vì sao lại bịt mắt?”

Đông Phương Triệt cười thần bí “Lát nữa muội sẽ biết”

Nghi Lâm nghĩ, hấn là hấn muốn cho mình một kinh hỉ gì đó, vừa cảm động vừa chờ đợi, dùng khăn che màu hồng che lại, Đông Phương Triệt ôm cô lên, buông cô xuống trước Nhật Nguyệt thần điện, cầm tay cô đi vào trong điện. Nghi Lâm cảm giác được bốn phía có rất nhiều người, cô cũng nghĩ ra có gì đó, khăn che màu hồng bị người khác cầm xuống, sau đó nghe thấy âm thanh chúc mừng chính tề thống nhất “Chúc mừng giáo chủ, phu nhân, chúc hai người trăm năm hảo hợp,...” Tiếng người liên tiếng, vang vọng khắp thần điện.

Đây là... Hôn lễ....

Bên tai là tiếng nói nhỏ quen thuộc “Từ nay về sau, muội và ta gắn bó với nhau, cùng sống cùng chết”

[HOÀN]

Phiên ngoại 1: Ba năm

Edit: Dương Tử Nguyệt

Mùa hạ, trời nóng nực, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, nhưng không làm mát mẻ bao nhiêu.

Nghi Lâm ôm bụng lớn ngồi làm đồ trẻ con trong phòng mát mẻ, cô đã mang thai tám tháng, bụng lớn như trái cầu, “Tê --” ngón trở bị kim đâm đổ máu.

Đông Phương Triệt một bên đau lòng muốn chết, cầm tay cô đưa vào miệng, Nghi Lâm liếc mắt nhìn hắn, tùy ý hắn, người đàn ông này muốn biểu hiện tình yêu của mình, phải cố vũ.

“Đây là lần thứ mấy bị đâm rồi?” Giáo chủ đại nhân cau mày hỏi.

Nghi Lâm mỉm cười nói “Ai nha, mọi sẽ để ý, trước lạ sau quen, đây là lần đầu mọi làm áo quần, phải từ từ thôi” Lúc ở phái Hằng Sơn, quần áo đều là do các sư tử làm giúp, sau này đi theo Đông Phương Triệt, không cần tự mình ra tay, bây giờ thấy đứa nhỏ sắp ra đời, tình thương của mẹ của cô gái nhỏ tràn ra, muốn nhìn đứa nhỏ nhà mình mặc quần áo do chính mình làm, vì vậy Nghi Lâm vốn không đụng vào kim chỉ bắt đầu khắc khổ.

Đông Phương Triệt rất mất hứng, cảm thấy địa vị của mình không bằng đứa nhỏ sắp sinh, hắn chưa từng thấy nha đầu này nói việc sẽ làm quần áo cho mình, đừng nói quần áo, ngay cả đồ lót đều do Đinh Nhị làm, cô chưa từng hỏi một ai. Giáo chủ đại nhân tuyệt đối không thừa nhận mình đang ghen với đứa nhỏ, hắn đang đau lòng vợ mình! Đúng thế, là đau lòng vợ yêu!

Nhưng giáo chủ đại nhân lại là ‘người yếu thế’ trong nhà, người có địa vị ở Nhật Nguyệt thần giáo đều biết giáo chủ là thê nô điển hình, vợ là lớn nhất. Cho nên ý kiến phản đối của hắn trực tiếp bị bỏ qua, Nghi Lâm tiếp tục vui vẻ làm đồ trẻ con, giáo chủ rất buồn bã, chạy đi tìm đại ca Đồng Bách Hùng nói chuyện, nghe an ủi.

Ba năm này xảy ra rất nhiều chuyện, điều không thay đổi là Nhật Nguyệt thần giáo thịnh vượng, điệu thấp.

Hai năm trước lão hoàng đế bang hà, Thất vương Chu Tư Văn lên kế vị, Hạ Tử Thanh trở thành đại tướng quân, rời khỏi hàng ngũ người giang hồ, trước mắt đang rất cương với Bạch Liên giáo; Ngũ Nhạc kiếm phái chỉ còn trên danh nghĩa, mặc dù phái Hằng Sơn, phái Thái Sơn, phái Hành Sơn vẫn là môn phái nhất lưu như trước, nhưng lại âm ảm hơn huy hoàng ngày xưa; phái Tung Sơn trực tiếp

nhảy xuống làm môn phái tam lưu, phái Hoa Sơn có Lệnh Hồ Xung tồn tại nên không ai dám đụng vào, mặc dù hấn bởi vì BUG lớn Nghi Lâm nên không thể học tuyệt học của Nhậm Ngã Hành, nhưng sau này vẫn đi theo Phong Thanh Dương học Độc Cô Cứu Kiếm, uy vọng trên giang hồ rất cao, nửa năm trước Nhậm Doanh Doanh đã gả cho hấn, thân phận là con mồ côi của một dòng dõi thư hương, ngay cả tên cũng đổi, Nghi Lâm không biết nàng ta có hạnh phúc hay không, không biết Lệnh Hồ Xung đã thật sự quên Nhạc Linh San chưa, khúc mắc của bọn họ, kịch tình thay đổi, lòng người có đổi hay không, sao biết được?

Phiên ngoại 2: Sinh con

Edit: Dương Tử Nguyệt

Lúc bụng đau chuẩn bị sinh là vào nửa đêm, tiếng rên nhỏ làm giáo chủ đại nhân khẩn trương mấy ngày nay tỉnh dậy, trong phòng mở đèn sáng rực, Đông Phương Triệt khẩn trương, lo lắng nhìn vợ mình “Có phải sắp sinh không?” Nói xong, không đợi cô trả lời đã lớn tiếng kêu người, hôm nay Thị Cẩm và Thị Kỳ trực đêm, lập tức đẩy cửa đi vào, nghe theo lời giáo chủ phân phó, lập tức tắt bật, một lát sau, phòng ngủ đầy người, bốn bà mụ đi vào chỉ huy đám nha hoàn làm việc.

“Giáo chủ, lúc này phu nhân chỉ mới chuyển dạ, đứa nhỏ chưa sinh ra, ngài vẫn nên ra ngoài đợi một lát” Trong tiềm thức của mọi người, nam nhân ở trong phòng sinh là điềm xấu. Đông Phương Triệt biết quy củ, hấn sợ mình ở đây sẽ gây ảnh hưởng cho Nghi Lâm, muốn đi ra ngoài nhưng lại bị Nghi Lâm cầm mãi không buông, sống hai đời, đây là lần đầu cô gái nhỏ sinh con, tuy rằng lý trí biết không có chuyện gì, thai của cô rất ổn, nhưng tâm lý lại rất sợ, vô cùng sợ.

“Ta muốn huynh ở đây với ta” Cô cầm tay hắn làm nũng, cơn đau nơi bụng đỡ một chút, nhưng trên trán vẫn còn mồ hôi, đôi mắt phiem hồng, đáng thương giống như con mèo nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, lòng Đông Phương Triệt mềm lại nhỏ giọng giải thích “Nam nhân ở phòng sinh sẽ không tốt, ta sợ sẽ gây ảnh hưởng cho muội và đứa nhỏ”

Ảnh hưởng cái mông! Nghi Lâm suyt chút nữa đã chửi ầm lên, nhưng biết hắn vì tốt cho cô nên chỉ lắc đầu, cố chấp không buông tay “Ta rất sợ!”

Ba chữ đã thành công đánh nát sự chắc chắn không đủ của giáo chủ đại nhân, vì vậy giáo chủ ở đây cũng không ai dám nói nhiều.

Sinh đứa nhỏ là quá trình bị tra tấn kinh khủng nhất, hai đời này Nghi Lâm chưa chịu thống khổ như vậy bao giờ, còn đau hơn cả lúc bị viêm dạ dày cấp tính, tiếng lo lắng của Đông Phương Triệt quanh quẩn bên tai, nhưng cô đau tới mức nghe không rõ, chỉ biết dùng sức, dùng sức, lúc tiếng trẻ con nỉ non khóc vang bên tai, cô mới an tâm nhắm mắt, mê man.

Nghi Lâm sinh một đứa con trai, mẹ con bình an, Đông Phương Triệt rất vui vẻ, tên đã sớm có: Đông Phương Dật, ý là an dật, khỏe mạnh, là tên Nghi Lâm đặt, giáo chủ thế nô đại nhân nhất định giao hai tay tán thành vô điều kiện.

Phiên ngoại 3: Đông Phương Dật

Edit: Dương Tử Nguyệt

Năm nay Đông Phương Dật năm tuổi, bộ dạng rất được, kế thừa ưu điểm của cha mẹ, những người gặp qua đứa nhỏ này đều cảm thán, không biết sau này có bao nhiêu cô gái mê đảo, gây tai họa cho bao nhiêu cô gái nhà người khác.

Làm con trai duy nhất của nhân vật truyền kỳ khắp võ lâm, Đông Phương Bất Bại, bạn nhỏ Đông Phương Dật có tiền vốn để kiêu ngạo dĩ nhiên, cậu bé cũng phải trả giá nhất định với điều đó.

Nhật Nguyệt thần giáo là tà giáo, kẻ địch của võ lâm.

Trước mắt còn tốt, có Đông Phương Bất Bại áp trận, không ai dám khiêu khích. Nhưng đó chỉ là tình huống trước mắt, thân ở trong giang hồ, không có ai biết ngày mai sẽ thế nào. Bởi vì mang họ Đông Phương nên cuộc đời của Đông Phương Dật nhất định không tầm thường.

Nghi Lâm hy vọng con mình bình an cả đời, cũng lớn lên như đứa trẻ bình thường, kết hôn rồi sinh con gì đó, nhưng đó chỉ là hy vọng xa vời, chồng cô đã lún vào vũng bùn không thể tránh khỏi, diện mạo con trai cô không tầm thường, thân phận lại đặc thù, nếu không có năng lực bảo vệ mình, cô không dám nghĩ vận mệnh trong tương lai của thằng bé.

Cho nên, mọi thứ phải dạy từ bé.

Lúc trăng tròn, Đông Phương Dật bắt đầu tắm thuốc, tắm tới ba tuổi thì bắt đầu tập võ, cũng bắt đầu học y với mẹ, học võ với cha.

Từ lúc có trí óc, việc luyện công gần như chiếm hết thời gian thơ ấu của bé, ngoài tập võ là học y, sau đó học làm người.

Nghi Lâm vẫn phạm vào lời thề lúc trước, cô truyền hết y thuật cho con mình, mọi người nói cô ích kỷ, ban đêm, lúc ngủ cô cũng cảm thấy xấu hổ mà tỉnh giấc, nhưng nghĩ đến đứa con đáng yêu xinh đẹp của mình, tâm địa cũng cứng rắn hơn, lương tâm gì đó, trước sự an nguy của con mình, nó chỉ là mây bay.

Đông Phương Triệt là người thầy nghiêm khắc, hẳn dạy con với phương pháp độc đáo, Nghi Lâm cũng không can thiệp chuyện này, bởi vì cô biết rõ, nếu cưng chiều con trai thì sau này thằng bé sẽ chết sớm. Đây là vấn đề không thể trốn tránh, không phải không nghĩ tới,

nếu lúc trước không ở với Đông Phương Triệt thì bây giờ cô có hạnh phúc hơn không? Nghĩ cũng chỉ nghĩ, nhưng không thể không thừa nhận, đó là một câu hỏi không đáp án, nghĩ cũng chỉ phí thời gian.

Năm Nghi Lâm 26 tuổi thì mang thai lần nữa, mười tháng sau sinh ra đứa con thứ hai, tên là Đông Phương Ngự.

Phiên ngoại 4: Hạ Tử Thanh

Edit: Dương Tử Nguyệt

Trong trí nhớ Hạ Tử Thanh, có một người như thế này: Hấn phong hoa tuyệt đại, tuấn mỹ vô song, lúc nhìn dật giống như co mèo, lúc mất hứng thì khóe miệng sẽ mím lại, lúc vui vẻ ánh mắt sẽ nheo lại, độ cong khiến người khác nhìn cũng vui vẻ.

Thời gian hấn ở chung với Hàn Tiêu không dài, cũng không hiểu về nhau, nhưng thiếu niên đó như rễ cây, đâm sâu vào lòng hấn, khiến hấn nhớ mãi không quên. Lần cuối gặp nhau là bảy hay tám năm trước nhỉ? Hấn không nhớ rõ, hình ảnh cuối trong trí nhớ của hấn là thiếu niên đó mặt bộ đồ thái giám, môi hồng răng trắng, nụ cười nhìn nhạt làm con tim hấn đập rất nhanh.

Bạch Liên giáo đã sụp đổ, ngày mai hấn về kinh báo cáo công tác, lần trở về này không biết là phúc hay là họa, Thất vương Chu Tư Văn năm đó đã trở thành Duệ Tông đế, hấn biết rất nhiều bí mật của Thất vương, lòng của đế vương như sói ngầm.

Đứng ở ngoài trường, nhìn lên trời không, thiếu niên trong trí nhớ giống như đang cười với bản thân....

[HOÀN VĂN TOÀN]

